

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TONI BLAKE

One Reckless Summer

"ONE WILD RIDE!
THIS IS JUST THE BOOK
YOU WANT IN YOUR
BEACH BAG."
Susan Wiggs

WELCOME TO DESTINY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bu kitap, beni romancı olma
hayalimin peşinden gitmeye en çok
teşvik eden öğretmenlerime
adanmıştır:
Sandra Lillard Adams,
merhum Dolly West ve
Dr. Peter Schiff.*

Önsöz

Miyav, kedicik."

Jenny güneşin altında bir şezlongda uyurken sıcak bir erkek sesi duyularına nüfuz etti ve içinin eridiğini hissetmesine neden oldu. O muydu

Rüya mı? Bu, onu bir battaniye gibi saran ve bunaltıcı bir yaz gününde bile içine sokulmak istemesine neden olan türden bir sestir.

"Hey, uyan, kalk ve parla."

Bekle bir dakika. Bu sefer farklı bir ses. Daha yıpratıcı ve biraz da tehditkâr. Jenny irkilerek uyandı ve gözlerini açtı.

Küçük rıhtımın sonunda, içinde üç adamın bulunduğu eski bir ahşap kayık yüzüyordu ve hepsi de yeni bikiniyle onu süzüyordu. Aman Tanrım. Karnı burkuldu; daha yaşlı ve kaba görünümlüydüler. Dünyanın neresinden gelmişlerdi
Kimden?

Sonra ikisini tanıdı, gölün karşısındaki Brody çocuklarını. Onları daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti.

Cevap vermeyi düşündü ama bir insan "Miyav, kedicik "e nasıl cevap verebilirdi ki? Kedisi Snowball şu anda birkaç metre ötedeki rıhtımda geziniyordu ve Jenny uyku sersemliği içinde selamın kendisine mi yoksa Snowy'ye mi geldiğinden emin değildi.

"Dilini kedi mi yuttu?" Bu söz Wayne Brody'den geldi.
kardeşler -en az yirmi bir yaşında olmalıydı- ve bu yıpratıcı sesin *ona* ait olduğu ortaya çıktı. Ve görünüşe göre "Miyav" *onun* içindi, söyleyen o olmasa bile.

"Ne istiyorsun?" diye sormayı başardı sonunda. Kötü ve korkutucu görünmeye çalıştı. Ama bunun saçma olduğunu konuştuğu anda fark etti; bikipli on altı yaşında bir kız ne kadar korkutucu olabilirdi ki? Savunmasız demek daha doğru olur. Yine de kaba görünmeye çalışmak şu anda tek savunmasıydı.

"Adın ne?" diye sordu Mick Brody ve "Miyav" diyenin o olduğunu fark etti. Şimdi sesi on dokuz yaşından büyük bir adam gibi derin ve saran bir şekilde üzerine dökülüyordu. Ama yine de onun yaşını tahmin ediyordu; o birinci sınıftayken son sınıftaydı. Sınıf atlayan, içki içerken yakalanan ve babasına göre "her türlü cehennemi yaşatan" bir son sınıf öğrencisi. Mick Brody şu anda elinde bir bira kutusu tutuyordu ve tüm üç çocuk sigara içiyordu.

Orada öylece oturdu. Onlara adını söylemek ya da kendisini konuşmanın içine çekmelerine izin vermek *istemedi* - bir şekilde bu onu *daha* da savunmasız hale getirecekti. Ama sessizliği aynı zamanda konuşamayacak kadar korkmuş gibi görünmesine neden oldu. Kalbi çok sert atıyordu.

"İyi," dedi Mick Brody. "Sanırım o zaman sana kedicik demek zorunda kalacağım."

Tanrım, bu neden nabzının titremesine neden oldu? Bu kelime kulağa kirli gelmeliydi -pis bir striptiz kulübünün dışında pembe neonlarla yazılmış bir kelime- ama onun yerine tenini okşuyor gibiydi. Ya da belki de bunun Mick Brody'nin şu anda ona bakma şekliyle ilgisi vardı. Onunla ilgili her şey kendini tehdit altında hissetmesine neden oluyordu ama aynı zamanda mavi gözleri gece gökyüzünde parıldayan iki yıldız gibi parlayarak onu büyüledi. Yeesh.

Birden, mayonun cimriliğini yeniden düşündü. Daha önce Geçen gün giydiğinde arkadaşlarının yanında, hatta gruptaki erkeklerin yanında bile rahattı ama *şimdi* rahat değildi. Şimdi kendini neredeyse çıplak hissediyordu, sanki Mick Brody her yerini görebiliyordu.

Tam o sırada Kartopu, teknenin yanaştığı rıhtımın sonuna doğru ilerledi.

"İçecek bir şey ister misin, kedi?" diye sordu üçüncü çocuk, Jenny'nin artık Lucky Romo olarak tanıdığı, uzun saçlı, son model arabasıyla sık sık kasabanın içinden geçen adam. Babasının daha geçen hafta ona ceza kestiğini biliyordu.

Lucky eğilerek köpüklü bir bira birikintisini kedinin önündeki tahtanın üzerine döktü ve Snowball tadına bakmak için eğildiğinde, taze bir öfke kabardı

Jenny, onu ayağa kaldırarak rıhtımın kenarına doğru itti. "*Kedimi rahat bırak! Defol git buradan!*"

Beyaz kedi uzaklaştı, belli ki o anda Jenny'den herkesten çok daha fazla korkmuştu - bu sırada kayıktaki çocuklar gülüyordu. Öfke içini yaktı ve güneşten aldığı rengin altında kızaran yüzünü görüp göremediklerini merak etti. Ayrıca acaba onun

Mick Brody'nin onu garip bir şekilde etkilemesi nedeniyle göğüs uçları bikinisinin üzerinden görünüyordu. Kollarını kavuşturarak göğüslerini örtmeye çalıştı, ancak bunun yerine sadece onları daha yukarı kaldırmayı başardı. *Ugh.*

Ve Mick Brody karanlık, hınzır sırıtışıyla onu yerinde sabitlemeye devam etti. "Biraz daha yaklaş, kedicik. Gezintiye çıkmak ister misin?"

Kendine rağmen, sorudaki cinsel imayı duydu ve onu tiksindirirse bile, aynı zamanda onu tahrik ettiğini de inkar edemedi. *Oh Tanrım.*

Derin bir nefes aldı, şimdiye kadar başardığından biraz daha soğukkanlı davranmaya çalıştı ve gözlerini devirdi. "Hayır, teşekkürler." Ses tonu bu önerinin çok gülünç olduğunu ima ediyordu.

Wayne Brody, "Hadi ama tatlım, biz ısırmayız," diye araya

girdi. Mick kaşlarını kaldırarak, "Sen istemediğin sürece,"

diye ekledi.

Tanrım, neden bikinisinin altı bu kadar sıcak hissettiriyordu? O... tehlikeliydi. Uzak durulması gereken bir adamdı. *Normal* erkeklerden bu şekilde etkilenmek başka bir şeydi - okuldan Adam Becker, Jimmy Whippy Dip'te çalışan Raines. Ama bu çocuk? Onda bir sorun olmalıydı. "Beni duyduğun," dedi. "Git başımdan."

"Yoksa ne olur?" Lucky Romo cevap verdi. "Kötü polis babanı üzerimize mi salacaksın?" Üç çocuk da sanki bu şimdiye kadar duydukları en komik şeymiş gibi kahkahalara boğuldu.

Jenny sinirli bir nefes verdi. "İyi. Gitmeyecek misin? O zaman ben *gideceğim.*"

Ne de olsa sarhoş olduklarından oldukça emindi. Ve söyleyebildiği kadarıyla, göl kıyısındaki komşularından hiçbirisi dışarıda değildi - burada yalnızdı.

Babası ona her zaman şunu öğretmişti: Potansiyel olarak kötü bir durumla karşılaştığında, daha fazla tırmanma şansı bulamadan oradan uzaklaşmasını; üzülmeğe güvende olmanın daha iyi olduğunu.

Havlusunu, yüzme çantasını ve diyet kolasını aldı, parmak arası terliklerini giydi ve iskeleden uzaklaşmaya başladı.

Mick Brody, "Güzel kış," diye seslenerek artık yüzünü göremediklerine sevinmesine neden oldu - çünkü *bundan* sonra *kesinlikle* pancar kırmızısı olmuştu. Ve gölü çevreleyen dar yol boyunca ve evinin önündeki yürüyüş yolunda üç çocuğun bakışlarını üzerinde hissetmeye devam etti.

Ama özellikle Mick Brody'nin.

Güzellik içinde yürür, gece gibi;
Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı
gökyüzünün.

Lord Byron

Bir

On beş yıl sonra

Alacakaranlık Blue Valley Gölü'nün üzerine çöküp havada doku ve gölgeler yaratırken, Jenny Tolliver eski yeşil kanoyu çimenli kıyıdan suya doğru itti. Hala yazlık eteği ve pamuklu bluzuyla Mrs. Kinman'ın mah-jongg partisinde, göl gezisi için verdiği tek taviz, sırtı açık sandaletlerini bir çift kanvas tenis ayakkabısıyla değiştirmek olmuştu. teleskopunu ve diğer ekipmanlarını su geçirmez büyük bir çantaya yerleştirdi.

Denge için iskeleyi kullanarak dikkatle kanoya tırmandığında, zamanda geri adım atıyormuş gibi hissetti. On sekiz yaşından beri bu gölü bu kanoyla geçmemişti ve o zamanlar Sue Ann ona eşlik etmişti. Ve Sue Ann muhtemelen annesinin partisinden ayrılıp Eğer isteseydi bu gece onunla gelirdi, ama en iyi arkadaşı farklıydı. artık hayattaki zorunluluklar - eve dönmesi gereken bir kocası ve kızı vardı.

Ayrıca, Jenny yalnız kalmak istemişti. Kaçmak istemişti.

Tanrım, Destiny'ye döneli sadece iki gün oldu ve şimdiden kaçmak mı istiyorsun? Bu iyiye işaret değil.

Ama partide insanlar onun hakkında çok fazla güzel şey söylediğinde, bu onu sınırın ötesine itmişti. İnsanların ona karşı nazik olmalarına üzülme pek mantıklı değildi ama son zamanlarda hayatındaki *hiçbir şey* mantıklı gelmiyordu.

Rose Marie Keckley, Jenny'nin etkinlik için hazırladığı limonlu çubukları gördüğünde, "Çok nazıksın Jenny," demişti. Jenny, Bayan Kinman'ın oturduktan sonra kalkmaması için buzlu çay bardaklarını yeniden doldurduğunda LeeAnn Turner, "Çok tatlısın," demişti. Sonra Lettie Gale, yaşlı Bayan Lampton'ın sandalyesinden kalkmasına yardım ettiği için "Çok iyisin Jenny," diye eklemiştir. Ve *işte* bu, bardağı taşıran son damla oldu. -Oradan çıkmak zorundaydı.

Şimdi kelimeler kafasının içinde yankılanıyor, onunla alay ediyordu. *Sen çok iyisin. Çok iyisin. İyi olmaktan bıkmış* usanmıştı.

Peki bu konuda ne yapıyordu? Gölün

karşısına kanoyla geçiyordu.

Topluma karşı cesur bir isyan hareketi sayılmaz.

Ama en azından onu partiden ve birlikte büyüdüğü, kendisinin çok iyi olduğunu düşünen o insanlardan uzaklaştırmıştı. Ve şimdi de onu yolun hemen karşısındaki eski aile kulübesinden uzaklaştırıyordu, geri dönmeye tam olarak hazır olmadığı bir başka yerden - en azından henüz değil.

Güneş batarken sessiz bir gölde kürek çekmenin Ağaçlar onu sorunlarından, eve, Kader'e dönmekten daha fazla uzaklaştırmayacaktı ama yine de iskeleden ayrıldı ve küreği suya daldırdı. Ve o eski söz aklına geldi: *Nereye gidersen, orada olursun*. Yani gerçekten kaçış yoktu. Harika.

Sonra kaşlarını ördü. *Kes şunu. Bu sen değilsin. Sen bardağın her zaman yarısı dolu olan kızsın, tanıştığı herkese gülümseyen kızsın. Senin gülümsemen nerede?*

Asık suratla kendi kendine cevap verdi. *Belki de onu Terrence'in sınıfında George Washington ve Abraham Lincoln'ün parçalanmış kafalarıyla birlikte bırakmışımdır*. Belki de

Ona ilk yıldönümlerinde verdiği pahalı seramiklerden. Bu Jenny'nin fen derslerine giren yirmi bir yaşındaki öğretmen adayı Kelsey'le dudak dudağa yakaladığında yere düşürdükleriyle aynıydı.

"Göründüğü gibi değil," demişti o Mart öğleden sonra okul odasına girdiğinde.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ciddi misin?" diye sormuştu. "Gerçekten gitmek istediğin yol bu mu?"

"Özel bir yerde konuşmalıyız Jenny. Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"O zaman belki de *kapıyı kilitlemeliydin*." İşte o zaman George yere düşmüştü. Büstü alıp fırlatmaya karar verdiğini tam olarak hatırlamıyordu - bir anda olmuştu ve parçaları her yere uçuşmuştu.

"Jenny, sakinleşmen gerek," *diye* ısrar etti, gözleri dehşet içindeydi. burada kınanacak bir şey yapan kişi olduğunu söyledi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Kocamın sınıfına müdür yardımcısının doğum günü pastasından bir parça götürmek için giriyorum ve onu öğrenci öğretmenimle öpüşürken buluyorum ve o da *sakin olmam* gerektiğini mi düşünüyor? Peki, *bu* nasıl Sakin mi?" İşte o zaman Abe de tozu dumana katmış, yere çakılıp binlerce parçaya bölünmüştü.

Bu "iyi Jenny "nin şimdiye kadar yaptığı en karakersiz şeydi. Ama onu aldatmak da Terrence'in şimdiye kadar yaptığı en karakter dışı hareketti. Ve o gece evde, kör öfke geçip eski moda kemirici bir sızıya dönüştüğünde, ona "*Neden? Söyle bana neden?*" sorusunu sormuş ve Terrence ona en ağır darbeyi indirmişti. Ona kendisinin yirmi birinci yüzyılın June Cleaver'ı olduğunu söylemişti.

June Cleaver! Dünyadaki tüm kültürel ikonlar arasında onu *June Cleaver* ile karşılaştırmak zorunda mıydı? June'a karşı olduğundan değil ama... onun gibi *olmak* istemiyordu.

Ve meselenin asıl özüne indiğinde daha da kötüleşmişti. "Seni sevmediğimden değil. Sadece sen benim istediğim türde bir seks için fazla tatlısın. *Yıllardır* arzuladığım türden."

Bağırsaklara inen bir yumruk gibiydi. "Kelsey ile yaşadığınız türden demek istiyorsunuz."

Geçen yıl birlikte seçtikleri oturma odası halısına baktı. "Şey, evet."

Bir yumruk daha. O ana kadar teknik olarak Kelsey'le gerçekten *seks yaptığını* tespit etmemişlerdi.

"Sen... Çok *iyisin* Jenny," demişti, sesi acı doluydu. "*Çok iyisin.*" Ugh.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca bir kez bile farklı bir şey arzuladığını ona belli etmediğini hatırlatma zahmetine girmedi. Ve onun şimdiye kadar seks *yaptığı* tek erkek olduğunu, bu yüzden bildiğı her şeyi *ondan* öğrendiğini. "Peki tam olarak ne istiyorsun?" diye sormak yerine tersledi.

"Kırbalar ve

Zincirler mi? Yatak odasında striptiz sopaları mı? *Ne?*"

Ve tıpkı daha önce olduğı gibi, *ona sanki* deli ve mantıksız olan oymuş gibi bakma cüretini göstermişti. "Mesele... sahne değıl," demişti. "Bu... sıcaklıkla ilgili. Tutku."

O zamandan beri Sue Ann ona "sıçan piçi" demeyi alışkanlık haline getirmişti ve Jenny bu terimin özgünlükten yoksun olmasına rağmen doğrulukla telafı edildiğini düşünüyordu. Sue Ann ayrıca Kelsey'den "cips" ve "tart" diye bahsetmeyi de seviyordu ve garip, zayıf bir şekilde, bu da Jenny'nin acısını biraz hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Kendini gerçekten yalnız hissetmeye başlamak için gölde yeterince uzaklaştığında, bir duygu kırılması yaşadı - bu onu sık sık vurmaya devam etti. Hayatın normal olduğı, kendini güvende, mutlu ve memnun hissettiğı zamanları hatırlaması bir saniyeden kısa sürdü.

Terrence'la olan hayatı basit ama güzeldi - teleskopundan izlemeyi sevse bile Ay'ı isteyen bir kadın değıldi.

Üniversiteden beri birlikteydiler; aynı ortaokulda öğretmenlik yapmışlardı. Terrence tarih, Terrence ise fen bilimleri alanında uzmanlaşmıştı. Bir zamanlar astronom olmak, NASA'da çalışmak ya da bir üniversitede araştırma yapmak gibi hayalleri vardı ama Terrence onu öğretmenlikte karar kılmaya teşvik etmişti.

Her şeyi kabul edin, hayalinizden vazgeçmeyi bile.

Ve böylece öğretmenlik yaptılar. Akşam yemeğı partileri verdiler. Toplumda aktif olmuşlar. Hiç çocukları olmamıştı.

Hamileydiler ama sınıflarındaki çocukları çok seviyorlardı ve insanların imrendiği türden istikrarlı, mutlu bir çifttiler. Ya da öyleydiler. Tarttan önce.

Evliliğini kaybetmek yıkıcı olmuştu. Ama şimdi, her gün, her saat hâlâ kafasını kurcalayan kısım, Terrence'in onu *çok tatlı, çok iyi bulduğu için* ona ihanet etmiş olmasıydı. Korkunç Catch-22: Onu iyi bir kız olduğu için seviyordu ama içten içe kötü bir kızı arzuluyordu. Kız *asla* onun istediği *her şey* olamazdı.

Bu yüzden boşanmayı çabucak gerçekleştirmiş ve Terrence'la artık bu kadar yakın çalışmak istemediği için işinden ayrılmıştı ve şimdi kendini birdenbire babasının hâlâ polis şefi olduğu ve Blue Valley Yolu'ndaki göl kenarındaki eski kulübenin tamamen mobilyalı olduğu ama kasabada küçük bir ikinci ev satın aldığından beri oturulmadığı Destiny, Ohio'da buldu. Ve orada hâlâ mükemmel bir iyi kızdı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Eve düşünmek ve iyileşmek için gelmişti. Sadece yaz için. Kısmen Çünkü babası ısrar etmişti ve kısmen de Terrence ile paylaştığı iki katlı ev neredeyse bir gecede satıldığında gidecek başka bir yeri olmadığı için. Ve önümüzdeki dönemde vermesi gereken büyük kararlar vardı. birkaç ay. Nerede yaşayacağım gibi. Ve nasıl gelir elde edeceğim. Ve bu işten nasıl yara almadan çıkacağımızı. Destiny'deki insanlar boşanmadığı için.

Jenny gibi iyi kızların da yoktu.

Tabii ki bu akşamki partide insanlar şehirde ne yaptığını sormaya başlayınca onlara anlatmak zorunda kaldı. "Terrence ve ben ayrıldık, bu yüzden babama daha yakın olmak için yazı burada geçiriyorum." Sue Ann'le birlikte bunu söylemenin en kolay yol olduğuna karar vermişlerdi. Sıçan piç, chippy ve gidecek başka bir yeri olmamasıyla ilgili kısımları atlamıştı. Ama bütün bu süre boyunca zihninde June Cleaver'ın vücudunun siyah-beyaz bir versiyonunu görmeye devam etti - kafası en üste yerleştirilmişti ve kendini her zamanki gibi tek renkli hissediyordu.

Ve şimdi gençliğinin gölünde kanoyla ilerliyordu, karanlığa doğru, diğer taraftaki pürüzlü, karışık ormana doğru gidiyordu çünkü yeterince açık bir geceydi, Herkül Kümesi'ni tüm ince, parıltılı ışık noktalarıyla görebilecekti. Gökyüzü, cennetler: bir kaçış yolu daha.

Columbus'ta teleskopuyla pek bir şey görememişti - çok fazla ışık kirliliği vardı ve kendine karşı dürüst olursa, Terrence onun astronomi tutkusunu yataktaki tutkusunu teşvik ettiğinden daha fazla teşvik etmemişti - bu yüzden eve dönmenin iyi *bir* yanı vardı. Yıldızları tekrar görebilecekti.

Bir yanı tekrar burada, dünyanın tam da bu noktasında olduğuna inanamıyordu. Babasının izni olmadan, genellikle Sue Ann'i de yanına alarak bu gölü geçmek, Jenny'nin küçük bir kızken çiğnediği tek kuraldı. Gölün, bakımlı kulübelerin ve bungalovların pastel renklerle kıyıya sıralandığı *kendi* tarafının aksine, Blue Valley Gölü'nün güney kenarı sarp, kayalık tepeler ve yabani ormanlarla çevriliydi. Burada Brody'ler dışında hiç kimse yaşamamıştı.

-Korkunç küçük bir kulübede... O zamanlar buraya gelmek izinsiz girmek anlamına geliyordu ve aynı anda hem tehlikeli hem de özgür hissettiriyordu.

Ve belki biraz da aptalcaydı, şimdi tekrar düşününce - ama arazinin, üzerine tırmanıp yıldızları seyretmek için mükemmel, harika bir şekilde yükseltilmiş kayalık bir çıkıntısı olan bir tepesi vardı. Bahçesindeki ağaçların çoğalmasa, hatta bazılarının iskeleyi gölgeleyecek kadar büyük olması

-Ayrıca o zamanlar muhtemelen korkutucu, ateşli Mick Brody'yi kısa bir an için görmeyi umuyordu.
risk.

Ve hala da öyle. Ama neyse ki, artık burada Brody'ler kalmamıştı. karşı izinsiz giriş. Yıllar boyunca babası ve Sue Ann'den duyduklarına göre Wayne Brody hapisteydi, Brody ailesi ölmüştü ve Mick Brody de... gitmişti.

Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ya da pek umursamadı. Destiny'deki insanlar Brody'ler artık olmadığı için genel olarak rahatlamışlardı.

Geriye dönüp baktığında, Sue Ann'in tüm o gergin fısıltılarını hâlâ duyabiliyordu.

Yıllar önce kano suyun üzerinde yumuşak bir şekilde süzülürken. "Bu kanoyu devirip boğulursak, başımıza ne geldiğini kimsenin bilmeyeceğinin farkındasın değil mi?"

Jenny, "Hayır, birileri kanoyu bulacak ve sonra da göle sürükleyecekler," diye açıklamıştı. O bir polis kızıydı - bu tür şeyleri bilirdi.

"Peki ya Brody'nin biri bizi vurur ve isimsiz mezarlara gömerse? Kimse bizi bulamaz."

"Oh, biraz rahatlar mısın?" Jenny konuştu. "Kötü bir şey olmayacak." Kendisi de bundan yüzde yüz emin olmasa bile.

Kano, Jenny'nin yıllar önce kullandığı aynı küçük, kumlu iskelede durduğunda, tüm Brody'lerin ayrılışını göz önüne alırsak, burada olmakla ilgili aynı gergin heyecanı hissetmiyordu ve bu çok da iyiydi. Ne de olsa buraya barış için gelmişti. Dışarı çıkıp kanoyu karaya doğru çekerken, sonra uzanıp ekipmanlarının bulunduğu çantayı çıkarırken, ona daha da yaklaştığını hissetti. En azından bu gece için.

Sue Ann'in annesinin evindeki mah-jongg yeterince keyifliydi ama şu anda yıldızlara, gezegenlere, kozmosa ihtiyacı vardı - evrenin büyük resminde sorunlarının küçük patatesler olduğunu ona hatırlatmak için. Gece gökyüzünün onu başka bir dünyaya götürmesine ihtiyacı vardı.

Bir el feneri getirmişti ama henüz onu kullanmasına gerek yoktu. Yine de, kayalık yamaçtan yukarı doğru tırmanmaya başladığında, uzun ağaçlar etrafını sararak kalan gün ışığının çoğunu engelledi. Bazı alçak dikenler uzanıp eteğine yapışır gibi olduğunda, muhtemelen kot pantolon giymesi gerekiyordu, ama o sadece çözdü ve devam etti. Sonra çiçekli eteğine baktı ve şöyle düşündü: *Tanrım, bu doğru! Ben June Cleaver!* June bile ormanda yürüyüşe çıkarken pantolon giymeyi akıl ederdi!

Tabii ki June'un kocası onu hiç aldatmadı çünkü yatakta yeterince sapık değildi, bu yüzden belki de *o kadar* çok ortak noktaları yoktu.

Tam o sırada, sola doğru kısa bir bakış, ağaçların arasından eski Brody kulübesini ortaya çıkardı. Son gördüğünden bile daha fazla büyümüşü, duvarlarına tırmanan sarmaşıkların arasından zar zor seçebiliyordu. Karanlık ve ıssız, bakımsız ve gizemli, neredeyse çevresinde kaybolmuş, artık ormanın bir parçası gibi duruyordu - ama aynı zamanda garip bir şekilde onu çağırıyor, keşfetmek, pencerelerden içeri bakmak istemesine neden oluyordu.

Brody'ler gitmişti. Arkalarında bir şey bırakmışlar mıydı? Ne yaptıklarına dair herhangi bir ipucu

gerçekten ne hakkındaydı? Evin arkasında küçük bir mezarlık olduğunu hep duymuştu ve şimdi oraya tam olarak kimin ve neden gömüldüğünü merak ediyordu.

Ve sonra, Tanrım, az önce ne görmüştü? Bir ışık mı? O harap kulübenin içinde küçük bir ışık mı yanmıştı? Kesinlikle hayır. Kesinlikle bir şeyler görüyordu.

Yoluna devam ederken tenis ayakkabılarının altında eski yapraklar ve yeni çalılar çıtırdıyordu, kafası hâlâ küçük eve dönüktü, kafası karışmıştı. Artık ışığı görmüyordu -sadece bir saniyeliğine görmüştü- ama bu ona bir aç meselesi, burası ve orası arasındaki tüm ağaçların arasından tam olarak doğru görüşe sahip olma meselesi gibi görünüyordu.

Yine de, belki de gerçekten hayal *etmişti*. Belki de batmakta olan güneş, sık ağaçların arasından aşağıya bakarken eski bir pencere camından yansıyor.

Ağaçlar şu anda güneş ışığını *kabul* etmeyecek kadar sık ve dalgalıydı, bunu fark etmemesi mümkün değildi. Aslında güneş daha yeni *batmamış mıydı*?

Ama bunu düşünmeyin.

Kalbi göğsüne çarpmaya başladı.

Ve tam o anda vücudu başka bir vücutla çarpıştı.

Kafasını kaldırıp bakmadan önce bile bağlantı kurduğu şeyin bir ağaç olmadığını biliyordu; çok sıcak, çok geniş ve heybetliydi. Uh-oh.

İçine keskin bir panik bıçağı saplanırken bakışları yukarı doğru kaydı ve üzerinde bir erkeğin gözlerini buldu. Ve hâlâ onunkiyle birleşen bir erkek bedeni. Loş ışıkta beyaz tişörtünden başka pek bir şey seçemiyordu. Hızlı bir geri adım attı ve nefes almaya çalıştı. Kim bu...?

"Burası özel mülk," dedi kaba bir şekilde, "yani kim olduğunuzu bilmiyorum ama buradan defolup gitmeniz gerekiyor."

Aman Tanrım. Nefesini o kadar sert çekti ki bir an için bayılacağını sandı. Nefes almaya çalışmak buraya kadarmış. Önündeki adam en az altı-iki yaşındaydı ve misk gibi kokuyordu, orman gibi, toprak gibi ve derin Ses onun içinden ılık bir sıvı gibi, eski bir anı gibi geçmişti.

Daha geriye çekilmek, aralarına daha fazla mesafe koymak istedi ama boştaki elini bir ağaç gövdesine bastırmak için uzatmıştı ve Şu anda dengede. "Ben sadece... yıldızlara bakacaktım," diye açıkladı, teleskop çantasını ona göstermek için biraz daha yukarı kaldırarak. "Tepenin üstündeki kayalıklarda." Şimdi işaret etmek için elini ağaçtan kurtardı. Anlaşılan konuşmak daha iyi nefes almasına yardımcı olmuştu.

"Ne yaptığınız umurumda değil, izinsiz girdiniz."

Vay canına, sesi hâlâ aynı kabalıkta geliyordu. Yaptığı açıklamanın adamı sakinleştireceğini düşünmüştü. Gerçi şimdi düşününce, birisinin bu araziye izinsiz girenler konusunda neden bu kadar endişeli olduğundan emin değildi.

işe yaramaz, neredeyse yaşanmaz bir toprak parçası. Belki de o kulübede gerçekten bir ışık görmüştü. Bu adam orada mı kalıyordu? Kimdi o adam? O olabilir miydi?

"Kötü bir niyetim yok," dedi ona. "Kayalıklar teleskopla bakmak için buralardaki en iyi yer."

Tepesinde yükselen adam başını alaycı bir şekilde eğdi ve çenesini indirdi. Gözleri loşluğa alışmaya başladığında, *adamın* gözlerini ve yanaklarındaki koyu kirli sakalları seçmeye başladı. Adamın dolgun bir ağzı, gür saçları ve geniş bir göğsü vardı. "Beni duyduğunu sanmıyorum. Gitmen gerek, her nereden geldiysen oraya geri dön."

Yutkundu ama adamın bakışlarına karşılık verdi, nefes alış verişine odaklanmaya devam ederken göğsünün inip kalktığının farkındaydı. Sonra omzunun üzerinden işaret etti. "Gölün karşısına kanoyla geçtim. Hiçbir şeye zarar vermeyeceğim." Normalde, hayatının başka bir gecesinde olsa, arkasını döner ve giderdi. Ama o

Ama Şu anda bunu yapmaya cesaret edemiyordu. İstiyordu ki... belki de Hayatta bir Şeylerin basit olmasını, planladığı gibi gitmesini istiyordu.

"Tabii ki yapmayacaksın," diye homurdandı adam, "çünkü hemen o kanoya binip gideceksin."

"*Bak,*" diye tersledi, kırılma noktasına itilmişti. "Bunda büyütülecek ne var? Bu kadar korkunç ne yapacağımı düşünüyorsun?" Belki aptalcaydı - hayır, *kesinlikle* aptalcaydı- ama insanların ona söylediklerini yapmaktan, herhangi bir Şey üzerinde çok az kontrolü olduğunu hissetmekten yorulmuştu.

İşte o zaman adamın gözlerinin kendisine dikildiğini hissetti ve onun kim olduğu konusunda haklı olduğunu düşünmeye başladı. O ses hakkında. Aman Tanrım.

"Sen... Mick Brody misin?" diye sordu.

Şaşkın görünüyordu -o kadar Şaşkıındı ki haklı olduğunu biliyordu- ama buranın ailesinin eski evi olduğu düşünöldüğünde tanınmasına neden bu kadar Őaşırdığından emin değildi. Arazinin artık başkasına ait olduğunu sanıyordu ama görünüşe göre öyle değildi.

Cevap vermek yerine, "*Sen de* kimsin?" dedi.

"Biz... bir kez karşılaşmıştık," diye teklif etti, yine omzunun üzerinden göl yönünü işaret ederek. "Ailemin iskelesinde. Uzun zaman önceydi." *Bana gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi sormuştun. Sandalınla. Ama gerçekten seninle demek istediğime eminim.*

"Sen... Şu Tolliver denen kız değil misin?" derken gözleri daha da kısıldı.

Başını salladı. "Jenny. Ama adımı bildiğini sanmıyorum. Sen bana -" *Dur! Bunu ona neden söylüyorsun?*

"Kedicik," diye hatırladı yüksek sesle, sesi Şimdi biraz daha yumuşaktı, ateşli olmaktan çok için için yanıyordu. Kadının rahmindeki bir Şey irkildi, kasıldı. Hatırlayacağını. Bu sözcük ona hâlâ o zamanki kadar cinsel, Şehvetli geliyordu.

Sessiz kaldı, göğüsleri hafifçe kabarıyordu. Astronomi ekipmanı ağırlaştı ve sağ koluna yük oldu.

"Pekala, kedicik," dedi, sesi şimdi çok daha ciddi çıkıyordu, "gitme vaktin geldi."

Nefesini bıraktı-şimdi şaşırmış olan kendisiydi. Onun kim olduğunu anladığında, sonunda tamam diyeceğini ve yoluna gitmesine izin vereceğini düşünmüştü.

"Ciddi misin?" diye cevap verdiğini duydu. "Tepeye çıkıp o kayalıklara gitmem ve teleskopla bakmamla ilgili cidden bir sorunun mu var?"

"Ciddiyim," dedi gülümsemeden, yüz ifadesi karanlık hava kadar karanlıktı. "Her zaman istediğini elde ettiğini biliyorum ama bu sefer değil."

Jenny'nin içindeki her şey gerildi. Onun her zaman istediğini elde ettiğini mi sanıyordu? Onu hiç tanı mıyordu; onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek istediği sorunlarından biraz uzaklaşmak, biraz huzur bulmaktı. Bu çok mu zordu?

Sormak mı? "Görüyorum ki şimdi de o zamanki kadar büyük bir pislisin" derken boğazında bir öfke yumrusu yükseldi. *Yakışıklı* bir pislik olduğunu fark etmeye başlamıştı ama yine de bir pislikti.

"Her neyse, kedicik," dedi. "Şimdi uslu bir kız ol ve evine git." Sonra iri ellerini kızın kollarının üst kısmına yerleştirdi ve fiziksel olarak onu göle doğru çevirmeye başladı.

Ve işte bu kadar! Bu, bardağı taşıran son damla, Jenny'nin dayanabileceği son karşı çıkıştı. Ezilmeyecekti. Ve "iyi" olmanın *zayıf olmak, kendisine* patronluk taslanmasına razı olmak anlamına geldiğini düşünen bir kişi tarafından daha zorbalığa uğramayacaktı. "İyi Jenny" olmaktan, itaatkâr Jenny olmaktan, erkeklerin onun yerine karar vermesine izin vermekten yorulmuştu - Terrence'ın astronom yerine öğretmen olmasında ısrar etmesinden, babasının yazın göl evinde yaşaması için ısrar etmesine kadar. Ve şimdi

Mick-Brody diye bir adam vardı.

ne istiyordu? Son aylarda içinde biriken öfke, hiddet ve tiksintinin her zerresi içinde daha da kaynadı ve sonunda taşıtı.

Mick bedenini bir yöne çevirmeye çalıştıkça o da diğer yöne çeviriyor, Mick'in yönlendirdiği yere gitmeyi sessizce reddediyordu. Onunla tekrar

yüzleşti ve tükürdü,

"Ellerini üzerimden çek ve yolumdan çekil." Bunu söylediğine inanamıyordu ama kendini de durduramıyordu. Sonra bu saçma oyundan bıkmış bir halde cesurca onu itmeye başladı.

Ancak Mick Brody onun geçmesine izin vermedi; kız ileriye doğru hamle yaparken kolu onun yolunu kesmek için dışarı fırladı ve o daha ne olduğunu anlamadan avucu kalçasının üzerinde sıkıca kapanmış, kolunun uzunluğu göğüslerinin ve gövdesinin üzerinden aşağıya doğru uzanmıştı. Adamın yakınlığı, kızın bedeninin onunkine olan katı bağlantısı, kalçalarının arasında şok edici bir nem birikmesine neden olsa bile, adamın gücü onu durdurdu. Yüce Tanrım.

Eğildi, nefesi kızın kulağında ılıktı. "Dinle tatlım," dedi, alçak ve tehditkâr bir sesle, "benimle uğraşmak istemezsin, tamam mı? Şimdi o küçük güzel kıcını çevir ve hala yapabiliyorken gölün kendi tarafına geri dön."

Nefesini içine çekti, korkmuş ama cesur bakışlarını kaldırdı. "Yoksa ne olur?" diye fısıldadı, kelimeler planladığından çok daha yumuşak çıkmıştı. Kadın adamın ellerinde kaldı, yüzleri sadece bir santim ayrıydı.

Bakışları kilitlenmişti, o kadar yakınlardı ki bu duruma nasıl düştüğünü anlamakta güçlük çekiyordu. Gezegendeki onca insan arasından Mick Brody ile. Bir zamanlar onu aynı anda hem korkutmuş hem de tahrik etmiş olan Mick Brody'yle... O zamanlar bu tür çelişkili duyguları anlayamayacak kadar genç ve korunaklıydı.

Ve şimdi kendini aynı durumda bulmuştu; sadece vücutları şimdi çok daha yakındı, birbirine dokunuyordu ve içinde bir şey garip, çaresiz bir ihtiyaçla cızırdıyordu.

Mick cevap vermedi - ya da belki de cevabı bir sonraki yaptığı şeydi. O kullandı

Sabitleyici kolunu ve bedenini kullanarak onu bir adım ötedeki ağaç gövdesine doğru itti. Adamın güçlü bakışları kadının gözlerinden ağzına doğru kaydı. Kendi nefes alışını duydu. Onunkini de. Aman Tanrım. Teçhizat çantası elinden kayıp ayaklarının dibindeki yabani sarmaşık yatağına düşerken yumuşak bir şangırtıyla irkildi.

Anlamıyordu. Ne

olduğunu.

Ya da ne istediğini.

Vücudunun ne

istediğini. Çılgıncaydı.

Gerçek dışıydı.

Ve sonunda ona doğru eğilip sertçe öptüğünde, kız ona karşı mücadele etti. Onun kendisini öpmesini istemediği için değil. Ama Çünkü yapmaması gerektiğini biliyordu. Yapamazdı. *Bunu* isteyemezdi. *Onu* isteyemezdi. O sanal bir yabancıydı. Yasaktı.

Bu yüzden avuçlarının yüzünün iki yanındaki kalın ağaç kabuğuna bastırıldığını, onu oraya daha fazla hapsettiğini, ona sahip olduğunu hissederken bile, ellerini kollarının üst kısmına kaldırdı, parmak uçlarını kaslara doğru sıkıca kıvırdı ve onu geri itmeye çalıştı.

Vücudu kıpırdamadı. Ama öpücüğü bitirdi. Onun gözleriyle tekrar buluştu. Adamın gözleri şehvetle parlıyordu. Tanıdığı bir erkek sertliği, uyluklarının en uç noktasına sert ve ısrarcı bir şekilde bastırdı. Dudakları şişmiş ve hassaslaşmıştı.

"Şimdi gidiyor musun?" diye sordu. Adamın onu serbest mi bıraktığından yoksa biraz daha patronluk mu tasladığından emin değildi.

"Hayır," dedi sıcak bir nefesle, hâlâ geri adım atmayı reddediyordu. Belki çılgıncaydı ama şimdi geri adım atmak bir şekilde nihai yenilgi gibi hissettirecekti. Ve hayatında daha fazla yenilgiye ihtiyacı yoktu.

"O lanet tepeye çıkmayacaksın, o kadarını söyleyeyim."

"Bunu yapmamam için bana iyi bir neden söyle," diye ısrar etti ve ardından, onu durduracağını çok iyi bildiği halde, adamın kendisini ağaca sabitlediği yerden kurtulmak için hamle yaptı ve kendine rağmen, adamın eli bileğini sıkıca kavradığında, his uyluklarının tam ortasına fırladı.

Yine güreşti, yapamayacağını bildiği halde kurtulmaya çalıştı - ve bu, kavganın karanlık cazibesiydi. Direnmeye çalıştığı sürece her şey yolunda gidiyordu, değil mi? Her ikisinin de bunu bilmesine izin verdiği sürece.

ormandaki bir yabancıya mücadele etmeden teslim olacak türden bir kız değildi.

En azından biraz mücadele.

Çünkü onu döndürdüğünde, hâlâ ona sıkıca tutunuyordu ve sonunda sırtı göğsüne bastırılmış, poposu ereksiyonuna yapışmış, nefesi sıcak ve zor geliyordu, artık mücadele etme isteğini kaybetti. Adam çok iyi hissettiriyordu. Çok sert. Her şeyiyle. Onu orada tutmasına izin verdi, kendisini... yakalanmış, ateşli, hazır hissettirmesine izin verdi.

Sonbaharın ölü yapraklarının ayaklarının altında ezilmesinden başka tek ses olan nefesi de duyulabiliyordu. Kalp atışları kulaklarına çarpıyor ve tüm orman nabız gibi atıyor gibiydi. Durgun yaz gecesi havasında göğüslerinin arasından ter damlıyordu.

İşte o zaman serbest kalan eli gövdesinde gezindi, parmakları yayıldı. Vücudundaki her sinir dehşete düşmüş bir zevkle tepki verdi. Adamın dokunuşu yavaşça, kabaca yukarı doğru kayarak göğsünü tamamen ve sıkıca kavradı ve kadın nefesini tuttu. Ve bacaklarının arasında hissetti. Ve düşündü: *Sadece hayır de, tek yapman gereken hayır demek.*

Nefesi kulağında yankılanırken, adamın tam da bunu beklediğini hissetti, itirazını, mutlaka gelecek olan itirazını - ama gelmedi. Bunun yerine alt dudağını ısırды ve bir yabancıнын dokunuşunun güçlü enerjisini hissetti onun içinde hareket ediyor.

Adam göğsüne masaj yapmaya başladığında karmakarışık, çelişkili zevk iç çekişleri kaçtı. Başını adamın göğsüne yasladığında, solmakta olan mor bir gökyüzünden ağır dalların arasından parlamaya başlayan ayı gördü. Gözlerini aydan ayırmadı; ona çok tanıdık gelen bir şeydi bu; ayı yüzlerce farklı açıdan, yüzlerce farklı büyütmeyle, tam, yarım, hilal, kısmi ve tam tutulma halinde görmüştü. Şu anda ay, gözünün önündeki tek şeydi. Etrafında gerçek ve güvenli hissettiği herhangi bir yer. Yakınlığının sadece bir yanılsama olması ne yazık.

Mick Brody, parmaklarını bluzunun yakasına sokup hızlıca çekerek açmak için göğsünü bıraktığında, küçük bir çığlık attı. Fakat

Gecenin ılık havası yeni ortaya çıkan tenini okşarken bile, sanki kopçanın orada olacağından hiç şüphesi yokmuş gibi parmak uçlarını sade beyaz sütyeninin ön açıklığında gezdirirken bile itiraz etmedi.

Beyaz kuplar düştü ve göğüslerini geceye açtı. Aşağı baktı, sanki işlerin bu noktaya gelmesine isteyerek izin vermemiş gibi sersemlemişti. Sanki bir şekilde durdurmaya çalışmış gibi. *Sadece yıldızlara bakmak istemişim. Sadece hayal kırıklığı ve başarısızlık dışında bir şeyler hissetmek istiyordum. Şu anda başka bir şey hissediyordu.*

Bu nasıl mümkün olabilir? Böyle bir şey olamaz. Ben de kimim?

Mick sonunda bileğini bıraktığında, bunu durdurabileceği bir durum daha ortaya çıktı - ama yine de yapmadı. Orada öylece durdu. Zaten sıcak olan yaz gecesinde onun vücudunun sıcaklığını iliklerine kadar hissediyordu. Adam iki sert elini arkadan göğüslerinin üzerine kapatırken öylece durdu. Yasak zevk içinden geçerken kendi kendine inlediğini duydu. Tanrım, iyi hissettiriyordu. Dokunulmak. İstenmek. Arzulanmak. *Yıllardır ilk kez gerçekten kadınsı, cinsel hissetmişti.*

Adam iki et yığını avuçlarının içinde şekillendirirken, kadın arkasındaki granit sütunun ve bunun vücudunun her santimine gönderdiği hissin daha da farkına vardı. İnledi ve iç çekti. Adamın içine sanki onu tanıyordu.

Daha önce olduğu gibi sırtını aynı büyük ağaca yaslamak için onu döndürdüğünde -ve bu sefer ona izin verdiğiğinde, artık kavga etmediğinde- işler daha zorlaştı, garipleşti. Çünkü gözleri tekrar kızın üzerindeydi ve bu gerçektir. Göğüsleri ikisinin arasında açıktaydı ve hava henüz o kadar karanlık değildi ki beyaz eti ve boncuklu pembe uçları net bir şekilde görünmüyordu.

İki eliyle kollarını ağaç kabuğuna sabitlediğinde bakışları karşılaştı ve yüz ifadesinin kendisinininki kadar acı ve çelişki dolu olduğuna yemin edebilirdi. Kendi damarlarında dolaşan şehvetle aynı endişenin birbirine karıştığını gördü. Ama neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. *Mick Brody'nin* burada kaybedecek neyi vardı?

Ve Tanrım, onun gözleri. Onlara baktıkça daha da sarhoş oluyordu. Onu rıhtımdaki o güne geri götürdüler.

Yıllar önce onları o zaman fark etmişti, mavi ve hınzır. Onlarla ilgili hiçbir şey değişmemişti.

Daha sonra Mick eğilerek kabarık bir meme ucunu ağzına aldı. Yoğun zevk varlığına nüfuz ederken boğazından boğuk bir nefes çıktı. Mick nazik bir adam değildi -kız zaten o kadarını anlamıştı- ve *bunu* da nazikçe yapmadı. Sert ağaç kabukları sırtını ısırırken ve dizlerinin altı çökme tehdidi altındayken bile, kasıklarına tam olarak bağlanmış gibi görünen bir şekilde onu sıkıca emdi ve akıl almaz bir zevk verdi.

Bir göğsünü serbest bırakarak diğerine geçti, bu zirveyi de aynı sertlikte emdi ve kadının "Oh Tanrım" diye inlemesine neden oldu.

Ne yapıyorsun? Ne düşünüyorsun? Durdur şunu, şimdi, bir şekilde.

Ama yapamadı. Yapamadı işte. Şaşırtıcı bir şekilde, Mick Brody ile karşı karşıya geldiğinde, on altı yaşında daha güçlü olduğu görülüyordu.

Ya da... belki de şimdi, içinde bir yerlerde, kalmak, bunun olmasına izin vermek onu daha güçlü hissettiriyordu. On altı yaşındayken kaçıp gitmişti. Ona bunu yaptırmaya çalışmıştı.

ama yapmadı, yapmayacaktı. Bu gece kendini tutuyordu, bir bakıma. Eğer kendini tutmak onun kendisini baştan çıkarmasına izin vermek olarak yorumlanabilirse.

Adam dizlerinin üzerine çöküp onu da kendisiyle birlikte aşağı çektiğinde, her şey aceleyle oldu, öyle ki kadın çoğunlukla onun üzerine düştü, eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı, üstü ve sütyeni açıktı. Kendini hiç bu kadar yüz­süz ya da yabancı gibi hissetmemişti. kendi vücudunun içinde.

Yolun karşı tarafındaki ağaca yaslandı, ona ilk çarptığında kendini dengelediği daha küçük olan ağaca.

Kadının kalçalarından tutarak onu kucağına çekti ve mavi kot pantolonlu kalçalarının üzerine oturttu. Sonra onu daha da yakına çekti ve fermuarının arkasındaki sert çıkıntıya doğru bastırdı. Tanrım, akıllara durgunluk veren bir baskı. Tam olarak doğru noktada. Sanki bu hissi zayıflatacaktı gibi gözlerini kapattı. Sonra Mick'in avuç içleri eteğinin altından, poposunun üzerinden

i amaşıırı, sıkma, kalıplama - onu onun üzerinde hareket etmeye teşvik edecek şekilde.

Yeni bir arzu şimşegi bedenini delip geçerken nefesini içine çekti. Tanrım, ona karşı hareket etmeyi, gecenin içinde onunla birlikte kıvranmayı nasıl da *arzuluyordu*.

Ama şimdiye kadar her şeyi o *yapmıştı*: onu tutmak, ona dokunmak, onu emmek, karşılık vermesini sağlamak. Yani bu farklıydı. Bu *onun bir şeyler yapmasıyla ilgiliydi*.

Yine de ona karşı hareket etmeme, en yumuşak etini onun en sert etine sürtmeme gücüne sahip olmadığını çabucak fark etti ve vücudunun teslim olduğunu, kıyafetlerinin arasından ona sürtünmeye başladığını hissetti.

Bu olay başladığından beri Mick ilk kez nefes almaktan daha fazlasını yapmaya başlamıştı; zevk hırıltıları, ateşli iniltiiler çıkartıyordu. Bu sesler etine dokunan eller kadar güçlüydü, hareketlerini yönlendirmeye başladı, ta ki hareketlerin içinde kaybolana, neredeyse nerede olduğunu, ne yaptığını ve bunun ne kadar çılgınca olduğunu unutana kadar.

Yine de, belki de garip bir şekilde, ancak kot pantolonunun düğmesini açmak için aralarına uzandığında fark etti - Yüce Tanrım - bu aslında *seks* yol açıyordu! Bu, lisedeki bir arka koltukta oynaşıp birbirinizi ısıttığınız ve sonunda durduğunuz bir şey değildi. Bu bir yere *giden, elle tutulur bir hedefi olan* gerçek bir şehvetti.

Adam fermuarını indirip i amaşıırını aşağı iterken kadın hareketsiz kaldı. Bu noktada, muhtemelen onun hazır olduğunu ve beklediğini düşünüyordu. Belki de bu konuda haklıydı ve kendisi hakkındaki geregi kabullenemiyordu. Ne de olsa zar zor nefes alabiliyordu. Ve tüm vücudu arzuyla titreyordu.

Yine de aşağı bakıp kalınlaşan havada ereksiyonuna bir göz attığında, ne kadar büyük, ne kadar sert olduğunu gördüğünde ve şimdi ne yapmasının beklendiğini anladığında dondu kaldı. Hayatında sadece bir erkekle seks yapmıştı. Kendisinden şüphe etmesine, kim olduğunu sorgulamasına neden olduğu için o adamdan nefret ediyordu ama seks hayatına *bu şekilde* devam etmeyi kesinlikle planlamamıştı. Bir yabancıyla. Yerde. Ormanda.

Bunu yapamam.

Yapamam işte. İstesem

bile.

Mick Brody söz konusu olduğunda, uyarılma ve korku birbirine karışıyor ve birbirinden zar zor ayırt edebiliyordu.

Ona üzgün olduğunu söyle, burada bir hata yaptın. Sen o kadın değilsin, ormanda seks yapabilecek ya da bunu kaldırabilecek biri değilsin. Belki şimdi gitmene izin verecek kadar iyi bir adam olur.

Şimdiye kadar çok iyi bir adam gibi görünmüyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu doğru değildi. Hiç mantıklı değildi.

Söyleyemem. Zihninde tekrar söylemeye çalıştı ve tam kötü haberi yüksek sesle vermek üzereydi ki Mick Brody bir eliyle poposunu kaldırdı, diğer eliyle külotunu kenara çekti ve vücudunu tam ereksiyonunun üzerine yerleştirdi.

Oh! Bu his karşısında nefesini tuttu.

Ya şimdi ya da asla. Söyle.

Ama yapmadı.

Ve sonra onu aşağıya, kendi üzerine itti.

Oh Tanrım.

Aman Tanrım!

Bu, iyi bir kız olarak yaşamın sonuydu.

Ancak Kozmos'un dokusunu ve yapısını keşfetme cesaretine sahip olanlar, kendi isteklerinden ve önyargılarından derinden farklı olsa bile, onun en derin gizemlerine nüfuz edeceklerdir.

Carl Sagan

İki

Zevk şaşırtıcı ve derindi. Neredeyse acı vericiydi, çünkü adam büyüktü ve bir süredir seks yapmamıştı, bu yüzden sersemlemiş bir çılgılık onu terk etti - ama aynı zamanda inanılmaz derecede *iyiydi*, *bir* şekilde bağırsaklarında, ruhunda hissetti.

Adam onun içindeydi -derinlerine kadar- ve artık itiraz etmenin, geri dönmenin hiçbir anlamı yoktu.

Umutsuzca ona kızmak, zorlandığını, taviz verdiğini hissetmek istiyordu ama Tanrım, içinde çok inanılmaz hissediyordu. Ve hayır demek için binlerce şansı olduğunu ve bir kez bile bu kelimeyi kullanmadığını biliyordu. Ve ayrıca, Tanrı aşkına, o *üstteydi*.

Kendini en iyi hissettiği doğru açıyı bulmak için ayarlamaya başladığında, nefesini sertçe içine çekip sonra bir başka erkeksi inilti çıkardığında, yıllar önce onu davet ettiği o gezintiye nihayet çıktığını fark etti. İşte o *zaman* yasak olanın içinde hayal ettiği şey buydu.

Zihnindeki noktalar, onun üzerinde bu şekilde hareket ediyordu. Ve bu düşünce onu tam da bunu yapmaya itti - o yasadışı hayallerde olduğu gibi hareket etmeye, hareket etmeye ve onu daha da derine çekmeye ve vücutları tam da doğru şekilde birleştğinde inlemeye.

O da kıpırdandı, neredeyse zevkten gözlerini kör edecek, dudağını ısırmasına, tırnaklarını tişörtünün ince kumaşına geçirmesine neden olacak güçlü hamlelerle kızın içine girdi.

Onu öpme isteği *duydu* ama direndi, çünkü daha önce bir kez öpmüş olmasına rağmen, bu... romantik hissettirmiyordu. Ve adam içinde hareket ederken bile, birden yumuşadığını düşünmesini istemediğini fark etti. Bu öpüşmekle ilgili değildi; bu ihtiyaç, açlık ve karanlıkla ilgiliydi. Bu ormanda sert bir seksti. Bu Mick Brody'ydi.

Onun üzerinde daha kuvvetli hareket etti, ellerinin kıkına yapıştığını hissetti. Gözlerini kapadı ve keskin orman zemininin, nemli toprağın, her şeyin yeşilliğinin kokusunu içine çekti. Ama sonra gözlerini *açtı* çünkü

Hâlâ çok gerçek dışı görünüyordu ve içindeki zevk, vücutlarının ıslak ve pürüzsüz bir şekilde buluştuğu yerin hemen üzerindeki noktada sıkışmaya ve toplanmaya başladı. Ve tekrar onun bakışlarıyla buluştu, ona karşı daha çılgınca kıvrandı, bunu hissetmesine izin verdi - bunun tamamen vahşiliğini - ta ki adam "Gel, kedicik," diye fısıldayana kadar ve o da yaptı.

Orgazm sertti, işgal ettikleri engebeli arazi kadar sivriydi. İçinden fırlayan şaşırtıcı hisleri özümsemeye çalışırken boğazından boğuk çığlıklar çıktı. Kollarını adamın boynuna doladı; ani zevk karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamamak için dudağını ısırıldı.

Doruk noktasının yoğun dalgaları nihayet geçtiğinde, hafiflediğinde, zihni koşturdu - şimdi ne yapmalıydı? Hiçbir fikri yoktu.

Ama bunu uzun süre düşünmesine gerek kalmadı çünkü Mick tekrar kontrolü ele almaya hazırdı - tek kelime etmeden iki elini de kızın poposuna yapıştırdı ve onu ağacın yanındaki yumuşak yosun yatağına yuvarladı. Daha ne olduğunu anlamadan, sırtüstü yatmış, Mick'in uzun, derin ve kapsamlı bir şekilde içine girmesiyle ona bakıyordu. vuruşları iliklerine kadar hissetti.

Adamın gözleri kızın üzerinde cam gibi kaldı, dişleri kenetlendi. Çığlıklarını bastırmak için dudağını ısırmaya devam etti ama bu uzun sürmedi; adamın her güçlü hamlesiyle birlikte boğazından sesler fişkırmaya başladı.

Daha önce yavaş ve sert olan şey hızlı ve acil hale gelmişti ve Jenny orada hayretle yatıyordu, her hissi, her sert sürüşü ıslatıyordu, sonunda bacaklarının adamın sırtına sıkıca sarıldığını ve ayak bileklerinden kilitlendiğini fark edince şaşırdı.

Karanlık artık tamamen çökmüş, üzerlerini bir battaniye gibi örtmüştü ve ağaçların arasında yalnız bir cırcır böceği cıvılamaya başlamıştı. Her vuruş onu daha uzağa, daha derine, yosunların içine iterken homurdandı ve inledi ve bir şekilde tüm bunların içinde kaybolduğunu hissetti -Endişelenmeyi, düşünmeyi bırakmıştı; şimdi *hissetmekten, hissetmekten, hissetmekten* başka bir şey yapmıyordu Her sıcak dalışta.

"Ah... Ah, kahretsin," diye fısıldadı ve kadın onun gırtlaktan gelen

iniltileri gece havasında yankılanmadan önce bile geldiğini biliyordu. Onu izledi, bunun gerçekleştiğini görmekten gereksiz yere memnun oldu, bunu gerçekleştirdiğini bilmekten gereksiz yere zevk *aldı*.

Adam geri çekilip onu bıraktığında, arkasında bıraktığı boşluğu, bu bağı kaybetmenin fiziksel farkındalığını hissetti, her zaman gündelik seks yapan bir kadın gibi davranmak için aceleyle yanına otururken bile.

"İyi misin?"

Nedense onun bu endişesi onu şaşırtmıştı. "Evet, tamam."

"Ben... bunun olmasını istememiştim," diye itiraf ederek onu daha da şaşırttı. -Ama bunu nasıl karşılayacağından emin

değildi. "Pişmanlık mı?"

"Kahretsin, hayır. Demek istediğim... genellikle bir kadına bağırıp sonra da... *bunu* yapmam." Şu ana kadar ona bakmamıştı ama etraflarına çöken zifiri karanlıkta bile onun kendisine doğru döndüğünü hissetti. "Bunu sen istedin, değil mi? Ben istemedim, uh...?"

Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi, sonra endişeyle yutkundu. "Öyle olmalı," diye fısıldadı. "Hiç hayır demedim." Havalı, modern, gündelik seks yapan bir kız gibi konuşmak buraya kadarmış. Kendi kulaklarına tam da olduğu gibi geliyordu: Hayatında hiç böyle bir şey yapmamış ve muhtemelen bundan onarılamaz bir yara alacak bir kadın.

Sonrasında ne yapacağı konusunda endişelenmesi gereken zamanın *bu* olduğu ortaya çıkmıştı ve bunun hiçbir anlamı olmadığını bildiği için daha sonra acı çekeceğini biliyordu. Daha önce hiçbir şey ifade etmeyen bir seks yapmamıştı, bu yüzden duygusal sonuçları acı verici bir şekilde yeni olacaktı.

"Tamam, güzel," dedi adam yanıt olarak. Ama kız, adamın sesinin kelimelerin ima ettiği kadar rahat olmadığını düşündü. Sonra ayağa kalktı ve ona da yardım etmek için elini uzattı.

Ayakta durmak onu dengesiz bıraktı ve üst uyluklarının etrafındaki yapışkan akıntının farkına vardı. Arkasını döndü, eteğinin altından beceriksizce uzanıp ıslanmış külotunu tekrar yerine çekerken denge için daha önce olduğu gibi aynı ağacı kullandı.

"Beni burada gördüğünü kimseye söyleyemezsin," dedi yine aniden huysuzlanarak. Kadın irkildi. Seks sonrası sarılma buraya kadarmış. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Karanlıkta kızgın bir bakış fırlattı. "Kulağa ne kadar ebeveynce geliyor. Bil bakalım ne oldu. Sen benim babam değilsin."

Aniden ona doğru döndü, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Merak etme, kedicik. Az önce yaptıklarımızdan sonra, *bu* konuda kafam karışık değil."

Nefesini içine çekti, şimdi ay ışığının çoğunu engelleyen ve kızarmasını gizleyen sık ağaçlar için şükreliyordu.

"Ben ciddiylim," diye devam etti. "Beni gördüğünü *kimseye* söyleyemezsin. Anladın mı?"

Onun tavırlarından bıkmıştı, özellikle de az önce yaptıkları *düşünüldüğünde*. "Elbette," dedi gözlerini devirerek.

"Beni ikna edemiyorsun."

"Peki," diye tersledi. "Sana *söyledim*, seni gördüğümü kimseye söylemeyeceğim. Şimdi mutlu musun?"

"Ve buraya bir daha da gelemezsin."

Kısa ve hızlı bir soluk alıp verdi, gerçekten afallamıştı. "Ne oluyor sana? Sorun mu? Tek yapmak istediğim teleskopla gökyüzüne bakmaktı, devlet sırlarını çalmak değil!"

"Size daha önce de söyledim, bunların hiçbiri umurumda değil - sadece buranın özel mülk olduğunu anlamanızı istiyorum."

"Yani seninle seks yapacak kadar uzun süre mülkünde kalabilirim ama yıldızlara bakacak kadar uzun süre kalamaz mıyım?"

"Öyle bir şey değil." Onun başını salladığını hissetti.

"Peki nasıl bir şey?"

"Bunun benimle ya da seninle bir ilgisi yok. Ve seni de ilgilendirmez. Beni burada gördüğünü ya da bu geceyi unutsan iyi edersin. oldu."

"Bu şimdiye kadar aldığın en iyi öneriye benziyor," diye güvence verdi ona, sesi alaycıydı.

"Güzel," dedi ve bu kez gerçekten de bunu kastetmiş gibiydi.

Jenny belirsiz bir süre daha orada durdu, ama hemen fark etti söyleyecek bir şey kalmamıştı. Beklediği o boşluk hissi, beklediğinden daha çabuk yerleşmeye başlamıştı. Bunun için önce ondan uzaklaşması, yalnız kalması gerektiğini düşünmüştü. Ama onunla *birlikte olunca* fark etti ki -seks yaptıkları zamanlar dışında- yalnız olmak *gibiydi*.

Başka bir şey söylemeden uzaklaşmaya, ormanın içinden kano inişine giden yokuş aşağı inişe doğru yürümeye başladı.

"Hey," diye seslendi arkasından. "Seninle göle kadar yürümemi ister misin?"

"Cehenneme kadar yolun var," diye omzunun üzerinden geri fırlattı.

Ve ancak cevap vermediğinde, tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi, ondan aceleyle uzaklaştığını fark etti. Ve sonuçta hâlâ istediğini elde edememişti; yıldızları görememişti. Ve eğer bu bir tür oyunsa, yine o kazanmıştı.

Cehenneme kadar yolun var.

Kadının ayak sesleri uzaklaştıkça Mick kendi kendine, "Muhtemelen öyle olacak," diye mırıldandı.

Ormanda kıpırdamadan durdu, onun çalılıklar arasında yürüdüğünü, bir kayığın suya itildiğini gösteren zayıf ve daha da zayıf sesleri dinledi, dikkatle dinledi ve neredeyse onun her saniye daha da uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Etrafında şimdi sessizlik vardı. Mükemmel, kutsanmış durgunluk. Olması gerektiği gibi. Olması *gerektiği* gibi.

Ama kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Burada ne yapmıştı? *Ne halt etmişti?*

Hayatında bulunmamaya en çok ihtiyaç duyduğu, mümkün olduğunca var olmamaya en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda *polis şefinin kızını becermişti*. Aklından ne geçiyordu ki?

Ne düşündüğünü *biliyordu*. Hâlâ aynı güzellikteydi, sadece artık büyümüşü, ki bu daha da iyiydi. Ve aralarında hâlâ bir şeyler vardı - onunla ilk tanıştığında hissettiği şey, bir erkekle bir kız arasında gidip gelen ve isteseler de istemeseler de onları birbirine çeken o görünmez şey.

Asıl aptalca olan buna boyun eğmekti.

Tanrı aşkına, onunla gerçekten seks yapmıştı. Jenny Tolliver ile.

Adını *o zaman* da biliyordu, şimdi de biliyordu. Her iki seferde de neden bu kadar gizemli bir şeymiş gibi davrandığından emin değildi. Sadece onun varlığını fark ettiğini bile bilmesini istememişti, diye tahmin etti. Onu gençken, o küçük kırmızı-beyaz eteğiyle lise basketbol maçlarında tezahürat yaparken görmüştü. *Bastır Bulldogs!* O zamanlar onu Whippy Dip'te, kendisinden çok daha temiz giyimli ama yine de muhtemelen onu sıcak yaz gecelerinde külot.

Gözlerini kırptırdı, az önce onu külotundan çıkarmaya ikna *ettiğini* hatırlayınca hâlâ şoktaydı. Şey, konuşmamıştı, hayır, hiç de öyle değildi. Ama sonuç aynıydı ve asla unutamayacağı bir şeydi. Polis şefinin, ona birkaç gençlik fantezisinden fazlasını yaşatan, ona asla ikinci kez bakmayacağından emin olduğu kızı, az önce ormanda onunla birlikte olmuştu.

Bunun mucizesi ve dehşeti onu ormanın zemininde dizlerinin üzerine çöktürdü ve gözlerini kapattı. Ellerini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığına uğramıştı.

Burada neyin tehlikede olduğunu, az önce yaptığı şeyin neden hayatının en büyük hatası olabileceğini anlayamazdı - ki zaten payına düşenden fazlasını yapmıştı. Ve -gerçekçi olmak gerekirse- muhtemelen onu gördüğünü insanlara söylemeyeceğine, babasına söylemeyeceğine güvenemezdi. Mick bu düşünce karşısında büyük bir yenilgi iniltisi çıkardı.

Belki de babasına anlatmazdı. Ona tüm hikâyeyi anlatmak, Mick'le neredeyse tek kelime bile etmeden seks yaptığını itiraf etmek anlamına gelecekti. Ve bunun neden olduğunu - buna neden izin verdiğini - asla bilemeyecekti.

Onu öpmeye, ona dokunmaya asla bilinçli olarak karar vermemişti. -Onu geçmeye çalışırken olmuştu. Bu düşünceden değil, sadece içgüdüden kaynaklanmıştı.

İlk başta onu gerçekten tanıyamamıştı ama kim olduğunu anladığında, onunla ilgili bir şey içindeki hayvanı ortaya çıkarmıştı. Ve onun kendisini durduracağından emin olduğu anlar olmuştu. Yapmayacağından çok daha emin olduğu anlar olmuştu ama ikincisinin doğru olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Gerçi babasına söylemese bile mutlaka *birine* söylerdi. Söylememek için hiçbir nedeni yoktu.

Ve sonra haber yayılırdı. Ve *sonra* babası öğrenecekti. Ve Mick'in burada yapmaya çalıştığı her şey suya düşecekti. Belki de hapse girecekti. Bunu düşünmesi gerekirdi. ama kabul etmedi. Hapse girebilirdi ve bu da burada bulunmanın kötü yanlarından sadece *biriydi*.

Kendimi buna ikna etmemeliydim. Cincinnati'deki evimde, köşedeki Skully's'de bira içiyor ya da yatmadan önce biraz televizyon izliyor olmalıydim.

Ama "yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım" demek için artık çok geçti.

Eve geri dönmesi gerektiğini düşündü. Niyeti sadece kısa bir yürüyüş yapmak, biraz hava almak, kafasını bu duvarlar arasındaki sorunlardan arındırmaktı. Sonra arazide birini gördü ve vücudu kırmızı alarma geçti - sonuçlarını düşünmeden aralarındaki kısa mesafeyi kapattı, tek düşüncesi o her kimse burada olamayacağıydı. Ve gerçek şu ki, aşırı tepki vermiyordu. İhtiyacı olan son şey, elinde gökyüzüne olduğu kadar pencereye de doğrultulabilecek bir teleskopla ormanda dolaşan bir kadındı.

İşte o zaman kadının taşıdığı büyük şeffaf plastik çantanın hemen yanında yerde durduğunu fark etti; kadın ona o kadar kızmıştı ki çantayı almadan çekip gitmişti.

Ve bu ona bir fikir verdi.

Jenny Tolliver'ın varlığını bir sır olarak saklayabileceğine inanmadığına göre... onu ziyaret etmek, verdiği söz konusunda son derece ciddi olduğunu hatırlatmak akıllıca olabilirdi.

Ve bu arada, belki de bu gece o sıcak küçük evde her zamankinden daha kötü uyuyacaktı, çünkü endişelenmesi gereken yepyeni sorunları vardı.

Ya da... belki de daha iyi uyuyacaktı, çünkü daha sıcak anıları da yanında götürecekti.

Jenny ertesi sabah birinin bir şeye vurmasıyla uyandı. Yavaşça, kapının kendi kapısı olduğunu fark etti. Sue Ann ile öğle yemeği planları vardı ama *o kadar* geç olamazdı, değil mi? Kendini yataktan dışarı sürükleyip bacaklarının arasındaki ağrıyı hissettiğinde nefesi kesildi.

Aman Tanrım. Tanrım, dün gece ormanda Mick Brody ile seks yaptım. Mick Brody! Ertesi sabah, gerçekleşirken olduğu kadar gerçeküstü hissettirdi.

Dar merdivenlerden inerken neredeyse düşüyordu, beyaz geceliği etrafından akıyordu ve kapıyı çekerek açarken saçlarının her yöne baktığından şüphelenerek, "Şu aralıksız vurmayı keser misin?" dedi.

Sarı sundress elbisesi içinde canlı ve güzel görünen Sue Ann gözlerini kırıştırdı. "Neden *Jane Eyre*'deki tavan arasındaki deli kadına benziyorsun?"

"Size de günaydın."

Sue Ann saatine dokundu. "Kusura bakma günışığım ama neredeyse öğlen oldu."

Sonra tekrar gözlerini kırıştırdı. "Ne haltlar dönüyor? Hasta falan mısın?"

"Keşke."

"Hasta olmayı mı diliyorsun?" Sue Ann içeri doğru ilerlerken kaşlarını çatarak sordu.

"Neden deli gibi göründüğüm gerçeğinden daha iyi olurdu."

Sue Ann otuz yıldır bu evin oturma odasını işgal eden kanepeye oturdu; kanepenin arkasında büyük beyaz bir örtü, yanında da zikzak şeklinde örülmüş katlanmış bir yorgan vardı. "Konuşmaya başla."

Jenny ise Sue Ann'in gözleriyle tam olarak karşılaşmadan parke zeminde volta atmaya başladı. Birbirlerini birinci sınıftan beri tanıyorlardı, bu yüzden Sue Ann'e her şeyi anlatabilirdi. Ama bu... bu büyük bir şeydi.

"Eee?" Sue Ann omuz hizasındaki sarı saçlarını sallayarak konuştu.

"Öyle görünüyor ki... dün gece... yıldızlara bakmak için gölü geçtim."

Sue Ann bu anı karşısında refleks olarak gülümsedi. "Oh, lisede yaptığımız gibi." Sonra gülümsemesi soldu. "Bu neden kötü olsun ki? Görünüşe göre boğulmamışsın ve seni öldürecek başka Brody kalmamış. sorun mu var?"

"Sadece bu kadar," dedi, şimdi Sue Ann'in bakışlarıyla buluşmak için yerinde duruyordu. "Geriye Brody'ler kaldı."

Sue Ann'in nefesi evi doldurdu. "Ne?"

Jenny volta atmaya devam etti ve planlamadan çok hızlı konuşmaya başladı. "Ormanda yürüyordum ve Mick Brody ile karşılaştım - kelimenin tam anlamıyla - ve bana izinsiz girdiğimi ve gitmem gerektiğini söyledikten sonra onunla seks yaptım."

Jenny başka bir soluklanma bekledi, ama bunun yerine Sue Ann ona zor bir matematik problemini çözmesini istemiş gibi baktı. "Bekle, dur. Seni tamamen yanlış anladım, çünkü sanki *Mick Brody* ile *seks* yaptığını söylemişsin gibi geldi."

"Bu doğru," dedi Jenny.

Ve sonra Sue Ann'in nefesi kesildi. "Ne-ne-ne...neden...nasıl..." Sonunda pes etti. "Lanet olsun, ne sormak istediğimi bile bilmiyorum."

Jenny tekrar volta atmayı bıraktı ve kanepede ona katıldı. "Biliyorum. Ne düşündüğümü bilmek istiyorsun. Ve böyle bir şeyin nasıl olduğunu. Açıkçası, ben de. Bir an bana bağırıyordu ve ben bağılıyor ve gitmeyi reddediyordu ve bir sonraki adımda... bilirsiniz işte... içimdeydi."

Sue Ann alt dudağını ısırды, aniden büyülenmiş gibi görünüyordu. "Nasıldı?"

Hatırladıkça Jenny'nin omurgasından aşağı bir ürperti aktı. "Bu... şimdiye kadar yaşadığım en ateşli, en muhteşem seksti. Bir parmağını kaldırarak, "Onu kıyaslayabileceğim tek kişinin Terrence olduğunu ve onun da benim iyi seks yapamayacak kadar tatlı olduğumu düşündüğünü göz önüne alırsak, bu pek bir şey ifade etmeyebilir," diye ekledi.

"Sıçan piç," dedi Sue Ann.

"Ama... oldukça olağanüstü bir şeydi."

"Senin genellikle hiç tanımadığımız bir adamla, üstelik bizi her zaman korkutan bir adamla seks yapacak türden bir insan olmadığını söyleyebilir miyim? Hem bu adam şehre ne zaman döndü ki?"

Jenny elini alnına götürdü. "Tanrım, unutmuşum! Onun burada olduğunu kimseye söylememem gerekiyordu. Yani, bu konuda gerçekten çok zorlayıcıydı. Yani kimseye söyleyemezsin." Konuyu pekiştirmek için başını salladı.

"Jeff bile mi?" Sue Ann'in kocası.

"Jeff bile değil. Özür dilerim. Kocandan sır sakla kuralını uygulamanın korkunç olduğunu biliyorum ama bu sefer gerekli. Sana söylüyorum çünkü *birine* söylemem gerekiyor ve dediğim gibi, şu ana kadar bunun bir sır olduğunu unutmuş gibiydim. Ama cidden bir şey söyleyemezsin. Çok değil. "Bir Brody'nin beni vurması için geç kaldım, biliyorsun."

"Ya da, diyelim ki, sana bir hastalık bulaştırmak. Ya da seni hamile bırakır," diye ekledi Sue Ann, kaşları eleştirel bir şekilde çatılmıştı. "Lütfen bana prezervatif kullandığını söyle."

Jenny gözlerinin kısa bir süre kapanmasına izin verdi, sonra yorgun bir iç çekti. "Aman Tanrım." Pişmanlık içinde başını salladı. "Hayatta öyle anlar vardır ki, her şey o kadar kolay değildir. Sağlık dersinde söyledikleri gibi. Yani, *ormandaydık*. Ormandaydık. *Yerde*. Nefes nefese falan."

Sue Ann öfkeli görünüyordu. "Bu bir mazeret değil!"

"Birkaç ay önce regl dönemimi düzenlemek için doğum kontrol hapı almaya başladım.

Terrence'tan bebek sahibi olmak istemediğimi anladığımda. En azından *bu* benim için iyi oldu."

"Tamam, ormandaki korkunç adamdan bebek olmuyor, bu iyi. Peki ya hastalık?"

Jenny sadece bir kez daha iç geçirebildi. "Ben... kontrol ettireceğim. Tekrar. Turta olayını öğrendikten sonra yaptığım gibi."

"Vay canına, üç aylık bir süre içinde iki AIDS testine ihtiyaç duyacağınız kimin aklına gelirdi?"

Jenny kuru bir sesle, "Kimmiş o," diye cevap verdi.

Sue Ann derin bir nefes aldı, sonra geri verdi, belli ki her şeyi sindirmeye çalışıyordu. "Şu anda çok korkmuş durumdayım."

"Ben olmayı dene," dedi Jenny kesin bir ifadeyle.

"Bu, Bay Sıçan Piç ve Küçük Bayan Chippy'yi aklınızdan çıkarmanın kesin bir yoludur."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Aslında dün gece gölün güney tarafına doğru kürek çektiğinden beri iki taraf da Jenny'nin aklından geçmemiştir. Ve sonra nefesi kesildi.

"Ne var? Ne oldu?" Sue Ann kahverengi gözlerini kocaman

açarak sordu. "Teleskopum! Teleskopumu orada bırakmışım!"

Sue Ann'in gözleri kapandı. "Tanrım. Bu çok kötü."

Ne kâbus ama. Artık gündüz olmasına rağmen daha da kötüleşen bir kâbus. "Bunu yaptığımı inanmıyorum."

"Ben de yapamam. O şey iki bin dolara mal oldu! Nasıl oldu da -Bekle, dur, kendi soruma kendim cevap verebilirim. *Mick Brody* ile *seks* yapmakla meşgul olduğun için unuttun! Aman Tanrım, hala inanmıyorum!"

"Ben de unuttum çünkü ayrılmadan önce biraz daha tartıştık."

"Yani seks yapmadan *önce* tartıştınız ve seks yaptıktan *sonra da* tartıştınız. Kulağa büyüleyici bir akşam gibi geliyor."

Jenny dudaklarını büzdü. "Yaptıklarımın gurur duyduğumu hiç söylemedim. Ama bu bir yana, oraya gidip teleskopumu geri almalıyız." Ayağa kalktı, bu konuda harekete geçmeye hazırды.

Sue Ann ise kanepedeki yerinden başını kaldırıp baktı. "Biz mi?"

"Evet. Hemen şimdi. Onu geri almalıyım."

"Öğle yemeğine ne dersin? Yeni bir elbise giydim." Vanna White tarzında aşağıya doğru işaret etti.

"Ve çok güzel," diye güvence verdi Jenny ona. "Ama bildiğin gibi teleskopum benim için çok değerli. Bunun için uzun süre para biriktirdim ve doğru olanı seçmek için araştırma yaptım. Tüm yıldız haritalarım ve notlarım da çantanın içinde. Biz hemen gidip almalıyım ki olanları unutup hayatıma devam edebileyim." *Tıpkı Mick'in dediği gibi.*

Sue Ann içini çekerek teslim oldu. "Giyebileceğim bir kotun var mı?"

Jenny başıyla onayladı. "İyi düşünmüşsün, dün geceden sonra ormanda etek giymenin iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirim." Sue Ann'in o anki düşüncelerini okuduktan sonra bir parmağını kaldırarak ekledi: "Ve sadece bir erkeğin yukarı itmesi çok kolay olduğu için de *değil*. Ama bir şeylere dolandığı için."

"Yolda bana tüm ilginç detayları anlatacağına söz veriyor musun?"

Jenny gözlerini devirerek içini çekti. "Tabii, tamam, her neyse."

"Peki daha sonra yemeğe gidebilir miyiz? Eğer sağ çıkabilirsek yani?"

Jenny yine başını salladı. "Ben ısmarlarım."

"O zaman anlaştık."

~

p.

İki şey sonsuzdur: evren ve insan aptallığı; ve ben evren konusunda emin değilim.

Albert Einstein

Üç

Jenny hayatında ilk kez, babasının yıllar boyunca yakaladığı suçlulara gerçekten sempati duyuyordu, çünkü suç mahalline dönecek kadar aptaldılar. Bu kadar kısa sürede buraya, bu büyümüş ormana geri dönmek garipti. Ve ayrıca burayı ilk günkü gibi görmek de tuhaftı.

Gün ışığı - ağaçların arasından kulübeye bakarken dudağını ısırды, sonra Sue Ann'e, "Başını aşağıda tut ve hızlı ve sessiz hareket et," dedi.

Sue Ann arkasından, "Sanki savaş alanındaymışız gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı.

"Hayır, sadece 'izinsiz girilmez' bölgesi, ama yine de yakalanmak istemiyorum. Mick Brody buranın özel mülk olduğu konusunda ciddi niyetliydi."

Ve seksin gerçekleştiğinden oldukça emin olduğu noktaya ulaştığında, *daha* da gerçeküstü hissetti. Ağaç kabuğunun sırtına sürtünmesini ve adamın ellerinin etinde, göğüslerinde, poposunda hissettiği çok *daha iyi* duyguları hatırladı. Olduğu yerde durdu ve taze sıcaklık onu ele geçirirken ağır bir nefes *verdi*.

Sue Ann yanına yaklaştı ve "Kızarmışsın" dedi.

Jenny elini aşağı yukarı sallayarak kendini yelpazelemeye başladı. "Burası çok sıcak."

Sue Ann kesin bir ifadeyle konuştu. "*O kadar da* sıcak değil. Aslında bu ağaçların altı gölü geçerken olduğundan çok daha serin."

Jenny telaşla arkadaşına doğru döndü, aniden telaşlanmıştı. "Peki ya Biri bizi kanoda gördü mü? Ya babama söylerlerse?" Bu şimdiye kadar aklına bile gelmemişti. Teleskopunu geri almaya odaklanmıştı ve Sue Ann'in Mick'le seks hakkındaki sorularını yanıtlamakla meşguldü; bu da çoğunlukla kısa, utangaç cevaplarla sonuçlanmıştı *Büyük, yoğun, sert, kaba ve ateşli* gibi kelimeler.

"Tamam, sakin ol," dedi Sue Ann. "Artık ergen değiliz. İstersek kimsenin izni olmadan gölde kanoyla karşıya geçebiliriz."

"İyi noktaya değindin. Telaşlıyım ve doğru düşünemiyorum."

"Eski günlerin hatırına eski kanoyla bir tur atmaya karar verdik diyelim."

"Tamam, güzel, bu iyi," diye yanıtladı Jenny. "Eski günlerin hatırına." Bu, bir düzine yıldır kimsenin görmediği korkunç bir adamla çılgınca seks yaparken ormanda kaybolan değerli bir eşyayı geri alma görevinde olmaktan çok daha iyi geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Sue Ann. "Durduğunuza ve buradaki çalılar da keçeleşmiş gibi görüldüğüne göre, sanırım işi burada yaptınız. Peki teleskop nerede?"

Jenny yeri taradı, özellikle de büyük, geniş ağaç gövdesinin etrafını. su geçirmez çantayı bıraktığından oldukça emindi. Ama onu göremedi. Lanet olsun!

Yine de bakmaya devam etti, çünkü orada olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. Başka nerede olabilirdi ki? "Ben göremiyorum," dedi Sue Ann'e, sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden. Yere işaret etti. "Beni öpmeye başladığında tam buraya düşürmüştüm."

Sue Ann canlandı. "Öpüşme mi vardı? Öpüşme hakkında hiçbir şey söylemedin. Öpüşme kulağa diğerlerinden daha romantik falan geliyor."

"Çok fazla öpüşme olmadı. Sadece işler böyle yürüyordu."

Sue Ann hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle içini çekti, sonra işine geri döndü. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Jenny bölgeyi tekrar gözden geçirdi. "Öyle olmalı. Bu büyük ağacı hatırlıyorum. Beni ona çivilemişti."

"Yowsa."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Sonra birkaç metre ötedeki yeri işaret etti. "Ve burada bir şeylerin ezildiği konusunda haklısın. Burası benim olduğum yer, bilirsin, aslında..."

Sue Ann, "Onun üstünde," diye cevap verdi.

Jenny yutkundu. "Doğru." Bu anı onu hâlâ rahatsız ediyordu. Bu onu nasıl bir insan yapmıştı? Tanrı aşkına, Terrence'ı ve boşanmayı daha yeni yeni atlatmaya başlamıştı. Bakışlarını Sue Ann'e doğru kaldırdı. "Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

"Bana doğanın durdurulamaz bir gücüymüş gibi geldi," dedi Sue Ann, sanki bu her şeyi normalleştiriyormuş gibi ve ayrıca sanki bu tür şeylere sahiplermiş gibi her zaman konuşuruz. "Sence sevgilin teleskopu aldı mı?"

Aman Tanrım. Kabus daha da kötüleşti. "Öyle olmalı." Gözlerini kapadı, yeniden iç çekti ve Sue Ann'in iri gözleriyle karşılaştı. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Şey... Sanırım her zaman kulübeye gidip ona sorabiliriz."

Jenny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Delirdin mi sen? Bırakın kapısını çalmayı, bu topraklarda bulunmamı bile yasakladı. Kimsenin bilmesini istemediği bir tür sırrı var, hatırladın mı?"

Tıpkı öpüşme konusu açıldığında olduğu gibi, Sue Ann'in bakışları genişledi. "Ve sen bunun ne olduğunu öğrenmek için can atmıyor musun?"

Jenny sadece derin bir nefes verdi. "Merak ediyorum, tabii. Tamam, meraktan da öte endişeliyim. Ne olabileceği konusunda. Ama daha önce de söylediğim gibi, Mick Brody'nin beni vurması için hâlâ çok geç değil. Adamı daha fazla tedirgin etmek istemiyorum. Ve-" Jenny durdu ve yeni ve daha da korkunç bir şey ona çarptığında büyük bir nefes verdi. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Neden? Yani, neden şimdi otuz saniye öncesinden daha fazla?"

"Çünkü bana kimseye söylemememi söyledi ve beni burada tekrar bulursa, bu yeterince kötü, ama *seni* de burada görürse, kesinlikle birine söylediğimi bilecek! Bu da ikimizin de başını belaya sokar ve o *zaman* ne yapacağını Tanrı bilir." Tanrı aşkına, burada gerçekten doğru düşünemiyordu. Sue Ann'i getirmek yapılacak en doğal şey gibi görünmüştü ama muhtemelen yapılacak en *kötü* şeydi. Gerçi korkunç bir yabancıyla seks yapmak
Bir kızı bu şekilde şaşırtmak, diye düşündü.

Sue Ann, "Bu gerçekten de lisedeyken buraya gizlice girmeye benziyor," dedi. "Dèjá vu yeniden başladı."

"Sadece şimdi daha kötü. Önceden bizi burada istemeyeceklerini *varsayıyorduk*. Şimdi bundan eminiz. Gitmeliyiz. *Hemen*."

"Peki ya teleskopunuz?"

Tanrım, teleskop. Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Bunu daha sonra çözmek gerekecek."

Beş dakika içinde yeşil kanoya geri dönmüşler, kumlu iskeleden Mavi Vadi Gölü'ne doğru yola çıkmışlardı. Jenny kendini çocuk gibi hissediyordu. Adamın kapısına gidip çantasını bulup bulmadığını sorabilmeliydi. Anahtar kelime "*bulmalıydı*". Gerçek şu ki, her şeye rağmen

Seksten hemen sonra onun için gösterdiği kısa ilgiden sonra, Mick Brody'nin ne kadar tehlikeli olabileceğini gerçekten bilmiyordu.

Sue Ann'in de hemen hemen aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordu, sessizce ve ciddiyetle, "Biliyor musun, belki de bu konuda babana gitmelisin," dedi.

"Ve ona ne söyleyeyim? Mick Brody ile ormanda seks yaparken teleskopumu kaybettiğimi mi?"

Sue Ann, sıcak gün ortası güneşi üzerlerine vururken düşünüp taşınıyor gibiydi. "Belki de seks kısmını atlayabilirsin. Sadece oraya yıldızları seyretmeye gittiğini itiraf et. Onunla karşılaştığınızı, tartıştığınızı, gitmeniz için ısrar ettiğini ve bir şekilde çantanızı alamadığınızı söyleyin."

"Ama babam onu sorgulamak için o kulübeye giderse, işin seks kısmının ortaya çıkabileceğini düşünmüyor musun? Ve eğer Mick'in muhtemelen yasadışı sırrı oraya vardığında babam tarafından anlaşılamazsa ve teleskobumu geri alsa bile, Mick Brody'nin derhal evime gelip beni öldüreceğini düşünmüyor musun?"

Sue Ann yavaşça başını sallamaya başladı. "İkisi de mükemmel noktalar."

"Bunun yanında..." Aklına gelen bu düşünceyle midesinde bir şeyler çalkalandı ve yaz sıcağından terlemeye başladı.

"Devam et."

"Ben... adamla seks yaptım."

"Evet, bunu tespit ettik."

"Ve, yani, *tatlı bir* seks değildi, Tanrı biliyor, ama... ama..."

"Hı-hı?" Sue Ann elini daireler çizerek Jenny'ye konuya gelmesini işaret etti.

"Ama o... bilirsiniz, benim zevkimle ilgileniyordu. En azından bir dereceye kadar. Orgazm olmamı istiyordu."

"Aman *Tanrım*." Bu kısmı daha önce paylaşmamıştı - aslında Sue Ann'in meraklı sorularına dayanarak mümkün olduğunca az şey anlatmıştı. Onlar en iyisiydi arkadaşlardı ama ikisi de yıllardır evli oldukları için oturup seks hayatlarının ayrıntıları hakkında konuşmuyorlardı. "Peki ya sen?" Sue Ann sordu.

"Ah evet." Ses tonunun her şeyi anlattığından

şüpheleniyordu. "Anlıyorum. O kadar iyi, ha?"

"Yoğun," dedi -muhtemelen Mick Brody ile seksini tanımlamak için bu kelimeyi onuncu kez kullanıyordu. "Ve her neyse... Biliyorum tatlı ya da romantik ya da onun gibi bir şey değildi ve kendimi biraz..."

Çünkü muhtemelen onu bir daha göremeyeceğimi bile bile bir erkekle hiç seks yapmamıştım. Ama aynı zamanda... bana arzulandığımı hissettirdi. Terrence fiyaskosundan sonra bu iyi oldu. Çünkü..." Birden duygusallaştı ve ağlamaklı olmak istemedi.

Sue Ann onun karşısına oturdu, yüzü ona dönüktü -öndeki kişinin arkaya doğru kürek çekmesini gerektirse de, konuşmayı kolaylaştırıyordu, bu yüzden her zaman bu şekilde yaptılar- ve sessiz kaldı, sessizce destekledi, Jenny'nin devam etmesini bekledi.

"Mesele şu ki," dedi Jenny, gözyaşlarını yuttuktan sonra, "Terrence'ın beni aldattığını ve nedenini öğrendikten sonra, kendimi... korkunç derecede istenmeyen biri gibi hissettim. Yani... vazgeçilebilir. Ve o daha *yirmi bir yaşında*, Sue Ann!"

"Tart," diye araya girdi Sue Ann, hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Ben de kendimi... en iyi dönemimi geçmiş ya da hiç en iyi dönemim *olmamış* gibi hissediyordum. Otuz birin pek de yaşlı sayılmayacağını, otuzların yeni yirmiler olduğunu falan biliyorum, Ama Kelsey ile kıyaslandığımda kendimi sıkıcı, rüküş ve onun çöpe attığı bir şey gibi hissediyordum. Ve bu duygular içime işlemiş ve orada sıkışıp kalmışlardı ve dün geceye kadar *da oradaydılar*.

"Yani... Umarım Mick Brody teleskopumu çalmamıştır ve umarım o kulübede kötü bir şey yapmıyordur ama aynı zamanda... belki de onun başını belaya sokan kişi olmak istemiyorum çünkü hiç değilse beni çekici hissettirdi. Muhtemelen bu yüzden yaptım. Çünkü beni arzulandır hissettirdi."

Karşısındaki Sue Ann önce düşünceli, sonra da açık sözlü görünüyordu. "Bunların hepsi çok güzel Jen, ve bunun kendini yeniden iyi hissetmeni sağlamasına gerçekten sevindim, ama... onunla seks yapmanın nedeni de, sadece belki, *seksi olduğu için mi?*"

Jenny gözlerini kırptırdı. Belli ki Sue Ann, Jenny'nin yaptıklarını haklı çıkarmak için çok çalıştığını düşünüyordu. Ama onu daha çok şaşırtan şey şuydu.

Mick Brody eskiden seksi miydi?" Parlak güneşin altında şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

Sue Ann omuz silkti. "O kaba ve yuvarlanıp giden tarzda, elbette."

"Hiçbir şey söylemedin."

Bir omuz silkme daha. "Hiç aklıma gelmedi. Belki de böyle düşündüğüm için iğrenç olduğumu düşüneneğinden endişelendim. Brody'ler çok... sosyal olarak sınırların dışındaydı."

"Aslında *ben* de onun seksi olduğunu düşünüyordum - en azından onu yakından gördüğümde - ve sana da aynı nedenle hiç söylemedim."

"Vay canına. Dünya küçük. Belki de *her* kız gizliden gizliye onun seksi olduğunu düşünüyordu ama söylemeye korkuyordu. Hâlâ öyle mi? Seksi mi?"

Jenny başını salladı. "Söyleyebildiğim kadarıyla. Ama hava neredeyse kararmak üzereydi, bu yüzden onu çok iyi göremedim."

Sue Ann'in çenesi düştü. "*Görmediğin* bir adamla seks mi yaptın?" Şimdi omuz silkme sırası Jenny'deydi. "Sayılır."

"Vay canına. Bugünlerde seninle takılmak çok eğlenceli. Dünden beri benim beş yılda yaşadığımdan daha fazla heyecan yaşadın."

"Ve bu bana sadece iç huzuruma mal oldu."

Sue Ann içini çekti. "Zaten öyle bir şeyin yoktu. O yüzden neşelen. Belki de sana sadece pahalı bir teleskopa mal olmuştur."

Jenny oturma odasında çalışıyor, babası klimayı tamir etmeye çalışırken duvarın diğer tarafındaki aletlerin şingirtılarını ve çınlamalarını dinliyordu. Tamamen bozuk değildi ama Sue Ann'le kasabadaki Dolly's Main Street Caf  de yedikleri öğle yemeğinden sonra eve döndüğünde ev soğumuyordu.

İyi. Ve dün geceden sonra, Jenny'nin ihtiyacı olan son şey aşırı ısınmaktı.

Babasının homurdandığını ve nefesinin altında küfür ettiğini duyduğunda, "Bunun için üzgünüm baba," diye seslendi. Eğer burada

olmasaydı, sonuçta

klimanın çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Babası, kendi evi bu kadar çabuk satıldığında evde kalması için oldukça ısrar etmiş olsa bile.

"Özür dileme," diye seslendi ona. "Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun."

Bu sözler onu biraz suçlu hissettirdi - Ohio Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Columbus'a yerleştğinde hissettiği suçluluk duygusuyla aynı. Bu, babasını yalnız bırakmak anlamına geliyordu. Ama her tatilde ve uzun yaz hafta sonlarında hep eve gelirdi ve hayatı boyunca burada yaşadığı düşünülürse, bir sürü arkadaşı vardı.

Suçluluk duygusunu bir kenara iterek eşyalarını yerleştirmeye devam etti. Bütün eşyalarını

Mobilyaları ve diğer eşyalarının çoğu şimdilik depodaydı, ancak evi gibi hissettirmek için yanında birkaç dergi ve kitap getirmişti

-Evi gibi. Çoğunlukla astronomi referans kitapları ve bazı

Gezegenerin, galaksilerin ve nebulaların güzel görsellerini içeren favori sehpa kitapları. Babasının onu yaz için buraya gelmeye ikna etmesine izin verdiği andan itibaren, bol bol gökyüzü gözlemi yapmayı planlamıştı.

Bu da tabii ki Mick Brody'yi akıllarına getirdi. Çok uzakta olduklarından değil - Sue Ann'in öğle yemeğinde söylemeye başladığı gibi "Brody olayı" sohbetlerine hakim olmaya devam etmişti. Aslında Jenny öğle yemeğini Sue Ann'le hasret gidermek ve bazı eski arkadaşları ve komşuları hakkında sorular sormak için kullanmayı planlamıştı, ama gündelik seks açıkça hasret gidermenin önüne geçmişti.

Artık resmen Mick Brody'yi aklında tutuyordu. Bu da Terrence ve Kelsey'nin aklında olmasından daha iyiydi. Belki de.

Peki teleskopuna ne olmuştu? Bu kısmı düşünmemeye çalışıyordu -bir şekilde sihirli bir şekilde kapısının önünde ya da rıhtımda bir yerde belirebileceğini umuyordu. Aslında, Sue Ann onu eve bıraktığında, her ihtimale karşı ikisi de tüm bölgeyi dikkatle taramıştı ve babasını klima için aradıktan sonra, Jenny ön verandadaki sallanan sandalyeye oturmuş, Mick'ten bir iz bulmak için gölü ve ötesindeki sarp kıyıyı seyretmişti.

Teleskop ortaya çıkmazsa, onu kendi başına geri getirmezse, oraya geri dönecek miydi? O kulübeye gitmeye *cesaret edebilir* miydi? Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Onu ormanda bulmak bile yeterince sinirlendirmişti; geçerli bir nedeni olsa bile kapısına gelse ne kadar sinirlenirdi? Ve Tanrı aşkına, penisinin içine girmesine izin verdiği bir adamdan bu kadar korkması ne kadar garipti?

Aman Tanrım, bu düşünce zaten çok sıcak olan evde bir sıcaklık dalgası daha yarattı. Ama ne penisti ama. Çok iyi görebildiğinden değil ama yeterince iyiydi. Ve kesinlikle tüm etkisini *hissetmişti*. Dudağını ısırды, bu şekilde doldurulmanın verdiği hazzı hatırladı. *Yepyeni* bir şekilde, yepyeni bir adam tarafından, tam da onu mülkünden çıkarmaya çalıştığı sırada onu baştan çıkarmaya çalışan bir adam tarafından doldurulmanın hazzını.

Bu kısım onun gözünden kaçmamıştı. Onun gitmesini sağlamaya o kadar kararlıydı ki, bunu bir süreliğine unuttuğuna göre onu çok istiyor olmalıydı.

Ya da... belki de sadece tipik bir boynuzlu köpek adamı olduğu anlamına geliyordu.

Ama öyle olsa bile, olayın yasaklanmış heyecanı, isteniyor olma hissi, onu şaşırtarak, dehşet ve korkunun önüne geçmeye başlamıştı. Anlamsız seks yapmanın boşluğu. Aslında, belki de -en azından onun için- sadece bu şeyler, hayatının bu özel anında, ona anlam *vermek* için yeterliydi.

Babası yine homurdandığında, bir alet ya da başka bir şeyin gürültülü patlamasını takiben, Jenny irkildi - Mick Brody ile yaptıklarının düşünceleri babasının düşünceleriyle ne kadar şiddetli bir şekilde çatıştı. Bunu hemen iki yıldız çarpıştığında olanlara benzetti - burada Dünya'da kavrayabileceğimiz her şeyi cüceleştiren kavurucu bir patlama.

Çoğu insan gibi babası da Brody'lerden hiç hoşlanmazdı, çocukken onlardan uzak durması için onu uyarmıştı ve işi gereği onlarla birkaç kez karşılaştığını biliyordu. Büyük oğlan Wayne'i

En az iki kez, bir kez bar kavgasından, bir kez de Dolly's Caf 'nin hemen yanındaki McMillan's Hardware'e girmekten. Gölün izole güney tarafına doğru uzun ve dolambaçlı bir yolculuk yapmıştı.

silah sesleri ve bağrışmalar duymuş ve baba Harlan Brody'yi aile içi bir suçtan tutuklamıştı. Ve Brody'nin *iki* oğlunun da komşu kasabadaki bir içki dükkânı soygununda şüpheli olduklarını hatırladı. Crestview'e gitmişti.

İşte o zaman anladı. Vay canına. Az önce içki d kk nlarını soyan bir adamla mı seks yapmıştı? Bu düşünce bile onu ürpertti.

Peki o eski kulübede ne saklıyordu? Büyük sırrı neydi?  n ne bakılırsa, her şey olabilir!

Aman Tanrım.

Uzun, yavaş bir nefes alıp verdi, vahyi  z msedi.

Mick'le tartıştığında ve onun kendisini baştan çıkarmasına izin verdiğinde, öncelikle gençken rıhtımda tanıştığı o çocuğu düşündüğünü sanıyordu. Huysuz ve yanlış yoldan -ya da bu durumda g lden- gelmişti ama bu, gerçekten yasaları çiğneyen, bir yerleri soyan bir adam olmaktan çok farklıydı!

Merakla dudağını ısırdı: *Bunu sen mi yaptın Mick? Kardeşinle birlikte o içki dükkânını sen mi soydun? Ve başka ne yaptın?* Belki de oradan yara almadan çıktığı için şanslıydı; belki de bir teleskop ödenecek küçük bir bedeldi.

Ama o lanet teleskopu hâlâ istiyordu, hem de çok. Yıldız haritalarından ve tüm gökyüzü gözlemleriyle ilgili notlarını kaydettiği günlüğünden bahsetmiyorum bile.

Birkaç kitabı daha paketinden çıkardı, sonra bazılarını istiflemek için bir yer buldu - annesinin mabedinin altındaki küçük kitaplığın  zerine. Sonra durdu, farkında olmadan önünde diz çöktü ve yukarı baktı. Bel yüksekliğindeki raf ünitesinin üzerinde Judy Tolliver'ın çerçeveli fotoğrafları duruyordu; bazıları Jenny'nin çocukluğuna aitti, bazıları Jenny'nin babasıyla ya da tek başına çekilmişti. Fotoğrafların arasında bir İncil ve cenaze evinden o kiş günü taziyeeye gelen herkese dağıtılan küçük anma programının çerçeveli bir kopyası duruyordu

On sekiz yıl önce. Sevgili eşim ve annem. Tanrı'nın kızı. Şimdi O'nun kollarında huzur içinde.

Serginin her iki yanındaki şamdanların üzerinde iki tozlu, hiç yanmamış sütun mum duruyordu ve hepsinin üzerinde, duvarda Jenny ve annesinin Jenny henüz beş yaşındayken çekilmiş kocaman bir fotoğrafı asılıydı. Annesi Carol Teyze'nin düğününde nedime, Jenny de çiçekçi kız olmuştu, bu yüzden fotoğrafta birlikte çam ağaçlarının önünde durmuşlar, gül rengi elbiseler giymişler, başlarını pembe gül goncaları ve bebek nefeslerinden oluşan çelenklerle süslemişlerdi. Jenny'nin babası resmi çok beğenmiş ve devasa boyutlarda bir tane sipariş etmekte ısrar etmişti ve o zamandan beri oturma odalarında asılı duruyordu.

Elbette, tapınağın geri kalanı daha sonra, Jenny on üç yaşındayken gelmişti. Diğer kızlar regl dönemleri ve ilk dansları hakkında endişelenirken Erkeklere aşık olan Jenny, tüm bunlarla ve annesinin kanserden ölümüyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Toplumun temel direği, her zaman bu bağış toplama etkinliğine ya da kermese yardım eden Judy Tolliver, Destiny'de bir sorun varsa onu bulur ve çözerdi. Mükemmel bir polis şefi eşiydi. Birinin evi yandığında, Judy Tolliver giysi ve mobilya yardımını üstlenmiş ve ailenin kalacak bir yeri olmasını sağlamıştı. Okul sistemi bir öğrenciyi Judy Tolliver, müzik ve sanat derslerini kaldırmaya çalıştığında, Okul Aile Birliği ve tüm toplum buna karşı mücadele etmek için örgütlenmişti. Bir emlak geliştiricisi Düzenli küçük Pinewood Mobil Ev Parkı'nın bulunduğu araziye satın alan Judy Tolliver, çoğu yaşlı olan sakinleri karşılayabildikleri tek konuttan çıkarmaya hazır bir dilekçeyle kapı kapı dolaşmış ve sonunda belediye meclisini bu projeyi onaylamamaya ikna etmişti.

Ama Destiny'nin geri kalanı nazik, sevgi dolu ve her zaman yardım elini uzatmaya hazır bir kadını kaybetmişken, Jenny bir anneyi kaybetmişti. Okul, erkekler, sütyenler ve yıldızlar hakkında konuşabileceği birini. Gerçekten de, onu gece gökyüzünün gizemleri ve görkemiyle ilk tanıştıran, ona ilk teleskopu alan annesiydi - bir oyuncaktan fazlası değildi, ama Jenny'yi erken yaşta sıkı bir astronom yapmaya yetmişti.

Judy gibi bir anneye ve polis şefi bir babaya sahip olan Jenny, tamamen saf ve sağlıklı olmaktan daha *azına sahip* olabilir miydi? Ona iyi ve kötüyü, doğru ve yanlış önemsemesi öğretilmişti. Reşit olmadan içki içmemiş ya da aşık olmadan önce seks yapmamıştı ve bugüne kadar bir sigara bile içmemişti. Hayatı boyunca kendi isteğiyle iyilik timsali olmuştu.

Dün geceye kadar.

Ve babası birkaç yıl önce göl evinden ayrılıp şehre taşındığında, Jenny onun eski kulübeyi satmamış olmasına şaşırılmıştı - ta ki şimdiye kadar. Çünkü ancak şimdi, gerçekten buraya geri taşındığında, evdeki *her şeyin*, tabaklara ve peçetelere kadar, büyüdüğü zamanki ile tamamen aynı olduğunu gerçekten fark etti. Tapınağa kadar.

Şimdi ayağa kalkıp geri çekilirken, kendini altın yaldızlı çerçevesindeki devasa fotoğrafı indirebilmeyi dilerken buldu. Fotoğrafı sevmediğinden değil -kendisi de Columbus'taki şifonyerinde beşe yedi boyutlarında bir versiyonunu saklıyordu- ama bu fotoğraf... çok büyüktü. Oda için. Ve Jenny'nin şimdiki hayatı için. Annesini genç yaşta kaybetmek varoluşunun en büyük trajedisiydi, ama o çoktan hayatına devam etmişti ve annesinin bu odada hâlâ duran devasa varlığıyla ilgili bir şey onu oraya, kaybına, çaresiz inançsızlığına, inkârına ve üzüntüsüne geri götürdü. Annesinin üst kattaki bir yatakta yattığını ve eski halinin bir kabuğuna dönüştüğünü hatırlıyor.

Vay be. *Yine "sen değilsin" -aslında oldukça asık suratlısın. Bu nasıl oldu?*

"Bu resim," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Bir şey mi dedin, tatlım?" diye seslendi babası mutfağın hemen dışındaki hizmet odasından.

"Hayır, baba. Ama içerisi nasıl?"

"Sanırım sorunu tam olarak tespit ettim. Şansımız yaver giderse, kısa sürede soğutacağız."

Jenny gülümsedi. Babasının sesi şimdi daha neşeliydi. Ve eğer hayal görmüyorsa, ev şimdiden birkaç derece soğumuş olabilirdi. Annesinin gül rengi taftalı resmine gelince, kendini hâlâ aynı anda hem onu indirip hem de suçlu hissediyorsun. *Vay canına, hayatını yanlış bir şey yapmadan geçirmiş bir kız için, kendini suçlu hissedecek çok şey buluyorsun.*

Ama resim kalmak zorundaydı. Ev babasına aitti - o burada geçici bir ziyaretçiydi. Buna tekrar alışması gerekecekti ve sonra muhtemelen her gün önünden geçip gittiğiniz çoğu şey gibi onu da görmeyi bırakacaktı.

Kanepeye dönerek en sevdiği astronomi sehpa kitabını tam olması gerektiği yere, sehpanın ortasına yerleştirdi. *Bu yaz yıldızları görmemin tek yolu buysa diye.*

Babası bej polis üniformasıyla odaya girip ellerini bir bez parçasına silerken başını kaldırdı. Vardiyası biter bitmez gelmişti ama polis telsizini her zaman kemerinde taşırdı ve şu anda bile telsizi kararsızca çalışıyordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Çok daha iyi. Teşekkürler baba."

"Bu arada, Bayan Ellie ve Linda Sue'yu bu sabah kasabadaki eczanede gördüm. Bayan Ellie Pazar öğleden sonra bir bahçe partisi veriyor, sekseninci yaş günü. Sizi davet etmemi istedi."

Jenny yayvan parmaklarını göğsüne doğru kaldırdı. "Bayan Ellie seksen yaşında mı? Vay canına, o kadar yaşlı olduğunu hiç bilmiyordum." Bayan Ellie, Jenny'nin tüm hayatı boyunca kulübenin sağındaki evde yaşamıştı ve büyük yan bahçesinde küçük bir çardağın da bulunduğu hoş bir İngiliz bahçesi vardı.

"Tabii ki partiyi çoğunlukla Linda Sue ve Mary Katherine verecek ama Bayan Ellie sizin burada, evde kalacağınızı gördüğünü ve gelmenizi çok istediğini söyledi."

"Neden burada olduğumu sordu mu?"

Başını iki yana salladı, Jenny'nin boşandığını daha fazla insana söylemeye can atmadığının farkındaydı. "Hayır."

"Tabii ki orada olacağım."

"Bak ne diyeceğim, seni alırım ve benimle çıkabilirsin." Göz kırptı.

Ve dedi ki, "Baba, sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" Annesinin ölümünden sonra yakınlaşmışlardı ama bu hiç konuşmadıkları bir konuydu.

Birden biraz tedirgin göründü ama "Pekâlâ" dedi. "Annem

öldüğünden beri hiç biriyle çıktın mı?"

Sanki ekip arabasıyla Bayan Ellie'nin bahçesinde çılginca bir gezintiye çıkmasını önermiş gibi görünüyordu. "Tabii ki hayır."

Bunu az çok tahmin etmişti ama yine de sormak zorunda hissetmişti. "Bunu hiç düşündün mü?" Ne de olsa ellili yaşlarının başındaydı, saygın bir işi, hoş bir evi vardı ve iyi bir adamdı.

"Şey, hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Yani annenin yerini kim doldurabilir ki?"

Başını eğdi ve neşeli görünmeye çalıştı. "Sana bir şey önermiyordum. onun *yerine geçebilir* ama... Cumartesi gecesi Ambassador'da birlikte sinemaya gidebileceğiniz birinin olması hoş olmaz mıydı? Ya da Betty ve Ed'in evindeki yıllık 4 Temmuz yemeğine götürecek biri?"

Babası bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Benim için endişelenme Jennygirl, ben böyle iyiyim. Birlikte olacağım bir sürü insan var ve bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece düşünüyordum da...şey, uzun zaman oldu baba. Eminim annem de senin mutlu olmanı isterdi."

"O zaman dileği yerine geldi bile," dedi bir kez daha göz kırparak. "Bu klima sana daha fazla sorun çıkarırsa bana haber ver ve

Yoksa Pazar günü görüşürüz, saat bir gibi?"

Kadın yumuşadı ve konuyu kapattı. "Pekâlâ, görüşürüz o zaman." Ardından ayağa kalktı ve ona küçük bir sarılmanın ardından yanağına bir öpücük kondurdu, büyük gri bıyığının ucu dudaklarını gıdıklıyordu.

Bir süre sonra arabasının uzaklaşmasını dinlerken, Bayan Ellie'nin partisini dört gözle beklediğini fark etti. Sayılır.

Destiny'deki pek çok insan, özellikle de yaşlı sakinler, garip bir şekilde başka bir zamanda sıkışıp kalmışlardı. Rahatlatıcı bir zamanda. Ama aynı zamanda... herhangi bir nedenle boşanmanın hoş karşılanmadığı bir zaman - aldatan bir koca bile olsa, diye şüpheleniyordu. Ve dün gece ormanda ne yaptığını bilselerdi çoğunun kalp krizi geçireceğinden emindi.

O akşam saat onda, Jenny neredeyse memnun hissediyordu. Teleskop meselesi hâlâ canını sıkıyordu ama bütün günü seks konusunda kendisiyle barışarak geçirmişti. Çoğunlukla. Ve akşam geçtikçe, annesinin o kocaman resmini görmeyi bırakmıştı. Çoğunlukla.

Arka verandadaki gazlı ızgarada kendine bir hamburger ve fırında patates pişirmiş ve günün sonunda bile azalmayan sıcağa rağmen yemek için dışarıdaki piknik masasına oturmuştu. Daha sonra, çıplak ayaklarıyla yumuşak çimlerin üzerinde dolaşarak yan bahçedeki akça ağacından sarkan eski bir salıncağa gitmiş ve oradan, akşamın o saatinde sessiz ve cam gibi pürüzsüz olan göle bakarak huzurlu manzarayı takdir etmişti. Bayan Ellie'nin bahçesine, evlerinin arasında kalan boş yeşil alana bakmış ve renk cümbüşünü seyretmişti. Ağaçlarda öten kuşları dinledi.

Gece çökmeye başladığında, teleskopunu özlemle düşündü, ama kendi kendine belki... ona geri postalar falan diyerek bir kenara itti. Tabii bunun için postaneye gitmesi gerekiyordu. Görülmesini. Tıpkı daha önce umduğu gibi onu buraya getirip kapısının önüne bırakması gibi. Ama... belki de ona geri götürecek kadar nazik olabilirdi. başka bir şekilde. Kendine sürekli bunu söylemek zorundaydı, çünkü onu bu şekilde kaybetmeyi kabullenemiyordu.

Şimdi tereyağı sarısı tişörtü ve eşofman altıyla kanepede kıvrılmış oturuyor, hava yine tüm gücüyle estiği için eski yorganı yarıya kadar üzerine çekiyor, çikolatalı kurabiye yiyor ve televizyonda bir suç programı izliyordu.

Tam da televizyondaki dedektif, çılgın bir hırsızın saklandığından şüphelendiği karanlık bir depodan geçerken Jenny'nin arka kapısı çalındı ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Nefesini tutarak kurabiyesini bir kenara bıraktı ve cevap vermek için ayağa kalktı, ancak *arka* kapıya kim gelebilirdi ki?

Bir seri katil diye düşündü.

Ya da belki babası, diye daha gerçekçi bir şekilde karar verdi. Ne de olsa *bugün* arka kapıya gelmişti.

Dışarıdaki ışığı yaktı, sonra kapıyı açtı ve diğer tarafta Mick Brody'nin durduğunu gördü.

Bir katilden sonraki en iyi şey. Ya da en kötüsü.

Neredeyse nefesi kesiliyordu -şoktan mı yoksa saf hayvani çekicilikten mi, emin değildi.

Bir anda, Sue Ann'in onunla neden seks yaptığı konusunda haklı olduğunu anladı. Çünkü adam şimdi ışıktaydı. Ve cehennem gibi ateşliydi.

Kalın, siyah saçlarının kesilmesi gerekiyordu ve çenesindeki kirli sakalı görünce onu öptüğünde çenesini nasıl hafifçe sıyırdığını ve daha sonra göğüslerinin hassas etini nasıl sıyırdığını hatırlamasına neden oldu. Meme uçları çoktan sertleşmişti, bunu biliyordu ve sutyen giymemişti. Oh Tanrım.

"Neden arka kapımdasın?"

"Kimsenin beni görmesini istemedim. Kasabada değilim, unuttun mu?" Kara kaşları çatıldı. "Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye yalan söyledi. Sonra bakışlarını indirdi ve teleskopunun içinde olduğu su geçirmez çantayı taşıdığını büyük bir rahatlamayla gördü. *Tanrıya şükür!*

"Yoldan çekilir misin?"

"Yolun dışında mı?" diye sordu şaşırılmış bir halde.

Ama bu, onun küstahça yanından geçip eve girmesini engellemeye yetmedi. "İçeri geliyorum."

Aman Tanrım. Bu iyi değildi. Bu... korkutucuydu. Teleskopunu geri aldığı için çok heyecanlıydı ama...

"Bekle," dedi ama bunun için çok geçti çünkü Mick Brody çoktan mutfağında dikiliyordu. "*Neden içeri giriyorsun? Teleskopumu getirdiğini görüyorum, bunu takdir ediyorum ama...*"

Alçak sesle ama güçlü konuştu. "Benim küçük sırrımı saklamanın ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim, kedicik."

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, adamın artık kendisine tehlikeli bir şekilde yakın durduğunun farkındaydı. Onun yakınlığını vücudunun her hücresinde hissetti ve tüm hücreleri buna tepki olarak karıncalanmaya başladı. "Söz veriyorum. Söz veriyorum. Gerçekten söz veriyorum."

Basitçe cevap verdi, kesinlikle. "Sana inanmıyorum."

Bir yandan adamın kollarındaki belirgin kaslara, tişörtünün kolu sakladığı için tam olarak göremediği bir dövme ve alnına dökülen bir tutam asi saça bakıp iç geçirirken, bir yandan da "*Onu buradan çıkarmalıyım!*" diye düşünüyordu. Aslına bakılırsa, onu ailesinin mülkünden uzaklaştırmak için en az adamın dün gece onu *kendi mülkünden uzaklaştırmak için duyduğu kadar* istekli olduğundan şüpheleniyordu. "Elimde değil," diye karşı çıktı. "Hem gecenin bu saatinde evime gelerek tam olarak ne elde edeceğini sanıyorsun? Hem de davetsiz olarak."

Hâlâ acı verici bir şekilde yakınında duran Mick Brody, çenesini kaldırmak için bükülmüş bir parmağını kullandı ve bakışlarını bir araya getirdi. "Seni ikna edeceğim."

Bazen yalnız olduğumuzu düşünüyorum. Bazen de olmadığımızı düşünüyorum. Her iki durumda da, beklenti şaşırtıcı!

Arthur C. Clarke

Dört

Mick büyük plastik torbayı yavaşça mutfak masasına indirirken küçük ama düzenli eve baktı. Hemen hemen beklediği gibiydi; sıcak ve rahat hissettiriyordu. Gölün karşısındaki eski aile evinden çok büyük değildi, ama bir dünya uzakta gibi hissettiriyordu. Bir dünya uzaktaydı. Dekor modern değildi ama bunun bir önemi yoktu; bir şekilde bu duvarlar arasında *güvende olduğunu hissediyordu*. Çok fazla deneyimi olmayan bir şey.

Tekrar Jenny Tolliver'ın yüzüne döndüğünde, kadın ondan biraz korkmuş görünüyordu. Bu bir sürpriz değildi; hayatı boyunca bu bakışı görmüştü ve uzunca bir süre bunu hak etmişti. Ve şu anda onun kendisinden biraz korkmasına *ihtiyacı vardı*, yani bu muhtemelen iyi bir şeydi. Yine de nedense bu onu rahatsız ediyordu. Bu kadar güzel bir kadını bu kadar sorunlu göstermesi. Genelde insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü pek umursamazdı ama şu anda Jenny Tolliver kendisini bir canavar gibi hissetmesine neden oluyordu.

Elbette tüm düşünceleri bu kadar onurlu değildi. Kadının meme uçları giydiği küçük bluzun üzerinde güzelce çıkıntı yapıyor ve ona onları ellerinde, ağzında tuttuğunu hatırlatıyordu.

Bakışlarını göğsünden tekrar yüzüne kaldırdığında, yarı sertti ve evin klimasına rağmen içi yanıyordu. Gözleri onun nereye baktığını gördüğünü ve sıcaklığını *hissettiğini* söylüyordu.

Neredeyse neden burada olduğunu unutup aralarındaki mesafeyi kapatmasına ve dün gece yaptığını yapmasına yetecekti. Daha önce hiçbir kadına fiziksel olarak bu kadar yakınlaşmamıştı ve şu anda tek yapabildiği onu tekrar kollarına almak, o tatlı, yumuşak kıvrımlara bastırmak ve doğal olarak gelen şeyi yapmaktı.

İşte o zaman Jenny Tolliver büyüü bozdu ve endişeyle uzaklara bakarak "Buzlu çay ister misiniz?" dedi.

Kahretsin, gecenin bir vakti evine giriyordu ve kadın ona çay mı ikram ediyordu? Neredeyse hayır diyecekti ama sıcak ve bunaltıcı bir yolculuk olmuştu.

Eski evin arkasındaki yarı yıkık bir kulübede hâlâ saklı duran metal kayıkla göle açıldı. "Elbette," dedi.

"Otursan iyi olur," diyerek masayı işaret etti, ses tonu çaya rağmen onu buraya davet etmediğini hatırlatıyordu. Bu da onun aklının başına gelmesini sağladı.

Bir sandalye çekerek küçük ahşap masaya yerleşti ve bir kenarda duran hasır peçete sepeti ile yeşilbaş ördek şeklinde tasarlanmış seramik tuzluk ve biberliklere baktı. "Dinle," dedi, hâlâ

Onu nasıl ikna edeceğinden emin değildi ama ikna etmesi gerektiğini biliyordu. "Dün gece çok sert davrandığımı biliyorum."

"Evet, öyle de denebilir," diye cevap verdi, buzdolabına uzanıp yan tarafında limon dilimleri olan cam bir sürahi çıkarırken ona bakmıyordu. Bu ona, bir çift eşofman altı tarafından yumuşakça sarılmış yuvarlak kışını fark etme şansı verdi. Ve tıpkı göğüslerinde olduğu gibi, bu görüntü ona o kış ellerinde tuttuğunu, onu şekillendirdiğini, onu kucağına çekmek için kullandığını hatırlamasına neden oldu.

Tanrım, birlikte çok ateşli olmuşlardı.

"Mesele şu ki," diye devam etti, "başka seçeneğim yoktu. Ve benden kimseye bahsedemezsin dediğimde..." Durdu, söyleyecek sözü kalmamıştı ve gerçek şu ki, onu ikna etmek için iyi bir yolu *yoktu*, lanet olsun. Her ne kadar eski hayatı ona insanları tehdit ederek ikna etmeyi öğretmiş olsa da, dün gece bunun işe yaradığını düşünmüyordu, bu yüzden muhtemelen bu gece de en iyi yol bu değildi.

Çaresizdi ama bunu belli etmemek için farklı bir yol denedi: Dürüstlük. Sade, bariz bir dürüstlük. "Burada olduğumu kimsenin öğrenmemesi çok *önemli*, kedicik. *Gerçekten önemli*. Nedenini sana söyleyemem ve bana yardım etmek için bir nedenin olmadığını biliyorum ama bu neredeyse... ölüm kalım meselesi."

Bunun üzerine kadın elinde ibrikle dönüp ona baktı. "Senin

mi?" Adam başını hafifçe salladı. "Pek sayılmaz."

"Kimin?"

"Bu konuda daha fazla soru sorma, tamam mı? Cevap veremem."

Temkinli ve kararsız bir ifadeyle, çiçeklerle boyanmış ve içi buzlu çay dolu uzun, dar bir bardağı ona uzattı. Uzatırken parmak uçları birbirine değdi. "Bak, söylemeyeceğimi söyledim. Ama söylemediğimden emin olmak için buraya kadar gelme ihtiyacı hissetmen..."

Sözlerini yarıda kesti ve adam onun düşüncelerini okuyabildi. Bunu o kadar büyütüyordu ki, bu onun merakını körükledi. Yine de dün gecedan sonra hiçbir şey söylemeyeceğine güvenmek de mantıklı değildi. "Şey, senin eşyalarını da getirdim," diye belirtti, her ne kadar bu çoğunlukla bir bahane olsa da.

"Bunun için teşekkür ederim." Onunla birlikte masaya oturacağını düşündü ama onun yerine odanın karşısındaki tezgâha yaslandı. "Unuttuğumu fark ettiğimde bunun için endişelendim. Bu benim için çok önemli."

Sadece başını salladı, sonra dün gecedan beri merak ettiği bir konuyu açtı. "Taşındığını sanıyordum."

"Ben yaptım."

"Neden döndün?"

Dudağını ısırды, hâlâ temkinli ve soruya cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Boşandım," dedi.

"Oh." Onun *evlendiğini* bile bilmiyordu. Sonra, hiç düşünmeden, "Neden?" diye sordu.

Göğsünün gözle görülür bir şekilde inip kalkmasına neden olan derin bir nefes aldı, bu adamın hoşuna gitti ama bu sefer doğrudan göğüslerine bakmamaya çalıştı.

"O, beni aldattı. Daha genç bir kadınla. Yakın çalıştığım bir kadınla. Oldukça korkunçtu." Dudağını ısırarak ve bu kadar çok şey söylememiş olmayı dilermiş gibi bakarak sözlerini bitirdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Neden akıllı başında bir adam Bu kadar güzel biriyle? Hiç evlenmemişti, bunu hiç düşünmemişti bile ama aklından geçenleri mırıldandığını duydu. "Aptal adam."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler kadının yüz ifadesini biraz olsun yumuşatmıştı.

"Teşekkürler" diye fısıldamak için bakışlarını indirdi. Sonra tekrar ona baktı. "Ben de senin taşındığını sanıyordum. Tüm ailenin gittiğini sanıyordum."

"Öyleydik. Öyleyiz," diye düzeltti. "Ben hariç."

"Geri dönüp ne yapıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Sanki onu baştan çıkarmaya çalışır gibi başını eğdi. "Sana sırrımı söyledim. Sen bana seninkini söyleyemez misin?"

"Hayır. Ve tam olarak kolunu bükmedim - neden geri döndüğünü söylemek *zorunda değildin*. Dün geceki gibi bana cehenneme gitmemi söyleyebilirdin. Ya da sadece yalan söyleyebilirdin."

Omuz silkti. "Aklıma gelmedi. Yalan söyleyecek tipte biri değilim."

Bu onu endişelendirdi. "Kasabada olduğum konusunda yalan söyleyen *iyi edersin*." Sözler niyet ettiğinden daha sert, daha yüksek sesle çıkmıştı, Destiny'den ayrılmadan önceki haline daha çok benziyordu.

Ama irkilmiş görünmüyordu, sadece "Sakin ol. Bu yalan söylemek değil, sadece bir konuyu açmamak. Ben bu konuda çok daha iyiyim."

"Güzel." Buzlu çaydan uzun bir yudum aldı ve onu sakinleştirmesine izin verdi. Jenny Tolliver ormanında ortaya çıkmadan *önce de* endişelenecek çok şey vardı ve şimdi bu endişeler katlanmış gibiydi. Bütün bu lanet şey onu germişti.

Ama kız aniden yeniden rahatsız görünmeye başladığında bunu fark etmeyecek kadar da gergin değildi. "Yine de bahsetmem gereken bir şey *var*, çünkü buradasın..."

Kahretsin, şimdi ne olacak? "Ne oldu?" diye sordu.

"Dün gece hakkında." Yanaklarına güzel bir kızarıklık yayıldı ve bunun seksle ilgili bir şey olduğu anlamına geldiğini düşündü. "Biz kullanmadık..."

bilirsin, prezervatif."

Evet, *bu*. Kız gittikten sonra farkına varmıştı. O anda, yine de, kör olmuştu. Jenny Tolliver tarafından. Ve sert, sıcak şehvet. "Evet, biliyorum. Korkarım üzerimde yoktu. Ormanımda bir kız bulmayı beklemiyordum."

Biraz daha kızardı ve "Sen... güvende misin? Endişelenmeli miyim?"

O ana kadar Jenny Tolliver'ın *kendisi* gibi bir adamla birlikte olmaktan *elbette endişe* duyacağını fark etmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Onun hakkında *hiç endişelenmemişti*, içgüdüsel olarak onun bembeyaz bir bakire kadar temiz ve saf olduğunu hissediyordu. "Oldukça güvende," dedi ona. "Yani, daha önce hiç hata yapmadığımı söyleyemem ama gençliğimden beri yapmadım."

Başını salladı. "Güzel. Terrence'ın beni aldattığını öğrendikten sonra kontrolden geçtim ve iyiyim."

Bunu zaten sormadan da biliyordu. Kontrol için dışarı fırladığını. Ve iyi olduğunu da. "Teşekkürler," dedi yine de. "Ve... benden kimseye bahsetmediğin için de teşekkürler. Çünkü söylemeyeceksin, değil mi?"

Şimdi yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve gözlerini devirdi, açıkça sinirli görünmeye çalışıyordu, ama bunun yerine cehennem gibi sevimli görünüyordu. "Yapmayacağımı söyledim, değil mi? Daha kaç kere söz vermem gerekiyor?"

Ona gülümsemek istediğini hissetti, sadece birazcık, ama kendini tuttu. "Sana tamamen inanana kadar."

Bir öfke tufanı daha onu terk etti. "*Bu ne zaman olacak?*"

"Henüz emin değilim. Geri gelebilirim. Sadece kontrol etmek için. Emin olmak için. Ne kadar ciddi olduğumu hatırlatmak için."

Bunun üzerine kollarını kavuşturdu ve bir kez daha inanamayarak iç geçirdi. "Ben *aldım*
o zaten- güven bana."

Bu sefer kendini tutamadı, güldü. "Etrafta olmak için o kadar çürük müyüm?"

Gözlerini biraz daha devirmişti ama şimdi bakışlarını ona dikmişti. "Pek sayılmaz. En azından bu gece değil. Ama bu tıpkı beşinci sınıftaki gibi tekrar."

Kaşlarını kaldırdı, hâlâ hafifçe eğleniyordu. "Beşinci sınıf mı?"

"Beşinci sınıftayken, okulumda üç korkunç kıza rastladım. bir gün teneffüste okulun arkasında sigara içiyorlardı. Onları ele vermediğimden emin olmak için, teneffüste, öğle yemeğinde, beden dersinde bana tutkal gibi yapışmaya karar verdiler. -Her fırsatta. Bir yıldırma taktiği."

Kendine rağmen, masum küçük Jenny'nin sert kızlarla takılmak zorunda kaldığını düşünerek yumuşak bir sırıtış attı. "Onları hiç ispiyonladın mı?"

"Hayır."

"O zaman sanırım işe yaradı," diyerek ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Kimseye *benden* de bahsetme, kedicik. Seni göreceğim yakında."

Ve böylece, bükülmüş bir parmağıyla kızın çenesini kaldırdı, sonra da kapıdan çıkmadan hemen önce ağzını hafifçe kızinkine değdirdi.

"İskeleye yakın dur, tatlım," diye seslendi Sue Ann küçük kızına, Sophie'ye, kendisinin minyatür bir versiyonu, şimdi Disney prensesleriyle süslenmiş şişme bir iç lastikle çevrili Blue Valley Gölü'nde yüzüyordu.

Sonra Sue Ann, Jenny'ninkinin yanındaki şezlonguna uzandı ve şöyle dedi, "Vay canına, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama artık bizden biri daha var ve o da kısa boylu."

Jenny güldü, sonra başını arkaya yasladı, geçen yılın güneşini içine çekti. Terrence'la Bahamalar'a yaptıkları gezi için aldığı iki parçalı mayo. Ama akli Terrence'ta ya da Bahamalar'da değildi. Akli Mick Brody'deydi.

Aslında, sadece gölün karşısındaki evini saklayan ormana, seks yaptıkları yeri örten ağaçlara bakmak bile onu bir şekilde ateşlendiriyordu

güneşe bağlayamazdı.

"Bu arada," dedi, "kriz önlendi." Sue Ann ve Sophie'nin birkaç gün önce ortaya çıkmasından bu yana ilk kez özel olarak sohbet etme fırsatı bulmuşlardı.
dakikalar önce.

"Tam olarak hangi kriz?"

Güzel soru, Jenny'ye göre -nasıl baktığınıza bağlı olarak- birden fazla soru *vardı*. "Teleskopumu geri aldım."

Sue Ann güneş kremi uygulamasının ortasında durup ona baktı. "Nasıl, Tanrı aşkına söyle?"

Jenny sanki önemli bir şey değilmiş gibi baktı. "Mick dün gece bana getirdi."

Sue Ann başını geriye doğru eğdi. "Ah, anlıyorum. *Mick*. Demek artık ilk isim bazındayız."

"Şey, adamla yattım," dedi - Sophie duymasın diye yumuşak bir sesle. Neyse ki müzik kutusu çalışıyordu ve Sophie suyun içinde sıçırıyordu.

"*Bana* pek uyuyor gibi gelmedi," diye espri yaptı Sue

Ann. Jenny de karşılık olarak kıkırdamaktan kendini

alamadı.

Bunun üzerine Sue Ann, "Vay canına, bugün ne kadar da neşeliyiz," dedi.

Jenny bunu inkar edemezdi. Her nedense, kendini son zamanlarda hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu... ne kadar zamandır hatırlayamıyordu. Nedeninden emin değildi ama bunu önlenen krize bağlamaya karar verdi. "Artık teleskopumu geri aldım."

"Ve o şeyi sevdiğini biliyorum, ama seni... *sersemlettiğini* hiç görmedim."

Jenny kollarını kavuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Başım dönmüyor.

Rahatladım."

"Tabii. Peki... bu sefer ona daha iyi bakabildin mi? İyi görünüyor muydu?"

Jenny alaycılığı görmezden geldi ve cevap olarak uzun bir nefes verdi.

"Evet." "Hâlâ o seksi zeytin tenine sahip misin?"

"Mmm hmm."

"Ve o koyu, ipeksi saçlar?"

"Evet."

Sue Ann sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. "Kaslar mı? Kas var mı?"

Jenny'nin midesi hatırladıkça biraz bulanıyordu. "Evet, kaslar var. Büyük değil, vücut geliştirmeci kasları. Ama sadece, bilirsin, *güzel*, *Sağlam* olanlardan. Gerçi bunu zaten biliyordum. Kas *görmek* zorunda değilsiniz."

Aydınlanmış görünen Sue Ann omuz silkti. "Hmm, sanırım bilmiyorsun. Peki Bay Brody bu küçük ziyaretinde ne söyledi?"

"Kimseye söylememem konusunda hâlâ çok kararlıydı, ben de tekrar söz vermek zorunda kaldım. Yani ikimiz de ağzımızı olumlu anlamda *kapalı* tutmak zorundayız."

"Büyük sırrın ne olduğuna dair bir ipucu var mı?"

Jenny başını salladı. "Hayır. Ama iyi haber şu ki, genellikle güvenli seks yaptığını iddia ediyor."

Sue Ann başını sallayarak, "Güzel," dedi ve ekledi, "Tabii ki yine de kontrolden geçeceksin."

"Tabii ki." Ne de olsa o hâlâ "iyi Jenny" ydi; ormanda bir kez boğuşmak, ömür boyu aldığı güvenlik eğitimini ortadan kaldırmazdı. "Crestview'de insanların beni tanımayacağı bir klinik falan var mı diye bir bakayım dedim."

Sue Ann bir parmağını havaya kaldırdı. "Var. Jeff'in küçük kız kardeşi geçen yıl bahar tatilinde bir... talihsizlik yaşadı ve sırrını açtığı şanslı kişi ben oldum. Her neyse, ben de onunla gittim ve size adresi verebilirim. Başka ne dedi?"

Jenny omuz silkti, içini çekti, sonra da ağzındaki baklayı çıkardı. "Geri geleceğini." Sue Ann'in çenesi düştü. "Bir daha söyle."

"Beni kontrol etmek ve aniden kimseye bir şey söyleme ihtiyacı hissetmediğimden emin olmak için tekrar gelecek."

"Kahretsin, bu konuda ciddi."

"Sana söylemiştim."

"Ve bu seni endişelendirmiyor mu? Bir şeyler saklıyor olması mı? Ya da... *kendini saklaması*? Ya bir suç işlediği için kaçıyor? Ya orada ciddi yasaları çiğniyorsa, hayal bile edemeyeceğimiz kadar korkunç bir şey yapıyorsa?"

Bunun üzerine Jenny nefesini tuttu ve başını kaldırıp baktı.

Tam da Sue Ann, "Unutmayın, burada Mick Brody'den bahsediyoruz," diye eklerken.

Tanrım, öyleydi. Mick Brody. Belki de bunu bir şekilde unutmuştu. Kendini sekse ve onun getirdiği, kendisiyle, Terrence'a karşı hissettikleriyle, içindeki her şeyle ilgili kafa karıştırıcı duygulara o kadar kaptırmıştı ki. Ama Sue Ann haklıydı; aklı başında her insan bu konuda endişelenirdi. Durumun seksle ilgili yönlerinin bir dakikalığına bile olsa beynini bulandırmasına izin verdiği için kendini tamamen aptal gibi hissediyordu. "Tanrım," diye mırıldandı, "onu içime aldım. ev."

"Şey," diye düşündü Sue Ann, "senin teleskopun ondaydı. Ve muhtemelen ona dışarıda kalması gerektiğini söyleyerek adamı kızdırmak istemediniz."

Bu doğrudu, içeri zorla girmişti. "Ama ben... ona buzlu çay ikram ettim. Onunla havadan sudan konuştum." Yüzünü buruşturdu. "Ve tabii ki, rol yapmaya çalıştım"

Kavgacı ve sinirliydi ama geri gelebileceğini söylediğinde itiraz bile etmedim."

Sue Ann dudağını ısırđı, dalgın görünüyordu. "Bu konuda... korkutucu muydu? Tehditkar mıydı?"

"Pek sayılmaz." Hatırlayarak nefesini içine çekti. "Bana bir çeşit... veda öpücüğü verdi."

Sue Ann gözlerini kırptırdı. "Ne *tür* bir öpücük?"

Jenny açıklamaya çalıştı. "Sadece yumuşak, minik, küçük bir tane. Zar zor hissettim." *İçimde titreştiğı gerçeğı dışında.*

"Vay anasını."

"Evet, benim de biraz kafamı karıştırdı."

Bunun üzerine Sue Ann biraz daha dik oturdu ve birdenbire yaramaz bir ifadeye büründü. "Belki de bu onunla daha fazla seks yapacağın anlamına geliyordur."

Ve Jenny'nin nefesi kesildi. "Asla olmaz! Yani, *gerçekten*,

asla." "Neden?"

Son birkaç dakikadaki tartışma göz önüne alındığında, Sue Ann'in sormak zorunda kaldığına inanamadı. "Sizin de belirttiğiniz gibi bir suçlu olabileceğı için mi? Onu tanımadığım için mi? Dün gece tamamen korkutucu davranmamış olsa bile yine de öyle olduğu için mi?" *Zaten* onunla tekrar seks yapmayı planlamıyordu ama gölün kendi tarafında ondan büyük, kötü bir sır sakladığını hatırlattıktan sonra bu söz konusu bile olamazdı.

"Peki bu şeylerden herhangi biri seni ormanda durdurdu mu?" Sue Ann sordu.

Jenny arkadaşına tehditkâr bir parmak göstererek cevap verdi. "Kötü bir ruh halindeydim ve o da beni kızdırdı."

"Ve sen de onu o şekilde orgazma ulaştırarak ona gerçekten bir ders verdin."

Jenny'nin ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. "Kes şunu artık." Sonra Sophie'nin hâlâ tek başına yüzerek iyi vakit geçirdiği gölü işaret etti. "Beş yaşında bir hediye var."

Sue Ann bir elini havada gezdirdi. "O ne olduğunu bilmiyor *orgazm* ne demek."

"Hava durumundan bahseder gibi konuşmaya devam ederseniz yakında konuşacak."

"Hava, shmether." Sue Ann yine de en azından sesini alçalttı. "Bu adam hakkındaki şüphelerime rağmen, yine de akıllara durgunluk veren bir seksti, Bu da hayatta çok şey ifade eder. Yani... fırsat doğarsa neden *daha* fazlasına sahip olmayı düşünmeyesiniz?"

Jenny dudaklarını büzdü. "Akıllara durgunluk versin ya da vermesin, geçen gece olanlar hayatımda... *garip, çılgınca* bir sapmaydı. Bir an için özgürleştiriciydi.

Ama aynı zamanda biraz da korkutucuydu. Çünkü teleskopumu kaybettim. Ve şimdi Crestview'e karanlıkta sürünerek gitmek zorundayım. Hâlâ sağlıklı olduğumdan emin olmak için güneş gözlükleri. Ve çünkü Mick Brody hakkında gerçekten ne biliyoruz - korkutucu bir aileden gelmesi ve beni gölün kendi tarafında istememesinin bir nedeni olması dışında? Ayrıca, senin de bildiğin gibi Bilirsiniz, ben seksi özel bir şey olarak görürüm. Bunu yabancılarla sadece fiziksel zevk için yapmam."

"Seni gerçekten kızdırmadıkları sürece."

Jenny gözlerini devirdi ve bu konuşmayı bitirmeye hazır bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bana soğutucudan bir diyet kola uzatır mısın?"

"Peki, öyle olsun," dedi Sue Ann hafifçe ve ikisi de teneke kutularının kapaklarını kapattıktan sonra, sadece radyodan gelen müzik Sophie su sıçratıyor.

Jenny yukarıda mavilikler içinde süzülen pamuk bulutların altında güneşi seyrederken, Mick'in gittiği yolu hatırlamadan edemiyordu. dün gece onu öpmüştü. Onun bu kadar yumuşak bir öpücük verebileceğini hayal bile edemezdi ve Sue Ann'e söylemeye cesaret edemediği şey, öpücüğün tüylerini diken diken ettiğiydi.

o gittikten çok sonra dudaklarını öptü. Keşke onu istediği gibi seks sırasında öpebilseydim diye düşündü. Ve ondan daha az korkmasına neden olmuştu.

Yine de bu aptalcaydı - bunu artık biliyordu. Hâlâ *çok* korkması gerekiyordu. O hâlâ bir içki dükkânı soymuş ve Tanrı bilir başka neler yapmış bir adamdı. Hâlâ ona söylemediği bir sırrı olan bir adamdı ve sırlar nadiren olduğu için bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordu.

İşte bu yüzden, ne olursa olsun onunla *kesinlikle ama kesinlikle bir* daha seks yapmayacaktı. Bu oyunu oynamanın tek mantıklı yolu buydu.

Yine de Coppertone kokusu ve Aerosmith'in "Livin' On the Edge" şarkısının sesi onu gençliğine götürürken, gölün karşısındaki ormana doğru baktı, yarı korkuyla ne zaman geri döneceğini ve sırlarının ne olduğunu düşündü, yarı korkuyla da geri *dönmeyeceğini* ve Mick Brody'nin gizemi sonsuza dek sürecekti. Bir gizem.

Babasının kolunda Bayan Ellie'nin bahçesine girmek biraz gerçeküstü geldi. Şenlikli sarı flamalar yiyeceklerle dolu masaları ve bahçenin ortasındaki bembeyaz çardağı süslüyor, rengârenk balonlar oradan buradan yükseliyordu. Ama tabii ki en çok dikkatini çeken insanlardı.

Bütün yüzleri tanıyordu ama artık daha büyüklerdi. Çiçeklerin ve çalılıkların arasında koşup oynayan çocuklar hariç... O kadar uzun zaman önce taşınmış olduğunu ve bu küçük çocukların artık kendisinden daha fazla topluluğun bir parçası olduğunu fark etmek garip geliyordu. Ve kelimenin tam anlamıyla *babasının kolunda olduğu* gerçeği... bu koşullar altında biraz acınası hissettirdi.

İnsanların onu tanıması ve merhaba demesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Caroline Meeks, yolun yukarısındaki bir başka komşu ve annesinin cenazesini yöneten ve onu Terrence ile evlendiren Peder Marsh. Birkaç dakika sonra, bir tabak limonlu çikolatayı Bayan Ellie'nin kızlarından biri olan Linda Sue'ya selofanı uzatırken, kendisini karşılayan diğerlerine yaptığı gibi, "Sadece yaz için babamı ziyarete geldim," dediğini duydu.

Belki de Mick'e söylediklerinde yanılmıştı, belki de yalan *söylemişti*.

Peki bu insanların nesi vardı? Mah-jongg partisindeki bayanlar, Jenny Tolliver'ın Jenny *Tolliver* gerçekten de yeniden Bayan Terrence Randall değil miydi?

Birkaç uzun dakika daha Destinyite'ları selamladıktan, elbiselerine iltifat ettikten ve "Parti için daha güzel bir gün *isteyebilir* miydiniz?" gibi şeyler söyledikten sonra nihayet Sue Ann'in omzuna dokunmasıyla kurtuldu.

Döndüğünde en yakın arkadaşını beyaz, kuşgözü bir elbise içinde buldu ve Jenny'nin pembe-beyaz desenli sundress'i için "Harika bir elbise Jen," dedi. Jeff arkasında duruyordu, her zamanki gibi yakışıklı ve temiz kesimli, bir kalçasında aynı derecede güzel bir elbise içindeki Sophie'yi tutuyordu.

"Seni görmek güzel Jen," dedi Sue Ann'in kocası geniş bir gülümsemeyle ve yaz için şehre döndüğünden ya da neden döndüğünden bahsetmediği için onu daha da çok sevdi.

"Sana da. Ve hey, dün Cumartesi günü kızların benimle takılmasına izin verdiğin için teşekkürler. Çok eğlenceliydi."

Omuz silktilti. "Teşekküre gerek yok. Golf sahasında kendimi eğlendirmeyi gayet iyi başardım."

Jeff okulda onlardan bir yıl öndeydi ve şimdi otoyol departmanında idari işler yapıyordu. Açık kahverengi saçlarıyla hâlâ bir zamanların basketbol oyuncusu gibi görünüyordu ve giydiği gömlek ve kravat Jenny'ye kiliseden yeni geldiklerini söylüyordu.

Ve kendine rağmen, Sue Ann'i biraz *kıskandığını fark etti*. Mükemmel bir ailesi ve mükemmel bir Destiny hayatı vardı. Kasabada kendi restore ettikleri güzel bir Viktoryen evde yaşıyorlardı ve Sue Ann yarı zamanlı olarak Destiny Properties'de çalışıyor, aynı zamanda idari işler yapıyordu. Toplum komitelerinde görev alıyorlardı, Jeff sonbaharda belediye meclisine adaylığını koymayı düşünüyordu ve Jenny onlara bakıp gülümseyerek insanları selamlarken, onların... Terrence'la yaşadığı hayata benzer bir hayatları olduğunu fark etti, ama muhtemelen daha mutluydular. *Gerçekten, çok* mutluydular.

Terrence'la birlikte kendini *mutlu* hissettiğini fark etmeye başlamıştı ama Sue Ann hayatından son derece memnundu. Ve Sue Ann Brody olayından istediği kadar etkilenmiş gibi davranabilirdi ama Jenny, Sue Ann'in söylediği küçük şeylerden Jeff'e hâlâ çılgınca ve tutkulu bir aşk duyduğunu çok iyi biliyordu.

"Jenny Tolliver, gerçekten sen misin?"

Jenny dost sesine doğru döndüğünde eski arkadaşı Tessa Sheridan'ı gördü -Ve küçük bir çılgılığı tutamadı. Zarif bir sarışın olan Tessa, Jenny'nin onu en son gördüğü, üniversiteden önceki yazdan pek de farklı görünmüyordu. Lisedeyken Jenny ve Sue Ann, Tessa ve *onun* en iyi iki arkadaşı Rachel ve Amy'yle takılmışlardı ama Jenny onlarla Sue Ann'le olduğu gibi iletişim kurmamıştı.

Tessa'yı kucakladıktan sonra geri çekilerek arkadaşını baştan aşağı süzdü, uzun, dökümlü eteğine ve tüllü bluzuna baktı; Destiny'deki her kadının aynı şekilde giyinmediğini görmek şaşırtıcı derecede hoşuna gitmişti. Jenny, "Şehre döndüğünden haberim yoktu," dedi.

Tessa şaşırmış görünüyordu. "Sue Ann sana söylemedi mi?"

Hayır, ormanda yaptığım yasadışı seksî tartışmakla meşguldük. "Sanırım söylemeyi unuttu. Ne kadar zamandır Geri mi?"

Tessa güvenle gözlerini devirdi, sonra sesini alçalttı. "Çok uzun," diye cevap verdi ve ardından küçük bir kahkaha attı. Ve Jenny'nin dile getirilmeyen sorusuna yanıt olarak ekledi, "Başka bir zaman için uzun bir hikaye. Ama sonuç olarak, şehirde geçirdiğim yıllardan sonra, Destiny'nin belli bir cazibesi olduğunu kabul etmek zorundayım."

Jenny bahçe partisine baktığında bunu inkâr edemiyordu ama bunu maceraperest Tessa'dan duyunca yine de şaşırmıştı.

Tam o sırada Amy aralarına daldı, doğal kıvrıcık saçları yüzünde dalgalanıyordu, gözleri her zamanki gibi parlak ve genişti. "Aman Tanrım-Jenny! Seni görmek çok güzel!"

Jenny neredeyse bunalmış hissediyordu; o kadar çok eski, tanıdık yüz ve şimdi aniden hem Tessa hem de Amy buradaydı. Her zaman tatlı olan Amy'ye sarıldıktan sonra, "Partiyi tamamlamak için tek ihtiyacımız olan Rachel," dedi.

Cevap olarak Tessa ve Amy birbirlerine baktılar ve Tessa, "O zaman onu görmek için Eylül ayında bizimle Chicago'ya gelmen gerekecek. Liseden mezun olduğumuzdan bu yana geçen on dört yıl içinde Destiny'ye hiç gitmedi."

Nedense Jenny hiç şaşırmamıştı. Rachel'ın Destiny'yi çok geride bırakmak istediğini hatırlıyordu ve bunu başarmış gibi görünüyordu. "Davetin için teşekkürler ama benim yerime ona uzaktan bir merhaba demen gerekecek. Bugünlerde neler yapıyor?"

Amy kıskanç bir şekilde iç çekti. "Şu anda İtalya'da. Her yeri gezdi."

"O bir reklamcı," dedi Tessa. "Bana sorarsanız kendini çok yoruyor ama her zamanki gibi şımarık ve enerji dolu, sanırım bu tür bir hayat ona uygun."

Amy, "Tessa ve ben her sonbaharda onu görmeye gidiyoruz ve orada bulduğumuz süre boyunca ona zar zor yetişiyoruz," diye ekledi. "Ama sanırım küçük kasaba yaşam tarzı her zaman bana daha uygun olmuştur."

Jenny ilk kez Amy'nin ne iş yaptığını merak etme fırsatı buldu. -Ya da belki çocuklu bir ev kadını olsaydı, Jenny'nin Amy'yi mutlu edeceğini düşündüğü bir rol. "Peki *sen neler* yapıyorsun?" diye sordu.

Amy gururla gülümsedi. "Duymadınız mı? Şehirdeki Under the Covers adlı kitapçının sahibiyim."

Ah- tahmin ettiği gibi olmasa da, Jenny'yi hiç şaşırtmayan bir başka haberdirdi bu. Amy büyüdüğünde hep kütüphaneci olmak istemişti ve buna çok yaklaşmış gibi görünüyordu. "Destiny'nin artık bir kitapçı dükkânı *olduğunu* duyduğuma çok sevindim."

"Zaman değişiyor," diye espri yapan Tessa, "Yarı zamanlı olarak orada çalışıyorum, uğrayıp bir merhaba deyin," diye ekledi.

Jenny iki elin kendisini kavradığını hissettiğinde hâlâ Tessa ve Amy ile konuşuyordu. Başını kaldırdığında Bayan Ellie'nin diğer kızı Mary Katherine'i gördü; Mary, Jenny'nin tüm hayatı boyunca kasabanın kütüphanecisiydi ama babasının söylediğine göre kısa bir süre önce emekli *olmuştu*. Jenny gülümseyerek yaşlı kadına döndü. "Seni görmek çok güzel Mary Katherine," dedi gerçekten memnun bir şekilde.

Mary Katherine konuşana kadar bir süre birbirlerine hoş geldin dediler, "şimdi gelip anneme merhaba demelisin. Artık pek iyi durumda değil, bu yüzden onu çardakta gölgede oturttuk ve sizi görmek için can atıyor."

Jenny, eski arkadaşlarına yakında bir araya geleceklerine dair söz verdikten sonra Mary Katherine'in onu elinden tutarak çardaklara götürmesine izin verdi.

Zencefilli çörek süslemesi, Bayan Ellie'yi mavi çiçeklerle serpiştirilmiş sarı bir elbise içinde, onun yaşındaki bir kadının olabileceği kadar parlak ve neşeli görünen bir veranda sandalyesinde otururken bulmak için.

Jenny'yi gördüğünde yaşlı gözleri parladı. "Neden, yaşadığım ve nefes aldığım gibi, bu tatlı Jenny Tolliver değil mi?"

Jenny zihinsel olarak kendini tüm *tatlı* ve *iyi* yorumlara hazırlamıştı ve özellikle de karşısındakinin sevgili Bayan Ellie olduğunu göz önünde bulundurarak, bu yorumların kendisini rahatlatmasına izin verdi. Bayan Ellie'nin solmuş ellerini kendi ellerinin arasına aldı, hem burada hem de mahjongg partisindeki diğer selamlaşmalardan Kadim hanımların sevgilerini bu şekilde ifade ettiklerini hatırlamıştı. "Merhaba Bayan Ellie, sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ne diyorsun canım?"

Zavallı Bayan Ellie'nin duyma yetisi azalmaya başlamış olmalı. Jenny daha yakına eğildi ve daha yüksek sesle konuştu. "*Merhaba Bayan Ellie, sizi tekrar görmek harika.*"

Bayan Ellie anlayışla başını salladı. "Sen de canım, sen de." Bayan Ellie hâlâ onun bir elini tutuyordu ve şimdi sıkıyordu. "Baban bana

"Yaz için buradasın."

"Doğru," dedi başını sallayarak. Yüksek sesle konuşmayı unutmuştu ama Bayan Ellie anlamış görünüyordu.

İşte o zaman Bayan Ellie, Jenny'nin arkasından, sonra da genel olarak çardağın etrafından, sanki birini arıyormuş gibi bakmaya başladı.

"Ne oldu Bayan Ellie?" Jenny bu kez sesini yansıtmayı hatırlayarak sordu. "Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, hayır. Sadece Terrence'inizi arıyordum. Nerede o?"

Ah canım.

Bir yandan, Bayan Ellie'ye yalan söylemek pek çok insana yalan söylemekten daha kolay olacaktı. Jenny bugün meşgul olduğunu söyleyebilirdi ve bu yeterli olurdu ve muhtemelen *teknik olarak* yalan sayılmazdı. Ama öte yandan... *lanet olsun, neden sadece bu çılgınlığı ve olduğu gibi anlatmak. Bu yüzden Jenny ilk kez lafı dolandırmadı ya da en iyi söyleme yolunu seçmeye çalışmadı. "Biz boşandık."*

Bayan Ellie avucunu kaldırarak kulağını okşadı. "Bu da ne, canım? Kulaklarım kötü işitiyor. Tekrar söyleyebilir misin?"

Jenny derin bir nefes aldı ve yaklaştı ama sesini fazla yükseltmedi. "O gitti, Bayan Ellie. Artık birlikte değiliz."

Bayan Ellie kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, nereye gitti?"

Hay aksi. Lanet olsun. *Sadece söyle.* "O... beni yirmi bir yaşında bir çocuk için terk etti." "Ne dedin, Jenny? Korkarım seni hala duyamıyorum."

Jenny sesini hafifçe yükseltti. "Beni yirmi bir yaşında bir genç için terk ettiğini söyledim."

Ama Bayan Ellie'nin onu hâlâ duymadığı belliydi; gözlerini kısıp başını salladı ve kulağını daha sıkı kavradı. "Yine mi canım?"

Jenny tekrar denedi. "*Terrence'in beni yirmi bir yaşındaki bir chippy için terk ettiğini söyledim!*"

Bahçeye bir sessizlik çöktüğünde, Destiny'de daha önce neden burada olduğunu bilmeyen herkesin *artık* kesinlikle bildiğini fark etti. Bahçede Sue Ann'in bakışlarıyla karşılaştı ve arkadaşı, "*Oh, en azından artık dışarıda,*" dercesine dudaklarını büzerek gülümsedi. Tessa ve Amy'nin de sempati dolu bakışlarını yakaladı.

Sonra ne yapacağını şaşırmış bir halde yaşlı Bayan Ellie'ye baktı, o da, "Aramızda kalsın, o çocuğun pek mantıklı olduğunu düşünmemiştim ve şimdi senin gibi tatlı bir kızı bırakacak kadar aptal olduğunu kanıtladı. Yine de..." diye ekledi, açıkça şaşkıındı, "Neden bir hippiden etkilendiğini merak ediyorum."

Partinin geri kalanı garipti, başka yolu yoktu. Ama Jenny hayatta kaldı.

Ve sonraki günlerde, haberin tamamen ortaya çıkmasına sevindiğini fark etmeye başladı - bu, hastaneye uğradığında üzerindeki baskıyı büyük ölçüde azaltmıştı.

Birkaç gün sonra babasıyla öğle yemeğinde buluşmak için polis karakoluna gitmiş. Ve ne zaman

Kasaba meydanındaki Daisy Dress Shop'a girdiğinde kimse ona bir şey sormadı; dükkan sahibi Mary Ann ile aşağıdaki gibi normal konular hakkında sohbet etti

Hava durumunu ve modayı değerlendirdikten sonra, yaklaşan Kader yazının diğer sosyal etkinliklerine uygun güzel bir pamuklu etek aldı. Aynı gezintide, meydandan geçerken Tessa'ya rastladığında, boşanma konusunu kısaca konuştular, ancak Tessa destekleyici davrandı ve konunun üzerinde durmadı. "Sue'ya göre

Ann," dedi Tessa, "o bir sıçan piçi ve onsuz daha iyi olursun."

Bayan Ellie'nin partisinde Tessa ve Amy ile karşılaşmak Jenny'ye burada hatırladığından çok daha fazlası olduğunu hatırlatmıştı - sadece Sue Ann ve babasından daha fazlası. Aslında, bir ömür boyu sürecekt arkadaşları ve görüşmesi gereken başka insanlar vardı. Ve elbette, bu insanların çoğunu Bayan Ellie'nin partisinden önce de görmüştü, ama çardaktaki gafına rağmen, bu yeniden bağlantılarla ilgili bir şey, kaçınılması gereken bir şeyden çok bir rahatlık gibi görünmeye başlamıştı.

Jenny o hafta zamanının geri kalanını kendini yeniden keşfederek geçirdi.

Astronomi kitapları okudu ve uzayda sürekli yeni bulgular elde edildiğinden daha güncel bilgiler için internete yöneldi. Hubble Teleskobu tarafından çekilen en sevdiği fotoğraflardan bazılarını indirdi ve bir slayt gösterisi ekran koruyucu oluşturdu. Arka taraftaki kulübeden bahçe eldivenlerini giydi ve ön bahçedeki uzun ömürlü bitkileri topladı. Ve birkaç kez sabah güneşini içine çekmek için iskeleye bir sandalye çekti - ve Mick Brody'nin hala orada olup olmadığını, ne yaptığını ve geri dönme fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etmek için gözlerinin gölde dolaşmasına izin verdi.

En iyisi bu olurdu elbette. Onun gibi bir adam hayatına beladan başka bir şey getiremezdi. Yine de aradan zaman geçtikçe, daha önce hiç bu kadar derin bir ilişki yaşamamış olduğunu inkâr edemiyordu.
zevkli bir sorun.

Akşamları yürüyüşe çıkıyor ve bir keresinde Bayan Ellie'yi görmek ve kasabadaki fırını ziyaret ettikten sonra biraz yulafli kuru üzümlü kurabiye bırakmak için uğramıştı. Bazı geceler dışarıda ızgara yapıyor, bazı geceler ise hafif salatalar hazırlıyordu. Terrence'in hoş karşılamadığı reality TV yarışmalarını izlemeye başladı ve çok geçmeden bu ulusal düşkünlüğü anlamaya başladı. Teleskopunu iki kez rıhtıma götürdü, ama ilk gece çok bulutluydu ve sonraki gece Satürn ve Jüpiter'i görmesine rağmen, tahmin ettiği gibi, kıyı şeridindeki uzun ağaçların yoluna çıkma eğiliminde olduğunu fark etti, bu da kısa sürede can sıkıcı bir hal aldı.

Tabii ki bu da düşüncelerini gölün diğer tarafına götürdü. Bu yeni özgürlüğe, istediği her şeyi yapabilme özgürlüğüne sahip olmak, kimseye hesap vermemek ama *yine de* onu en çok etkileyen şeyi yapamamak sinir bozucuydu: teleskopuyla evreni bire bir keşfetmek.

O akşam bir an için tedbiri elden bırakmayı, ekipmanıyla birlikte kanoya geri dönmeyi ve karşı kıyıya kürek çekmeyi düşündü. Gölde. Çünkü kesinlikle tekrar yürüyüşe çıkmayacaktı. Eminim fark edilmeden tepeden kayalıklara kadar gizlice çıkabilirdi.

Ama sonra mantığı galip geldi. İlk düşündüğünden daha yumuşak öpüşüyor olabilirdi ama yine de potansiyel bir suçluydu. Ve her ne kadar onu doğrudan tehdit etmemiş olsa da, orada istenmediğini açıkça belirtmişti. Ve tabii, vahşi, vahşi seks *bariz* bir şekilde karışık bir mesaj göndermişti - ama o

hatırlaman gerekiyordu: Seni orada istemiyor. Sana defalarca uzak durmanı söyledi.

Ormandaki cinsel ilişkilerinden bir hafta sonra, iskelesinde durdu, bir iç çekti ve teleskopunu söküp dikkatlice çantasına yerleştirmeye başladı, Brody arazisine geri dönmenin aptallık olacağını ve belki de şu anda istediği gibi yıldızları görmek için yaratılmadığını kabul etti.

Yine de eve geri dönüp sıcak Haziran gecesinden içeri adımını attığında, biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendini alamadı. Çünkü her ne kadar istediğini yapma -ya da hiçbir şey yapmama- özgürlüğünün tadını çıkarıyor olsa da, yine de bu kadar çok yalnız zaman geçirmeye pek alışık değildi. Ya da belki de yıldızlara bakarken yaşadığı hayal kırıklığıydı. ve ona her zaman verdiği huzur duygusunu bulmak için. Yoksa... Mick Brody görünüşe göre geri gelmeyeceği için miydi?

Uh-oh, kötü düşünce. Teleskopunu vestiyere yerleştirirken kendi kendine, geri gelmemesi *iyi* oldu, dedi. Ve yumuşak bir öpücük onu daha az tehlikeli yapmaz, diye hatırlattı kendine.

üst katta pamuklu ipli pijama pantolonunu giymek için
Üzerine karpuz dilimleri koyup, nane yeşili bir tankla süsledi. Yatmadan önce biraz kitap okumak için aşağı indiğinde, "iyi Jenny" etiketinden hoşlanmamanın bir şey olduğuna karar verdi, ama iyi Jenny'sini terk etmek duyu başka bir şeydi.

Tam eski kanepeye kıvrılıp Brian Greene'in *The Fabric of the Cosmos* kitabını okumak üzereydi ki bugün arka verandada bahçe aletleri bıraktığını ve hafif bir yağmur ihtimali olduğunu hatırladı
Gece boyunca. Kasabaya geldiğinden beri devam eden amansız sıcaklık göz önüne alındığında, yağmur çok hoş karşılanabilirdi, ancak babasının aletlerinin paslanmasına izin verdiği için sorumlu.

Bu yüzden kitabı kanepeye fırlattı ve arka kapıya gitti, kapıyı çekip açtı ve içeri girdi; kendini Mick Brody ile yüz yüze, göğüs göğüse buldu. Mick Brody'nin sıcak elleri bileklerini kavrayarak onu devirmesini engellerken, derin sesi yumuşak bir şekilde üzerine dökülüyordu.

"Merhaba, kedicik."

Kozmos hakkındaki en zayıf tefekkürlerimiz bizi harekete geçirir - omurgada bir karıncalanma, seste bir tutukluk, sanki uzak bir anı gibi, yüksekten düşme gibi zayıf bir his. Gizemlerin en büyüğüne yaklaştığımızı biliriz.

Carl Sagan

Beş

Jenny nefesini içine çekti ve kendini toparlamaya çalıştı. "Merhaba." Az önce gözlerinin ne kadar açıldığını hissetti, ona ne kadar yakın durduğunu daha da fazla hissetti. Sonra bir adım geri atacak gücü kendinde topladı.

"Beni gördüğüne şaşırılmış görünüyorsun," dedi Mick, alçak ve eşit bir sesle.

Yutkundu, keşke bunu saklayabilseydim diye düşündü. Kahretsin, duygularını gizlemekte hiç bu kadar iyi olmamıştı. "Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm. Bilirsin, bana güvenebileceğine karar verdin."

Kadın eşikten geri dönüp eve girdiğinde, o da içeri girdi. "Girebilir miyim?"

Kelimeler onu bu kadar hızlı öfkelenendirirken, kollarını kavuşturdu ve tıpkı yıllar önce bir kez olduğu gibi, bu hareketin zaten dekolteli olan atletinin altındaki göğüslerini daha da yukarı ittiğini fark etti. Ama bunu görmezden geldi. "Nasıl cevap verdiğimin ne önemi var? Nasıl olsa bana inanmayacaksın."

Omuz silkti, sonra konuyu kabul ediyormuş gibi hafifçe gülümsedi ve bu, gözlerinin neredeyse onu felç edecek şekilde parlamasına neden oldu. "Bana yeterince anlatırsan belki inanmaya başlarım, kedicik."

Bu yüzden dudaklarını büzdü ve kesin bir dille konuştu. "Yirminci kez söylüyorum, hayır, senden kimseye bahsetmedim ve bahsetmeye de niyetim yok." Gerçekten de artık Sue Ann'i saymıyordu bile çünkü ona çok güveniyordu.

"Bu iyi," dedi, o küçük, seksi gülümsemesi hâlâ yemyeşil ağzında oynayıyordu. *Ama Tanrım, ağzına bakmayı kes artık.*

Sonra biraz şaşırılmış bir halde, adamın küçük mutfaktan oturma odasına rahatça geçişini izledi. Derin bir nefes alarak onu takip etti ama kapı aralığında durdu. Aralarında biraz mesafe bırakmak önemli görünüyordu ve meme uçlarının yine üstünden görüldüğünden emindi ama bu konuda en azından *rol yapmaya* çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu

ondan etkilenmemişti. "Ben de tam yatmaya hazırlanıyordum," dedi ve hemen ardından dilini ısırarak istedi. Ya bu kulağa şey gibi geldiyse... Davetiye mi?

"Üzgünüm, kedicik," dedi ona. "Seni fazla tutmayayım ama bir bardak daha buzlu çaya ne dersin? Dışarısı hâlâ sıcak. Ve o gölde kürek çekmek çok zahmetli."

Biraz daha dik durdu. şimdiye kadar onun buraya nasıl geldiğini düşünmemişti bile. Ama bunun mantıklı olduğunu düşündü, çünkü Brody'nin evine giden diğer taraftaki yol uzun ve virajlıydı. Bu *da onu saklanmak* için bu kadar iyi bir yer yapan şeydi... her ne saklıyorsa. *Bunu unutmayın. Bir şey saklıyor. Büyük bir şey.*

"Elbette," dediğini duydu, mutfağa geri döndü - sonra çayı doldururken kendini azarladı. *Neden tabii dedin? Neden ona hayır, uykum var demedin ya da yanında götürmesi için plastik bir bardağa koyacağını söylemedin?*

Ama buzdolabından gelen soğuk hava tenine çarptığında nedenini *anladı*. Mick Brody'nin gizemiydi bu. Henüz çözememişti ve çözmek istiyordu. Kendini ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, içten içe onun gelmesinden memnundu.

Kadın oturma odasına döndüğünde, adam kanepeye oturmuştu. Üzerine oturmamak için kitabını sehpanın üzerine koyduğunu fark etti. "Al," dedi, bardağı ona uzattı, sonra odanın öbür ucundaki annesinin eski koltuğuna oturdu.

"Bu sen misin?" diye sordu, annesiyle kendisinin gül rengi elbiseler içindeki dev fotoğrafını göstererek.

Kısa ve öz bir şekilde başını salladı, onun bardaktan bir yudum almasını izledi, adam elmasını ve terden nemlenmiş saçlarının alt kenarlarını fark etti. Hafifçe kıvrılmışlardı ve kendini parmaklarını saçlarında gezdirip düzeltmek isterken buldu. "Beş yaşındayken."

Başını arkaya yasladı ve büyük resmi daha yakından inceliyormuş gibi göründü. "Bu gerçekten büyük bir resim."

Doğrusu, oda için çok büyüktü, aşırı güçlüydü. "İndirmeyi düşünüyorum," diye itiraf etti, "ama burası teknik olarak hâlâ babamın evi, o yüzden indirmeli miyim emin değilim."

Bakışları onunkilere kayd. "Beğenmedin mi?"

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek usulca omuz silkti. "Dediğin gibi, bu alan için çok büyük. Ve eve geldiğimden beri annemin ölümünü çok fazla düşünmeme neden oluyor."

Başını salladı. "Ona benziyorsun." Bunu ilk kez duymuyordu. "Ne zaman öldü?"

"On üç yaşımdayken."

Kadın şaşırdı, adam irkildi.

"Ne?" diye sordu.

Başını hafifçe salladı. "Sanırım... daha yeni olduğunu düşündüm."

Tapınak yüzünden, diye tahmin etti. "Bu yüzden resmi indirmek istiyorum. Babam aradan on sekiz yıl geçmesine rağmen bunu atlatabilmiş gibi görünmüyor."

"Vay canına," diye mırıldandı Mick, hâlâ portreyi inceliyordu ve şaşırtıcı derecede... saygılı görünüyordu. "Bu da bir şeydir. Karısı için bu kadar deli olan bir adam."

Gençken Brody'lerin kulübesine yaptığı "ev içi ziyaretleri" hatırlamaktan kendini alamadı ve dudağını ısırıldı. "Sanırım bu oldukça nadir bir durum," diye düşündü, *kendi* evliliğini de düşünerek.

Bu yüzden Mick'in bakışları tapınaktan duvardaki diğer eski resimlere kayınca rahatladı - ta ki onların *kendisinin* gençlik yıllarına ait olduğunu fark edene kadar. Bir tanesinde Snowball'u göğsüne sarmıştı. "Kedini hatırlıyorum," dedi Mick.

Bu onu neden memnun etmişti? Muhtemelen ona "kedicik" dediğini hatırlamasının onu memnun etmesiyle aynı nedenden - bu, o günü onun kadar iyi hatırladığı anlamına geliyordu. Yine de sinirlenmiş gibi davranmaya çalıştı. "Arkadaşının onu sarhoş etmeye çalıştığını hatırlıyorum."

Sanki kız buna aşırı tepki göstermiş ve *hâlâ da* gösteriyormuş gibi omuz silkti ve kız onun gibi bir erkeğin bir kızın kedisine karşı ne kadar korumacı olabileceğini anlayamayacağını düşündü. "O kediye ne oldu ki?" diye sordu.

Jenny bu tatsız anı karşısında irkildi. "Ona bir araba çarptı." Tanrım, hâlâ acıtıyordu. Bu olay üniversiteye gitmeden önceki hafta sonu olmuştu. Jenny dokuz yaşındayken Snowy'yi yavruluğundan beri besliyordu, o yüzden bu büyük bir darbe olmuştu.

"Özür dilerim," dedi, sesi gerçekten ciddiymiş gibi çıkıyordu ve her zamanki gibi acısını çok iyi kamufle etmediğini biliyordu. Sonra buzlu çayından bir yudum daha aldı ve bakışlarını hafifçe duvardan aşağıya, ponpon kız üniforması içinde, ponponlarını başının üzerinde tutarken çekilmiş bir fotoğrafa kaydırdı. "Eskiden seni görürdüm," diye söze girdi. "Amigoluk yaparken."

Göğsü sıkıştı. O sırada Mick Brody'nin onu izlediğini düşündü, O zamanlar onun da farkındaydı. Sadece belli belirsiz Ama o zaman bile otoparkta ya da spor salonunda onu incelemek için çekilmişti, zayıf, sırık gibi çocuk vücuduna çekilmişti, karanlık bakışları. Rıhtımdaki karşılaşmadan sonra, özellikle de insanların daha çok dışarıda olduğu yaz aylarında, şehre yaptığı gezilerde bazen gözünü ondan ayırmıyordu.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden dudağını ısırды, sonra gözlerindeki seksi görmesinden korkarak bakışlarını aşağıya çekti.

"Bu ne?" diye sordu, resmi bir elbise giymiş, Adam Becker'ın yanında duran bir fotoğrafı göstererek - her ikisinin de başında taç vardı. Sonra çenesini indirdi ve hafif suçlayıcı bir sırıtış daha attı. "Sakın bana balo kraliçesi olduğunu söyleme?"

Başını iki yana eğdi ve böyle bir şeyin sert Mick Brody'ye ne kadar aptalca görünebileceğini düşündü. "Suçluyum."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Ne?" demekten kendini alamadı. Bu kadar komik olan ne?"

Odanın öbür ucundan bile mavi gözleriyle onu olduğu yerde sabitledi.
"Şöyle diyelim... Sen benim ilk balo kraliçemsin."

Sıcaklık yüzüne tırmandı ve aynı zamanda aşağıya, külotunun içine de girdi. Zihninde, yerde birlikte kıvrandıkları sert, karanlık görüntüler gördü.

Sonra biraz daha kıkırdadı. "Kahretsin, hiç dansa bile gitmedim."

"Gerçekten mi?" Bunun onu neden hazırlıksız yakaladığından emin değildi ama bu, ne kadar farklı olduklarını, hayatlarının ne kadar farklı olduğunu hatırlatan bir başka şeydi.

Doğrudan cevap vermek yerine başını hafifçe eğdi ve "Nasıl bir şey bu, kedicik? Tüm o lise şeylerini yapmak -sporlar, danslar, diğer her şey?"

Geçmişini düşündü, onun anlayacağı şekilde özetlemeye çalıştı. "Sanırım herkes için değil. Ama ben sevdim. Kendimi iyi hissetmemi sağladı. kendim."

Güldü. "Sanırım dans edecek güzel bir amigo kızım olsaydı benim de hoşuma giderdi." Sonra tekrar başını salladı. "Kahretsin, bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Ne yapmak? Dans mı edeceksin?"

Hafifçe başını salladı, sonra da söylediğine pişman olmuş gibi bir ifade takındı.

Onun içini rahatlatmaya ve işin aslını paylaşmaya karar verdi. "Lisede *hiçbir* erkek nasıl dans edileceğini bilmez. Daha çok... dans pistinde sarılmak gibi."

Şüpheli görünüyordu. "Hareket yok mu? Sadece sarılmak mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Şey, ileri geri sallanıyorsun ve Bazen yavaş bir daire çizerler ama inanın bana... on yedi yaşındaki çocuklar için bu çoğunlukla sarılmaktır."

Mick omuz silkti ve "Şimdi muhtemelen ustalaşabilirim," diyerek onu bir kez daha kıkırdattı.

Kahkahası hafiflediğinde bakışları onunkilerden ayrılmıştı ama kendini tekrar onun yüzüne bakarken buldu. "Sana öğretebilirim."

Kaşlarını kesin bir ifadeyle kaldırdı. "Nasıl sarılırsınız? Teşekkürler ama o kısmı zaten biliyorum."

"Hayır. Dans etmeyi." Onun gibi bir adamın öğrenmek istediğini asla kabul etmeyeceğini biliyordu ve annesinin ölümünden sonra gençliğini özel, daha katlanılabilir kılan her şeyi kaçırdığı için biraz üzgün hissederek, bunu onun için kolaylaştırma dürtüsüne engel olamadı.

Şüpheli görünüyordu, çenesini indirdi. "Bilmiyorum, kedicik. Dans edecek tipte biri olduğumdan emin değilim."

Onu daha önce hiç utangaç görünmeye *yaklaşırken* bile görmemişti ve "iyi Jenny" onun rahatsızlığını gidermek istemeye devam etti. "Hadi," dedi. "Acısız olacak, söz veriyorum." Sonra ayağa kalktı ve Odanın karşısındaki eski müzik setini. Yanında kendi CD'lerinden hiçbiri yoktu ama müzik seti zaten 1980'lerden kalma, CD çalar öncesi bir müzik setiydi. Böylece gömme dolabı açtı ve bulduğu ilk plağı çıkardı: The Honeydrippers, Volume One. Kapağını kaldırarak plağı dikkatlice pikabın üzerine indirdi ve iğneyi ikinci parça olan "Sea of Love "a ayarladı.

Yavaş, hülyalı müzik odayı doldururken, Jenny kanepeye yaklaştı ve elini uzattı. Kısa, kararsız bir bakıştan sonra adam elini tuttuğunda, işte o zaman burada neyi devreye soktuğunu fark etti. Yakınlık. Daha fazla havadan sudan konuşmak istemediği bir adamla. Bir anda oluvermişti. *Ne yapıyorsun sen? Durdur şunu! Hemen kes şunu.* Ama onu odanın açık ortasına çekerken sadece dudağını ısırdı ve geri dönüş olmadığını fark etti.

"Dans etmenin doğru yolu," dedi, gergindi ama o kristal mavisi gözlere bakarken bunu gizlemeye çalışıyordu, "işte böyle." Adamın ellerinden birini kalçasına koydu, sonra diğerini kendi eliyle kavuşturdu ve yaygın yavaş dans pozisyonunu aldı. "Ama lisedeyken daha çok *böyleydi*," diye ekledi, *iki avucunu da kalçalarına yerleştirip* kollarını onun boynuna dolayarak.

"Ve sonra hareket ediyorsun," dedi ama bu kısmı fısıltıyla çıkmıştı çünkü adamın elleri şimdi onun üzerindeydi ve adamın miskli, odunsu kokusunu alabiliyordu.

Aptal, aptal, aptal. Onu dansa davet ederken aklından ne geçiyordu? Ne korkunç bir fikir!

Çok iyi hissettirdiği gerçeği dışında.

Müziğin eşliğinde yavaşça sallanmaya başladıklarında artık bakışlarını tam olarak karşılayamadığı için yere baktı. Adamın hareketleri ilk başta garipti ama kadın onları ileri geri hareket ettirmeye odaklandı ve göğsüne doğru fısıldadı: "Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydır, müzikle aynı anda." Vücudu daha sıcak ve daha hassas hale geldikçe hareketleri daha yumuşak, daha rahat hale geldi.

O da bunu kavrayınca odağını ona hareketleri öğretmekten vücutları arasında birkaç santim bırakmaya çevirdi. Ona doğru eğilmek kolay olsa bile. Ona yavaş dansın istediğinde ne kadar seks gibi hissettirebileceğini göstermek kolaydı.

Bir süre konuşmadılar, müzik onları koza gibi sarmıştı. Yavaşça sallandılar ve döndüler ve Jenny o anın içinde biraz kayboldu, basit zahmetsizliğinde, bir adamla dans ederken, çok fazla düşünmeden, sadece annesinin bir zamanlar sevdiği romantik bir şarkıyı dinledi ve onun için hoş bir anı oluşturmaya izin verdi.

"Bu hiç fena değil," dedi Mick alçak sesle ve kulağının dibinde. "Şimdi erkeklerin neden dansa gitmeye zahmet ettiklerini anlayabiliyorum."

Önceden düşünmeden ona gülümsedi ve gözlerinin onunkilere ne kadar yakın olduğunu, ağızlarının ne kadar yakın olduğunu, son zamanlarda bir yerlerde

Bir dakika kadar sonra vücutları da yakınlaşmıştı. Ayrılmaya odaklanmayı unutmuştu ve şimdi göğüsleri onun göğsüne değiyordu.

Ağırlaşmış gözlerle ona baktı. "Peki, bekaretini balodan sonra mı kaybettin, kedicik?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve şaşırılmış görüldüğünün farkındaydı.

"Sadece bu şekilde olduğunu çok duydum," diye açıkladı.

"Oh. Şey... hayır." Aşağıya baktı. Aralarında geçen onca şeye rağmen, birdenbire onunla tekrar seks hakkında konuşmayı beklemiyordu.

"Ondan önce mi?" diye sordu, açıkça

meraklanmıştı. Kadın gülmekten kendini

alamadı. "Yine mi hayır?"

"Neden olmasın?" Sesi içtenlikle meraklı geliyordu.

Dudağını ısırды ve tekrar ona baktı. "Denedi ama ben hayır dedim."

"Resimdeki adam mı?"

Adam. İlk gerçek erkek arkadaşı. Sessizce başını salladı.

Mick kaşlarını hafifçe kaldırdı. "İstemedin mi?"

Dürüst olmak dışında nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Ben... yaptım, ama aşık olmak istedim ve olmadım. Seksin... bir anlamı olsun istedim."

Adam hafifçe geri çekildi, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. Ormandaki karşılaşmalarından sonra bunun nedenini anlamıştı. "Zaman her şeyi değiştiriyor sanırım," diye teklif etti.

Jenny biraz utanmaktan kendini alamadı. Her şeyden. "Seninle olanlar... benim için normal değildi."

"O zaman neden yaptın? Bana söyleseydin dururdum." Hâlâ müzik

eşliğinde hareket ediyor, hafifçe sallanıyordu. "Ben...

açıklayamıyorum." "*İiydi, kedicik. Gerçekten iyiydi.*"

Onun sözlerini göğsünde ve daha aşağıda hissetti. Vücutlarının şimdi ne kadar yakın olduğunu hissetti, öncekinden daha yakın, neredeyse birbirine bastırılmıştı. Ve -Tanrım- *sertleşiyor* muydu? *Orada mı? Karnına karşı mı? Bir* kez daha dudağını ısırdı ve gözlerini aşağıya dikti.

Birkaç saniye sonra tekrar konuştu. "Bana dans etmeyi öğrettiğin için teşekkürler. Bu...biraz hoş."

Birazdan da fazla. Tüm vücudu karıncalandı, neredeyse sıcaktan zonkliyordu. Kendini yeniden biraz kaybolmuş hissederek, sadece şarkıya, dansa değil, gözlerini bir kez daha onun yüzüne dikti ve "Evet" diye mırıldandı.

O seksi gözler şimdi tamamen açıldı ve mavi alevler gibi onun üzerinde yanıyordu. "Peki, lisedeyken, insanlar hiç, bilirsin, dans ederken öpüşür müydü? zemin?"

Güldü, başını salladı. "Evet, ama sonra her zaman bir öğretmen gelir ve onları ayırırdı."

Gülümsedi ama gülümsemesi kısa sürede yerini çok daha ateşli bir şeye bıraktı: "*Artık* burada öğretmen yok, kedicik."

Cevap vermedi, içi titremekle meşgld. Bütün vücudu onun için ağrıyordu. Mick Brody'yi arzulayan bu *duruma* nasıl geri dönmüştü?

Onu dansa kaldırdın, işte böyle! Ah kardeşim, bunu yaptığına inanamıyordu.

Ama o yapmıştı. Ve şimdi öne doğru eğilmişti, çekingen bir şekilde, ilk randevudaki herhangi bir çocuk kadar yavaşça, ağzını onunkine doğru indiriyordu.

Öpcğn içine kolayca gömüldü, onu durdurmak mümkün değildi. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, onu içine çekti, onun sıcak, tuzlu tadı

Buzlu ay tadında. Bir pck ikiye kınca, dudaklarını ayırdı ve Dilini içeri itti ve içgüdüsel olarak onu kendi diliyle karşıladı. Onu bu şekilde, bu kadar yakından öpmek için altındaki nem kabardı. Tuhaftı, onunla zaten *seks yapmıştı* ama bununla ilgili bir şey, birbirlerinin dillerini yalamak, daha da yakın ve kişisel hissettiriyordu.

Mick'in öpücükleri derinleşip uzadıkça, sıcak, güçlü zlem dalgaları onu sardı. Kıına masaj yaptı ve onu kendine doğru çekti, sertliği en çok arzuladığı yere doğru bastırıyordu.

İ çekti ve tutkunun ağırlığı altında nefes nefese kaldı. Vücudunun her zerresi daha fazlasına ihtiyaç duymakla, ona dokunmakla, ona karşı hareket etmekle gerilmiş gibiydi. Onu daha derinden öptü, ellerini saçlarında, boynunda buldu. Göğsünü onun göğsüne bastırdı ve içindeki hayvani açlıkta kayboldu, Mick Brody'den önce sahip olduğunu bilmediği bir açlık. Ormanda onu öpmekten korktuğunu düşündü. Onun bir kızı, kendisinin plmek istediği şekilde öpmeyi bilmediğini düşünmüştü.

Adamın ağzı onunkini terk ettiğinde hayal kırıklığına uğradı - ta ki boynuna inene kadar. Oradaki ilk öpücük tüm varlığını ateşe verdiğinde yumuşak bir inilti onu terk etti. Oh Tanrım -İnanılmaz. Tıpkı ormandaki gibi... ama farklıydı. Orası zordu; bu kesinlikle daha yumuşaktı. Bu daha çok alışkın olduğu bir şeydi. Sadece daha iyiydi. Çok, çok daha iyi.

Memnuniyetle içini çekti, ona daha kolay erişmek için başını eğdi ve tam o sırada omzunun üstündeki annesinin çok büyük portresini fark etti. *Oh*, lanet olsun. İçinden garip bir utanç geçti. Bunun aptalca olduğunu biliyordu, mantıksızdı çünkü o yetişkin bir kadındı. Ama aynı zamanda "iyi Jenny"ydi. "İyi Jenny," baştan aşağı, ruhunun derinliklerine kadar.

Annesinin görüntüsü onu ellerini Mick'in göğsüne bastırmaya ve onu geri itmeye zorladı.

Sonra arkasını döndü - *ondan* ve *ona* bunu yapamayacağını hatırlatan her şeyden uzaklaştı. Mick Brody ile olmaz. Burada olmazdı.

Adam hiçbir şey söylemedi ama kadın onun varlığını arkasında hissetti, bir şey söylemesini beklediğini hissetti. "Yapamam," diye başardı sonunda. "Yapamam işte."

"Daha önce de yaptın" diye hatırlattığında sesi son derece makul geliyordu.

Jenny bakışlarını kaldırdığında odanın küçük şöminesiyle ve şöminenin üzerinde asılı duran geniş aynayla karşı karşıya olduğunu fark etti. Kendisini sadece göğsünden yukarısını görebiliyordu, ama daha da önemlisi, arkasında muhteşem ve geceden daha ateşli görünen Mick'i gördü. Kelimeleri bulduğunda, çok yumuşak çıktılar. "Sana söyledim, ormanda yaptığımız şey benim için normal değildi. Bir erkekle seks yaptığımda, bunun önemli olmasını istiyorum."

İğrenç. O anda kendinden nefret etti, içten içe hâlâ ne kadar iyi bir kız olduğunu göstermekten nefret etti. Diğer kadınlar gibi olmak istiyordu, sıradan seks yapabilen ve bunun nereye varacağını umursamayan kadınlar gibi - ama asla öyle *olacağını* sanmıyordu. Bazı şeyler çok derindi.

Belki de ona *başka* sebepler vermeliydi: *Sırrın her neyse beni korkutuyor. Korkarım sen hâlâ kötü bir adamsın, kaçmam gereken birisin.* Ama kendine rağmen, o anda, sebep bu değildi. Sebep *ona söylediği* şeydi.

Mick'in en kötü korkularını doğrulayacak bir şey söylemesini bekledi, onun küçük bir kız gibi davrandığını düşündüğünü, zaman kaybetmesine gerek olmadığını
Böyle biriyle; o acı ve utancın gelmesini bekledi.

Bu yüzden arkasından yaklaşp kollarını arkadan sarması ve kulağına fısıldaması onu çok şaşırttı. "Bana aşık olmayabilirsin, kedicik... ama ben seni iyi hissettirmek istiyorum. *Bu* önemli değil mi?"

Tanrı yardımcısı olsun, onu da iyi hissettirmek istiyordu. İkisine de bunu *yapabileceğini* kanıtlamak istiyordu, tıpkı ormanda olduğu gibi.

Yine de cevap vermedi, çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. Şu anda onun kollarına sarılmış olmayı seviyordu. Aynaya bakıp birlikte nasıl göründüklerini, adamın kaslı kollarının onu nasıl sardığını görmeyi seviyordu. Adam ondan çok daha iri, çok daha güçlü görünüyordu ve onun tarafından alınmak, sertçe ve acilen alınmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ama bunu ona söyleyemezdi. İyi kızlar böyle şeyler söylemez.

Ormanda olanlardan sonra artık daha sert olduğunu düşünebilirsin. Ama o öyle değildi. Orman şu anda bir dünya uzakta gibi görünüyordu. Bu onun

Ev. Ailesinin evi. Hayatının ilk on sekiz yılında yaşadığı yer. Nedense burada onunla birlikte olmak, sanki on altı yaşındayken onu gizlice içeri almış gibi yasaklanmış hissettiriyordu. Ve onun kucağında ne kadar sıcak hissetmesine rağmen, onun hakkında bildiği her şey onu hala ölümüne korkutuyordu.

"Seni istiyorum tatlım," diye mırıldandı neredeyse kulağına, kadife gibi bir ses, sıcak ve rahat bir şekilde etrafını sarıyordu. Gözlerini kapatmasına neden oldu.

Bu yüzden adam onu okşamaya başladığında, pürüzlü parmak uçlarını kollarının üzerinde gezdirdiğinde aynada göremedi. Bir elinin usulca omzuna gittiğini, diğerinin kalçasını sıktığını görmedi.

Adamın dokunuşu omzundan göğsüne doğru indiğinde, nefes nefese bir iç geçirdi ama yine de gözlerini açmadı. Ve diğer avucu cüretkâr bir şekilde karnının üzerinde hareket ettiğinde, yine de bakmadı.

Ama adamın aleti arkadan cesurca ve inkâr edilemez bir şekilde kızın *üzerine* bastırıldığında, gözleri onunkilerle buluşmak ve camda yarattıkları erotik yansımayı görmek için fırladı. Uyluklarının birleştiği yer bu manzara karşısında zonkladı.

"Çok güzelsin Jenny," diye nefes aldı. İlk kez onun gerçekten adını kullandığını hatırlıyordu. Ama yine de cevap veremedi. Sadece aynadan izleyebiliyordu. Adamın eli göğsüne daha da yaklaşmış, ince bluzunun üzerinden okşamaya başlamıştı. Ve diğer eli kalçalarının arasına girdiğinde yüzüne kazınan tutkuyu.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. Onun için bacaklarını ayırmaya hiç karar vermemişti ama oldu. Onun dokunuşuna karşı hareket etmeye hiç karar vermedi ama bu da oldu. Öpücükleri boynuna geri döndü ve ne zaman onun okşamalarına önde karşılık verse, bu bir saniye sonra arkada onun ereksiyonuyla karşılaşması anlamına geliyordu.

Gözlerini tekrar kapattı, izlemeye dayanamadığı için değil, zevk çok tüketici olduğu için. Dizleri zayıfladı ve korktu

Ama o da bunu hissetmiş olmalı ki, kolunu daha sıkı sarmak için kadının göğsünü serbest bıraktı.

Bir an sonra, parmakları belindeydi ve pantolonu ayak bileklerine kadar inmeden bir an önce pantolonunun *büzgüsünü* buldu. Kadın nefesini içine çekti ama adam sadece boynunu öpmeye devam etti, onu sıkıca tutarak bir şekilde değerli hissettiriyor.

"Buraya gel," diye mırıldanarak onu kucağından bıraktı ama elini tuttu. Arzu sisinin içinde kaybolan kadın, adamın kendisini kanepeye götürmesine izin verdi.

Onu yatağın üzerine yatırdı, sonra öpüşmeye devam etmek için yavaşça üzerine yaslandı. Jenny daha önce bir erkek tarafından bu kadar sarhoş edildiğinden emin değildi. Elbette, daha önce de sekse aç olmuştu, ama bu farklıydı - bu adamla ilgiliydi, Mick Brody ile ilgiliydi. Ağzı, gözleri, elleri, vücudu.

Honeydrippers bir şarkıdan diğerine geçerken daha fazla öpüştüler ve kısa süre sonra Mick uzanıp yavaşça atletini gövdesinin ve nihayet göğüslerinin üzerinde yuvarlamaya başladı. Mick onları gördüğünde kısık bir inilti duydu ve kadın burada ormandakinden daha fazla ılık olduğunu fark etti. "Çok güzeller bebeğim," diye mırıldandı Mick, her iki elini de göğüslerine götürmeden hemen önce, sonra da kabarmış göğüs uçlarından birini yalamak için eğildi.

Keskin zevk vücudunda yankılanırken nefesi kesildi, sonra adamın aynı pembe tepeyi ağzına çekişini izledi.

İnlemelerini tutmaya çalışmadı, tutamadı. Ve şimdi de gözlerini kapatmadı, çünkü ona bakmak çok güzeldi ve bunun olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordu ve görmek onu daha gerçek kılıyordu.

Bir göğüsten diğerine geçerken, emerken, yalarken, zevk dışarıya doğru yankılanırken ve sırtının küçük kısmına doğru yayılırken, kendini *merak ederken* buldu - bu önemli miydi? Zevk gerçekten, gerçekten *önemli miydi*? Yeterli miydi? Şu anda yaptıklarını doğrulamak için yeterli gibi geliyordu ama daha sonra da böyle hissedecek miydi?

Mick aşağı doğru inip hafif bronzlaşmış karnını öpmeye, sonra göbek deliğini geçip karnını dişlemeye başlayınca düşünmeyi bıraktı.

Pamuklu puantiyeli külotunun kenarındaki deriyi. Karnı kasıldı ve bacaklarının arasındaki et delicesine karıncalandı. Yazın gökyüzünde yaklaştığını görebileceği bir fırtına gibi hissediyordu: Onu durduramazdı - sadece çarpışmaya hazırlanırken gittikçe yaklaşmasını izleyebilirdi.

Adam kadının bacaklarının arasına küçük, tek bir öpücük kondurduğunda kadın ırkıldı, nefesi kesildi, kalktı ve adam bu fırsatı kullanarak ellerini kadının altına sokup külotunu indirmeye başladı.

Vücudunun ince genişliği boyunca bakışlarını adamın üzerinde topladı ve hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin her şeyi söylediğini biliyordu. *Evet, bunu yapmana izin veriyorum. Ve evet, bu benim de senin gibi istediğim anlamına geliyor olmalı. Korkuyorum ama istiyorum.*

Mick külotunu çıkarırken, kendini Mick'in beyaz tişörtüne uzanırken, yukarı doğru çekerek onu üzerinden çıkarmak isterken buldu. Mick ona baktığında, ona karşı şimdiye kadar yaptığı en cinsel açıdan agresif hareket karşısında şaşırdığı belli olan Mick, "Kendimi senden daha çıplak hissediyorum" diye fısıldadı.

Adamın gözleri kızın üzerinde yumuşadı ve tişörtü başının üzerinden yırtıp kot pantolonunu çıkarmak için dizlerinin üzerine çöktü. Adamın çoraplarını ve ayakkabılarını tekmeleyişini, ardından kot pantolonunu çıkarışını ve bir süre sonra parke zemine bırakışını izledi ve adamın vücudunu içine çekmek... neredeyse bunaltıcıydı. Belki de tek çıplak kişi gibi hissetmek aslında daha kolaydı, çünkü vücudu... çok güzeldi.

Kalçalarını ve arkasını -ve ereksiyonunu- mükemmel bir şekilde saran bir çift gri boxer külotla onun üzerinde duruyordu. Yukarıda, göğsü geniş ve kaslıydı; hafifçe serpiştirilmiş koyu renk, kıvrık saçları, iç çamaşırına doğru giden bir ok gibi aşağıya doğru inen bir çizgi halinde daralıyordu. gerçekten iyi olan kısmı. Gözlerinin oraya dönmesine, oyalanmasına izin verdi; özlemle dudağını ısırды.

Mick uzanıp başının üzerindeki karışık atleti çıkardığında, onu tamamen ve gerçekten çıplak bıraktığında, burada onunla birlikte olmak istediğini biliyordu, bu şekilde. Ne kadar tehlikeli olduğu önemli değildi. Ne sakladığı önemli değildi. Onu nefes almak ister gibi istiyordu. "Lütfen," diye planlamadan fısıldadığını duydu.

"Lütfen ne, tatlım?" diye fısıldadı, onun üzerine eğilerek.

Sonra derin bir nefes aldı ve tam olarak istediği şeyi istedi. Vücutlarının arasına baktı ve "Lütfen beni öp. İşte böyle."

Evren olması gerektiği gibi geliyor.

Edwin Hubble

Altı

Mick ona vücudunda aşağı doğru hareket ederek ve bacaklarını ayırarak karşılık verdi. Ona izin verdi. Gergindi ama bunu istiyordu. Aldığı zevkin önemli olduğuna inanıyordu. Bu yeterliydi. En azından şu anda. Ve şu an önemli olan şeydi.

Adam ağzını onun üzerine gömdüğünde, kadın yumuşak bir inilti çıkardı. Mutluluk yoğun ve parıltılıydı, bir anda tüm vücuduna yayıldı. Terrence bunu bazen yapmıştı elbette ama Mick'le birlikte olmak farklıydı. Mick'in bunu gerçekten yapmak *istediğini* hemen anlamıştı. Bu, dilini onun üzerinde ne kadar derinden, ne kadar yavaş ve derinlemesine hareket ettirdiğinden belliydi. Ona dokunduğunda, akıllara durgunluk veren bakımları yaparken ellerini onu okşamak için kullandığında, sonunda öptüğü yerin altındaki ıslaklığına girmek için iki parmağını kullandığında gösterdi.

Çabucak kendini unuttu. Bunun çocukken çizgi film izlediği kanepe olduğunu unuttu. Çıplak ayağının, ev ödevlerini yaptığı sehpa sabitlendiğini unuttu. Gizemli Mick Brody'nin verdiği zevkten başka bir şey bilmiyordu, ormanda ona verdiği *daha sert zevkten* çok farklıydı. Hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Her bir yalama ve öpücük onu titreştirdikçe zevk alıyordu; bazen gözlerini kapatıyordu ama diğer zamanlarda, daha önce olduğu gibi, izlemek zorundaydı, çünkü *ona* bakmak harikaydı ve çünkü o gerçekten *buradaydı*, *bunu* yapıyordu, *onunla*.

Çok geçmeden kendini altındaki kanepe minderine tutunurken buldu, kendini onun ağzına doğru kaldırırken bir şeye sıkıca tutunmaya ihtiyaç duyuyordu, hissin yükseldiğini, yükseldiğini, o görkemli zirveye doğru yükseldiğini hissetti. Onun Dakikalar geçtikçe hareketler hızlandı, her şey daha az nazik oldu, ama şimdi buna ihtiyacı vardı ve kısa süre sonra dişlerini sıkıyor, onun veren ağzına karşı kıvranıyordu - ta ki ecstasy uçuşumuna yuvarlanana kadar, dünyasında Mick dışında her şey uzun, cennet gibi bir an için kaybolurken boğazından alçak, sıcak inlemeler çıkıyordu.

Ve sonra orgazm dalgaları geri çekildi ve biraz ormandaki gibiydi, nereden olduğunu ve ne olduğunu hatırlamak için dünyaya geri dönüyordu.

Ta ki Mick onun üzerinde yükselip o kadar erkeksi ve hoşnut görünene kadar... Kadın tüm endişelerini unuttu ve "Tanrım, seni istiyorum" dedi. Hatta Mick'in kalçalarındaki lastiğe uzandı ve aşağı doğru itti.

Adamın ereksiyonu serbest kaldığında, gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi ve ardından iç çamaşırını tamamen çıkarmak için çalıştı.

"Bekle, ben..." diye devam etti ve kot pantolonuna uzandı.

Bir an sonra adam bir prezervatif çıkardı ve kadın, "Acele et," dedi. Terrence'a daha önce hiç acele etmesini söylememişti, üniversitedeyken bile. Ama Mick'e *şimdi* ihtiyacı vardı.

Adamın kendini kılıfına sokmasını izledi, lastiğin altına saklandığında biraz üzüldü ama adam bacaklarını tekrar açtığında tüm bunları unuttu.

Gerildi, titredi, ona baktı ve avuçlarını göğsüne bastırdı. Gözleri kısa bir süreliğine buluştu, ta ki adam kendini konumlandırmak için aşağı uzandığında gözleri aşağı inene kadar. İçgüdüsel olarak daha geniş bir şekilde ayrıldı, onu derinlerde istiyordu.

Ve sonra o oldu. Ve "Tanrım, oh Tanrım!" diye haykırıyor, sonra ona doğru eğiliyor, onun boyunu nasıl bu kadar isteyerek alabildiğini merak ederken aynı anda onun tüm uzunluğunu kabul ediyordu.

"Çok sıkı," diye fısıldadı.

Dudağını ısırdı. Bariz olanı söyledi. "Çok büyük."

Adam biraz daha derine battı ve ikisi de inledi.

Onun içinde hareket etmeye başladı, nazik, kapsamlı, ritmik. Kadın onun hamlelerini karşıladı. Bu, Jenny'nin kendini tamamen bırakmaya en çok yaklaştığı andı. Uzayda ve zamanda savrulmak gibiydi, sanki var olmaktan ve hissetmekten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Her itiş, tüm vücudunun daha önce hiç bilmediği saf bir zevkle nabız gibi atmasını sağladı. Adamın göğsüne ve omuzlarına pençelerini geçirdi, sadece ona dokunabildiği kadar dokunmaya çalışıyordu. Bacaklarını onun sırtına doladı.

Kısa süre sonra Mick daha sert, daha hızlı hareket etti ve kadın her güçlü darbede haykırdı. Kollarını onun boynuna doladı ve canı pahasına tutundu. Mick'in onu terk edişini ve onu oraya götürdüğü için duyduğu kadınsı gururu hissetti.

Onun kabullenen bedenine ne kadar pompalandığını, her sert, hoş karşılama hamlesini ne kadar süreyle karşıladığını bilmiyordu. Tek bildiği ona tamamen teslim olduğu ve bunun bitmesini hiç istemediğiydi. Onun inlemelerini, boğazından çıkan alçak hırıltıları seviyordu. Onun altında olmayı, gücünü hissetmeyi, onunla ilgili sert ve erkeksi her şeyi seviyordu.

Ve onun boşalmasını ormanda olduğu kadar çok seviyordu. "Ah... ah, şimdi," dediğinde, onun içine boşaldığını hissettiğine yemin edebilirdi ve birkaç saniye sonra yavaşça üzerine çöktüğünde vücudundaki gerginliğin gittiğini hissetti.

Uzun bir süre bu şekilde sessizce yattılar, ikisi de konuşmadı. Müzik çoktan kesilmiş, oda sessiz ve hafifçe aydınlanmıştı. Ama yine de nerede olduğunu bir kez daha hatırlamasına ve odanın karşısındaki duvarda asılı duran gül rengi elbiseleri görmesine yetecek kadar aydınlıktı. *Bunu düşünmeyin.*

Ve yine de bir şekilde ona hatırlatıyordu. Sadece iyi bir kız olduğunu değil, Mick Brody'nin hâlâ tehlikeli olduğunu da. Muhtemelen çocukken olduğundan çok daha tehlikeliydi. Sadece onu öptüğünde öyle hissetmemişti. Ve onun içindeyken öyle hissedip hissetmediğine gelince, belki o anlarda tehlikeli, ateşli ve sert hissediyordu, ama o *zaman* hoşlandığını inkâr edemezdi.

Uzun ve hareketsiz bir anın ardından Mick uzanıp başparmağını hafifçe kızın göğsünde gezdirdi, sonra eğilip yanağından öptü. "Seni eziyor muyum?" diye fısıldadı kulağına.

Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı?" diye soracak oldu ama dilini tuttu. Sonra hafifçe gülerek, "Biraz," dedi ve birlikte yanlarına döndüler, birbirlerine baktılar, çıplak bacaklar ona gölün karşısındaki o karışık ormanı düşündüren bir şekilde birbirine karıştı.

"İyi misin, kedicik?"

Bunu geçen sefer de sormuştu ve o da yalan söylemişti. Bu sefer daha iyiydi. "Evet," dedi. Çok *az tanıdığı erkeklerle seks yapmadığını* yeniden hatırlamaya başlamış olsa bile. Ya da en azından eskiden yapmadığını. "Yine de bizi ayırmalıydım."

"Ha?" diye sordu, anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı.

Kendisi açıkladı. "*Ben bir ğretmenim. Bu yüzden dans ederken öpüşürken bizi ayırmalıydım.*"

"Gerçekten mi? Sen ğretmen misin?"

Tanrım, bu onu sıkıcı mı yaptı? Mick Brody ile bir kanepede çıplak olsa bile, hoşuna gitse de gitmese de o hâlâ "iyi Jenny "ydi. "Evet," dedi.

"Bizi ayırmaya *alıştın*," diye hatırlattı ona, sesi sıcak ve hafif alaycıydı.

Utangaç bir gülümseme onu ele geçirdi. "*Bu çok uzun sürmedi.*"

"Hayır ve çok memnunum." Gözlerinin içine seksi bir şekilde gülümsedi, ona kısa bir öpücük verdi ve sonra "Ne ğretiyorsun?" diye sordu.

"Ortaokul fen bilgisi." *Evet, bana inek gözlüklerimi ve cep koruyucumu ver.*

Adam bunu korktuğu şekilde duymamış gibi göründüğünde memnun oldu ve basitçe, "Demek bu yüzden yıldızlara bakmayı seviyorsunuz," dedi.

"Ya da tam tersi. Yıldızları, onlar hakkında ders vermeye başlamadan önce de severdim."

"Bununla ilgili kitaplarınızı da gördüm." Brian Greene'in kitabının daha büyük bir kitabın yanında durduğu sehpayı işaret etti. "Bu tür şeylerle gerçekten ilgileniyorsun, ha?"

Evrenin görkemini ona nasıl açıklayabilirdi ki? "Hiç teleskopla baktın mı?"

Başını paylaştıkları yastığa doğru hafifçe salladı.

"Her şeyin ne kadar... *büyük* olduğunu ve tüm dünyanın uzayda küçük bir toplu iğne başı olduğunu kavramaya başladığınızda, diyelim ki bu her şeyi perspektife koyabilir, sorunlarınızı daha küçük gösterebilir."

Yakışıklı yüzündeki ifade, az önce söylediklerini gerçekten düşündüğü, özüksediği izlenimini veriyordu. "Hmm, daha küçük sorunlar," diye mırıldandı sonunda. "Bunu yapabilirim."

"Belki... Bir gece sana yıldızları gösterebilirim," dediğini duydu plansızca. *Tanrım, az önce Mick Brody'ye çıkma mı teklif ettim?*

Görünüşe göre öyleydi, bu yüzden adam yumuşak bir şekilde "Belki de öyledir, kedicik" diye cevap verince rahatladı. Ama *durun* - rahatlamalı mıydı? Yoksa dehşete mi kapılmalıydı?

Ama şimdi bunu incelemeye vakti yoktu; bunun yerine dudağını ısırıp ve bakışlarını şakacı bir meydan okumayla onunkilere doğru kaldırdı. "Elbette, bahçemdeki tüm ağaçlar göz önüne alındığında, gölün senin tarafına geçmeme izin vermeyeceğin için bu zor olacak."

Yüzünü buruşturdu, sııttı, sanki "*Touché*" der gibiydi. "Bunun için üzgünüm."

Bu, ona kendi tarafındaki yıldızları göstermek için artık hoş karşılandığı anlamına mı geliyordu... yoksa gelmiyor muydu? Tam soracaktı ki, adam "Çıkmam lazım tatlım," dedi ve doğrulup iç çamaşırına uzandı.

Hmm. En azından bu sefer *biraz* sarılabilmişti. Ani bir ayrılışın ardından.

Ama sanırım sıradan seks böyle bir şey. Wham bam teşekkürler hanımefendi. Onu neredeyse hiç tanımadan onunla iki kez seks yapmıştı, bu yüzden duygularına biraz dokunsa bile gitmesinden şikayet etmeye hakkı yoktu.

Adam önce boxer'ını, sonra kot pantolonunu çekiştirirken, sonunda kolundaki dövmeyle iyice bakabildi - oldukça tehditkâr görünen bir kafatası ve çapraz kemikler. "İlginç bir dövme," dedi.

Fermuarını çekerken ona baktı.

"Peki neden dünyadaki tüm dövmeler arasından bunu seçtin?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeden kızın merakını sevimli bulduğu anlaşılıyordu. Ya da belki aptalca. Göz kırptı ve "Bir kelebek ya da kalbin bana yakışacağını düşünmemiştim" dedi.

Hafifçe kıkırdadı, sonra hala gülümseyerek, "Cidden. Nedenmiş o?"

Tekrar koluna baktı, yüzünde düşünceli ve dürüst bir ifade vardı. "Uzun zaman önce aldım. Sanırım belki de insanların benim kötü bir adam olduğumu düşünmelerini istedim."

"Öyle misin?" Bu soru karşısında kalbi biraz daha hızlı çarptı.

Yine de sadece başka bir göz kırpmayla cevap verdi. "Muhtemelen dünyayı nasıl gördüğüne bağlı, kedicik."

Belki de haklıydı. Dövme, az önce onunla sevişen Mick Brody ile uyuşmuyordu. Mick Brody'nin bunu asla böyle adlandırmayacağını bilse de, az önce seviştikleri şey buydu. Ama belki de küçük bir kızken tanıdığı Mick Brody ve hatta ormanda seviştiği Mick Brody için anlamlıydı.

Anlayamadığı kısım şuydu: *Gerçek* Mick Brody kimdi?

Göğsündeki ve kollarındaki kasları sarmak için tişörtünü başının üzerine çekerken, kadının hâlâ kanepede çıplak yattığı yere baktı. "Yakında görüşürüz."

Ne kadar yakında?

Hayır, dur, bunu sorma. Bu çok beşinci sahne klişesi. Onun yerine "Bu, sırrını saklamam konusunda bana hâlâ güvenmediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Hınzır bir sırıtışla gözleri bir kez daha parladı. "Olabilir. Ya da sadece külotunun içine tekrar girmek istiyor da olabilirim."

Walter Tolliver, Destiny şehir sınırlarını çevreleyen ıssız bir otoyol boyunca uzanan bir bar olan Dew Drop Inn'in ön kapısının hemen önüne park etmek için kamyonetlerin ve birkaç güçlendirilmiş arabanın bulunduğu çakıl taşlı alana aracını çekti. Bina, bayat bira kokusunun havada asılı kalmasına neden olan alçak tavanlı, düz, sıkıcı, tek katlı bir işletmeydi. Neon Noel ışıklarının dizili olduğu pencerelerde bira tabelaları asılıydı, ampullerin çoğu sönmüştü. Binanın arkasında küçük, kirli beyaz bir Eğik yeşil panjurlu ev de daha iyi günler görmüştü.

Walter, Digby Woods'un kısa süre önce burayı satıp bilinmeyen bir yere gittiğini biliyordu ama yeni sahibiyle henüz tanışmamıştı. Yıllar boyunca burada birden fazla kavgayı ayırdığı ve daha fazlasını da ayırmaya meyilli olduğunu düşündüğü için, uğrayıp kendini tanıtmayı gerektiğini düşünmüştü.

Walter çoğunlukla fark edilmeden kapıdan içeri girdiğinde neredeyse gece yarısıydı ve mekânı sessiz bulmaktan memnun oldu. Köşede birkaç kaba saba tip bilardo oynuyordu ama kimse sorun çıkarmıyordu. Bruce Springsteen'in "Cover Me" şarkısı kapının yanındaki eski moda müzik kutusundan yankılanarak odayı doldururken, yerdeki fıstık kabukları ayakkabılarının altında çıtırdıyordu.

Barda müşteri yoktu, bu yüzden girişe en yakın uçtaki tabureye doğru ilerledi. Bara bakan kimseyi görmedi ama acelesi de yoktu; parmaklarını dalgın dalgın bir tabak dolusu fıstığa daldırdı, birkaç tanesinin kabuğunu soydu ve ağzına attı.

Gözleri kendisinden birkaç tabure aşağıda duran, üzerinde burçların yazılı olduğu katlanmış bir gazeteye takılınca, düşünceleri kızına döndü. Astrolojiyi takip etmezdi ama teselli için yıldızlara bakardı. Birkaç gün önce ona teleskopunu alıp almadığını sorduğunda, evin ve yolun etrafındaki ağaçların çok uzun olduğunu açıkladığında sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. O genç bir kızken de ağaçlar *neredeyse çok uzundu* ama aradan zaman geçmişti ve şimdi daha da büyüklerdi. Bu yüzden büyük, boş bir bahçeleri olan arkadaşları Betty ve Ed'i çağırmayı teklif etmişti.

teleskopunu getirip getiremeyeceğini soracaktı, ama bunu söylerken bile Jenny'nin gökyüzüne özel olarak bakma ihtiyacını karşılamayacağını biliyordu. Ed dışarı çıkıp bakmak isteyecek, Betty de elinde soğuk içeceklerle koşarak gelecekti.

Ve kızı çoğu zaman hayat dolu, sosyal bir kız olsa da, gökyüzüyle her zaman garip bir birlikteliği olmuştu. Bu konuda onu sessiz ve içe dönük yapan bir şey vardı, sanki bu onun dini gibi bir şeydi.

Belki de öyleydi. Ne de olsa Tanrı yukarıdaydı. Bir yerlerde. Onlara bakıyordu. Belki de Jenny teleskopundan baktığında Tanrı'yı arıyordu.

Eve döndüğünden beri onu boğmamak için çok çalışıyordu. Gerçek şu ki, onu her gün, her gece kontrol etmek istiyordu ama bu dürtüsüne direniyordu. Yine de onun tekrar yanında olması güzeldi.

Birkaç dakika ötedeki eski göl kulübesinde olduğunu biliyordu. Tek ailesi oydu ve çılgınca görünse bile, bir şekilde onun fiziksel yakınlığını *hissettiğine* yemin edebilirdi. *Duygusal olarak* her zaman yakın olmuşlardı ama *fiziksel olarak* yakın olması ona farklı bir rahatlık veriyordu.

Eski kocasının ona yaptıklarından nefret ediyordu ama istediği kadar öfkelenmesine izin vermek yerine, bundan iyi bir şey çıktığı için şükretmeye çalıştı ve bu iyi şey de onun eve dönmesiydi. Bunu ona hiç söylememişti ama Terrence'a hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. -Temiz ve güvenilir bir tip olmasına rağmen Walter'a her zaman biraz bencil, hatta bencil gibi gelmişti.

Judy'nin Jenny'yi şimdi görüp göremeyeceğini hayal etmek onu çok üzüyordu. Kızı kırılmamıştı. Hayır, öyle bir şey değildi. Ama onun güvenlik duygusunun ve belki de benlik duygusunun paramparça olduğunu biliyordu. Onun gözlerine bakabiliyor ve artık bir parçasının eksik olduğunu görebiliyordu.

Yine de bu konuyu açmamıştı çünkü insanların bu tür şeyleri kendi başlarına aşmaları gerektiğini biliyordu. Biliyordu çünkü *kendisi de* son on sekiz yıldır bunun üzerinde çalışıyordu.

Judy'siz bir hayata alışmıştı ve yine de kendine karşı dürüst olursa, muhtemelen onu çok sık düşünüyor, bazen yalnızken neredeyse onun yanında olduğunu hayal ediyordu. Tek başına bolca vakit geçiren bir adam için bunu yapmak yeterince kolaydı. *Burada olsaydı ona ne söyleyeceğinizi hayal etmeye başlıyorsunuz ve zihninizde bunu söylüyorsunuz. Ne söyleyeceğini hayal edersin.*

sana geri dönecek ve sen onu duyacaksın. Sesini hâlâ duyabiliyordu, sanki dün duymuş gibi.

Ama Jenny onu düşünmeye sevk etmişti. Söylediği gibi başka kadınlarla çıkmayı değil -Lordamercy, Tanrı aşkına kiminle *çıkacaktı* ki? Yine de Jenny, Judy'yle ilgili anılarına bu şekilde tutunmasının belki de *sağlıklı* olmadığını düşünmesini sağlamıştı.

Tek sorun, bunun artık bir alışkanlık haline gelmiş olmasıydı. Artık hayatı başka türlü hayal etmek imkânsızdı.

Kendisini susattığını fark edecek kadar fıstık yedikten sonra etrafına bakındı ve odanın karşısındaki masaya eğilmiş, boş bardakları ve kirli peçeteleri bir küvete dolduran bir kadın gördü. Kadının kızıl saçlı ve kıvrımlı bir vücudu olduğunu söyleyebilecek kadar görebiliyordu. Kot pantolonu çok dardı

-Kadınlar kotlarını bu şekilde giydiklerinde buna "boyalı" dendiğini duymuştu.

-Üstündeki kalın baskı da bedenini aynı sıkılıkta sarıyordu.

Tam o sırada, sanki birinin onu izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırdı. Onun bakışlarıyla karşılaştı. Küvetini ve bezini bırakıp barın arkasına doğru yürüdü. Kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, yüzündeki çizgiler onu daha az güzel yapmıyordu - ona zor yaşamış ama iyi yaşlanmış bir kadın gibi geldi. Kadın gülümsemeden onu hoş bir şekilde selamladı. "Size ne ikram edebilirim memur bey?"

"Bir Sprite yeter."

"Görevde misin?" diye sordu, bir bardağa uzanmak için dönerek.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi usulca. Zaten çok içtiği de söylenemezdi. Bir kanun adamının duyularını zayıflatabilecek faaliyetlerde bulunmasının akıllıca olduğunu düşünmüyordu. Aşırıya kaçmadıkları sürece içki içenleri yadırgamazdı ama gençken Judy'yle ara sıra bir şişe şarabı paylaşmaları dışında alkol hiçbir zaman ilgisini çekmemişti.

"Buyurun," dedi ve bardağını önündeki barın üzerinde duran küçük kare peçeteye bıraktı. Uzun, kabarık saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu ve

Walter onun üstünün de önden aynı şekilde formda olduğunu ve bolca göğüs dekoltesi gösterdiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Yeni sahibinin buralarda olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordu ve Sprite'ından bir yudum aldı. Klimaya rağmen burası çok sıcaktı.

Şimdi gülümsedi. "Ona bakıyorsun. Anita Garey." Parmaklarının ucunda uzun, sivri kırmızı tırnaklar olan elini onunkini sıkmak için uzattı.

Bıçaklanmak istemediği için jeste nazikçe karşılık verdi ve barın sahibinin o olduğunu duyunca biraz şaşırdı. Ama zamanın oldukça gerisinde kaldığını biliyordu; bugünlerde bir kadının isterse bar sahibi olabileceğini düşünüyordu. Ve kasıklarında bir el sıkışma hissettiği zaman da aynı derecede şaşırdı - sadece küçük, hassas bir çekiş, ama çok uzun zamandır... orada yaşadığı ilk böyle bir his.

Yine de bunların hiçbirinin yüzüne yansımamasını umuyordu. "Ben Walter Tolliver, Destiny Polis Şefi," dedi elleri ayrılırken ve göz teması kurma yeteneğini kaybederken. Bakışları önce kadının göğsüne, sonra da aceleyle önündeki bara kaydı. Lanet olsun, kendini on iki yaşında gibi hissediyordu -bu da ona aslında elli dört yaşında olduğunu hatırlattı ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Ben, uh, sadece uğrayıp kendimi tanıtmak istedim. Bize ihtiyaç duyduklarında orada olduğumuzu bilmeleri için yerel işletme sahipleriyle yakın çalışmaya çalışıyorum."

"Bunu bilmek rahatlatıcı, Memur Bey," dedi ve sesinin derin tonuyla ilgili bir şey onu yine kasıklarından yakaladı, o kadar hızlı, hiç de rahat olmadığı bir his. *Lanet olsun.*

Derin bir nefes alarak söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlandı. "Sen... buralardan mısın?"

Başını salladığında kızıl saçları omuzlarında dalgalanıyordu. "Cleveland'dan taşındı, arkadaki küçük eve." Omzunun üzerinden işaret etti. "Şehir hayatından bıktığımı düşündüm ve bir süreliğine taşrada yaşamayı denemeye karar verdim."

"Ve... sana yakışıyor mu?"

Omuz silkti ve alaycı bir kahkahanın yumuşak tınısını adamın üzerine gönderdi. "Yeterince huzurlu. Yine de tam olarak uyum sağladığımdan emin değilim."

Tanrı aşkına, *şimdi* ne dedi? Kadının duygularını incitmek istemiyordu ama gerçek şu ki, Destiny'de çok fazla arkadaş edinebileceğini düşünemiyordu. O sadece... küçük kasaba halkından farklıydı.

Gözlerindeki açık güvenden, daha sıkı giydiği gerçeğine kadar Yaşıtı olan çoğu kadından, en azından *buralardaki* çoğu kadından daha şıktı. Bar müşterileri dışında -ki mekânın konumu göz önüne alındığında muhtemelen Crestview yolunda, şehir dışında yaşıyorlardı- Anita Garey ile sosyal zaman geçirmek isteyecek birini tanıdığından emin değildi.

"Biraz zaman alabilir," dedi sonunda, laf olsun diye, boşluk doldurmak için. Onu kiliseye davet etmek dışında aklına gelen tek alternatif buydu ve *bu da* iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Anita Garey bilerek gülümsedi ve "Muhtemelen *uzun* bir süre," dedi ve göz kırparak sözlerini tamamladı.

Bu hareket yine doğrudan kasıklarına gitti ve gitme vaktinin geldiğini anladı. Cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı ve barın üzerine birkaç dolar attı. "Devriyeme geri dönmem gerekiyor. Ama sizinle tanışmak güzeldi Bayan Garey."

"Bana Anita de," dedi. "Sizinle tanıştığıma da memnun oldum-Walter'dı, değil mi?"

Tekrar başını salladı.

"Dışarıda dikkatli ol Walter."

Dew Drop Inn'den çıkmak için döndüğünde nedense bu sözler kafasında yankılandı ve bir şekilde *dışarıda* içeride olduğundan daha güvende olacağı gibi şaşırtıcı bir hisse kapıldı.

Mick eski kulübenin dışında durmuş, kazıyordu.

Kalkar kalkmaz erkenden işe koyulmuştu. Sıcağı yenmesi gerekiyordu. Ama dinlenmek için durduğunda, küreğe yaslandığında, alnındaki kiri ve teri sildiğinde, aşağıya bakıp ne olduğunu görmek cesaret kırıcıydı. Şimdiye kadar çok az ilerleme kaydetmişti. Evin etrafındaki uzun ağaçlar için Tanrı'ya şükür - en azından çoğu zaman güneşi uzak tutuyorlardı. Gölün karşısındaki meraklı gözleri de.

Bu işi hep ertelemişti ama şimdi ne kadar uzun süreceğini anlayınca, işe başladığına memnun oldu. İş için bir Bobcat kiralamayı düşünmüştü ama onu almak için Crestview'e ya da daha uzağa gitse bile bunun kötü bir hareket olacağına karar vermişti. Sıradan bir mavi pikap kullanan bir adam, ailesinin arazisine giden iki şeritli sessiz otoyoldan dönerken biri görse bile o kadar da fark edilmezdi. *Ağır makineli bir römork çeken mavi pikaplı bir adam ise daha dikkat çekiciydi.* Yani ne kadar uzun sürerse sürsün bu işi elle yapmak zorunda kalacaktı.

Neden burada olduğunu, tüm bunların neyle ilgili olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu, bu yüzden Jenny Tolliver onun yerine aklına girdiğinde düşünceleri uzaklaştırmadı. Güzeldi, temizdi, tatlıydı, hayatında olmayan her şey vardı.

İlk ziyaretinde onu mutfağında öpmeyi hiç planlamamıştı; tamamen içgüdüsel bir hareketti ve bahçeden geçip kayığa doğru yürürken vücudunun karıncalanmasına neden olmuştu. Şimdi bile, kirli ve terli bir halde durup ellerini kot pantolonunun baldırlarına silerken, o duyguyu hâlâ hatırlayabiliyordu. Küçük bir öpücüğün bunu yapabileceğini bilemezdi.

Yine de, hayatında bir kıza sadece küçük bir öpücük vermek için pek fazla fırsatı olmadığını tahmin ediyordu. Başından beri hayatı tam gaz, "ne istersen onun peşinden git, yoksa senden uzaklaşabilirim" şeklinde geçmişti.

Dans ettikleri sırada onu öperken daha çok böyle hissetmişti. O küçük öpücük aklından çıkmamış, beyniyle ve bedeniyle alay etmiş, dalga geçmişti ve sanki ona tekrar sahip olamazsa, tam o anda, o kollarındayken, bir daha asla böyle bir şans olmayabilirmiş gibi hissetmişti. Onu ikna etmek için çabalamaya değermişti. Onun içinde olmaya uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyacı vardı.

Yaz için yeterince iyi bir anlaşma gibi görünüyordu. Onu kontrol ederek - mümkün olduğu kadarıyla - varlığını hâlâ sessiz tuttuğundan emin olmak. Ve oradayken ondan biraz zevk almak.

Onu kullanıyor muydu? Belki de. Tabii. Her neyse. Bu dünyada kim insanları kullanmaz ki? Bu ondan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Gerçek şu ki, seviyordu. Ama güzelliği ve tatlılığı bir deri bir kemik olmaktan öteydi. Normalde, bu onu kendi zihninde bile onun için fazla iyi bir kız yapardı. Ama bu yaz farklıydı.

Bu yaz... hayatının en karanlık yazıydı. Çocukken yediği dayaklardan daha karanlık. Annesi ve babasının çığlık atmasından, kavga etmesinden, birbirlerine vurmasından daha karanlıktı. Soyadınız Brody olduğunda insanların size nasıl baktığından daha karanlık. Çalmaktan, başkalarının uğruna çalışıp kendisinin çalışmadığı şeyleri almaktan gelen korku ve utançtan daha karanlık. Kaçamayacağı bir hayata hapsedilmekten daha karanlık.

Jenny Tolliver ara sıra bir saatliğine karanlığı uzaklaştırabiliyorsa, bunu nasıl kabul etmezdi? Onun gibi bir kızın uzun, karanlık, nankör bir geceye enjekte edebileceği küçük ışık parçalarını nasıl alamazdı? Yaz mı? Şu anda dünyada dört gözle beklediği tek şey buydu.

Ona ihanet etmeyeceğini umuyordu.

Kahretsin, polis şefinin kızı olmalıydı, değil mi? *Tipik Brody şansı. Sahip olabileceğin kız... sahip olamayacağın tek kız.* Neredeyse gülecekti ama gülmedi. Bu lanet olası çukuru kazmanın ya da bir iki ay daha kaderinin hiç tanımadığı, şu anda ne yaptığını ve neden yaptığını bilse muhtemelen kalp krizi geçirecek bir kızın ellerinde olmasının komik bir yanı yoktu.

Bakışlarını tekrar yere çevirerek işe koyuldu, küreği sert toprağa sapladı, arkasındaki yığına bir parça daha kara toprak eklerken omzundaki ve sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. Sonra, paspasla ön koluyla alnını sıvazladıktan sonra durdu ve yığına baktı. *Çok daha fazla toprak gerekecek. Çok daha fazla toprak.*

Mick Brody ile kanepesinde seks yaptıktan üç gece sonra Jenny kendini huzursuz ve sıkılmış hissediyordu. Destiny'den ayrılmasına şaşmamalı, burada yapacak bir şey yoktu.

Ama sonra, bunun nerede olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu - bu... oh kahretsin, yalnız olmakla ilgiliydi. Tanrım, bunu kendine itiraf etmek zordu. *Bu yüzden mi*

Hayatın şimdi nasıl? Acınası ve üzgün mü? Dünyanın her yerindeki boşanmış kadınlar böyle mi hissediyor? Oturma odasında oturup etrafına bakındı, televizyondan sıkılmıştı, kitaplarından sıkılmıştı, geceden sıkılmıştı. Günler daha iyiydi - alışveriş ve kasabadaki insanlar vardı, Sue Ann ile öğle yemeği vardı, bahçe işleri vardı, sıcağa rağmen küçük bir evin içinde oturup her duvarda, her çerçeveli fotoğrafta geçmişine bakmaktan daha iyiydi. Geceler uzun gelmeye başlamıştı.

Mick Brody'nin ortaya çıktığı geceler hariç.

Gezegendeki onca insan arasından Mick Brody'nin hayatında böyle bir güç haline geldiğine hâlâ inanamıyordu.

Jenny dün öğle yemeğinde onunla en son -ve tatmin edici- karşılaşmasını anlattığında Sue Ann yüksek sesle ciyaklamıştı. İlk başta heyecanlanmıştı. "Yasak bir ilişki yaşıyorsun, Jen! Vay canına, nasıl bir duygu?"

"Tuhaf," diye cevap verdi basitçe. "Ve... gerçekten iyi," diye eklemişti, "bilirsiniz, gerçekten yaşandığında."

Ama sonra Sue Ann fikrini değiştirdi ve sitemkâr bir tavır takındı. "Ama öte yandan, şimdi düşündüm de, nasıl olur da bir suçluyla seks yaparsın ve bu konuda tamamen çıldırmazsın?" Sue Ann'in her zaman konulara tersinden bakma gibi kötü bir huyu vardı ama bu artık saçmalamaya başlamıştı.

Jenny ona hemen, "Onun bir suçlu olduğunu bilmiyoruz, sadece şüpheleniyoruz," diye hatırlattı.

Sue Ann sadece gözlerini devirdi. "Tamam. Nasıl olur da suçlu olduğunu *düşündüğümüz* biri hakkında tamamen çılgına dönmeyecek miyiz?"

Jenny iç geçirdi. Sue Ann'in bu konuda kendisinden daha fazla kararsız olmadığını düşünüyordu. Onu öperken, ona dokunurken ve içini erimiş lav haline getirirken onun bir suçlu olabileceğini unutmak kolaydı.

Şu anda her şeyden çok yıldızlara bakmak istiyordu. Ağaç dallarının ve yaprakların arasından değil. Ve Betty, Ed ya da başka biri omzunun üzerinden bakarken değil. Kahretsin, sadece *yapmak istediği şeyi yapmak istiyordu*. Bunu başarmak neden bu kadar zordu?

İçini çekerek ayağa kalktı ve verandaya doğru yürüdü. Sıcak gece havası ona bir tuğla gibi çarptı, ama her nasılsa şu anda içerideki serin, yapay havadan daha iyi -daha gerçek- hissettiriyordu. Karşıya baktı karanlıkta göle baktı. Ay dışarıdaydı ve pırıl pırıl parlıyordu - ağaç çizgisiyle gökyüzünü ayırt etmesine yardımcı olacak kadar büyük, parlayan bir hilal. Ormanda hiç ışık yanmıyordu ama elbette yanmazdı, ağaçlar çok sıkı. Brody'lerin evinden gelen ışıklar da o gençken hiç görünmemişti.

Ya şimdi oraya geri dönersem?

Geç olmuştu, bu yüzden Mick'in geçen seferki gibi yürüyüşe çıkmayacağı kesindi. Aslında, muhtemelen uyuyordu. Onun orada olduğunu asla bilemezdi.

Ve onu görse bile, artık sorun olmayacak kadar dost değiller miydi? Eminim artık ona güveniyordu; eminim ona zarar vermek istemediğini biliyordu. Ve gerçekten de öyle değildi. Hâlâ onun ne sakladığı konusunda endişeliydi ama nerede olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu. Babasına ondan bahsetmeyerek bunu kanıtlamamış mıydı? Sue Ann. Ve hala Sue Ann'in sayılmadığını düşünüyordu.

Dudağını ısırды, adamın onun içinde nasıl hareket ettiğini, zevkle inlediğini hatırladı. Ona *bunu* yaptıktan sonra bir erkek sadakatini nasıl sorgulayabilirdi?

Elbette, onunla yaptığı ilk seferden sonra da bunu sorgulamıştı, ama geçen geceden sonra işler değişmemiş miydi? Ona dans etmeyi öğretmişti. Onu şefkatle öpmüştü. Tanrı aşkına, kedisini hatırlıyordu.

Hepsi küçük şeyler, ama bir şey ifade etmiyorlar mı?

Ve lanet olsun, sadece yıldızlara bakmak istiyordu. O sadece istedi-
Sonunda sadece gece gökyüzünün ona verdiği o huzur ve kabullenme
duygusunu hissetti. Dışarıda kendisinden ya da sorunlarından çok daha
büyük, çok daha yüce bir şey olduğu hissini.

Eminim Mick artık aldırılmaz. Kesinlikle.

Bu düşünceyle Jenny içeri girdi ve bir çift tişört giydi.
kot pantolonunu ve tenis ayakkabılarını giydi, eşyalarını topladı ve kanoya
doğru yola çıktı.

Gökyüzü su gibidir - bu tarafta parlak, tanıdık dünya; diğer tarafta ise gizemli
derinlikler. Gökyüzüne ve yıldızlı derinliklere baktığınızda, orada herkesin
hayal ettiğinden ya da *edebileceğinden* daha fazlasını bulacaksınız.

Timothy Ferris

Yedi

Jenny gecenin bu geç saatinde daha da dingin olan gölde sessizce kürek **ekerken** kendine bariz bir soru sordu. *Bu benim için neden bu kadar önemli ki onun gazabını tekrar riske atıyorum?*

Sonra başını arkaya yasladı ve yolunu aydınlatan bir elmas örtüsü gibi gökyüzündeki yıldızların genişliğine baktı ve cevabı biliyordu. *Şu anda tamamen bana ait olan tek şey bu.* Artık koca yoktu, ev yoktu. Artık ne iş, ne öğrenciler, ne de dersler vardı. Babası ve Sue Ann vardı elbette ama onların burada çoktan gelişmiş hayatları vardı, Gitmeleri gereken işler, olmaları gereken yerler vardı. Tessa ve Amy ile arkadaşlığını yeniden canlandırmaya başlamıştı ama henüz kendini onlara gerçekten yakın hissedecek kadar değil. Yani burada zaman geçtikçe biraz daha zenginleşen bir varoluşa rağmen, hala birçok yönden başıboş hissediyordu.

Mick Brody resme girmeden önce de yeterince kötüydü, şimdi hayatındaki diğer tüm belirsizliklere ek olarak kendini tanımadığı ve daha da kötüsü saklayacak bir şeyleri olan bir adamla çılgınca, vahşi bir seks yaparken bulmuştu.

Bu yüzden şu anda tutunabileceği, kendisini sağlam, ayakları yere basan, her şey yolundaymış, dünya dönmeye devam ediyormuş gibi hissettirecek bir şey bulmaya ihtiyacı vardı.

Kano kayalıklara giden patikanın dibindeki küçük kum yığınının doğru kayarken kendini sakin ve emin hissediyordu, sanki şu anda tam da olması gereken yerdeydi ve Mick onu bu gece burada yakalarsa bunu anlayışla karşılayacaktı.

Yine de elinde su geçirmez çantasıyla tepeye doğru tırmanmaya başladığında kalbi çok hızlı atıyordu ve karanlığın, cırcır böceklerinin ve ormandaki diğer gece seslerinin gürültüsünü de beraberinde getirmiş olmasına şükretti -çalıların ve eski yaprakların arasından attığı adımların sesini gizlemek için.

Sol tarafına uzun bir bakış attığında, bu gece Brody'lerin kulübesinde ışıkların yanmadığını gördü - Tanrıya şükür - ve aslında ağaç örtüsünün yarattığı yoğun karanlığın içinde herhangi bir kulübeye dair hiçbir iz yoktu. *Burada yalnızım. Her şey yolunda.*

Kendisine verdiği güvenceye rağmen, yine de, kayalıklara ulaştığında kayalardan kurtulmuş gibi hissetti. İzleri üzerinde durduğunda ve gerçekten de tek sesin cırcır böcekleri ve ağaç kurbağalarına ait olduğunu fark ettiğinde rahatladı.

Sonraki iki saat harikaydı. Gece olabildiğince berraktı ve gökyüzünü şehir ışıklarının yarattığı "sis" olmadan görmek tek kelimeyle... inanılmazdı. Gökyüzünde incelediği her yeni nesneyle birlikte kendini biraz daha huzurlu, biraz daha rahatlamış hissediyordu.

Kızlığından beri Satürn'ün halkalarını bu kadar net görmemişti. Merakla baktı, gezegeni 200x büyütmeyle inceledi ve kendisini ondan ayıran 746 milyon mili düşündü. Her zaman olduğu gibi, bu düşünce sıkıntılarını ölçülemeyecek kadar küçülttü.

Uzayın derinliklerine bakmaya hazırdı, merceklerini ve filtrelerini değiştirdi ve kısa süre sonra Halka Nebulası'nı buldu. Çoğu insan onu şekerli çöreğe benzetirdi ama Jenny her zaman daha çok gökyüzünde asılı duran, belki de yakında onu almak için geri dönecek bir melek tarafından unutulmuş, eğik bir hale görmüştü.

Birkaç nebula sonra Jenny, masaj yaptırdıktan sonra çoğu insanın hissettiğinden şüphelendiği gibi hissetti. Aylardır hiç bu kadar rahatlamamıştı. Ve bir yanı kalmak için can atıyordu - fırsatı varken bütün gece gökyüzüne bakmaya devam etmek için. Mick ona gökyüzünü göstermesine izin vermeyi kabul etmiş olsa da, bunun gerçekten olup olmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yine de yorulmuştu - artık gecenin ortasıydı - bu yüzden oturduğu düz kayanın üzerinde sırt üstü yuvarlandı ve son birkaç dakika boyunca çıplak gözle üzerinde vahşi bir yıldız nehri gibi akan Samanyolu'nu inceledi.

Ormanın içinden göle doğru geri döndüğünde kendini neredeyse kaygısız hissediyordu. Mick'in ona yıldızları göstermesine izin vermesini *çok* istiyordu. Nedeninden tam olarak emin değildi, çünkü genellikle yalnız başına yıldızları seyretmeyi tercih ederdi, ama bir şekilde onun da *kendisinin* orada gördüklerini görmesini istiyordu - uçsuz bucaksızlığı, bu kadar

muazzam ve açıklanamaz bir şeyin görkemini. Belki de eğer

Mick de onun gibi gökyüzünü takdir edebilirdi ve bu onlara ortak bir şey verebilirdi. Seks dışında. Seksin kötü bir şey olduğundan değil. ortak noktaları vardı. Sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı. Mick Brody'den bile olsa, sadece zevkle ilgili olsa bile, yattığı biriyle biraz daha sağlam bir bağ kurmaya ihtiyacı vardı.

Tam o anda gözleri sağ tarafına kaydı ve nedenini hemen anladı; kabinde ışık yanmıştı.

Bu mesafeden bakıldığında bir mum alevinden çok daha büyük değildi ama onu görür görmez olduğu yerde durdu, ağaçların arasından görüş alanını kaybetmek istemiyordu. Kalbi artık korkudan değil, meraktan daha hızlı atıyordu.

O evde ne haltlar dönüyor olabilir?

Jenny derin bir nefes aldı ve kendine yürümeye devam etmesini söyledi. Ne olup bittiği önemli değildi, bu onu ilgilendirmezdi.

Belki de öyleydi.

Eğer onun sırrını saklıyorsa... sırrın ne olduğunu bilmeye hakkı yok muydu? *Neydi?*

Ve şimdi seksin ötesine geçen o bağlantıyı hararetle arzuluyordu. Bunu düşündükçe, sıradan sekse uygun bir kadın olmadığını iliklerine kadar hissediyordu. Onun Anılar, dansları, ona Mick Brody'nin ormanda tanıştığı huysuz adamdan daha fazlası olduğundan *emin olmasına* yetecek kadarını göstermişti. Ve onun *içinde* olması, onu daha fazla tanımasını, daha derine inmesini, onu neyin harekete geçirdiğini anlamasını sağlamıştı.

O kulübede her ne varsa onu harekete geçiriyor.

Ve penceredeki o ışık, gecenin içindeki o küçücük, yanan ışık, onu meşhur bir pervane gibi ateşe çekiyordu.

O yöne doğru ilk geçici adımlarını atarken kendi kendine, *sen delisin*, dedi. *Sen aklını kaçırmışsın.*

Yine de etrafındaki böceklerin kakofonisi onu güvende hissettirdi - fark edilmeden ve sessiz - yürürken yavaşça yaklaştı. Ve penceredeki ışık büyüdüğü, daha parlak hale geldikçe, onu çağırıyor gibiydi. Tek istediği içeriye küçük bir bakış atmaktı. Adamın ne sakladığını görmek. Uyuşturucu muydu? Ya da belki silahlar?

Eğer cevap bunlardan biriye, kaçması, kaçması, ondan olabildiğince uzağa, diğer yöne doğru kaçması gerektiğini bilirdi. Ne olursa olsun onun kendisini tekrar baştan çıkarmasına izin veremeyeceğini bilirdi. Ve... belki babasına bile söylemek zorunda kalacaktı. Çünkü uyuşturucu ve silah ciddi bir işti.

Evin içine baktığında o şeyleri görmek istemiyordu ama belki de bu yüzden bakmak *zorunda olduğunu* hissetti, neden birden bu kadar yakın olup da *bakmadan* edemedi - çünkü orada tamamen masum bir şey görmeyi arzuluyordu. Ya da hiçbir şey.

Elbette bu noktada masum bir şey görmek pek olası görünmüyordu ve hiçbir şey görmemek sadece sakladığı şeyin göz önünde olmadığı anlamına gelirdi; onu temize çıkarmazdı. Ama en azından elinde bir tane daha vardı.

bulmacanın bir parçası. Işığın daha yeni yandığını ve saatin en az gece 2:00 olması gerektiğini göz önünde bulundurarak, hiçbir şey görmeyeceğini tüm kalbiyle biliyordu. Şu anda o evde bir *şeyler* oluyordu ve ne olduğunu öğrenmek üzereydi.

Kulübeyi çevreleyen küçük açıklığa doğru sessizce ilerlerken kanı dondu. Mick onu burada yakalarsa ne yapardı?

Bu muhtemelen tam olarak ne sakladığına bağlıydı.

Şimdi geri dönüp gitmek için akıllıca bir zaman olabilirdi. Yine de çok yaklaşmıştı, bakmak zorundaydı.

Jenny titreyen nefesini içinde tutmaya çalışarak dudağını ısırıp ve köhne kulübeye doğru dikkatli, sessiz adımlarla ilerledi. Bir şeye takılıp düşmediğinden emin olmak için içeriye aydınlatan ışıktaki ayaklarını izledi. Yaklaştıkça kalbi boğazına kadar yükseldi.

Ulaştığı ilk pencerede büyük, kare bir elektrikli vantilatör vardı, kanatları dönüyor, uğulduyordu ama birkaç metre ötede eski bir paravan kapı duruyordu,

İç kapı ardına kadar açıktı. Gözeneklerinden ter sızıyordu; hem sıcaktan hem de korkudan. Ama bakmak zorundaydı, bu yüzden kapının yanına yaklaştı ve dikkatlice içeri bakmak için eğildi.

Gördüğü şey çenesini düşürdü ve kendini saklamaya çalışmayı tamamen unuttu.

Mick bir yatağın yanında oturuyordu, üstsüzdü ve sıcakta çok güzeldi ama Jenny'nin nefesini kesen şey bu değildi. Yatakta Mick'in genel rengine ve yüz hatlarına sahip bir adam yatıyordu, o da gömleksizdi, ama cılız ve çukur görünümlüydü. Küçük, dağınık bir sakal yüzünü süslüyordu ve çeşitli dövmelemler kollarında aşağı yukarı uzanıyordu. Bunun Wayne Brody olması gerektiğini biliyordu - hapiste olması dışında. Hapiste değil miydi?

Ayrıca onun neden orada olduğunu, sorununun ne olduğunu da hemen anladı. Solgun, bitkin, genç bir adamken olduğundan daha küçük görünüyordu. Tıpkı üst kattaki yatakta yatan annesine benziyordu. Adam ölüyordu.

Mick kardeşinin üzerine eğildi ve yumuşak bir sesle, "Şimdi daha iyi misin? İyileşiyor musun?" Nazikçe konuştu ama gözleri gergin görünüyordu.

Yataktaki adam hafifçe başını salladı ama cevap veremeyecek kadar bitkin görünüyordu, "Sadece yorgunum," diyebildi.

"Git uyu," dedi Mick. "Biraz dinlen."

Bu manzara Jenny'nin yere yığılma isteği uyandırdı. Ya da kaçmak. Görmemiş olmayı, bilmemeyi diledi. Bu, şu anda çözülemeyecek kadar çok yönden çok korkunçtu.

Tam o sırada Mick gözlerini ona doğru kaldırdı.

Nefesini içine çekti ve vücudunu hızla kapıdan uzağa çevirerek sırtını kabinin dış duvarına dayadı. Kahretsin, onu görmüş müydü?

Ama hiçbir şey olmayınca daha rahat nefes almaya başladı. Elindeki teleskopun ağırlığını hissederek -uzun süre taşıdıktan sonra şimdi daha da ağırlaşmıştı- ve ne zaman hareket etmenin güvenli olacağını merak ederek orada durdu.

Tam o sırada diğer tarafındaki karanlığın içinden büyük bir gölge çıktı ve iki büyük el omuzlarını sertçe duvara yapıştırdı.

Nefesi bir anda kesildi ve su geçirmez çantanın sapı elinden kayarak yere düştü. Karanlıkta Mick'in gözleriyle karşılaştı, ama Mick onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi, sanki başka birini bekliyormuş gibiydi.

Bu onun öfkesini azaltmadı tabii. "*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*"

Kelimeleri boğuluyor gibiydi; zar zor çıkarabiliyordu. "Özür dilerim. Ben sadece..." *Sadece ne?*

Sesini alçalttı ama yine de ona hırlamayı başardı, yüz ifadesi vahşetten daha az değildi. "*Fark etmez - cevabın her ne olursa olsun, yeterince iyi değil.*" Sonra yumruğunu kızın bileklerinden birine geçirdi ve onu evden uzaklaştırarak küçük açıklığı geçip ormana, göle doğru çekti. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki canı acıyordu ve zar zor nefes alabiliyordu. Onu nereye götürüyordu? Şimdi ona ne yapacaktı? Öfkesinin gücü tutuşunda, hareket edişinde yankılanıyordu ve kadın kendini onun arkasında sürüklenen bir bez bebek gibi hissediyordu.

Oh Tanrım, oh Tanrım, ne yaptım ben? Ona mı? Ya bana?

Sonunda başka bir küçük açıklıkta, gölü gören küçük bir kayalıkta durdu; ay ışığının ince bir şerit halinde süzüldüğünü gördü ve suyun karşısındaki birkaç sundurma ışığını, bunlardan biri de kendisinininkiydi.

Ona döndüğünde, karanlıkta bile yüz ifadesini görebiliyordu; az önce ona tokat atmış gibi görünüyordu ve midesinde sert bir suçluluk duygusu birikti. Burada yanlış bir şey yaptığından emin olduğundan değil. Şu anda hiçbir şeyden emin değildi.

"Otur," dedi.

Altında yeşil çimenlerden oluşan yumuşak bir örtü bulunca şaşırdı; burası Brody arazisinde kayaların dışında güneşin yere vurduğu tek nokta olmalıydı.

Mick onun yanına oturdu ama ona bakmadı - şu anda *bakamazdı*. Bunun yerine, bakışlarının boş bir şekilde gölün üzerine düşmesine izin verdi. Ama zihninde hâlâ *onun* az önce gördüğü şeyi görüyordu. Wayne'i. Bir yatakta yatıyor, acıyla savaşıyordu.

Nasıl oldu da bu berbat duruma düştüm?

"Devam et," diye tersledi. "Bilmek istediğin her neyse sor bana, gecenin bir yarısı gizlice evime gelmeni gerektirecek kadar önemli olan her neyse."

Konuşmaya başladığında sesi biraz korkmuş gibiydi ve kardeşini korumak isteyen yanı buna sevindi. "Ben... Ben sadece..."

Kahretsin, ona karşı asla yumuşamamalıydı, asla bir piçten başka bir şey olmamalıydı. Onu korkutmalıydı ve o da buraya asla geri dönmemeliydi.

"Sadece yıldızlara bakmak istedim," diye tükürdü sonunda. "Daha

önce olduğu gibi." Adam dönüp ona ters ters baktı. "Görünüşe göre yoldan sapmışsın."

Onun sesli bir şekilde yutkunduğunu duydu. "Ben... öyle

demek istemedim." "Saçmalık," diye ısırды adam, kadın

devam edemeden.

"Ben sadece... ışığı gördüm. Ve sen o kadar ketumdun ki, sakladığın şeyi o kadar büyüttün ki... Kendime engel olamadım."

"Artık biliyorsun."

"Tam olarak değil."

Evet, gördüklerinin pek çok soru işareti bıraktığını biliyordu. Bu yüzden ona bilmek istediği her şeyi sormasını söylemişti. Bu noktada neden sadece ona söyleyip içini dökmesin ki? "Kardeşim ölüyor," diye huysuzca başladı ve aynı huysuzlukla *devam etmek* istedi ama kendi sözleriyle ilgili bir şey sesinin buharını aldı. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememişti.

Bu yüzden nereden başlayacağını düşünmeye çalışarak daha sessiz bir şekilde devam etti. "Birkaç yıl önce, hapishanedeyken ona beyin tümörü teşhisi kondu. Kemoterapi gördü ve remisyona girdi. Ama sonra tümör geri geldi ve beraberinde lösemiye de getirdi ve o noktada ona tümörü tedavi etmek için bir neden olmadığını çünkü hiç umut olmadığını söylediler."

Yanında, onun endişeyle yutkunduğunu hissetti. "Ama... nasıl oldu da *Burada* mı?"

Nedense sonraki kısmı söylemek daha da zordu, çünkü onun kendisi ve ailesi hakkında ne düşüneceğini biliyordu. İnsanlar *hep* aynı şeyi düşünüyordu. "O... tanıdığı birkaç adamla birlikte kaçtı ve ölmek için buraya geldi. Beni aradı ve buraya gelip ona yardım etmemi istedi. Ölmek için. Ben de öyle yaptım. İşimi bıraktım, neredeyse hayatımdan vazgeçtim, bu Allah'ın belası yere geri dönmek ve kardeşimin bir hapishane hücrelerinden başka bir yerde ölmesine yardım etmek için."

Durdu, ona baktı, karanlıkta yüzünü okumaya çalıştı ama okuyamadı. Bu yüzden konuşmaya devam etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Polis şefinin kızını aslında yanlış bir şey yapmadığına ikna et. Tabii bir kaçağa yataklık etmeyi saymazsanız. Ve Wayne'in yanında getirdiği ve çalıntı olduğu kesin olan ağır kesicileri ona vermek. *Kahretsin, bu nasıl oldu?*

"Eminim tüm ailemin bir çöp olduğunu düşünüyorsunuz, hatta haklı da olabilirsiniz ama Wayne benim kardeşim. Geriye kalan son ailem ve onlardan gerçekten önemsendiğim tek kişi. Burada olmak istemiyorum, inan bana. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Ama kardeşim istedi. Hayır diyemezdim."

Sonunda, onun yanında, her zamankinden daha sessiz konuştu. "Senin çöp olduğunu düşünmüyorum Mick."

Kendine rağmen, şu anda ona ne kadar *kızgın olmasına rağmen*,
Bir şekilde kelimeler içine işledi ve orada, iyi bir yerde dinlendi. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Bir iç geçirdi. "Neden olmasın. Zaten artık tüm önemli şeyleri biliyorsun."

"Wayne neden hapisteydi?"

Mick, Jenny'nin düşüneceklerinden duyduğu tiksintiyi bastırdı. "Silahlı soygun."

Onun nefesini içine çektiğini hissetti. "Ne... hırsızlık mı yaptı?"

"Yakalandığı zaman, hızlı bir mart. Şimdiye kadar çıkmış olurdu ama örnek bir mahkum değildi. Başını belaya sokmak gibi bir huyu var. Hep öyle olmuştur." Gözlerini altlarındaki karanlık suya, diğer taraftaki mükemmel kulübelere dikti. Onları göremiyordu ama Şimdi, karanlıkta, onları hissedebiliyordu; ne kadar uzakta olduklarını, *her zaman* ne kadar uzakta olduklarını hissedebiliyordu.

"Sen orada mıydın? O, um, yakalandığında?"

Sesi yine gergindi ve soru göğsünü yaktı. Onun bir pislik olduğunu düşünmüyor olabilirdi ama görünüşe göre onun hakkındaki gerçeği de biliyordu. "Hayır," dedi usulca, "yoksa muhtemelen ben de hapse girerdim. Ama sır saklamaktan çok yoruldum, o yüzden bilsen iyi olur... Ben... ben tam olarak bir melek değildim.

"Mesele şu ki," diye devam etti, "benim hakkımda bilmeni istediğim şey... Wayne'in hapse girmesi hayatımı değiştirdi, *beni* değiştirdi. Artık o tür şeyler yapmıyorum Jenny. Uzun zamandır yapmıyorum."

Çok uzun süre sessiz kaldı, sessizlik adamın içini burktu, sonra fısıldadı, "Crestview'de hiç içki dükkanı soydun mu?"

Omuzları otomatik bir tepkiyle öne doğru çöktü ve ellerini saçlarının arasından geriye doğru itti, cevap veremedi, hayatından nefret etti. Ona hemen hayır dememiş olmasının evet demek olduğunu biliyordu ama yine de,

Bir türlü ağzından çıkaramıyordu. Sonunda ona, "Bu benden korkmana neden oluyor mu?" diye sordu.

"Biraz. Bunların hepsi öyle."

Sonraki sözleri aceleyle ağzından çıktı. "Artık farklıyım Jenny. Cincinnati'de yaşıyorum ve duvarcı ve taş ustası olarak çalışıyorum. Orada bir işim vardı, büyük bir ev inşaatçısı için iyi bir müteahhitlik işi ve bir dairem vardı."

Karanlıkta ona bakmak için döndü. "Vardı?"

"Wayne'e bakmak için o şeyleri bırakmak zorunda kaldım. Biraz birikmiş param vardı ama işim olmadan birkaç ay boyunca kiramı ödeyebilecek kadar değildi. Bu yüzden eşyalarımı depoya kaldırdım, banka hesabımı boşalttım ve şimdilik buraya geldim. Keşke orada olsaydım. Keşke kardeşimin ölmesini beklemeseydim."

Kadının gözlerini üzerinde görmekten çok hissetti, ama karanlıktan memnundu, çünkü kadın da onu çok iyi göremiyordu. "Ne kadar... zamanı var?"

Mick omuz silkti. "Gittiği doktorlara göre bir ya da iki ay, belki de üç ay daha. Şu anda çoğunlukla yorgun ama kendi başının çaresine bakabiliyor, yataktan kalkabiliyor falan. Bu gece," durdu, içini çekti, hatırladı ve bunun için çok kötü hissetti, "Ona ağrı kesicisini vermeyi unuttum. İlaç tedavisi. Bu yüzden acı içinde uyandı. Bu yüzden gecenin bir yarısı ayaktaydık. Ama genellikle onu rahat ettirebiliyorum ve çoğunlukla yatağına uzanıp televizyon izliyor ya da uyuyor."

"Ağrı kesiciyi nereden buldun?"

Nefesini içine çekti. Başlangıçta ne kadar sarsılmış görünse de, Küçük Bayan Pussycat zor sorular sormaya devam etti ve bunları sormaktan giderek daha az korkuyor gibiydi. "Onları yanında getirdi. Nereden geldiklerini sormadım. Ama neye ihtiyacı olduğunu öğrendi ve buraya gelmeden önce aldı."

En azından şimdi sesi daha sakın geliyordu, korkmaktan çok merak ediyordu. "Peki... zamanını nasıl geçiriyorsun? O uyurken ya da televizyon izlerken."

Gölün üzerinden dışarı baktı. "İhtiyacımız olan şeyler için dışarı çıkıyorum - Crestview'e gidip market alışverişi yapıyorum ve kimsenin çamaşır yıkamadığından emin olmak için çamaşır yıkıyorum.

Beni tanır. Kulübede bulduğum eski bir olta ve makarayla balık tutmaya gittim. Gölün karşısına geldim ve seni gördüm." *Ben de kazdım.* Ama bilmesine gerek yoktu.

O kısım hakkında. Daha çirkin kısımları. Bir adamın bir mezarı olması gerektiğini. Ve bir mezarın kazılması çok uzun zaman alır.

"Beni görmeye sadece iki kez geldin. Ama bunu her zamanki bir şeymiş gibi söyledin."

Seni çok düşünüyorum. Seksimizi. Yüzünü. Wayne'e oksikodon verirken ve acısını dindirmek için cildine duragesic bantları yapıştırırken, kendi acımı dindirmek için seni kullanıyorum. "Sanırım daha fazlası gibi geldi," diye mırıldandı.

Onun yanında çimenlere uzanıp gökyüzüne baktı, o da öyle yaptı.

Kahretsin, burada çok fazla yıldız vardı - şehirdekinden çok daha fazla.

Ağaçların altında yaşadıkları için onları pek görmediğini sanıyordu. Gölü geçip ona geldiği gecelerde de fark etmemişti ama şimdi fark ediyordu.

"Orada bu kadar özel olan ne söyle bana, kedicik," sessizce rica etti.

"Güneş, Samanyolu galaksisindeki trilyonlarca yıldızdan biridir," diye söze başladı. Samanyolu da bir milyardan fazla galaksiden biri. Biz... neredeyse yok denecek kadar küçüğüz Mick."

Başını kaldırıp bakmaya devam etti, az önce ona aktardığı şeyin kapsamını zihninde canlandırmaya çalışıyordu. "Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun. Var olmamak."

"Demek istediğim bu değil. Demek istediğim, eğer biz bu kadar küçüksek, sorunlarımız gerçekten ne kadar büyük olabilir?"

"Benimki şu anda oldukça büyük, tatlım."

"Bir süre kafanızı kaldırın ve dışarıdaki diğer her şeyi düşünün, belki o

zaman böyle hissetmeyeceksiniz."

Denedi. Denedi. Ve hissetti. Sadece birazcık. Çok değil. Kardeşinin sabahları bir hapa daha ihtiyacı olacaktı ve içinde fentanil bulunan yetmiş iki saatlik bandının da değiştirilmesi gerekecekti. Ve yakında bir noktada, bir ya da iki ay içinde, ilaçlar işe yaramayacak ve işler çok daha kötüye gidecekti. Ama tüm o yıldızları, dışarıdaki tüm o dünyaları düşünmek onu her şeyden uzaklaştırıyordu, sadece birkaç dakikalığına, tıpkı Jenny'yi düşünmenin her zaman yaptığı gibi.

Ancak o zaman, Mick'in büyük sorunu bir yük treni gibi kükreyerek aklına geri geldi, neredeyse onu biçiyor, gücünü sıfırlıyordu. Jenny artık Wayne'i biliyordu. *Jenny Wayne'i biliyordu.*

Ve belki de ondan varlığını gizli tutmasını istediğinde bu onun için kolay olmuştu çünkü nedenini bilmiyordu. Ama artık biliyordu - artık yasaları çiğnediğini, Tanrı aşkına kaçak bir mahkûmu sakladığını biliyordu.

Bunu bir sır olarak saklayabilir miydi? Babasından? Saklayabilir miydi?

Her şey buna bağlıydı. Wayne'in ölümü. Ve Mick'in hayatı, özgürlüğü.

Korku ve öfke içinde toplandı ve hiçbir uyarıda bulunmadan, plan yapmadan ona doğru yuvarlandı, yüzünü onunkine yaklaştırırken ellerini kollarına kenetledi. "*Beni ele veremezsin, Jenny! Bana yapmayacağını söyle, lanet olsun. Söz ver bana.*" Sözcükler sert, katı ve öfkeli çıkmıştı, göğsünde hissetti, orada çarpıyordu. "*Lanet olsun, söyle bana!*"

İşte o zaman kızın gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördü. İşte o zaman yüzündeki ifadeyi gördü. Tanrım, az önce onun ödünü koparmıştı.

Ve bunu *istemeliydi* - Tanrı biliyordu ki başlangıçta, ormandaki o gece amacı buydu. Ve pratik açıdan bakıldığında, bu çok akıllıca bir hedefti.

Ama daha büyük bir parçası bu durumdan, bu durumun onu eski hayatına, ne pahasına olursa olsun tek istediğinin ağabeyini memnun etmek olduğu günlere geri götürmesine izin verdiği için kendinden nefret ediyordu. Jenny Tolliver'ı ağlatmaktan nefret ediyordu.

Ve böylece onun kollarını tutuşundan kurtardı ve ellerini nazikçe yüzüne götürdü, saçlarını alnından geriye doğru itti, yanağını okşadı. "Özür dilerim, kediciik," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istememiştim. Lütfen ağlama. Ben sadece... burada gerçekten çok korkuyorum, anlıyor musun?"

Altında, onun başını salladığını hissetti ve başparmağıyla yanağında kalan gözyaşını sildi.

Oturmak için kıpırdandı, o da ona yardım etti, daha sonra kolunu onun etrafında tuttu, onu daha iyi hissettirmek istedi - bir şekilde.

"Söylemeyeceğim Mick," dedi, sesi karanlık gece kadar yumuşaktı. "Söz veriyorum." "Gerçekten mi, kediciik?"

Başını salladı.

Ama bu yeterli değildi. "Çünkü babanla aranın iyi olduğunu ve bunun sana cazip gelebileceğini biliyorum..."

Derin bir nefes aldı ama başını iki yana salladı.

"Söylemeyeceğim." "Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü başının belaya girmesini istemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi ve alnını eğerek onunkine dokundu.

Birkaç dakika sonra Mick onu kanoya kadar götürdü. Ona inanıyordu, gerçekten inanıyordu ama yine de gölde kürek çekmesine izin vermek zordu. Ona inanıyordu ama onu çok az tanıyordu ve şimdi onun çoğu zaman görüldüğü kadar iyi ve nazik olduğuna güvenmek zorundaydı. Kahretsin, meraklı küçük bir şeydi ama özünde iyi kalpliydi, diye hatırlattı kendine. Bu iyiliğe güveniyordu.

"Hoşça kal kediciik," dedi alçak sesle ve yumuşak bir sesle.

"Hoşça kal," diye mırıldandı ama kanoya doğru döndüğünde Mick'in içgüdüleri onun elini tutmasına neden oldu.

"Bekle."

"Ne?"

"Buraya gel," diye nefes aldı ve onu kendine çekti, yakın, sıkı. Bunu planlamamıştı ama ölümün yaklaştığı o havasız kulübeye geri dönmeye pek hazır değildi. "Sadece... sana bir dakika sarılmam gerekiyor. Bu her şeyi daha iyi yapar."

Kolları şimdi onun beline dolanmıştı ama yine de hafifçe geri çekilerek ona baktı. "Neyi daha iyi yapar?"

"Her şey, tatlım. Her şeyi."

Onu öpmeyi de hiç istememişti ama ne olduğunu anlamadan ağzı onun dudaklarındaydı ve dudakları o kadar yumuşaktı ki -üzerindeki her şey yumuşaktı. Kız onu geri öptüğünde, en karanlık sırlarını bilse bile şimdi bile onu geri öptüğünde ve *bu onu* daha da aç bir şekilde öpmesine neden olduğunda bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sertleşti.

Tanrım, ona çok ihtiyacı vardı. Bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu ama biliyordu, şimdi ona ihtiyacı vardı, tüm bu çürümüş şeyleri ortadan kaldırmak için.

Kahretsin, bunun çok hızlı, *çok* hızlı olmasına izin vermişti - kadınlara sık sık bağlanan bir adam değildi - ama bu farklıydı. Bu acısını dindirmekle, etrafındaki her şey kötüyken kendini iyi hissetmenin bir yolunu bulmakla ilgiliydi. Ve Jenny ona kendini *çok* iyi hissettiriyordu.

Kadının elleri adamın saçlarında, adamın elleri de kadının tatlı, yuvarlak kıkındaydı. Öpüşmenin ve dokunmanın içinde kayboldu ve kısa süre sonra hareket etmekten kendini alamadı, kıyafetlerinin arasından kendini ona doğru itti. Kızın nefesi hırıltılı çıkıyordu, bu da adamın hoşuna gidiyordu. Onun gibi bir kızın kontrolünü kaybetmesini sağlamak onu heyecanlandırıyordu.

Ama kot pantolonunun düğmesine uzandığında, titrediğini fark etti -Ah Tanrım, kahretsin-. Bu da neydi böyle? Elleri titriyordu ve içi... İçinde aniden onunla birlikte olmaya o kadar ihtiyacı vardı ki onu kıyafetlerinden zar zor çıkarabildi. Tanrım, neler oluyordu?

Bilmiyordu ama düşünmeyi bıraktı ve aceleyle devam etti, pantolonunun fermuarını açtı, aşağı indirmek için çekiştirdi. Kız da onunkine uzandı ve ikisi de hararetle çalıştı. Ve son kez birlikte olduklarında göğüslerini ne kadar sevmiş olmasına rağmen, atletini çıkarmaya zahmet etmedi -Her ikisinin de pantolonu indiğinde, bir saniye daha bekleyemedi.

Onun arkasına geçti, içgüdüsel olarak ona yepyeni, sert bir şekilde ihtiyaç duyuyordu. Elleriyle kızın ellerini en yakındaki ağacın sert kabuğuna bastırdı. Sonra bir avucunu onun kalçasına kapatıp diğer kolunu beline doladı ve içine daldı.

Tanrım, evet.

İkisi de sert, derin girişte haykırdılar ve tek yapmak istediği onu doldurmak, doldurmak, tekrar tekrar doldurmaktı. Hâlâ biraz titriyordu ama şu anda onun tatlı ıslak sıcaklığına tekrar tekrar sokmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kısa süre sonra onu destekleyen kolunu kalçalarının arasına daldırdı, parmaklarının kaygan kıvrımlarına batmasına ve orada şişmiş olan küçük çıkıntıyı okşamasına izin verdi. dokunuşunun altında. Kadın daha ritmik hareket etmeye başladığında, adam doğru noktaya dokunduğunu anladı.

Ter şakaklarından, göğsünden aşağı yuvarlandı ve aşağıda da vücutlarını birbirine yapıştırdığını hissetti. Karanlık su yanlarında siyah bir cam gibi görünüyor, ona burada ne kadar yalnız olduklarını hatırlatıyordu. Bu Allah'ın belası toprakların iyi geldiği bir iki şey vardı ve şu anda gölün diğer tarafının çok uzakta olmasına *seviniyordu*.

"Seni boşaltmak istiyorum, kedicik," diye mırıldandı kulağına. Onun kendisine karşı sarsıldığını hissetmek, zevk hıçkırıklarını duymak istiyordu. Onun önünde, nefesi zorlaştı, sertleşti, güzelleşti. Adamın eline karşı daha dikkatli hareket ediyor, parmak uçlarını nemle doyuruyordu.

Gel, dedi ona, benim için gel. Seks sırasında kadınlara zevk vermekten her zaman hoşlanmıştı ama Jenny ile durum farklıydı. Sanki...

Onun gelişi onu değerli kılıyordu. Ve kendine rağmen bunu istiyordu, Jenny Tolliver'a layık olmak istiyordu.

"Gel bebeğim," diye fısıldadı kulağına. "Sertęe gel, sadece benim için." "Yakın," diye nefes aldı, kelime zar zor duyulabiliyordu. "Çok yakın."

Sonra vücudu adamın önünde sarsıldı, ateşli bir çığlık attı ve birkaç harika saniye boyunca adamın eline karşı daha sert hareket etti, zevkten inledi. Ve bundan sonra hareketsiz kalmaya başladı, gevşek, açıkça zayıf, ama ona izin veremezdi. Onu dik tutmak için kolunu tekrar ona doladı ve aşağıda kan toplanırken ve damarlarından ısı fışkırırken, "Kahretsin tatlım, ben de geliyorum" dedi.

Başı arkaya düştü, gözleri kapandı, onun misafirperver bedenine girerken, tekrar, tekrar, tekrar serbest bırakıldığını inledi. Sonuna kadar onun içine dalmaya devam etti, alabildiği her zevke tutunmaya çalıştı - çünkü buna çok ihtiyacı vardı.

Elbette ona verdiği şeye ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmesine asla izin veremezdi. Ve şimdi orgazm dalgaları geğtiğine ve akklı başına gelmeye başladığına göre, bu gece buna çok yaklaştığını, onun üzerinde aniden sahip olduğu gücü görmesine izin vermeye çok yaklaştığını biliyordu. Bunu yapmak istemiyordu.

Onu artık korkutmak istemiyordu ama zayıf görünmek de istemiyordu. Ne ona ne de kendine. Bu gece burada onunla birkaç zayıflık anı yaşamıştı ama Wayne için güçlü olması gerekiyordu, olacaklar için güçlü olmalıydı. Bu yüzden bittiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece ondan çekildi ve bunu unutmaya çalıştı

Kız geręekten de onu kollarında titretmişti.

İkisi de kot pantolonlarını yukarı çekerken, "Yine prezervatif kullanmadık" dedi.

Başını geriye atarak kocaman bir iç geçirdi. "*Kahretsin*. Bulmayı beklemiyordum-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti. "Gecenin bir yarısı evinizin etrafında gizlice dolaşan bir kız."

"Bu her şeyi özetliyor. Üzgünüm, kedicik."

"Dedikleri gibi, tango yapmak için... iki kişi gerekir."

Kız onun önünde durmuş, dudağını ısırıyor, aynı anda hem masum hem de vahşi görünüyordu. Onu biraz daha öpmek istedi ama bunun kötü bir fikir olacağına karar verdi. Onun yerine sadece "İyi geceler tatlım" dedi.

"İyi geceler."

Gölde dikkatli ol. Ona bunu da söylemek istedi ama kendini tuttu. Bu çok fazlaydı, çok fazla önemsemek gibiydi.

Yine de kıyıda durup, kanonun gölün yüzeyinde süzülen koyu gölgesini izleyerek, ay ışığında en küçük dalgaları yaratarak diğer tarafa ulaşana kadar asla bilemezdi. Ve yaptığı da tam olarak buydu.

Aya gidiyoruz çünkü zorluklarla yüzleşmek insanoğlunun doğasında var. Bu onun derin içsel ruhunun doğası gereğidir...

Tıpkı somon balıklarının akıntıya karşı yüzmesi gibi.

Neil Armstrong

Sekiz

Teleskopumu yine kaybettim." Her şey düşünöldüğünde utanç verici bir itiraftı ama şu anda Jenny için ilk seferki kadar önemli görünmüyordu.

"Ne?" Sue Ann nefesini tutarak ona doğru döndü. "Nereye?" Creekside Park'ta bir piknik masasının üzerinde yan yana oturmuş, Sophie'nin salıncakta oynamasını izliyorlardı.

"Brody kulübesinin dışında."

Sue Ann gözlerini kırptırdı. "*Neyin* dışında?"

Jenny ona sadece kısa ve mahcup bir bakış attı. "Beni duydun."

"Umarım bu sefer onu almak için beni de kendinle birlikte oraya sürüklemeyi planlamıyorsundur."

Jenny'nin içinde kasvetli ve üzgün bir his vardı. Sophie'nin salıncığının ileri geri kayışını izlemeye devam ederken, "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Onu tekrar bana getireceğinden eminim. Çünkü beni tekrar kontrol etme ihtiyacı hissedeceğinden eminim."

Belli ki Sue Ann durumun büyüklüğünü kavramaya başlamıştı, çünkü sesi bir oktav düştü ve kendisi de daha kasvetli bir hal aldı. "Sanırım Bu da artık onun ne sakladığını bildiğin

anlamına geliyor." Kısa ve öz bir şekilde başını

salladı. "Evet."

"Eee?"

Elbette, Sue Ann kendisine söylenmesini bekliyordu. Ve Jenny hayatında ilk kez en iyi arkadaşından bir şey saklamayı ciddi olarak düşünmüştü. Yine de sonunda, tıpkı *ilk* Mick Brody olayında olduğu gibi, ona söylemek *zorunda olduğuna* karar vermişti. Onlar neredeyse kardeşiler. Nasıl olur da Değil mi?

Yine de ağzındaki baklayı çıkarmadan önce Sue Ann'e döndü ve iki elini birden tuttu, çünkü bu herhangi bir sır değildi - bu sadece ormanda seks değildi. "Bu ciddi bir şey Sue Ann, bu yüzden bu konuda tek kelime etmeyeceğine yemin etmelisin ve eğer bu sözü veremeyeceğini düşünüyorsan bana şimdi söyle. Ciddiyim."

Sue Ann uygun bir şekilde endişeli görünüyordu, hatta yutkundu ve düşünmek için bir dakika bekledi. Sonunda dudağını ısırды ve "Tamam, söz veriyorum. Yemin ederim."

Jenny derin bir nefes aldı -Mick'i gölün güney kıyısında bıraktığından beri bütün gece tutmuş gibiydi- ve Sue Ann'e Wayne'den bahsetti. Öğrendiğinden beri bu onu yiyip bitiriyordu ve hayatında hiç bu kadar iki arada bir derede kaldığını hissetmemişti.

Neyse ki büyük parkın sessiz bir bölgesindeydiler de en azından Sue Ann ile kulak misafiri olacakları endişesi olmadan konuşabildi. Sözlerini şöyle bitirdi: "Gördüğünüz gibi durum son derece *ciddi*. *Kaçak* bir *mahkum* var. ve Mick onu *barındırıyor*. Bu o kadar yasadışı ki aklım almıyor. Ve artık *bunu biliyorum* Sue Ann, *biliyorum*." Sonra nefesi kesildi. "Bu beni suç ortağı mı yapar?"

Yanındaki Sue Ann anlaşılabilir bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Şimdi bana söylediğin için biraz üzgünüm."

Uh-oh. "Neden?"

"Çünkü belki de artık aksesuarın aksesuarıyım." Jenny

yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, üzgünüm, bunu düşünmemiştim."

Tam o sırada Sophie salıncağını durdurdu, küçük tenis ayakkabılarını altındaki kuma gömdü ve Sue Ann'e doğru bağırdı. "Şatoya gidiyorum," dedi eliyle işaret ederek. Görünüşe göre, Sophie büyük plastik şatoya böyle diyordu.

Salıncakların hemen ötesindeki aparat çok sayıda tünel, merdiven ve kaydıraktan oluşmaktadır.

"Tamam, tatlım. Dikkatli ol," diye seslendi Sue Ann, sonra sesini alçaltarak Jenny'ye döndü. "Ve bu senin için de geçerli. Dikkatli ol, Jen."

Jenny dudağını ısırdı. Bu konuyu kafasında evirip çeviriyordu. "Babama nasıl söylemem? Böyle bir şeyi ondan sakladığımı bilseydi beni *çok* büyük hayal kırıklığına uğrattırdı."

Sue Ann, Sophie'nin bir merdivene tırmanışını ve ardından kule benzeri küçük bir yapının içinde kayboluşunu izledi ve Jenny arkadaşının annelik duygusunu neredeyse hissedebiliyordu içgüdüleri yüksek vitese geçiyordu. "Belki *de* ona söylemelisin, Jen," dedi, yüzünü ona dönerek ve her zamankinden çok daha ciddi görünerek. "Yani, o lanet olası bir *kaçak mahkûm*."

"Kimseye zarar vermiyor," diye belirtmeden edemedi Jenny. "O sadece... burada ölüyor."

"Bu, hapishaneden kaçmanın yasalara daha az aykırı olduğu anlamına gelmez. Bu büyük bir şey Jen. Dediğin gibi, ciddi bir şey. Ve baban polis şefi. Bence bu ona söylemeni zorunlu kılıyor."

Jenny kocaman bir iç geçirdi. "Biliyorum. Beni öldüren de bu. Bu Mick'in sırrını bilmediğimde sessiz kalmak bir şeydi, ama şimdi bildiğime göre, babama söylememek için kutsal bir güveni çiğniyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman. Eğer ona söylememek yanlış geliyorsa, o zaman söylemelisin."

"Yine de başka bir açıdan, ona söylemek de bir o kadar yanlış *geliyor*. Yani, tüm hayatım boyunca, Doğru ve yanlış konusunda oldukça net bir anlayışa sahiptim - ailem bundan emin oldu. Ama bu, Sue Ann, benim için sınırı aşıyor. Ve... bu sadece Wayne'le ilgili değil. Eğer söylersem Mick de hapse girebilir."

"*Evet*," dedi Sue Ann, gözlerini kocaman açarak. "Bir *kaçğa* yataklık ediyor!"

Sue Ann'in tiyatrosuna rağmen Jenny boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalışarak sadece yutkundu. "Wayne orada yatan bir kaçak gibi görünmüyordu. yatak."

Sue Ann sanki Jenny'nin ne demek istediğini anlamış gibi iç çekti ama sonra başını salladı. "Bu kötü Jenny, gerçekten kötü. Bundan

hoşlanmıyorum. Senin bu işin ortasında olmandan hoşlanmıyorum."

Biraz rol yapmaya çalıştı. "*Ortada* mıyım bilmiyorum, Tam olarak. Sadece bir çeşit... yan."

"Yine de *babana* söylemiyorsun. *Baban*. Eğer bir kaçağa yataklık eden biriyle takıldığını bilseydi kalp krizi geçirirdi. Ve eğer o adamla seks yaptığını ve onu kanundan koruduğunu bilseydi... *Aman Tanrım*. Gerçekten söylemelisin."

Evet, bunu biliyordu. Kendisine de aynı şeyi söylemişti zaten. "Bunun dışında... bunun neye yaradığını anlayamıyorum. Ve... bir de Mick var."

"Hakkında duydukça çok korkunç bir adammış gibi geliyor. Tanrı aşkına, bir içki dükkânı soymuş."

"Uzun zaman önce. Ve o zamandan beri değişti."

Sue Ann'in gözleri bir kez daha kocaman açıldı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin! Bunu haklı çıkarıyorsun!"

Vay canına. O anda Jenny birden kulağa ne kadar kötü geldiğini fark etti, sanki aptal, her şeye izin veren bir kadındı ama nedense dün gecedan sonra Mick'e gerçekten inanmıştı. Onun artık o adam olmadığına gerçekten inanıyordu. "Ben sadece... onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. sorun," diye açıklamaya çalıştı.

"Neden?"

Güzel soru. "Şey, biz... seks yaptık. *Dün gece* seks yaptık."

Sue Ann'in çenesi düştü. "Biliyor musun, şaşırmayı bırakacağımı düşünüp duruyorum ama tebrikler, beni yine kandırdın. Onunla seks yaptın. Wayne olayından *sonra*?"

Bir iç çekiş daha onu terk etti. "Suçluyum memur

bey." "Yine mi dışarıda?"

Sue Ann'i daha çok ilgisini çeken bir konuya çekmek neredeyse rahatlatıcıydı. "Tamamdır. Ayakta. Bir ağaca karşı."

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Sue Anne.

"Gerçekten bunu yapmak istememiştim. Bu şartlar altında kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama beni öpmeye ve bana dokunmaya başladığında, Sue Ann, ne diyebilirim ki, onun elinde bir macuna dönüşüyorum. Tam bir macun! Ve muhtemelen sen de biliyorum-" Durdu, yutkundu. Kahretsin. "Prezervatif yoktu."

Sue Ann elini alnına vurdu. "Pekâlâ, buraya kadar. O lanet testi yaptırman için yarın seni Crestview'e kendim götüreceğim."

"Peki, haklısın, gideceğim, bunu yapmam gerektiğini biliyorum." *Ne de olsa onu hâlâ çok iyi tanımıyorum.* Ama bu kısmı içinde tuttu, çünkü Sue Ann buradayken, onca yıllık arkadaşlıkları boyunca hiç olmadığı kadar savunmada hissediyordu. Genelde önemli konularda aynı fikirdeydiler ama belki de dün gece Mick'in yüzündeki ifadeyi görmeyen birine bunu anlatmak zordu.

"Yani onu korumak istiyorsun," diye başladı Sue Ann, sesi biraz daha yumuşaktı. "Bu seksle mi ilgili, yoksa... Mick'le daha başka bir şeyle mi ilgili?"

Jenny derin bir nefes aldı ve mantıklı düşünmeye çalıştı. "Ben sadece... onun bunu yaşamasından nefret ediyorum."

"O seçti."

Jenny, "Hayır diyemeyeceğini hissetti," diye karşı çıktı. "Kardeşini seviyor. Gözlerindeki acıyı görebilseydin, Sue Ann..."

Ama Sue Ann'in buna hiç niyeti yoktu. "Onlar suçlu, Jenny. *Crim-i-nals*. Yasaları çiğniyorlar. Onlar kötü adamlar, korkutucu adamlar. Böyle devam edemezsin, onunla seks yapamazsın ve onu koruyamazsın."

"Birkaç gün önce iyi olduğunu düşünüyordun. İyi seksin çok değerli olduğunu söylemiştin."

"Şey, bu onun bir yasayı çiğnediğinden emin olmadan önceydi. Önceden her şey gizemli ve seksiydi. Şimdi ise sadece... yasadışı."

"Kimseye söyleyemezsin," diye hatırlatma ihtiyacı hissetti Jenny, sonra da iç geçirdi. "Gerçekten de sana söylememem gerektiğini düşünmeye başladım."

Sonra Sue Ann yaralı görünüyordu. "Sadece senin için korkuyorum, Jen. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Şu anda biraz stresliyim."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Düşün, sanırım. Ve anlamaya çalış."

Sue Ann azarlayan bir bakışla geri çekildi. "Ve bu arada, onun ve penisinin teleskopunuzu geri getirmesini mi bekleyeceksiniz? Umarım o penis buna değer, Jen."

Ama Jenny cevap vermedi. Sue Ann'e bunun sadece penis değil, bütün o korkunç adam olduğunu nasıl anlatabilirdi ki? Gerçek şuydu, Ona söylediği her şeye inanmasına rağmen, ondan biraz korkmaya devam etti - belki de şimdi dün olduğundan daha fazla.

Yine de burada *asıl* korkutucu olan şey, onu korktuğundan daha çok istemesiydi.

Jenny arka bahçedeki piknik masasında iki bardağa buzlu çay doldurdu, babasının yakınlarda ızgara yaptığı domuz pirzolarının kokusu karnını acıktırıyordu.

Her geçen gün daha da kötüleşen sıcaklığın dışında güzel bir akşamdı; kuşlar cıvıldıyor, çiçekler açıyor ve kelebekler onun eviyle Bayan Ellie'ninki arasında uzanan geniş çimenlikte kanat çırpıyordu. *Pamuk Prenses'ten bir sahne* olabilirdi. Ne yazık ki elleri çayı doldururken titriyordu.

"Eski Ashcraft çiftliğine yapılacak büyük konut inşaatını duydun mu?" diye sordu babası, elinde spatula, gözleri ızgaradaydı.

Jenny piknik masasına oturdu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Rahatla. Bu bir şey değil.*

size bir soru sormadığı ve siz de doğruyu söylemediğiniz sürece yalan sayılmaz, değil mi?

"Hayır baba, yapmadım." Sonra birden onun söylediklerine odaklanarak

Kafam karıştı. "Bir site mi? Burada mı?" Destiny'de böyle şeyler olmazdı.

"Evet, elbette. Her ne kadar kasabanın içinde ya da gölün yakınında olmasa da, bazı şeyleri çok değiştireceği kesin."

Elbette yine de bir yalandı. Herkes ihmal yalanlarının da normal yalanlar kadar kötü, hatta bazen daha kötü olduğunu bilirdi. Ama kes şunu!

Konuşmaya odaklanın. "Peki bu evleri kimin için inşa ediyorlar?"

Destiny'nin nüfusu hayatı boyunca neredeyse sabit kalmıştı ve tek yeni konut, bireysel aileler tarafından inşa edilen üç ya da dört ev ve *Ana Cadde'*ye paralel uzanan demiryolu raylarının yakınında güzel bir apartman binasıydı.

Babası da en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Kim bilir? Ama Johnny Fulks'a göre, müteahhit halkın satın alacağını düşünüyor ve belediye meclisi de yeni işler çizin." Johnny Fulks yirmi yıldır Destiny Kent Konseyi'nin başkanlığını yürütüyordu.

Jenny bunu aklına sokmaya çalıştı ama akli Mick Brody'nin sırrında ve babasına söylemediği için kendini ne kadar kötü hissettiğinde olduğu için bu zordu.

"Kasabaya bu kadar çok değişimin geleceğini hayal etmek zor," dedi babası. "Bunu pek umursadığımı söyleyemem."

Başını salladı, masadaki ahşap damarlara baktı ve Wayne Brody'nin şu anda gölün karşısında uzanmış ölmeyi beklediğini bilmemeyi diledi.

"Ama sanırım böyle bir şeyi durduramazsınız," diye devam etti.

"Kasabalar değişir. Sanırım bir şekilde büyüyorlar. Ben sadece bu tür bir değişimin Destiny'nin yanından geçip gittiğini düşündüm ve bundan hoşlandım."

Onu zar zor duydu. *Bu kadar suçlu hissetme. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun, değil mi?* Gerçek şu ki, Mick ona söylediği andan itibaren, onu ispiyonlayamayacağını biliyordu. Bir adamın ölümünü olduğundan daha zor hale getiremeyeceğini biliyordu.

Ama babasından hiçbir zaman bu kadar büyük bir şey saklamamıştı. O iyi bir adamdı ve hayatında olup bitenleri ona anlatırken her zaman kendini rahat hissetmişti. Terrence'ın kendisini aldatmasının utancını ve utancını yaşamak zorunda kaldığında bile - önce Sue Ann'i aramış olsa da, hemen ardından babasını aramıştı. Şimdi Mick Brody ona her *türlü* Babasından sırlar. Geceleri ne yaptığıyla ilgili sırlar. Kiminle görüştüğüne dair sırlar. *Kaçak mahkumlarla* ilgili sırlar, Tanrı aşkına.

Tam o sırada başını kaldırdığında babasının elinde bir tabak domuz pirzolası ve arkadaşı Ed'in mısır tarlasından gelen mısır başaklarıyla masaya geldiğini gördü. Tabağı masaya, Ed'in hazırladığı kuru fasulyenin yanına indirdi ve oturdu. "Tatlım, kendini iyi hissediyor musun? Bir sorun mu var?"

Sinirle yutkundu. Kahretsin, endişelerini belli etmişti. "Ben iyiyim baba."

İkna olmamış görünüyordu, bıyığı belirsizce seğiriyordu. "Terrence'ı mı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Um..."

"Bana söyleyebilirsin - hala aklında olması çok doğal."

Ruh hali için Sıçan Piç Terrence'a kredi vermekten nefret ediyordu ama bu iyi bir bahaneydi. "Pekâlâ o zaman, evet, sanırım Terrence'ı düşünüyorum." *Kahretsin*, bir *yalan daha*. Bu seferki doğrudan ve sözlü. Acı veriyordu. Babasına yalan söylemek. Ama başka bir yol göremiyordu.

"Nasıl hissettiğini bildiğimi iddia edemem, ama tek tavsiyem meşgul olman ve geleceği düşünmen. Bugün ne yaptın?"

Sue Ann ile Crestview'e gidip HIV testi yaptırdım. Şükürler olsun ki negatif çıkmıştı. "Sue Ann ve ben... bir süre takıldık." Güzel, yalan değil. Şey, ihmal dışında. Hâlâ kendini bunların sayılmadığına inandırmaya çalışıyordu.

Babası gülümsedi. Zavallı adam, keşke bilseydi. "Siz kızların tekrar birlikte bu kadar çok zaman geçirmeniz çok güzel."

Bunu tartışamazdı, gerçekten yleydi. Sue Ann olmadan, o emin değildi bunu nasıl atlatacağını düşünüyordu. Ve neyse ki Sue Ann, Crestview'e neden gittiklerine rağmen bugün daha rahat ve eğlenceliydi ve Mick'le seks hakkında daha fazla bilgi edinmeye bile çalışmıştı.

"Başka neler yapıyorsun?" diye sordu babası, önce onun tabağına bir pırzola, sonra da kendi tabağına bir tane daha koyarken.

Sadece i ekebildi. *Mick Brody ile seks yapmak. Kaçak mahkum kardeşinin gln tam karşısında yaşadığını öğrenmek. Yoksa... gölün karşısında ölmek mi?* "şey... Biraz okuma yapıyordum.

Evin yan tarafındaki eski çok yıllık yatağı da düzenledim. Dianthus'un yayılmak için daha fazla alanı olacak ve bahse girerim glayl gelecek yıl daha iyi çıkacak."

Babası başını salladı, biraz daha gülümsedi. Mısırın kabuğunu soymaya ve üzerine kk bir parça tereyağı sürmeye odaklanmaya çalıştı. "Bahçede her şey çok güzel görünüyor," dedi. "Yorum yapmak istemiştim. Fark ettim ki Buralarda bir şeyler yapıyormuşsun."

"Annem her zaman güzel bir bahçeyi severdi." *Annem mi? Annemden bahsederek* ne halt ediyordu? Bu *babasının işiydi* ve genellikle onu farklı bir yola yönlendirmeye çalışan da o olurdu. Elbette, belki de oturma odasındaki o neredeyse hayat kadar büyük hatırlatıcı, gece gündüz ona bakıyordu. Bu durum onu, babasının yaşlarında bir yerde sıkışıp kalmış gibi hissettiriyordu.

Herhangi bir anda beş ile otuz bir arasında, öngörülemeyen kayan bir lkte. "Ve bunun sana yardımcı olacağını düşündüm," diye ekledi, annem konusuna *takılıp kalmak* istemiyordu.

"şey, sadece sen istersen. Biliyorsun, yaz aylarında genellikle Adam Becker'ın peyzaj ekibini buranın bakımını yapması için tutuyorum. Son zamanlarda çimleri büyütecek kadar yağmur yağmadığı için onları ağırmadım.

-Bimeye gerek yok."

Gülümsedi. "Yağmur yağdığında onlar biebilir, ben çiçekleri yaparım."

O da karşılığında sırttı. "Kulağa adil bir anlaşma gibi geliyor." Sonra kaşlarını kaldırdı. "şehre döndüğünden beri Adam'ı gördün mü?"

Adam, oturma odasının duvarındaki resimde tacıyla yanında duran çocuk.
"Hayır, tanıdığımı söyleyemem. O artık evli, değil mi?"

"Yakın zamanda boşandık," diye cevap verdi babası kesin bir ifadeyle.
Hmm, belki de boşanma Destiny'de korktuğu kadar kötü bir kelime değildi.
"Gerçek
Yazık oldu, çünkü Sheila'yla birlikte çok tatlı ikiz çocukları var ve
duyduğuma göre zor günler geçiriyorlarmış."

"Bu utanç *verici*."

"Belki de onu aramalısın... ya da başka bir şey yapmalısın. Sadece eski
günlerin hatırına."

Bilerek gülümsedi. "Baba, daha çok erken. Muhtemelen onun için de." *Ve
Ayrıca, Mick Brody ile ormanda ateşli bir seks yapıyorum. Ve senin evinde.*

Babası omuz silkti. "Denemeye değer diye düşündüm. Fikrini değiştirirsen
diye, yeterince iyi bir adamdır."

Yemeğe geri döndü. Bir an için Mick'i aklından çıkarmıştı ama şimdi geri
dönmüştü ve kendini yine suçlu hissediyordu.

"Bu arada," dedi babası, "okul yönetim kurulundan Stan Goodman geçen
gün departmana uğradı. Kasabada olduğunuzu duymuş ve bunun doğru
olup olmadığını öğrenmek istemiş."

Tamam, şimdi yemeyi bıraktı, mısır koçanı parmaklarının arasında dengede
duruyordu. "Uh... *neden*?" Stan Goodman'ı tanıyordu, hayatı boyunca
tanımıştı ama yakın bir şekilde değil.

"Lisede açık bir öğretmenlik işi var. Fen bölümünde. Öğretmenlerden
birinin bebeği oldu ve geri dönmemeye karar verdi. Stan senin ilgilenip
ilgilenmeyeceğini merak ediyor."

İlk düşüncesi? İmkânı yok. Eve *kalmak* için gelmemişti, sadece bir sonraki
hamlesini düşünmek için dönmüştü. Buraya yerleşmeye hiç niyeti yoktu.

Ama dilini ısırđı, onu aramaları gururunu okşadı. Ve bir işe ihtiyacı vardı.

Ve burada yıldızları Columbus'takinden çok daha iyi görebiliyordu.

Yani, *bazen*. En azından Brody'nin mülkü elinin altındayken.

Şu anda bir iş hakkında doğru dürüst düşünemediğı belliydi. O yüzden tek mantıklı şeyi söyledi. "Bunu... aklımda tutacağım baba. Bu kadar hızlı karar vermek istediğimden emin değılim."

"Sonbaharın gelmesine az kaldı ama acele etmeyin. Tüm bu değışimin senin için kolay olmadığını biliyorum."

Evet, boşanmanın, işinden ayrılmanın ve evini terk etmenin zor olduğunu düşünmüştü ama eve döndüğünde hayatının başka ne gibi tuhaf şekillerde değışeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mick'le birlikte yıldızların altında, hayvanlar gibi birlikte hareket ettikleri bir görüntü zihnini doldurdu. Sonra başka bir hayal daha geldi

Daha da *kötüsü*, son birkaç gündür peşini bırakmayan bir hayaldi: Wayne Brody o yataktaydı. Görmemek için gözlerini kapattı.

"Neyin var tatlım? İyi misin?"

Kahretsin, kendine gel *artık*. *Kendine gel*. "Sanırım sıcaktan dolayı başım ağrıyor, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok."

Babası eline dokunmak için uzandı. "Emin misin? Bundan daha kötü bir şey olsaydı bana söyler miydin?"

Tanrım, onun sağlığı için endişeleniyordu. Çünkü *yalan* söylüyordu, kendini korumak için bir şeyler uyduruyordu. *Ve sevgilisi. Tanrım, bir sevgilisi vardı. Bir kanun-Birini kırmak*. Ne kadar düşünürse düşünsün, bu olay karşısında şok olmaktan kendini alamadı.

Derin bir nefes aldı ve kendine sakin olması gerektiğini hatırlattı. "Ben iyiyim baba, söz veriyorum. Sadece... her şeyin stresi beni etkiliyor sanırım."

"Artık evindesin," dedi masanın üzerinden elini okşayarak. "Artık hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğı evinde güvendesin."

Baba, keşke bilseydin.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jenny oturma odasında durmuş, annesinin mabedine bakıyordu. Suçluluk duygusu içini kemirirken bile yavaşça duvara doğru yürüdü, ellerini büyük çerçevenin kenarlarında birleştirdi ve resmi asılı olduğu vidalardan söktü. Resmi merdivenlere taşıyarak yukarıya, bir zamanlar kendisine ait olan boş yatak odasına götürdü - eve döndüğünden beri anne babasının eski odasında uyuyordu çünkü küçüklüğüne en az benzeyen yer orasıydı.

Merdivenlerden aşağı inerken duvarın bomboş göründüğünü inkâr edemezdi -büyük, boş bir alan ona bakıyordu, odanın geri kalanından daha koyu, mavi boyalı düzenli bir kare- ama caymayacaktı. Bir resmi indirmek isterse indirebilirdi. Babasından bir şey saklamak istiyorsa, saklayabilirdi. O bir yetişkindi ve bunu yapmaya hakkı vardı. kendi kararlarını verir.

Birine zarar verseler bile mi? diye sordu içinden, aşağıdaki küçük resimleri dikkatle tek tek kollarının arasında toplarken. Resimleri indirmek, fark ettiğinde babasını incitecekti. Ve Mick'in sırrını saklıyor olması, eğer öğrenirse babasını muhtemelen öldürecekti.

Ama bunları yapmak zorundaydı, her ikisini de. Çünkü kalbi ve içgüdüleri ona bunların doğru olduğunu söylüyordu. Ve şu anda güvenmesi gereken tek şey de buydu. Ve bu konuda daha da sertleşmek - her seferinde üzgün ya da perişan görünmek değil babasını görmesi gerekli olacaktı. Bu, bir zamanlar burada yaşamış olan küçük kız gibi değil, otuz bir yaşındaki kadın gibi hissetmek için ilk adımdı.

Tapınağın geri kalanını üst kattaki eski odasına yerleştirdikten sonra, *ailenin* odasına -yani yeni yatak odasına- girdi ve eşyaları itip çekerek ve homurdanarak yeniden düzenledi. Yatağı başka bir duvara dayadı, çekmeceli dolapla yer değiştirdi. Sonra abajurun üzerine şeffaf, renkli bir eşarp attı. Yarın yatak için yeni bir yorgan ve belki yeni perdeler de alacaktı. Sadece yaz için burada olsa bile, burayı kendine ait bir yer haline getirmesi gerekiyordu. Yapmak zorundaydı. Yoksa burada boğulacaktı.

Aşağı indiğinde kendini çok daha güçlü hissediyordu. Şu anda başına gelenlerle başa çıkmanın tek yolunun kontrolü ele almak olduğunu aniden fark etmişti. Terrence onu aldattığında kontrolü ele almıştı. Yine de bir şekilde buraya gelmek onu zayıflatmıştı. Ama artık değil. Zayıf olmayı *göze alamazdı*. Babasına karşı değil. Mick'e karşı da. Son zamanlarda "iyi Jenny" olmaktan bıkmıştı.

Daha sonra, radyo açıkken kanepede oturmuş, kahvesine bakıyordu. Hubble teleskobunun fotoğraflarından oluşan bir masa kitabı vardı ki arka kapı çalındı. Mick. O biliyordu.

Kitabı yere bırakıp, kapıyı sonuna kadar açarak cevap vermekte tereddüt etmedi.

Yine de onu görünce hazırlıksız yakalandı. Çünkü koyu renk tişörtü ve mavi kot pantolonuyla çok terli görünüyordu, bir tutam saç alnına düşüyordu. "Hey," dedi ama gözleri daha fazlasını söylüyordu. *Seni istiyorum* gibi şeyler. *Ve sana güvenebilir miyim?*

Dudağını ısırdı, çoğunlukla *seni istiyorum* kısmına takılmıştı. "Hey."

"Bunu yine unutmuşsun." Teleskop kılıfının bulunduğu su geçirmez çantayı havaya kaldırdı.

"Tam olarak unutmuş sayılmam," diye işaret etti, elinden alıp mutfak masasına bırakırken. "Daha çok, onu almak için tepeye geri dönersem beni öldüreceğini düşündüm."

"Güzel," dedi hoyratça, ama sonra sesi ve ifadesi değişti, yumuşadı. "Ee, kedicik, aramız hâlâ iyi mi? Bildiklerin konusunda?"

"Evet," dedi ama ne olursa olsun bu konuda tamamen dürüst olacaktı. "Yine de babama söylememek benim için çok zor. Aslında, bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeymiş gibi geliyor."

Başını eğdi, gözleri alışılmadık derecede mavi görünüyordu ve çenesini indirdi. "Belki de şimdiye kadar yaptığın *en iyi* şey budur."

"Evet," diye cevap verdi sessizce. "Bu konuda kafam biraz karışık. Ama ona söylemememin nedeni, bunu yapmanın sır saklamaktan *daha* yanlış hissettirecek olması. O yüzden rahat olabilirsin. Baklayı ağzımdan çıkarmaya hiç niyetim yok."

Adamın vücudundaki rahatlamayı neredeyse görebiliyordu.

Ve yeni, daha güçlü modunda sormadan edemedi, "Neden bu konuda bu kadar sakın görünüyorsun? Normalde bana bağırıp çağırırdın, ona söylemesem iyi olur derdin. Dün gece de '*Beni ihbar etme' falan diyordun.*"

Kadının önünde durarak sadece içini çekti. "Gerçek mi? Belki de sadece yorgunumdur. Seni korkutmaya çalışmak için çok yorgunum. Ya da belki de gerçekten söylemek istiyorsan, seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladım."

Onu durdurmak için yapabileceği şeyler vardı elbette. Sue Ann'e daha önce söylediği sözleri hatırladı: *Bir Brody'nin beni vurması için hâlâ çok geç değil.* Ama anlaşılan Mick onu susturmak için bedensel zarar verecek kadar ileri gitmeye niyetli değildi.

-Bu da onu daha az korkutucu yapıyordu. Belki Sue Ann Mick'in gözlerini görebilseydi, onun görüldüğü kadar kötü biri olmadığını anlayabilirdi. Belki Jenny'nin ona neden hiçbir şeye hayır diyemediğini anlayabilirdi.

"Çay?" diye sordu, alnındaki teri silmek için kolunun arkasını kullandı. "Kahretsin, çok sıcak."

"Üzgünüm, çay yok. Yapamayacak kadar meşguldüm. Kolaya ne dersiniz? Normal ya da diyet var."

"Bu iyi olur. Düzenli."

Buzdolabından bir kutu çıkardı ve adamın önce alnına, sonra boynuna bastırmasını izledi. Şimdiye kadar tanıdığı ve biraz terli olmasına aldırmadığı tek erkek oydu.

"Bugün özel bir şey mi yaptın?" diye sordu, vücuduna bakarak. "Çok şık giyinmişsin." Sarı desenli pamuklu bir etek ve uyumlu bir üst giymişti.

"Aslında HIV testi yaptırdım. Bu arada ben temizim."

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "HIV testi yaptırmak için mi giyindin?"

Gülmekten kendini alamadı. "Hayır, bu sadece benim giydiğim şey. Destiny'deki kadınlar böyle giyiniyor. Hala 1950'lerde falan olduğumuzu düşünüyoruz. sanırım."

"Güzel görünüyorsun," dedi kolasının kapağını açarak, sonra da sordu: "Taşınırken de böyle mi giyiniyordun?"

Daha önce bu konu hakkında pek düşünmemişti ama "Evet, çoğu zaman. Bu uygun bir 'öğretmen kıyafeti' ve sanırım ben de özümde bir Destinyalıyım."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "*Bunu* sana söyleyebilirdim, kedicik."

İkisi de hiç konuşmadan geniş kapıdan geçip oturma odasına doğru yürüdüler. "Vay canına," dedi, gözleri hemen duvardaki büyük boşluğa yöneldi. "Resmi indirmişsin."

"Aslında kısa bir süre önce."

Bakışlarını ona doğru kaydırdı. "Böyle daha mı iyi hissediyorsun?"

O da tereddüt etmeden başını salladı. Şimdiden, oda daha çok bir İnsanların yaşadığı, güldüğü, rahatladığı *normal bir* oturma odası.

"Duvar oldukça boktan görünüyor," dedi kıkırdayarak, "ama seni daha iyi hissettiriyorsa, bu iyi."

Kolasından uzun bir yudum aldı ama onu izlemeye devam etti ve yine hissetti, bakışlarında şehvet vardı ve eğer yanılmıyorsa, onun iyiliği için gerçekten... endişe duyuyordu.

Ormandaki o ilk geceden beri uzun bir yol kat etmişlerdi ama... evin kontrolünü ele geçirmek, hayatının kontrolünü ele geçirmenin ilk adımıydı ve bu Mick'le olan ilişkisinin kontrolünü de ele geçirmek anlamına geliyordu.

Bu da artık onunla seks yapamayacağı anlamına geliyordu. Sadece yapamazdı.

Çünkü her seferinde onun kendisini biraz daha derine, artık pek de gizemli olmayan gizem ağının içine çektiğini hissediyordu. Onun korkunç sırrını saklayabilirdi ama ona karşı bir şeyler *hissetme* riskini göze alamazdı. Ve- Tamam, ona karşı *zaten* seksle ilgili hisleri olduğunu biliyordu ama *daha* fazlasını riske atamazdı. Yeni boşanmıştı, her şeyin şokunu ve acısını yeni yeni atlatmaya başlamıştı. Ve o... şey, o bir belaydı. Kendi yarattığı bir sorun olmasa bile.

Birbirlerinden birkaç metre uzakta durmuş, birbirlerine bakıyorlardı; bu da kadının gözlerini yere indirmesine ve üstünün etekleriyle oynamaya başlamasına neden oldu. John Cougar radyoda alçak sesle "Ain't Even Done With the Night" şarkısını söylüyordu - eski bir istasyondan Crestview, Destiny'ye ulaşan tek sinyal.

"Gitmemi istiyorsun, değil mi?" Mick sordu.

Nasıl anladı? Fark etmezdi, bu işi kolaylaştırıyordu. Tekrar yere baktı ama sonra bakışlarını zorla onunkilere dikti. *Güçlü olmaya devam et, hayatını yeniden düzene sok.* "Evet," dedi usulca. Sonra başını salladı. "Ben... seninle yatmaya devam edemem."

"Bu uyumak değil, kedicik. Bu seks. Gerçekten *iyi, ateşli* seks."

Nefesini içine çekti, külotunda tanıdık bir kıpırtı hissetti ve bunun onu caydırmasına izin vermemeye karar verdi. "Adına ne dersen de, bunu yapmaya devam edemem. Çünkü sen tehlikelisin Mick. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" *Hissetmişti*

Önceden tehlikeliydi, çünkü sırrını bilmiyordu. Artık bildiğine göre tehlike kesindi. Bir parçası böyle olmamasını dilese bile. Onunla seks yapmak uzun zamandır başına gelen en muhteşem şey olsa bile.

Mick yavaşça başını salladı. "Evet tatlım, anlıyorum." Bu onu içten içe öldürüyor, bağırsaklarını düğüm düğüm ediyordu ama anlıyordu. O suçlularla takılacak türden bir kız değildi. Ve bu konuyu tartışmak, ona birlikte ne kadar iyi olduklarını hatırlatmak istiyordu. Çok bencil olmak istiyordu, çünkü onun dokunuşları ve öpücükleri ona merhem olmuştu

Son birkaç haftadır, onu bu gece buraya çeken şey de -her şeyden çok- bunlardı.

Ama Jenny Tolliver hayatı boyunca o kadar... dokunulmaz olmuştu ki, kendisine dokunmasına izin vermesine bile hayret etmişti. Ve onun ahlakı vardı. Ve

memnun etmesi gereken insanlar. Hayatı ilerledikçe birkaç ahlaki değer kazanmıştı ama hiçbir zaman memnun etmesi gereken, ondan bir şeyler bekleyen biri olmamıştı.

Belki de öyle olsaydı, her şey farklı olurdu.

Elbette tartışmak, ona hayatının ve muhtemelen onun da hayatının en iyi seksinden vazgeçtiği için deli olduğunu söylemek istiyordu ama belki de kediciğine biraz saygı göstermeye başlamanın zamanı gelmişti.

Kulübeye gizlice girdiği için ona hâlâ çok kızgındı - eğer girmeseydi, ikisinin de üzerinde çok daha az yük olurdu. Ama bu bir yana, eğer gitmesini istiyorsa giderdi.

"Yine de gitmeden önce..."

Gözleri güzelce açıldı. "Öyle mi?"

Aradığı kelimeleri bulmaya çalıştı ve sonunda basit olduklarını fark etti. "Teşekkür ederim kedicik, sırrımı sakladığın için. Ve benden nefret etmediğin için." Sonra elindeki soda kutusunu en yakındaki masanın üzerine bırakarak ona doğru bir adım attı, ellerini nazikçe yüzüne götürdü ve alına bir öpücük kondurdu.

O zaman geri adım atmak istedi, gerçekten istedi ama Tanrım, ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyordu, bu yüzden öyle kaldı, saçlarını kokladı, yumuşak saçlarına dokundu. yanaklar, zamanda donmuş hissetmek ve sadece bir süre bu şekilde kalmak istemek. Eğer ona daha fazla sahip olamayacaksa, bu hiç yoktan iyiydi.

O zaman kadının titremeye başladığını fark etti. Tıpkı geçen gece onunla yaptığı gibi.

Hâlâ parmak uçlarıyla yüzüne dokunurken, gözlerinin içine bakmak ve neler olduğunu anlamaya çalışmak için hafifçe geri çekildi.

Acı içinde görünüyordu. "Yapamam," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye ona güvence verdi. "Anlıyorum

tatlım. Sorun yok." "Ama değil."

Kahretsin, kafası karışmıştı.

"Ha?" "Yapamam, ama ben

sadece..."

Oh. Kızın güzel yeşil gözlerindeki bakıştan şimdi anlamıştı ve içinden bir sıcaklık akıyordu. "Ama sen istiyorsun."

"Ve yapamam, eğer sen..."

"Ne yapmazsam, kedicik?" diye nefes

aldı. "Beni ikna et," dedi.

Evrenin ebedi olmasının nedeni kendisi için yaşamamasıdır; dönüşürken başkalarına da hayat verir.

Lao Tzu

Dokuz

Jenny kendi sözlerinden dehşete düşmüş bir halde onun karşısında duruyordu. Ormandaki o ilk gece gibiydi. Onu deli gibi istiyordu, teni onun için karıncalanıyor, vücudu onun için ağrıyordu ve şu anda o kapıdan çıkıp giderse öleceğini hissediyordu.

Ama ona sahip olmasına izin veremezdi. Kendini bunun iyi olduğuna ikna edemedi. "İyi Jenny" tekrar saldırdı. Mick Brody gibi bir adamla birlikte olamayan "İyi Jenny". Evet, tıpkı eskisi gibiydi ama şimdi riskler çok daha yüksekti.

Gözleri de en az vücudu kadar şehvetle doluydu. Uyluklarının arasında kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Seni ikna etmek için," diye fısıldadı ılık ılık, sesi ağırlaşarak, "ne gerekiyor Jenny? Sadece söyle ve yapacağım."

"Ben...bilmiyorum." *Hiçbir yasayı çiğneme. Kardeşini gölün öbür tarafına gizleme. Hayatıma uyan bir adam ol.* Hepsi. şu anda imkansızdı ve işin ironik yanı, eğer doğru olsalardı, zaten onunla bir daha asla karşılaşmayacaktı.

"Bu nasıl?" derken gözleri daha da karardı ve ağzını onunkine indirdi.

Öpücük yumuşak ama sertti. Adamın sahip olduğu tüm gücün şefkatle örtüldüğünü hissetti. Karşılık olarak iç çekti ve ona karşı eridi. Ve mmm, adam onun için sertleşmişti. Güzel, harika bir şekilde sertti. Daha fazlasını arzuluyordu.

Ama aynı zamanda eski Jenny'yi de özliyordu. Tehlikeli bir adam rıhtımın ucundan onunla flört ederken. Jenny'nin güvende kalmasını. Jenny'nin şu anda yaşadığından daha güzel bir dünyada yaşadığını.

Onu tekrar öptüğünde, bu sefer daha derinden, bu onu tüketti. Gür ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, dili dudaklarının arasına girdi ve kendi öpücüğüne karşılık vermekten kendini alamadı. Şu anda onu öpmek

şeytanı öpmek, yılanı elma almak gibi. Bu onun hayır deme, her ikisini de bunun sona ermesi gerektiğine ikna etme şansıydı, onu baştan çıkarması için neredeyse yalvarmış olsa bile.

O zaman ona hayır de, yapamayacağını söyle.

Bu gece daha iyi uyuyacak, kendinizi daha güçlü hissedeceksiniz - bir kez ve herkes için.

Ama, Tanrım, yapamadı. Çünkü onunla birlikte olmak istiyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, belki de Sue Ann haklıydı - belki de bu seksten, doğru ve yanlışın daha fazlasıydı. Sıradan seks diye bir şey yoktu, en azından onun için. Bu şekilde yapmaya çalışmıştı. *Ama sonrasında bir şey hissetmeden bir erkeği nasıl içine alırsın? Ona bağlı hissetmeden nasıl bu kadar samimi olur, en vahşi yanlarınızı görmesine izin verirsiniz?*

Ve kendine rağmen, *tekrar* bağlanmak istiyordu. *Derinden.*

Ellerini tutup onu kanepeye götürdüğünde, ona izin verdi. Adam arkasına yaslanıp onu üstüne çektiğinde itiraz etmedi. Adam uzanıp göğüslerinin dış taraflarını avuçladığında ve başparmaklarıyla meme uçlarını okşadığında, kadın durmasını istemedi. Bunun yerine onu çılgınca öptü. Ve kendini tamamen ikna olmuş saydı.

Üstünü sutyenin üzerinden yukarı itti -sarı dantelli bir sutyen, çünkü son zamanlarda güzel iç çamaşırları giymek istiyordu- ve gördüğü manzara karşısında inledi. "Çok güzel," diye homurdandı, sonra onu bir öpücük daha için aşağı çekti.

Çabucak öpüşmelerin içinde kayboldu, öpüşürken birbirlerini soyduklarının farkında bile değildi. Adamın onun üstünü başından çekmesine yetecek kadar durdular, sonra tişörtünden kurtulmak için tekrar durdular. Adam arkasına masaj yaparken, kadın avuçlarını adamın göğsünde, karnındaki kaslarda gezdirdi, sonra külotunu aşağı çekmek için altına uzandı.

"Fermuarımı aç, kedicik," dedi ona.

Bunu daha önce yapmamıştı. Fermuarı açma kısmını. Ama yapmak istiyordu. Bu yüzden adamın kahverengi deri kemerinin tokasıyla uğraştı, sonra da kot pantolonunu açtı. Oradaki sert çıkıntıyı hissetmeden fermuarı indirmek imkânsızdı ve

Bunu istiyordu. Daha önce titriyordu ve şimdi yine titriyordu. Onu arzudan çılgına çevirmişti, bir erkeğin onu yapabileceğini bildiğinden daha fazla.

Bir an sonra onu avucunun içine aldı ve ikisi de nefes nefese kaldı. Kadın adamın gözlerine baktı ve adam kadının yüzünü ellerinin arasında tuttu. "Bu çok iyi hissettiriyor bebeğim," dedi ona ve hafifçe sıktı ve onun inlemesini dinledi. Sonra dudağını ısırđı ve burada hâlâ *biraz* kontrolü elinde tuttuğunu fark etti. Onun zevki üzerinde kontrol. Ve daha fazlasını istiyordu.

Adam uzanıp sütyeninin askılarını omuzlarından iterek göğüslerinin serbest kalmasını sağlarken o da masaj yaptı ve okşadı. Daha sert çalışırken onun nefesinde tıslamasını izledi, sonra öne doğru eğilerek onu boncuklu pembe bir meme ucunu ağzına aldı.

Yavaşça ve sertçe yalayarak kadının eteğinin altındaki nemin kabarmasına neden oldu.

-Sonra göğsünü derinden çekerek onu ağlattı.

Kot pantolonunu aşağı itti ve eteğini kaldırdı ve en yumuşak etini onun en sert etine bastırdı ve bu şekilde birlikte hareket ettiler, yavaşça, çenesindeki kaba, koyu renkli tıraşsız sakal, göğsünün hassas etini aşındırırken.

Ona içinde ihtiyacı vardı. Ve ona göstermek istiyordu, bu yüzden onu konumlandırmak için elini kullandı, sonra aşağı doğru itti.

İkisinden de derin zevk sesleri yükseldi. "Çok büyük," diye fısıldadı. "Çok mükemmel ve büyük."

"Hepsi senin için, kedicik," diye mırıldandı. "Her santimi."

Vücudu yeni bir hisle kasılırken dudağını ısırđı, sonra içgüdüsel bir dans gibi, bir kadının doğuştan bildiğı bir dans gibi ritmik bir şekilde onun üzerinde hareket etti. Adam onun kalçalarını tuttu, hareketlerini izledi ve kadın burada, bu odada, bu kanepede son kez bulunduklarından daha özgür hissetti, zevkini aramakta daha özgürdü, her sallanışını ve dalgalanışını izlemesine izin vermekte daha özgürdü.

Orgazm hızla, öfkeyle, tiz sesler eşliğinde geldi. Tutmaya çalışmadığı inilti. Etrafındaki duvarlarda yankılandığını hissetti.

onu, ikisini de saran çiğ, sade yakınlığı hissetti - daha önce paylaştıklarıyla aynı... ama bir şekilde farklı.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye homurdandı ona doğru ve kadın onun çiğliğini içine çekti, ciğerlerine çekti ve orada yerleşmesine izin verdi.

Ve sonra ona daha sert, daha kaba pompalamaya başladı. Göğüsleri hareketlerle birlikte zıpladı; adam ona daha derinden nüfuz etti. Kadın her sert darbeyi karşılarken birbirlerinin gözlerine baktılar. Daha fazla hamlık. Daha fazla sertlik. Bu onun içini vahşileştirdi.

Bu yüzden o da ona karşı daha sert hareket etti ve yukarı doğru her dalışında haykırdı. Adam onun kışını tuttu; kadın tırnaklarıyla adamın göğsünü tırmaladı. Öyle bir noktaya geldi ki, neredeyse boğulduğunu hissetti ve daha ne kadar dayanabileceğini merak etti, gözlerinin arkasında yoğunluk gözyaşlarının toplandığını hissetti ama onları tuttu - ve üstte olduğunu düşünürsek, ormanda bile bir erkek tarafından bu kadar alındığını hiç hissetmemişti. Her itişte homurdandı; dudağını ısırды ve başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı ve sonunda adam şöyle dedi, "Ah, Tanrım, Jenny-İçine geliyorum!" ve son birkaç vuruş neredeyse onu koltuktan kaldırdı.

Daha sonra bu şekilde yattılar, adam hala kadının içindeydi, kadının başı göğsünü. Sütyeninin hâlâ yarı düşmüş olduğunu hissetti, eteğinin aralarında toplandığını, dağınıklığı hissetti.

Lanet olsun. Bunu yapmamayı, hayır demeyi gerçekten istemişti. Şimdi şehvetin çılgınlığı geçtiğine göre nedenini hatırlıyordu. Tehlike. Tehlike her yerdeydi. Ve bu şekilde yaşayamazdı. *Yaşayabilir miydi?*

"Tanrım, neden bunu yapmaya devam ediyorum?" diye mırıldandı onun göğsüne. Sonra gözlerini kapadı; bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti.

Sesi yumuşak, sakın ve yorgun geliyordu. "Rahatla, kedicik. Bu sadece kimya. Bizde var. Hem de çok fazla. İyi hissetmekte yanlış bir şey yok."

Sizi iyi hissettiren adam, istediğinizi düşündüğünüz her şeyin tam tersi değilse. Eğer kafanızı karıştıran

neyin doğru neyin yanlış olduğunu.

Ve içindeki gerçeğe rağmen, *kimya* kelimesi canını yaktı. Ona seksin kendisi için bir şey ifade ettiğini söylemişti ama belki de o kısmı duymamıştı. Ve eğer bu böyle devam ederse... Tanrım, Mick Brody onun için bir şey ifade *edemezdi*, *ciddi* bir şey. Buna bir son vermeliydi!

Ama belli ki onun için zaten bir anlamı *vardı*. Kendisine öyle olmadığını söylemeye çalışıyordu. Ama onun derin ve karanlık sırrını sevdiği, değer verdiği ve saygı duyduğu babasından saklamıştı. Ve onun vücudunu arzuluyordu. Ve onun aklından neler geçtiğini bilmek istiyordu.

Ona *değer* veriyordu. Bay Tehlike. Ormandaki Bay Korkunç Aşık. O ona baktı! Bir kadının bir erkeği önemseydiği gibi. Bu kötü oldu.

Bırakın tehlikeli birini, şu anda hayatında bir erkeğe bile ihtiyacı yoktu. *Sen. Yapmalısın. Durmalısın. Durdurmalısın. Bir kez ve herkes için.*

Adam içindeyken bile duyguları yüzünden kendini azarlayarak ona doğru uzandı, ta ki adam eliyle nazikçe yüzünü kaldırıp ona bakmasını sağlayana kadar. "Beni dinle, güzel kedicik," dedi. "Her şey olabilirim Senin için her türlü sorun var ama sen ve ben, böyle... *Bu* iyi, tatlım. *Gerçekten güzel*. Ve iyi, ateşli, vahşi sekste yanlış bir şey yoktur."

Ve işte o zaman ona bir ton tuğla gibi çarptı. İyi,

sıcak, vahşi seks. Mick'le yaşadığı şey buydu.

Gerçekten *tutkulu*, *yoğun*, *evcilleşmemiş* seks.

Terrence'ın sahip olamayacağını düşündüğü türden.

Bunu fark etmesinin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordu.

Terrence hatalıydı! Yanlış, yanlış, yanlış. Ve belki de bunu başından beri kalbinde biliyordu ama kafasında bilmiyordu.

Yapabilirim. Vahşi olabilirim! Sınır tanımayabilirim! Yatakta iyi olabilirim!

Al bakalım, sıçan piçi! Ne bildiğini göster!

"Neler oluyor?" Mick sordu ve kadın orada yatarken birdenbire ona aptal gibi sırtıttığını fark etti.

Bir açıklama oluşturmaya çalıştı. "Ben... ben sadece... haklı olduğumu düşünüyorum. İyi, ateşli, vahşi sekste yanlış bir şey yok."

Gözlerini kırptırdı, açıkça şaşırmişti. "*Bu* kolaydı. Bunu söylediğim ve senin bana inanmadığın diğer zamanlar hariç."

Az önce büyük bir aydınlanma yaşadığını açıklayamazdı. Birkaç dakika önce ona ahlaki açıdan iğrenç görünen şeyin birdenbire heyecan verici ve inanılmaz derecede *doğru geldiğini* söyleyemezdi.

Ama bunu içinde, ruhunun derinliklerinde hissetti. Yeni bir özgürlük. Yeni bir dünyaya karşı zafer duygusu. Bu tıpkı resmi indirmek gibiydi. Artık bir yetişkindi ve istediğini yapabiliyordu. Mick'le istediği kadar vahşi seks yapabiliyordu.

Ve... bunu, onu umursamadan yapabileceğine karar verdi. En azından sensiz kaybolurum gibi ciddi bir şekilde.

Az önce içinden geçtiği tüm o yapış yapış, kız gibi duygulara gelince... boş ver onları. Artık öyle hissetmeyecekti. Daha sert, daha güçlü, daha erkek gibi olacaktı.

Ve kötü kısımlara, korkutucu şeylere gelince, onları düşünmezdi. Onlar gölün ötesinde, çok çok uzaklardaydı.

Çünkü az önce yaşadığı vahiy... derin, ciddi ve dönüştürücüydü. Her şeyi değiştirdi. Ya da izin verirse değiştirecekti.

Ve buna izin vermeye hazırdı.

Artık duygusal duygular yok. Daha fazla korku yok. Şu andan itibaren Mick'le ilgili sadece iyi şeyleri düşünecekti. Ve belki de bu o kadar zor olmayacaktı, çünkü iyi şeyler gerçekten de *çok iyiydi*.

Ertesi akşam Caroline Meeks'in bunko partisinde Jenny, Sue Ann'i boş bir koridora çekme fırsatı bulurken, diğer kadınlar fondü kabının etrafında toplanmış Caroline'a yeni perdeleri için iltifat ediyorlardı.

"Büyük bir atılım yaptım," dedi Jenny.

Sue Ann, Viktorya döneminden kalma büyük evin koridorundaki kadınların duymadığından emin olmak için alçak sesle konuştu. "Babana mı söylüyorsun?"

Jenny başını salladı. "Hayır, Mick ile harika bir seks yapıyorum."

Sue Ann gözlerini kırptırdı. "Um, buluş nerede? Bu kısmı zaten biliyordum."

Jenny bir parmağını kaldırdı. "Ama mesele şu ki, bu harika. Vahşi. Çılgınca."

"Evet, evet ve evet. Hâlâ haberi alamadım."

"Terrence vahşi seks *yapabileceğimi* düşünmüyordu."

Sue Ann'in gözleri parladı ve başını arkaya yaslayarak "Ohhhhh" dedi. *Sonunda* anladı. Sonra da iyi bir önlem olarak "Sıçan piç" diye

ekledi. Jenny, "Bu yüzden kendimi biraz... sevinçli hissediyorum," dedi.

Sue Ann gözlerini kırptırdı. "Aramızda *kalsın*, Jen. Mick'le çılgınca seks yaptığının farkında değildim, yoksa sana söyledim."

"Bunu fark ettim - Terrence'ın beni neden aldattığına dair aptalca açıklamasıyla ne kadar çeliştiğini henüz anlamamıştım."

"Aptal haklı. Aptal pislik."

Jenny hafif bir şaşkınlıkla geri çekildi. Sue Ann ilk kez isim takma konusunda değişikliğe gitmişti. "Piç fare yok mu?"

Sue Ann'in cevabı gayet açıktı. "Bundan biraz sıkıldım, o yüzden yeni bir yol izleyebileceğimi düşündüm." Ağırlığını zarif bir kedi topuklu sandaletten diğerine kaydırды. "Her neyse, senin adına gerçekten

mutluyum, ciddiym. I

O pisliğin sana kendini bu kadar kötü hissettirmesinden nefret ediyorum. Ama şimdi bilmem gerek. Bugünlerde aşık Mick'le aranız *nasıl*? Seks kısmını saymazsak."

Jenny gözlerini açan ifşaatından sonra bu konuyu daha da düşünmüş ve bir cevap hazırlamıştı. "Resmen çılgın bir ilişki yaşıyorum. Ve bunu yapmamda bir sakınca olmadığına karar verdim, çünkü düzgün bir seksi *hak ediyorum, değil mi?*"

"Amin, kardeşim." Sessiz, mini bir beşlik paylaştılar.

"Ve ben sadece... bilirsiniz, durumun olumsuz yönlerini düşünmeyeceğim."

Sue Ann omuz silkerek, sanki bu sıradan bir ilişki engeliymiş gibi, "Barındırdığı kaçak mahkûm," dedi.

"Ve buna yol açan tüm drama yüzünden biraz duygusal olarak dahil olduğumu kabul etsem de, şimdi bu konuda aklım başımda. Terrence'ın yaptığı saçmalıklardan sonra iyi bir sekse hakkım olduğunu anlamak, bunu doğru bir perspektife oturtmama yardımcı oldu - bu bir yaz ilişkisi, başka bir şey değil."

Ne yazık ki Sue Ann tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Eğer o adama ve sorunlarına takılmadan onunla birlikte olabilersen senin adına gerçekten mutlu olurum. Ve burada rüzgarda savrulan yasal tehlikeleri unutmak için gerçekten çok çabalıyorum. Ama... babana söylememek konusunda ne hissediyorsun?"

Jenny içini çekti ve midesi biraz olsun bulandı. "Bu en zor kısmı. Ama ben gerçekten doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum. Eminim buna saygı duyacaktır, sence de öyle değil mi?"

Sue Ann artık *tamamen* şüpheci görünüyordu ama yine de, "Evet, tabii ki yapar," dedi. İkisi de Walter Tolliver'ın bu işi yapabileceğini çok iyi bildikleri halde

İliklerine kadar bir kanun adamıydı, onun için kanun kanundu ve gri alan yoktu, sadece siyah-beyaz vardı. "Ama sekse geri dönelim," dedi Sue Ann.

Jenny çenesini indirdi. "Tek düşündüğün bu mu? Ne zamandan beri bu kadar seks tüccarı oldun?"

"Uykusu inanılmaz derecede hafif olan ve aynı zamanda anne ve babası odasının kapısını her kapattığında korkan bir çocuğum olduğu için."

"Oh." Jenny bunu bilmiyordu. Ve evliyken Terrence'la *sıkıcı bir* seks yaparken bunun o kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmezdi ama şimdi Mick'le seks yaptığı için Sue Ann'in acısını hissediyordu. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Bu nedenle, bu ilişkinize tamamen katılsam da katılmasam da, eğer yaparsanız, bunu duymak istiyorum. Yaşlı evli bayanı eğlendir. Mick Brody'nin seks numaralarında yeni ne var? Yine ormanda mı yaptın? Bir ağaca karşı mı? Ayakta mı? Avizeye asılarak mı? Dökülme."

Jenny kahkahasını bastıramadı ama yine de cevap verirken sesini alçak tutmayı başardı. "Bu sefer kanepedeydi."

"Gerçekten mi?" dediğinde Sue Ann'in sesini acı bir hayal kırıklığı renklendirdi.

"Ama yine de çok ateşliydi," diye güvence verdi Jenny. "Yaşadığımız tüm seksler kadar ateşliydi."

"Ormana kıyasla mı? Gerçekten mi? Kanepe de aynı derecede sıcak mı?"

"Mick ile, kesinlikle." Hatırlamakla birlikte gelen hülyalı iç çekişi tutamadı.

"Vay canına," diye cevap verdi Sue Ann, sesi biraz şaşkınlık içinde çıkıyordu. "Son zamanlarda hayatımı gerçekten *renklendirdin*, kız arkadaşım." Sonra koridordan aşağıya, partiye doğru baktı, Jenny de baktı - hem Tessa'nın hem de Amy'nin ön kapıdan girdiklerini görmek için tam zamanında. "Şimdi gel, bunko'da kışına tekme basacağım, tıpkı gerçek bir Kader kadınının yapabileceği gibi."

Jenny'nin elinden tutup onu oyunların başlayacağı büyük odaya çekerken Jenny, Destiny'nin

Gerçekten de onun için özlediği ama belki de ne kadar özlediğini fark etmediği pek çok şeyi barındırıyordu: Sue Ann'in arkadaşlığı, babasının sevgisi ve dünyasını sarsan seks.

Mick, Wayne'in yatağının yanında oturmuş, Mick'in evinden getirip bir zamanlar ailelerinin oturma odası olan yere kurduğu televizyonda Reds'in maçını izliyordu. Yine kavurucu bir öğleden sonra maçın sekizinci devresiydi ve Jay Bruce vuruş için hazırды. Pencerelelerdeki elektrikli vantilatörler uğulduyor ve Mick evi çevreleyen ağaçların güneşin çoğunu engellediği için şükretmeyi hiç bırakmıyordu, yoksa sıcaklık dayanılmaz olurdu.

Mick yıllardır Reds'i takip etmiyordu ve Wayne'in de etmediğinden emindi, ama çocukken taraftar olmuşlardı - maçları televizyondan izlemek ya da radyodan dinlemek o zamanlar güzel bir oyalanmaydı. Yapacak hiçbir şeyin olmadığı sıcak bir öğleden sonra, şimdi de yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu.

Bruce oyuna girdikten ve oyun reklama girdikten sonra Mick ayağa kalktı. "Sandviç yapacağım, bir şey ister misin?" Wayne bugünlerde pek bir şey yemiyordu. Ama en azından son zamanlarda ağırları kontrol altına alınmıştı.

Wayne bir an düşünür gibi oldu, cevabı asık suratlıydı. "Şeftali, belki."

Wayne'in yemeğe karşı ilgisizliği, ikisinin de orada oturmuş onun ölmesini beklediklerini hatırlatan bir başka şeydi - bir süre normal yemek yemişti, sonra sadece yumuşak şeyler yemeye başlamıştı ve son birkaç gündür tek istediği konserve şeftaliydi. Ama Mick bunu hissetmemeye çalışarak konservenin kapağını açtı, birazını suyuyla birlikte bir kâseye doldurdu, çünkü Wayne'in son günlerde şeftaliden çok suyunu tükettiğini fark etmişti, sonra da kâseyi bir kaşıkla birlikte kardeşine götürdü. Yine de kendisi için jambonlu sandviç hazırlarken biraz uyuşmuş hissetti, açlığı ve sağlığı için neredeyse suçluluk duyuyordu.

"Peki, buradan ayrıldıktan sonra geceleri nereye gidiyorsun, dostum?" Mick elinde sandviç ve bir kutu kola ile odaya geri dönerken Wayne birdenbire sordu.

Oturdu, kapağını açtı, bir yudum aldı ve daha fazla suçluluk duydu. "Gittiğimi fark ettiğini bilmiyordum. Sadece gece uyuduğunu düşündüğümde gidiyorum, yoksa burada olurdum. Üzgünüm dostum."

Wayne yorgun bir sesle de olsa usulca kıkırdadı. "Kızgın değildim, sadece merak ediyordum. Her saniye burada olmak zorunda değilsin, dostum. Ben... şimdilik iyiyim. Çoğunlukla."

Evet, Mick bunu biliyordu. Yorgunluğuna rağmen, Wayne'in ağrı kesici ilaçlarına devam ettiği sürece, kardeşi şimdilik oldukça iyi durumdaydı -Kendi kıyafetlerini değiştirebiliyor, tuvalete kendi başına gidebiliyor ve hatta ara sıra kalkıp birkaç dakika dışarıda yürüyebiliyordu. Gerçi Mick son birkaç haftadır bunu giderek daha az yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben... gölün karşısına geçiyordum," dedi Mick, bu haberin kardeşini şaşırtacağını biliyordu. Wayne'e Jenny hakkında hiçbir şey söylememişti - Wayne bir daha asla seks yapmayacakken kardeşine muhteşem bir kızla seks yaptığını söyleme fikri çok bencilce gelmişti. Ayrıca o Wayne'e burada olduğunu başka birinin bildiğini söyleyerek onu endişelendirmek istememişti.

Wayne anlaşılabilir bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Gölün karşısında mı?"

"Bunu uydurduğumu düşüneceksin kardeşim ama... Jenny Tolliver'a karşı bir şeyler hissediyorum. Onu hatırlıyor musun? Gölün karşısındaki küçük sarı evde yaşıyordu?"

Wayne gözlerini kırptırdı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Mick usulca güldü. "Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama bu doğru."

"*Bu* nasıl oldu?"

Mick hikâyeyi sekse odaklanmadan anlattı, ama o bitirdiğinde Wayne de sekse odaklanmıştı. O da Mick'in bu fikre alışmaya başlamadan önce yaşadığı şok kadar şaşırmış görünüyordu. "Yani bana diyorsun ki

aslında küçük Jenny Tolliver'ı yapıyorsun, mükemmel bikinili amigo kızı."

Mick nedense işin bu kısmı hakkında konuşurken pek rahat değildi ve nedenini de bilmiyordu çünkü Wayne'le kimden ne aldıkları konusunda her zaman açık olmuşlardı. O yüzden sadece "Evet." dedi.

Wayne güldü. "Dostum, sen şanslı bir orospu çocuğusun."

Evet, eğer ölmek üzere olan bir kadına bakma kısmını saymazsan. ve tüm dünyadan bir sır olarak saklamak. Ama bunu söylemedi. Wayne'e kıyasla oldukça şanslı *olduğunu* tahmin ediyordu.

Mick sonunda, "Onun polis şefinin kızı olduğu gerçeği hakkında endişelenmeyecek misin?" diye sordu.

Wayne'in yüz ifadesi asıldı. "Kahretsin, bunu unutmuşum."

Mick'in zihninde Jenny her zaman babasının mesleğine sıkı sıkıya bağlıydı, bu yüzden Wayne'in unuttuğunu hayal etmek zordu, ama belki de ağrı kesicilerden kaynaklanıyordu. "Merak etme, Jenny söylemez."

Ama şimdi Wayne de Mick'in yakın zamana kadar hissettiği gibi kuşkulu görünüyordu. "Neden olmasın ki?"

"Kimseye zarar vermediğimizi biliyor," diye açıkladı Mick. "Anlıyor."

Zayıf vücudu yatağa uzanmış olan Wayne bir dakikalığına maça odaklanır gibi oldu, sonra tekrar Mick'e baktı. "Tüm söyleyebileceğim- "O hatunu çarşafların arasında mutlu etsen iyi olur kardeşim, yoksa ikimiz de boku yeriz."

Mick usulca kıkırdadı. "Aslında henüz çarşafların arasına girmedik, ama onu mutlu etmek umursadığım bir iş değil, bu yüzden sanırım iyi durumdayız. şekil."

Wayne'in çukurlaşmış gözleri televizyona dönmüştü ama Mick onun yüzünde beliren hoş ifadeden kafasının başka bir yerde olduğunu anlayabiliyordu.

Şeftalileri kucağında unutulmuş bir şekilde duruyordu. "O günleri hiç düşündün mü?" diye sordu.

Mick'in ona *hangi* günler olduğunu sormasına gerek yoktu, o çok iyi biliyordu. Anne babalarının parmaklarının altından kurtulacak kadar büyüdükleri, evden bir arabayla ya da bir tekneyle, ellerinde ne varsa onunla uzaklaştıkları günler. Ama başları ciddi belaya girmeden önce, Wayne'i uzaklara gönderen türden. "Evet, öyle," dedi Mick. *Çok sık.*

En iyi zamanları değildi - hâlâ boktan bir ev hayatları vardı ve onları kanunun yanlış tarafına geçiren şeyler yapmaya başlamışlardı. Ama başka bir açıdan, en iyi zamanlardı, en azından *onun* hatırlayabildiği en iyi *zamanlardı*. Tembel günler gölün etrafında yüzüyor, tatlı Jenny Tolliver'ın güneşlenmesini izliyordu. Lucky'nin eski Camaro'sunda kaygısız geceler, ellerine bira almaya çalışmak, kız tavlamaaya çalışmak.

Tam o sırada Wayne yatakta hafifçe kıpırdandı ve kâsedeki şeftali suyunu çıplak karnına döktü; hava o kadar sıcaktı ki bugün ikisi de gömlek giyme zahmetine katlanmamıştı ve Wayne sadece Mick'in eski pamuklu şortunu giymişti. Wayne usulca küfretti ve Mick yatağın yanına koyduğu eski sehpanın çekmecesine uzanarak orada sakladığı peçeteleri aldı.

Bir an sonra, çekmeceyi kapatmaya *gittiğinde*, gözleri içine koymadığı bir şeye -aslında iki şeye- takıldı. Her ikisi de onu anında çocukluğuna götürdü. Biri gri çakmaktaşından, mükemmel şekilli bir ok ucuydu. Sırt, arazinin geri kalanı kadar dik bir alandı ama ağaçsızdı ve bir şeyler yetiştirmek için yeterince güneş alıyordu. Diğeri ise onların çocukken göl kenarında dururken çekilmiş buruşuk bir fotoğrafıydı. Mick yedi, Wayne ise on yaşlarındaydı.

"Kahretsin, bunları sakladın mı?" Mick ikisini de dışarı çekerek sordu. Normal şartlar altında Wayne duygusal bir adam değildi ya da belki de, diye düşündü Mick birden, Wayne normalde bunu belli etmezdi.

Ama şimdi, utangaç görünme zahmetine bile katlanmıyordu. Bu değişimin ilaçlardan mı yoksa ölümün yaklaşmasından mı kaynaklandığını Mick bilmiyordu. "Elbette," Wayne basitçe söyledi.

Mick o ok ucunu neredeyse unutmuştı, ama şimdi hatırladı Burayı bulduklarında ne kadar heyecanlandıklarını, tarih, farklı zamanlarda yaşamış farklı insanlar gibi şeyler hakkında ilk kez gerçekten düşündüğünü. Kızılderili bir adamın kendisinden önce burada, bu sarp, karanlık toprak parçasında bulunmuş olmasını bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Elbette şimdi söz konusu Kızılderili'nin muhtemelen bir av gezisinde olduğunu biliyordu ama o zamanlar Kızılderili'nin burada, kendileriyle aynı noktada yaşadığını hayal etmişti ve bu da sarp, kayalık yamacı daha önce olduğundan biraz daha serin göstermişti.

"Bu şeyi bunca yıl yanında mı taşıdın?" dedi Wayne'e. "Neden?" "Şans için," dedi Wayne.

Bir saniye sonra ikisi de gülmekten kırıldılar.

"İyi ki almışım," diye devam etti Wayne şakayla, "yoksa başıma kötü bir şey gelebilirdi."

Ve biraz daha güldüler. Ve kahretsin, değişiklik olsun diye burada gülünecek bir şeylerin olması güzeldi. Kahkahalar biraz hastalıklı olsa bile, hiç gülmemekten daha iyiydi.

"Hayır," dedi Wayne kahkahalar azalınca, "bana sadece çocukluğumuzu hatırlatıyor."

Mick geçmişini düşündü ve yanıldığını fark etti; o zamanlar en güzel zamanlardı. Kardeşiyle birlikte bu sivri yamaçlarda dolaşmak, dik tepeleri kesen derede oynamak, toprağı keşfetmek. Hatırladı Wayne ona göz kulak oluyor, ağaçlara tırmanırken dikkatli olmasını söylüyor, ona kullanabileceğı en iyi uzuvları gösteriyordu. Ve ailelerine karşı da onu koruyordu. Bir keresinde Mick dereye düşüp yeni gömleğini yırtmıştı ve yeni gömlekler pek sık gelmediğı için başı büyük belaya girmişti. Wayne ortaya çıkmış ve Mick'i ittiğini, bu yüzden düştüğünü iddia etmişti ama bu doğru değildi, ama Wayne bunun için dayak yemişti, böylece Mick dayak yemek zorunda kalmayacaktı.

Mick aniden, "Teşekkürler," dedi, çünkü hiç teşekkür ettiğinden emin değildi ve zaman daralıyordu, "benim için kırbaçlandığın o gün için."

Wayne yatakta sadece omuz silkti. "Sen küçüktün. Ve onlar da lanet olası pisliklerdi."

Mick başını arkaya yaslayarak, "*Dostum*, o zamanlar seni örnek alıyordum," diye düşündü. "Tıpkı senin gibi olmak istiyordum."

Sözlerindeki ironi, olayların nasıl geliştiğine dair ironi ancak Wayne, "Seni asla kötü şeylere sürüklemek istemedim, dostum. Seni asla... bana dönüştürmek istemedim."

Mick, zaten kendi hatası olduğundan emin olmadığı şeylerin suçunu kardeşinin üstlenmesine izin vermenin sırası değildi diye düşündü. "Bence ikimizden birinin bulaştığı her kötü şey için annem ve babam suçlanmalı."

"Yine de bazı zamanlar vardı... Seni eve göndermeliydim, gelmeni istememeliydim.
-Biliyor musun?"

Crestview'deki içki dükkânını ve Mick'in hatırlamak istemediği diğer benzer olayları kastediyordu. Ama yine de bunun için kardeşini suçlamıyordu. Ve bu yüzden, bu sözleri hayatında herhangi bir insana söylediğinden emin olmasa da, şimdi tam zamanı olduğunu düşündü ve tamamen dürüst oldu. "Seni sevdim dostum. Sen... sevdiğim *tek* şeydin."

Bunu takip eden kısa sessizlikte bir TV spikeri "Ve bu Reds'e ait!" dedi. İkisi de başlarını kaldırıp baktıklarında maçın bittiğini ve Great American Ball Park'ın üzerinde havai fişeklerin patladığını gördüler.

Mick, Wayne'in yatağının yanındaki kumandaya uzanarak televizyonu kapattı, sonra uzanıp evden getirdiği müzik setini açtı. Radyoda seksenli yılların Tommy Tutone şarkısı çalıyordu - Jenny adında bir kız hakkında.

Wayne cevap vermemişti ama Mick söylediği için pişman değildi. Ayağa kalkıp mutfığa çöp götürmek üzereydi ki Wayne, "Ne var?"

şimdi seviyor musun?"

Radyodan "*Jenny, Jenny*" akıyordu ve Mick bunu biraz aklından çıkarmaya çalıştı, hatta sesi kısmak için uzandı. "Bilmiyorum. Ben... işimi seviyorum. Seviyorum..." Başka ne vardı? Gerçekten sevdiği şeylerin listesine koyabileceği kadar büyük başka ne vardı? Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Kız mı?" Wayne sordu. "Jenny Tolliver."

Mick gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarını kardeşine çevirdi. "Onu *seviyor* muyum? Lanet olsun dostum... sadece... bilirsin işte, seks."

Wayne kendinden emin bir şekilde, "Yalancı," dedi.

Yüzünden belli oluyor muydu? Jenny'ye olan hisleri, ona olan ihtiyacı? "Ona değer vermediğimi söylemiyorum ama... *aşk* çok büyük bir kelime. Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum."

"Ne? Ergenliğimizden beri ona karşı ereksiyon halindesin." Mick

güldü. "Bu birini tanımaktan farklı bir şey."

"Yine de iyi bir başlangıç. Yani... bu kızı sevebileceğini düşünüyor musun?"

Bu öneriden hâlâ korkan Mick başını salladı. "Gölün karşısında yaşıyor ve babası polis şefi. Hesabı sen yap."

"Sorunların ne olduğunu sormadım, onu sevip sevemeyeceğinizi sordum."

Kahretsin. Dünyadaki onca lanet şey varken gidip *aşktan* bahsetmek zorunda kalmıştı, değil mi? Wayne'e karşı dürüst olduğu, hissettiklerini söylediği için başına bunlar gelmişti. Ama şimdi Wayne'i sevdiğinden değil, Jenny'den bahsediyorlardı. Göğsü... gerçekte... ve bunu düşünmenin ne kadar zor olduğuyla... ve bunu kabul etmenin ne kadar zor olduğuyla sıkıştı. "Farklı bir yerde ve zamanda... belki."

"Mesele şu ki," dedi Wayne, gözlerinin kapanmasına izin vererek, aniden her an kendinden geçecekmiş gibi bakarak, "Seni... tamamen yalnız bırakmayacağımı düşünseydim ölürken daha iyi hissederdim."

"Benim için endişelenme, kardeşim. Bir süredir yalnızım ve idare ediyorum."

Ve Wayne'in onunla tartışmasını, bu konuda onu sıkıştırmaya devam etmesini bekledi, ama Wayne tamamen sessizleşti ve Mick onun uykuya daldığını fark etti.

İyi, güzel. İlaç Wayne'i aniden öngörülemez yapıyordu. Ya da belki de daha önce düşündüğü gibi, kardeşini bu hale getiren *ölümdü*. Durum ne olursa olsun, konunun kapandığına sevinmişti. Jenny'yi istiyordu, Jenny'yi arzuluyordu, ayrı oldukları zamanlarda Jenny'nin hayalini kuruyordu ve Jenny'yi tekrar göreceği zamanı iple çekiyordu. Ama bunların hiçbiri aşk anlamına gelmiyordu. Bu tür bir aşk onu tokatlasa bile bilemezdi. Her neyse.

Ve bunu istemiyordu bile. Wayne'e söylediği şey doğrudu; yalnız kalmayı öğrenmişti. Aileleri öldükten sonra, Wayne hapse girdikten sonra. Ve Mick için yalnız olmanın gerçeği şuydu: Hayatında bu şekilde daha güvende hissediyordu ve bundan hoşlanıyordu. Jenny rahatlatıcıydı. Ama bu iş bittiğinde, eşyalarını kamyonu atıp Cincinnati'ye dönmeye hazır olacaktı - tek başına.

Under the Covers, Destiny's *Town Square'de* krem rengi süslemeli adaçayı yeşiline boyanmış iki katlı eski bir binada yer alıyordu. Vitrindeki bir tabelada Salı akşamı bir kitap kulübü toplantısı yapılacağı duyuruluyordu. Jenny ve Sue Ann içeri adım attıklarında, Jenny'nin burnuna harika bir kitap kokusu geldi.

Büyük bir tekir kedi sessizce yüksek bir kitaplıktan fırlayıp tezgâhın üzerine kondu ve Jenny, Amy'nin "Dikkat et Shakespeare" diye bağırdığını duydu, hemen ardından başını kaldırıp "Hey, sonunda burayı görmek için uğradın!" diye haykırdı.

"Vay canına, harika bir mağaza," dedi Jenny ve bunda ciddiye. Aşırı doldurulmuş rahat sandalyeler ve örgülü halılarla bezenmiş mekân hemen sıcak ve rahat hissettirdi. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Amy, Jenny ve Sue Ann'i selamlamak için tezgâhın etrafından dolanırken gülümseyerek, "Arkada bir de açık hava verandamız var," diye övündü. "Kitap kulübü buluşmaları
Son zamanlarda hava çok sıcak olsa da içeride kalmayı tercih ettik."

Jenny'nin gözleri yere inen ve zıplayarak sandalyelerden birine yerleşmeden önce ayak bileklerini örten kediye kaydı. "Kedinin nesi var?" Gerçek şu ki, bir kedinin kendisine sürtünmesi tuhaf bir şekilde... rahatlatıcı gelmişti, bu hissi uzun zamandır yaşamamıştı.

"Onu istiyor musun?" Amy sordu. "Yaklaşık bir ay önce buralarda takılmaya başladı, ben de açlıktan ölmesin diye onu beslemeye başladım ve tabii ki şimdi buradan ayrılmıyor. Ona Shakespeare demeye başladım çünkü o bölümde çok uyuyor gibi görünüyor. Ama resmi olarak evlatlık verilecek, ne dersiniz?" Amy'nin kaşları umutla kalktı.

Yine de Jenny hemen karşı çıktı. "*Bana* bakma. Sadece yaz için şehirdeyim." Bir şekilde bu fikir cazip gelse bile. Etrafta tekrar bir kedi olması. Sayılır. Ama... evcil hayvanlar asla uzun ömürlü olmazdı. Aklından Snowball'la ilgili kısa bir düşünce geçti.

Amy omuz silkti. "Nereye giderseniz gidin mutlu olacağından eminim."

Ama Jenny sadece güldü ve bu fikri bir kenara itti, çünkü böylesi daha kolaydı. Tanrı biliyordu ki aklında zaten yeterince şey vardı. "Neden onu evlat *edinmiyorsun*? Hatırladığım kadarıyla sen bir kedicisin."

Amy kesin bir ifadeyle, "Olmaz," dedi. "Bay Knightley buna asla izin vermez."

Şimdi kaşlarını kaldıran Jenny'ydi. Sue Ann'e göre ne Amy ne de Tessa hiç evlenmemişti, Rachel da öyle. "Bay Knightley?"

"Evdeki kedim," dedi Amy. "Bana karşı çok sahiplenici. Ve başkalarıyla iyi oynamıyor."

Tam o sırada Tessa kollarında bir yığın kitapla iki yüksek rafın arasından çıkageldi. "Amy'nin kusuruna bakma," diye açıkladı merhaba derken. "Kedisine *çok düşkün*. Ve çok fazla Jane Austen okuyor - kedinin adı da buradan geliyor."

Amy protesto edercesine gözlerini devirdi. "Bunun teknik olarak Çok fazla Jane Austen okumak *imkansız* mı? O sadece altı kitap yazdı."

Tessa gözlerini devirerek karşılık verdi. "Peki, o zaman..." Bakışlarını Jenny ve Sue Ann'e çevirdi. "Çok fazla Jane Austen okuyor."

"Jane Austen'ı *severim*," dedi Sue Ann temkinli bir ifadeyle.

"Elbette, hepimizin var," dedi Tessa. "Ama onun karakterlerinin adını taşıyan evcil hayvanlarınız var mı?"

Sue Ann, "Pekala, tamam, belki ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verince Amy kollarını kavuşturdu ve sinirli görünmeye çalıştı.

"Kedim hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi ve başka bir önemli konuya geçti. Jenny, kitap kulübüne katılacak mısın?" Yüzüne cesaret verici bir gülümseme yayıldı.

"Tanrım," dedi Jenny, "çok isterdim... ama yaz okumalarım muhtemelen müşterilerinizin hoşuna gidecek şeyler değil. Stephen Hawking? Brian Greene?"

Tessa'nın gözleri kısıldı. "Brian Greene mi? O da bir bilim adamı

değil mi?" "Fizikçi idollerinden bir diğeri," diye açıkladı Sue Ann

kızlar için. "Demek hâlâ astronomiyle ilgileniyorsunuz, ha?" Tessa

sordu.

"Korkarım öyle. Bunun bazen beni sosyalleşmesi zor biri haline getirdiğini bilsem de," dedi Jenny gülerek.

Tessa omuz silkti. "Sizinle sosyalleşmeye devam edeceğiz ama sadece kitap okumayacağız."

"Yine de çok yazık," diye ekledi Amy, "çünkü son zamanlarda kitap kulübüne gelmeye başlayan erkekler bile oldu."

Bunun üzerine Jenny bir homurtu çıkardı. "O zaman uzak durmam için daha iyi bir neden var. Erkekler bu yaz ilgilendiğim son şey."

Ormanda tanıştığım bir suçlu dışında.

Amy çenesini indirerek ve her şeyi biliyormuş gibi bakarak cevap verdi. "Ama son zamanlarda Adam Becker'ı gördün mü? Çok iyi görünüyor. Ve bana gelecek hafta geleceğine söz verdi."

"Çünkü ona gözdağı verdin," diye belirtti Tessa.

Jenny gözlerini bıkkınlıkla kocaman açmıştı. "Herkesin bana Adam Becker'ı ayarlamak istemesi de neyin nesi? *Hiç* ilgilenmiyorum."

"Logan Whitaker o zaman?" Amy sordu. Jenny hafızasını yokladı ve Logan'ın büyüdüklerinde Amy'nin komşusu olduğunu hatırladı - onun için bir tür kardeş gibiydi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi biraz daha vurgulayarak. "Logan'a karşı değilim ama..."

Yine de Amy bastırılmadı. "Mike Romo'ya ne dersiniz? Bizden biraz daha yaşlı olmasına rağmen o bir polis ve baban için çalışıyor, yani muhtemelen onu tanıyorum."

"Hayır, Mike Romo'yu tanımıyorum. Yani, onu gençliğimizden biraz hatırlıyorum ama-"

Amy onu baştan çıkarmak için tasarlanmış bir sesle, "Fena halde *seksi*," dedi.

Bu da Tessa'nın gözlerini devirmesine neden oldu. "Bin yıl geçse de kitap kulübünüzün kapısından içeri girmezdi ve bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü çoğu insanlar onun bir pislik olduğunu düşünüyor."

"Pislik herif," dedi Sue Ann. "Softbol sahasında iyi görünüyor." Jenny'ye baktı. "O ve Jeff aynı takımda oynuyorlar."

Hoş karşılanmayan sohbet konusuna rağmen, konuştukça Jenny'ye eski günlerdeki gibi geliyordu - iyi anlamda. Amy'nin gençken bile çöpçatanlık yapan bir yapısı vardı ve bu durum Jenny, özünde çoğu insanın çok fazla değişmediğini söyledi, ki bu biraz güven vericiydi.

Mick hariç tabii. O değişmişti. Buna gerçekten inanıyordu, her geçen gün daha da fazla. Ve belki de bu onun için birden fazla açıdan sağlıklıydı, çünkü bu yaz inanacak iyi bir Şeye *ihtiyacı vardı*.

Onlar konuştukça, dedikodu yaptıkça ve kıkırdadıka, kızlardan biri olmanın basit rahatlığına kendini daha çok kaptırdıka, içinde küçük, olgunlaşmamış bir parça yükseldi ve tıpkı Sue Ann'e anlattığı gibi Amy ve Tessa'ya Mick hakkında her Şeyi anlatabilmeyi diledi. Ama elbette yapamazdı.

Yaşamak böyle bir Şeydi... yani neredeyse ifte hayat. Gündüzleri "iyi Jenny" Tolliver, geceleri ise Mick Brody'nin sevgilisiydi. Sadece *onu* düşünürken bile i çamaşırları karıncalanıyordu.

"Bu hınzır sırtış niye?" Tessa aniden sordu ve Jenny irkildi, bunun için kendini tokatlamak istedi.

"Sırtırmak mı? Ne sırtması?" Sinirle gözlerini kırpıştırdı.

Sonra Amy bakışlarını kısarak çenesini indirdi ve bir vakayı çözmek üzere olan Sherlock Holmes gibi baktı. "Bir sırrın var," dedi yavaşça, emin bir Şekilde. "Bir sır... adamım."

Yüce Tanrım. "Ne?" diye nefesi kesildi. "Bu ılgınlık." Yanındaki Sue Ann boğulur gibi bir ses çıkardı, ardından hafif bir öksürük krizine girdi.

Elindeki kitapları çoktan bırakmış olan Tessa, bir adım atarak Sue Ann'in sırtına bir tokat attı ve duruma biraz gldkten sonra gözlerini tekrar Jenny'ye çevirdi. Amy'yi göstererek, "Biliyor musun, ben genelde Bayan-Jane-Austen benim hayatım gibi Şeylere takılan biri değilimdir," dedi, "ama bana sorarsan, tamamen şu anda şüpheli. Yüzün bile kızarıyor."

"Güneş yüzünden," dedi hemen. "Güneşe karşı ařırđ hassasım. Sue Ann'e sor."

"Bu doğru," dedi Sue Ann, nihayet sesini geri kazanarak. "Bazen çok ani bir Şekilde, mesela az önce yaptığımız gibi kafeden buraya yürürken, çok az güneş alsanız bile..."

Jenny hem kendisinin hem de Sue Ann'in başlarını salladıklarını fark etti ve doğal görünmeye çalışarak *durdu*. Sanki şu anda bunun için bir dua varmış gibi.

"Sorun değil," dedi Amy sinsi bir sesle. "İstemiyorsan bize söylemek zorunda değilsin. Ama eninde sonunda kim olduğunu bulacağımıza eminim."

Ve Jenny'nin midesi çalkalandı. Bunu öğrenmelerinin *mümkün* olduğunu düşünmüyordu ama birilerinin bu konuya burnunu sokması fikri bile hoşuna gitmiyordu. "Amy, kocam beni daha yeni terk etti - şu anda bir erkekle ne işim olabilir ki?"

"Sanırım kendi soruna kendin cevap verdin Jen," dedi Tessa. "Kocan seni daha yeni terk etti. Neden şu anda başka bir erkek istemeyesin *ki*?"

"Çünkü biriyle çıkmaya hazır değilim." *Ama görünüşe göre çok fazla seks yapmaya hazırım. "Çünkü hâlâ iyileşme sürecindeyim." Ve seks, görünüşe göre, bu konuda çok yardımcı oluyor. "Ve... Destiny'de senin bilmediğin kiminle görüşüyor olabilirim ki?" Gölün karşısında kimsenin burada olduğunu bilmediği korkunç adam dışında.*

Neyse ki, bu son argüman Amy ve Tessa'yı biraz ikna etmiş görünüyordu. Tessa Amy'ye, "Herkesle ilgili olup biten her şeyi biliyorsun," dedi.

"Doğru," diye onayladı Amy, sonra Jenny'ye baktı. "Sanırım bu seni şimdilik paçayı kurtardı. Ama hâlâ bir sırrın olduğunu düşünüyorum."

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Bir sırra *sahip olmak* yeterince kötüydü; insanların bunu anlaması ve ne olduğunu öğrenmek istemesi çok daha kötüydü.

Jenny kendini
iyi hissetti.

Çoğunlukla.

Tamam, Amy'nin öğleden sonraki suçlamaları onu germiştir. Şimdi, Mick'in Amy'nin *işine* burnunu soktuğunda neler hissettiğine dair bir şeyler biliyordu.

sırrını öğrenmişti. Ama dükkândan çıktığında başka pek çok şey konuşmuşlardı ve Jenny, Amy'nin her şeyi unuttuğunu umuyordu.

Ve evin çok sıcak olması dışında - klima yine çalışıyordu. Babası klima üzerinde biraz daha çalışırken, o da oturma odasında oturmuş kitap okuyor ve Mick'in ne zaman geleceğini merak ediyordu.

Kendini bu kadar iyi hissetmesinin bir nedeni de buydu. Mick'le çılgınca bir ilişki yaşamaya karar verdiğinden beri kendini gerçekten yetişkin, durumun kontrolünü elinde tutan ve kendi başına bir kadın gibi hissediyordu. Mick teknik olarak yasaları çiğniyor olsa bile.

Ve yeniden sosyalleşmekten keyif almaya başlamıştı. Eski arkadaşlarıyla hasret gidermek ruhuna iyi gelmişti. Amy kendi iyiliği için fazla sezgisel olsa bile.

Evde de kontrolü daha fazla eline almıştı. Yatağa yeni bir yorgan takımı ve uyumlu perdeler alma işini tamamlamıştı. Burası ona çok daha rahat, kendi küçük yazlık yatak odası gibi geliyordu. Bahçe dükkanında kalan son sarmaşıklardan bazılarını yan bahçedeki bir ağacın altına dikmişti ve ön verandadaki salıncağı yeniden boyamayı düşünüyordu. Eğer gerçekten hırslı olursa, ön verandadaki Oturma odasını da biraz. Gerçek şu ki, tapınağı sökmek onun gözünde tüm eve yeni bir hayat, yeni bir başlangıç vermişti; hem kendisinin *hem de kulübenin* ihtiyacı olduğunu düşündüğü bir şeydi bu.

"İçerisi serinledi mi?" diye bağırdı babası diğer odadan.

Soruyu düşündü. "Olabilir. Sanırım öyle." Oysa birkaç Dakikalar önce ince pamuklu bir şort ve atlet giydiği halde bunalmanın eşiğindeydi, şimdi ise sadece biraz fazla sıcak hissediyordu.

"Sanırım onu tekrar tamir ettim," dedi ve çamaşır odasının kapısını kapattığını duyunca onunla mutfakta buluşmaya gitti. Onu ellerini bir bez parçasına silerken buldu, ama yine de kuşkulu görünüyordu. "Ama böyle devam ederse, ne yaptığını bilen birini çağırıp baktırmak zorunda kalabilirim. Ben sadece etrafı kurcalıyorum ve şansım yaver gidiyor, ama bildiğim kadarıyla yepyeni bir birim."

"Ah baba, hayır," dedi hemen. Çünkü bunun çok pahalıya mal olacağını biliyordu. Ve babasının parası yoktu, özellikle de annesiyle paylaştığı evden ayrılmak istememesi dışında iyi bir nedeni olmadan iki ev sahibi olduğu düşünüldüğünde. "Sadece yaz için buradayım. -"Bu kadar masrafa girmeni istemem."

Ama babası başını sallıyordu. "Burada ne kadar kalacağın önemli değil. -Bir evin havası olmalı." Buzdolabına uzanıp, Betty'nin özellikle onun için hazır tuttuğu bir kutu Sprite'ı aldı ve aynı anda konuyu değiştirdi. "Betty seni onların evindeki 4 Temmuz pikniğine davet etmemi istedi. Birkaç gün sonra, biliyorsun."

Oh. Temmuz ayına mı girmiştik? Aslında bu tamamen gözünden kaçmıştı. Son zamanlarda hayatı farklı türden havai fişeklerle doluydu ve odak noktası takvimden başka şeylerdi. "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Tanıdığımız çoğu kişi artık oraya gidiyor. Ve sanırım eski kız arkadaşlarından bazıları da orada olacak."

Jenny çocukken, anne ve *babası* her yıl Dört Temmuz'da bir araya gelirlerdi. Ama annesinin ölümünden sonra bu gelenek sona ermiş ve Betty ile Ed, Jenny evden ayrılana kadar parti vermeye *başlamamışlardı*. "Onlara orada olacağımı söyle ve lütfen Betty'den ne getirebileceğimi bana bildirmesini iste."

Sodasından bir yudum aldıktan sonra gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum, bu yüzden limonlu çubuklarına çoktan gönüllü oldum."

"Harika," dedi. "Bir parti limonlu bar geliyor."

İşte o zaman Jenny'nin babası "Sanırım eve gitmeden önce birkaç dakika dinlenmem gerekiyor" diyerek oturma odasına girdi.

Ama yükünü hafifletmedi, aksine olduğu yerde durdu. kapı aralığından içeri girdi. "Annenin resmine ne oldu?" diye sordu, açıkça dehşete düşmüştü. "*Bütün* resimlerine ne oldu?"

Dünyamızı sorularımızın cesareti ve cevaplarımızın derinliğiyle anlamlı
hale getiriyoruz.

Carl Sagan

On

Oh lanet olsun. Belki de *hepsini* kaldırarak çok ileri gitmişti. Ve babasının nasıl tepki vereceğinden endişelenmişti ama - aptalca bir şekilde, öyle görünüyordu ki - bunu büyütmeyeceğini ummuştu. Onların gitmesine o kadar alışmıştı ki, babasının bunu henüz bilmediğini unutmuştu. Şimdi bunu nazikçe halletmesi gerektiğini fark etti.

"Baba," dedi, göz teması kurmak için onun önüne geçerek, "Onları indirdim. Onun ölümü hakkında çok fazla düşünmeme neden oluyorlardı. Bu yüzden

Boş yatak odasındalar ama gitmeden önce hepsini yerine koyacağım."

Herkesin anlayabileceği şekilde açık ve öz bir şekilde açıkladığını düşünüyordu ama babası hala şaşkın görünüyordu.

"Baba," diye yeniden başladı, "lütfen bana kızgın olmadığını ve beni anladığını söyle."

Başını salladı, rozet takan bir adam için biraz çaresiz görünüyordu. "Sana kızgın değilim tatlım, ama... gerçekten *anladığımı* söyleyemem."

Jenny iç çekti. "Oturalım, tamam mı?" diye önerdi ve kanepeye yerleşerek yolu açtı. Babası da onu takip etti ve Jenny tekrar denedi. "Sanki... bu oda zamanın içinde sıkışmış gibiydi, sanki bir değişikliğe ihtiyacı vardı.

Anneme saygısızlık etmek istemem ama ben... onu çok fazla hissediyordum. Aslında, duvarları boyamak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordum, çünkü kesinlikle o." Büyük portrenin asılı olduğu koyu mavi kareyi işaret etti. "Ve yeni perdeler alabileceğimi düşündüm."

Odanın pencerelerinden birine baktı. "Bu perdeleri annen yaptı."

Bunun üzerine Jenny gözlerini kapadı ve yeniden toparlanmaya çalıştı. Kendini umursamaz bir dev gibi hissediyordu ama bunu söylemesi gerekiyordu. "Baba, o perdeler yıpranmış, neredeyse benim yaşımdalar. Onları kurtardığın diğer eşyaların yanına koyabiliriz, ama ben

Gerçekten de yeni perdelerin ve boyanın odayı canlandıracağını düşünüyorum. Umarım bunu yapmamamı istemezsin - bence bu ikimiz için de iyi bir fikir."

Güçlü kalmaya çalışıyordu -aslında buna kararlıydı- ama babası yanında otururken, sanki annesi daha geçen hafta vefat etmiş gibi kalbi kırık görünmek zordu.

"Pekâlâ," diye kabul etti sonunda. Ama sonra duvardaki boş noktaya baktı ve "Bu odaya girip de annenin bana gülümsediğini görmeyeceğimi hiç hayal etmemiştim" dedi.

Bu sözler Jenny'nin neredeyse nefesini kesiyordu, çünkü onun annesini hala ne kadar sevdiğini hissedebiliyordu ve bunca zaman sonra gerçekten de hayatına devam etmemiş olması onu çok üzüyordu. Ağlamak istemesine neden oldu.

Babasının burada oturmuş, sanki artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi ona bakması da yardımcı olmuyordu.

Ve... Tanrım. *Bunun* karakterine aykırı olduğunu düşündüyse, Mick Brody'yi bilseydi ne düşünürdü?

Ama her şey yolunda, dedi kendi kendine. Amy'nin küçük şüpheleri varsa sorun yok. Benim de babamın bilmediği bir iki sırrım varsa sorun değil. Sorun değil çünkü ben bir yetişkinim ve istersem bir ilişki yaşayabilirim. Ve

Durumun pek de harika olmayan yönlerinin hiçbiri onun zevk almasını engelleyemeyecekti. Hayatımda ilk kez kuralları çiğniyorum, istediğimi yapıyorum ve hiçbir şey yoluma çıkamayacak. Ve bu son.

Walter Tolliver ertesi gün öğleden sonra Dew Drop Inn'in çakıl taşlı otoparkına girmesine neyin sebep olduğundan pek emin değildi. Gerçek şu ki, neredeyse bir bira içmek istiyordu. Duygularını uyuşturacak bir şey. Görevde değildi, yani isterse bir tane içebilirdi. Ama bir kanun adamının dışarıda içki içerken görülmesinin iyi olmadığını düşünüyordu, özellikle de ekip arabasını kullanırken, bu yüzden bir Sprite'ın daha akıllıca olacağına karar verdi.

Otopark boştu ve şimdi düşününce barın bu saatte açık olduğundan bile emin değildi. Ama kapıyı çektiğinde açıktı.

Stevie Nicks müzik kutusunda "Landslide" şarkısını söylüyordu ve tanıştığı

yeni sahibi

Son seferinde başka bir dar kot pantolonla barın arkasında bira şişelerini boşaltmakla meşguldü. Onu görünce başını kaldırdı, Walter şaşırdığını anlayabiliyordu ama yine de gülümsedi. "Memur Tolliver değil mi bu, senin için ne yapabilirim Walter?"

Onun ilk adını bu kadar çabuk kullanmasından hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Ama cesurdu, o kadarını söyleyebilirdi. Ve bir kadın bar sahibi olmak için cesur olmak *gerektiğini* tahmin ediyordu.

"Henüz açık değilseniz kusura bakmayın. Sadece soğuk bir içecek arıyordum."

"Değiliz," dedi, "ama yine de bir tabure alın. Sprite? Yoksa bu sefer daha sert bir şey mi?"

"Sprite iyidir."

Bir şey onu gülümsetti, ama bir dakika sonra bir kadehi onun önüne koyduğunda, "Canını sıkan bir şey mi var Walter?" dedi.

Bu onu şaşırttı. "Neden böyle söyledin?"

Kaşlarının arasındaki noktayı işaret etti. "Tam orada sıkışmış ve daralmışsın. Üzerinde ağırlık olan bir adam gibi görünüyorsun."

Başını eğdi, etkilendiğinden mi yoksa sinirlendiğinden mi emin değildi. "Akıl okuyucu falan mısın?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır, bir barmen." Bira boşaltmaya geri döndü. "Peki sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. Kulağa aptalca gelecekti, açıklaması zor olacaktı. Belki *de*
Bunun için üzölmek aptallıktı, anlayamadı.

"Hadi ama, her neyse, bahse girerim daha çılgınlarını duymuşumdur."

İçini çekti, sonra da planlamadan ağzından kaçırıldı. "Kızım bu yaz eski evimizde kalıyor. Ve dün oraya gittiğimde, vefat eden annesinin fotoğraflarını indirmişti."

Bar sahibi -adı neydi? Anita, diye düşündü, görevinden kalktı ve barın arkasındaki musluktan *kendine* bir bardak Sprite doldurdu. Sonunda, "Sana nedenini söyledi mi?" diye sordu.

Walter başını salladı. "Annesini çok fazla düşünmesine neden olduklarını söyledi." "Kızınız öldüğünde kızınız kaç yaşındaydı?"

"On üç."

"Alınma Walter ama bu bana mantıklı geliyor. Bir kızın annesini kaybetmesi zor bir şey, daha zorunu düşünemiyorum. Ve *o* yaşta, onun için bir kabus olmalı. Sormamın sakıncası yoksa, kızınız şimdi kaç yaşında?"

"Otuz bir," dedi.

Yanılmıyorsa, Anita Garey şaşırmış görünüyordu, sanki Jenny'nin daha genç olmasını bekliyormuş gibiydi. Belki de adamın bunca zaman sonra hâlâ karısını özlemesinin acınası bir durum olduğunu düşünmüştü, tıpkı Jenny'nin düşündüğü gibi.

Bu düşünce ona "O benim hayatımın aşkıydı" diye eklemesine neden oldu. Ancak konuştuktan sonra, bir yabancıya, hiçbir ortak noktası olmayan bir yabancıya bunu söylemenin ne kadar kişisel bir şey olduğu aklına geldi. Ama artık çok geçti.

Bunun üzerine Anita bardağını bıraktı ve onun eline dokundu. Garip hissetti, beklemediği bir şekilde, kendisini suçlu hissettiren bir şekilde içinde hareket etti. Ne de olsa burada Judy hakkında konuşuyorlardı.

"Görünüşe göre sen de kızın da çok fazla kalp kırıklığı yaşamışsınız, Walter. Mesele şu ki, insanlar kalp kırıklığıyla farklı şekillerde başa çıkar. Eğer kızınız ziyareti sırasında resimleri indirerek kendini daha iyi ve güçlü hissedecekse, bunun ne zararı olur ki?"

Soruyu zihninde evirip çevirdi ve iyi bir soru olduğunu inkâr edemedi. Ne zararı *olacaktı*? Hiçbir şey. Hem de hiç. Bir an sessizce oturdu, biraz üzgün, biraz da utanmış bir halde. "Sanırım belki de haklısın. O

Kızım yeni boşandı, o yüzden... şu anda kendini olabildiğince güçlü hissetmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Anita hoş bir bakış atarak, "Eminim öyledir," dedi ve yük boşaltma işine geri dönmek üzereydi ki Walter düşüncesizce uzanıp Anita'nın elini *kendi* eliyle kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Basit göründüğünü biliyorum, sanki bunu kendi başıma çözmeliymişim gibi, ama... bunu onun bakış açısından göremedim." Ve *ona* dokunmanın, *kendisine* dokunduğu zamankinden bile daha iyi *hissettirdiği* ortaya çıktı. Belki de elini orada bir kalp atışı kadar uzun tutmuştu. Belki de atletinin göğüslerine nasıl yapıştığını çok fazla fark etmişti. Belki de elini hemen çekmeliydi, o da öyle yaptı.

Ama Anita Garey, *onun* şimdiye kadar kesinlikle yaptığı gibi en ufak bir telaşa kapılmış gibi görünmüyordu. Sadece gülümsedi; kendinden emin, seksi ve sert.

"Ee," dedi konuyu değiştirerek, "4 Nisan'da buralarda iyi havai fişek atan var mı?"

Kısa bir an için onu Betty ve Ed'e davet etmeyi düşündü ama bunun yerine dilini ısırды ve Sprite'ından bir yudum daha aldı. "Birkaç farklı kişi onları harekete geçirdi. Creekside Park'ta da bir festival var," diye ekledi, çoğu insan Betty ve Ed'in yerine gittiği için genellikle katılımın az olduğundan ve hatta Johnny Fulks'a göre bu yıl park etkinliğinin son yılı olabileceğinden bahsetmedi.

Onu davet etmemek komşuluğa aykırı mıydı? Ama davet ederse, bu bir randevu gibi mi olacaktı? Öyle olmasa bile, Betty ve Ed'in evindeki kalabalığın Anita'yı hoş karşılayacağını düşünemiyordu. O yüzden en iyisi bu konuyu kapatmasıydı.

Mick, Jenny'nin evinin arka kapısını çaldı ve onu görmek için sabırsızlanarak bekledi. Kazarken bütün gün onu düşünmüştü. Ve kazarken. Ve kazdı. Jenny cevap vermeyince pek şaşırmadı - ışıkların yanmadığını fark etmişti - ama bu kadar kolay gitmeye de dayanamıyordu. Ve Kollarındaki kaslar kazmaktan yorulmuş ve ağrımıştı, bu yüzden kürek çekiyordu.

Gölü geçmek her zamankinden daha fazla çaba gerektirmişti ve şimdi eve dönmek zaten uzun, sıcak, boktan bir gün için boktan bir son olacaktı.

Bu yüzden kapıyı tekrar çaldı, yüksek sesle. Onu uyandırmaya çalıştığı için kendini kötü hissetmesi gerektiğini biliyordu ama... sadece onu görmek istiyordu. Gülümsemesini görmek istiyordu. Uykudan dağılmış uzun kahverengi saçlarını görmek istiyordu.

Ama lanet olsun, hala cevap yok.

Bu kadar geç gelirsен böyle olur. Wayne bu gece her zamankinden daha fazla uyanıktı ve televizyonda *Butch Cassidy and the Sundance Kid*'i bulmuşlardı. Sonuna rağmen, çocukken bu filmi çok sevmişlerdi - tepelerde dolaşırken Wayne Butch, Mick Sundance olmuş ve silah yerine küçük kırık dallar kullanarak hayali trenleri havaya uçurmuşlardı. Daha sonra başlarına gelecekler düşünüldüğünde, bu anılar muhtemelen iyi anılar olmamalıydı ama Mick için hâlâ öyleydi. Onlar... kötü adam olmanın en iyi yanındı. Sadece rol yaptığında, oldukça eğleneliydi. Eğlence, gerçeğe dönüştüğünde sona ermişti.

Kapıyı tekrar çalmak yerine kapı kolunu denedi ve kapı döndü, açıldı. Lanet olsun, buradaki insanlar hâlâ çok güveniyorlardı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna tam olarak karar veremiyordu ama bunun için ona bağırmaı aklından geçiriyordu. Ne oldu? Ya başka biriye? Ya Wayne'se... hayatının başka bir döneminde, birini soymaya çalışıyorsa? Bu düşünceden rahatsız olarak başını salladı.

Muhtemelen içeri girmemesi gerektiğini biliyordu ama öte yandan kızın buna aldıracağını da sanmıyordu. Aralarındaki tüm kötü duygular geçmişte kalmış gibiydi. şimdi, ve ona söylenmeden onun ziyaretlerini beklediğini biliyordu.

Ve şu anda onu ne kadar çok istese de, bu seksle ilgili değildi, sadece... onu görmekle ilgiliydi. Uyuyor olsa bile. Çünkü onu görmek ona her zaman hayatın, son haftalarda gölün kendi tarafında gördüğünden daha iyi, daha güzel yanları olduğunu hatırlatıyordu. Bir adamın mezarını kazmak kasvetli bir işti. *Kardeşinin* mezarını kazmak daha da kasvetliydi.

Böylece pencerelerden süzülen ay ışığının rehberliğinde evin içinde sessizce yürüdü. Evin önündeki büyük boş alanı gördü.

ve taze boyanın kalıcı kokusu ona odayı yeniden boyamış olması gerektiğini söylüyordu ama ne renk olduğunu anlayamıyordu. Odanın karşısındaki yarı açık pencere, havalandırmanın bir kısmı onlarla birlikte gitse bile, dumanların evden dışarı çıkmasına izin verecek kadar akıllı olduğu anlamına geliyordu.

Daha önce hiç üst kata çıkmamıştı ama basamakları kolayca buldu ve yavaşça tırmanmaya başladı. Bazıları ağırlığının altında gıcırıyordu, bu yüzden hafifçe hareket etmeye çalıştı. Onu uyandırmayı planlamıyordu; sadece ona bakmak, onun iyiliğinin biraz olsun üzerinden akıp gittiğini hissetmek istiyordu.

Onun bu yönüne ne kadar değer verdiğini ne zaman fark etmeye başladığından emin değildi.

-Ondan yayılan yalın ve saf iyilik, kısa sürede bağımlı olduğu bir şey haline gelmişti. Bunu oksijen gibi, tükenen ve ona enerji vermek için daha fazlasına ihtiyaç duyduğu bir şey gibi düşünüyordu.

Tanrı aşkına, ahbap, ne zaman bu kadar aptal oldun? Dar merdivenin tepesine yaklaşırken kendi düşüncelerine gözlerini devirdi, son zamanlarda bu kadar hüzünlü ve sevimsiz olduğunu kendisinden başka kimsenin bilmemesinden memnundu. Bu şekilde olmaktan hoşlanmıyordu. Ama kendine çaresiz olduğunu söylüyordu.

Zaman umutsuz önlemler gerektiriyordu ve bunlar umutsuz zamanlardı. Kardeşinin ölmesine yardım etmek yapacağı en zor şey olacaktı. Eğer bu onu birkaç aylığına biraz hüzünlendirecekse, ne olmuş yani?

Evin ortasından geçen dar bir koridor ileride, iki yanında kapılar olan küçük bir banyoya açılıyordu. Sağ taraftakini kontrol edip içeri baktı ve Jenny'yi gördüğünde göğsü karıncalandı. Orada yatıyordu, uykusunda da uyanıkken olduğu kadar güzel görünüyordu. Tavan vantilatörü başının üzerinde dönüyordu ve yatağın üzerindeki pencereden giren ay. Vücudunda bir ışık karesi. Örtüler beline kadar yükseldi ama kolları güzel ve çıplaktı, ipeksi pürüzsüz görünüyordu. Dudakları hafifçe aralandı ve saçları başının altındaki soluk yastık kılıfının üzerinde dalgalandı.

Tanrım. Nefesini kesmişti. Uyanıkken yeterince güzel olduğunu düşünmüştü ama uykudayken lanet olsun. Bildiği kadar masum görünüyordu. Ve *yine* bildiği kadar şehvetliydi. Rıhtımdaki o güzel kızdı, bir rüya kızı, bir fantezi kızı - bir şekilde büyütülmüş, çoğaltılmış.

Gölün bu tarafında yaşayan, Jenny Tolliver'a layık bir erkek olmak nasıl bir şeydi? Sadece geceleri gizlice dolaşmak için değil, sadece seks yapmak için değil, ama sürekli isteyeceği türden bir adam. Onunla burada, bu şirin küçük evde yaşamak, onunla birlikte o sayvanlı yatağa tırmanmak, uykuda ona sarılmak nasıl bir şey olurdu?

Gerçek şu ki, hayal bile edemiyordu. Bu onun gerçekliğinin çok ötesindeydi. O adamın *kim* olduğu, neyle ilgili olduğu, onu neyin harekete geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. O adam nasıl *olunur* bilmiyordu.

Önemi yoktu. O öyle biri *değildi* ve asla da olmayacaktı.

Ama yine de sessizce yatağa yaklaştı, çünkü şu anda Jenny ile aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Boş tarafa doğru yürüdü, sessizce bağciksız iş botlarını çıkardı, yorgani geriye katladı ve onun yanına uzandı. Yan yatarak onu biraz daha izledi. Sessizliği, dışarıdaki cırcır böceklerinin sesini dinledi, pencerelerin çoğu kapalıyken bile yüksek ve netti. Düşündü ki O adam olmak hoşuna gidebilirdi, sonuçta bir gün birlikte olacağı adam. Boşanması çoktan geçmişte kaldıktan sonra, ikisinin de biraz rahatlamaya ihtiyaç duyduğu ve bunu birbirlerine verdikleri bu yazdan sonra bu iş bitmişti.

Ne yaparsan yap, sakın uyuma. Bütün gün çok çalıştıktan sonra böylesine rahat bir yatakta uyumak kolay olurdu ama Wayne'i bütün gece yalnız bırakamazdı ve eve dönerken gün ışığında kesinlikle görülemezdi.

Yine de adam uzanıp kendi tarafındaki örtüyü çekti ve kadın bir solukla uyandı.

Kahretsin. "Benim, kedicik, seni uyandırmak istemedim."

"Oh. Tanrım. Mick." Onu korkutmuş olmaktan nefret ediyordu ama sesindeki rahatlama hissi hoşuna gitmişti. Buradaki insanlar genellikle bir Brody gördüklerinde *rahatlamazlardı*.

"Kapıyı açmadın," diye fısıldadı. "Ama burada seninle biraz uzanmak istedim."

Adamın yanında, yatakta dimdik oturmuş, giydiği beyaz kolsuz geceliği ortaya çıkarmış, adamın üzerinde gezinen ve aşağıya bakan bir tür melek gibi görünüyordu. Sonra kollarını kendi üzerinde kavuşturdu ve geceliğini başının üzerinden düzgün bir şekilde yukarı çekerek onu ay ışığında güzelce stsz bıraktı.

Bu manzara onu şaşkına çevirmişti çünkü Jenny asla ilk hamleyi yapmazdı. Ve birden kendini onun yatağına girmeye zorluyormuş gibi hissetti. "Zorunda değiliz," dedi çabucak. "Sadece burada dinlenmek güzel." Ve bunda ciddiye. Ne de olsa yorgundu.

"Ama... istiyorum," diye yanıtladı.

O da istedi. Tanrı yardımcısı olsun. Ve her nasılsa, sadece ona bakışı bile farklı hissettiriyordu. Sanki daha emindi. Daha hazırды. Daha önce hiç olmadığı kadar. Yorgun olabilirdi ama hayır demeyi aklından bile geçiremedi. Bunun yerine, ona doğru uzandı.

Jenny'nin vücudu elektrikle uğulduyordu. Kendini cesur hissediyordu. Ve güzel. Ve biraz da yaramaz, Mick Brody gibi bir adam için *yeterince* yaramaz. Bir parçası elbisesini o şekilde çıkardığına inanamıyordu ama bu sadece doğru olduğunu kanıtlıyordu: Vahşiydi ve bir ilişkisi *olabilirdi*. Bir baştan çıkarıcı, bir baştan çıkarıcı olabilirdi. Seksi başlatabilirdi. Ve ona kendini iyi hissettirmek istiyordu. Daha nceki düşüncelerin aynısı damarlarında dolaşıyordu:

Hiçbir şey beni burada, istediğimi almaktan, bu adamla zevk almaktan alıkoyamayacak.

Dudağını ısırdı, çıplaklığının hoş bir şekilde farkındaydı, onun üzerine eğildi, avuçlarını göğsünde, karnında, tişörtünün içinde gezdirdi - bu koyu renkti

gölgeli ışıkta tam olarak seçemiyordu. nemli değildi, önemli olan tek şey yolunun üzerinde olmasıydı. Bu yüzden onu yukarı iterek Altındaki kaslar, göğsündeki koyu renkli salar; parmak uçlarını saçların arasında gezdirdi, sonra onu öpmek için eğildi.

Ağzı sıcak ve nemliydi; bu gece yine misk gibi kokuyordu, erkek ve toprak kokusu birbirine karışmış gibiydi. Onu daha sert öptü ve tadını çıkardı

Ellerinin saçlarında olduğunu hissetmek, dilinin kızın saçları arasında

gezindiğini hissetmek

Dudakları. Bu, arzusunu daha da derinleştirdi, kalçalarının karıncalanmasına neden oldu ve ağızından onunkine karşı yumuşak bir inilti yankılandı.

Öpücükleri bırakarak adamın gömleğinden kurtulmasına yardım etti, sonra da onun yatağındaki göz kamaştırıcı görüntüsüne baktı. Bir kız olarak bunu hayal bile edemezdi - o zamanlar bir erkeğın sert vücudunun çiğ, iç burkan çekiciliğini ya da yatağında böyle bir örneğe sahip olmanın Onu bir şekerleme gibi hissettirmek, ziyafet çekmesi için çökmekte olan ve lezzetli bir şey.

Ve içindeki bir şey, karanlık ve biraz da vahşi bir şey, geniş göğsünü öpmek için ona doğru eğilmesine neden oldu - bunu hissetmeye ihtiyacı vardı, yumuşak dudaklarının altındaki vücudunun sertliğini; bunun onu doldurmasına izin vermesi gerekiyordu, keskin bir farkındalıkla ve daha fazla ihtiyaçla. Verme ihtiyacı ve alma ihtiyacı. Hâlâ öpüşürken, avucunu adamın pantolonundaki sert çıkıntıya bastırdı.

Adamdan alçak bir inilti kaçtı ve Jenny'ye tatlı, sürükleyici bir müzik gibi geldi. Göğsünü tekrar öptü, dilinin meme uçlarından birinin üzerinde gezinmesine izin verdi, yanıt olarak nefesinin keskin bir şekilde alınmasını sevdi.

Yoğurduğu elinin altında, adam daha da sertleşti, daha da büyüdü ve göğüsleri özlemle sızladı ve hâlâ onu öpüyordu -şimdi karnını- diğer elini aşağı uzatıp kemer tokasına, sonra da fermuarına çalıştı. Kot pantolonunu çözdü ve genişçe ayırdı. "Bana yardım et," diye fısıldadı ve Mick kendini yataktan kaldırıp onu aşağı itmesine yardım etti. Aynı anda Mick'in iç çamaşırını da indirdi ve onun en sert yerine tamamen yakın olduğunu hissetti. Kalp atışları tüm vücudunda bir davul gibi çarpıyordu. Bacaklarının arasında da atıyordu.

Karnını öpmek için bir kez daha eğildiğinde, eli ereksiyonunun etrafında kıvrıldı ve Mick'in nefesi daha yüksek sesle geldi ve her ikisinin de ne olacağını beklediğini biliyordu.

Sonunda, ağızını onun üzerine indirdi ve dudaklarını kalın, sert uzunlukta yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladı. Bu his onu doldurdu ve Mick'in inlemeleri onu ateşledi.

Bunu yapmayı düşünüyor, bunun hayalini kuruyordu ve nedeninden emin değildi, çünkü bu genellikle en sevdiği şeylerden biri değildi, ama sadece Mick'e zevk vermek istemişti, ona verdiği gibi *inanılmaz bir zevk*. Ve en son birlikte olduklarında Mick'e yaptığı ifşaat ona şimdi daha cüretkâr olma hakkını vermişti. Çünkü bir ilişki yaşıyorlardı. Ve bu kulağa gösterişli, açık saçık geliyordu. Hayatı dolu dolu yaşayan bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu. Yatakta pervasız ve vahşi olabileceğinin farkına varmasının kendisi, tüm yaz ve Mick'le karşılaşmaları hakkında hissettiklerini ne kadar değiştirdiği komikti.

"Tanrım, tatlım, bu çok güzel," diye inledi. Sonra, "Ah, Tanrım evet," dedi onu daha da derinlere aldığı anda.

Onu bu şekilde memnun etmeye devam ederken, şu anda sekslerinin kontrolünün ne kadar kendisinde olduğunun farkına vardı. Ormanda ilk seferinde kontrolü onun almasını, kararı onun vermesini istemişti ama şimdi *kendi* karar veriyordu kararları, içten içe ne yapmak istiyorsa onu yapıyor, kimsenin onun iyi bir kız olduğuna dair fikirlerinin eylemlerini renklendirmesine izin vermiyordu.

Bir resmi indirmiş, bir duvarı boyamış, perdeleri asmış, yanlışı bir şey yapmadığını düşündüğü bir adamı korumayı seçmişti ve şimdi o adamı olabildiğince derinden memnun etmeyi seçiyordu. Kendini hiç bu kadar canlı, diri hissetmemişti.

Mick'in parmaklarını kafa derisinde gezdirmesine bayılıyordu, birdenbire, "Dur bebeğim," diye mırıldandı ve onu nazıkçe yukarı, üzerinden çekti.

Ay ışığında ona şaşkınlıkla göz kırptı. "Neden?" Sesi

alçaldı. "Burada patlamak üzereyim."

Anlamamıştı. "Amaç bu değil mi?"

Bakışları karanlığa yakın bir yerde kilitlendi ve adamın bakışları kadının içinde dolaştı. Onun cevabını beklerken dudaklarının ve göğüslerinin şiştiğini hissetti. Sonunda usulca, "Daha fazlasını istiyorum. Senden."

"Oh," diye nefes aldı ve az önce yaptığı şeyin çığlığına rağmen, hiç bu kadar güzel hissetmemişti.

"Her zaman," diye ekledi sonra. "Nerede olursam olayım ya da ne yapıyor olursam olayım, senden daha fazlasını istiyorum."

Ona ulaşmak, onu biraz daha öpmek için neredeyse vücuduna tırmanıyordu ve açlıktan ölmek üzere olan aşıklar gibi öpüşüyorlardı, adamın ağzı tekrar tekrar onunkini yutuyordu. Ve sadece öpücüklerini boğazına, onun üzerine bıraktığında

hassas boyun - burada kontrolü elinde tutma isteğinin henüz bitmediğini fark etti. Şu anda ne istediğini biliyordu ve onu almaya hazırdı.

Ağzını bir kez daha öptü, sonra yüzüne dokunarak bakışlarıyla buluştu, alt dudağını şehvetli bir şekilde ısırdı ve "Külotumu çıkar" diye fısıldadı. Onun Adamın iç çamaşırlarını tekmeleyip çıkarmasına yetecek kadar aşağı iterken aldığı ağır nefesi içerken tüm varlığı nabız gibi atıyor gibiydi. Ardından vücudunu onunkinin üzerinde daha da yukarı taşıyarak gövdesine ve sonra da göğsüne oturdu.

Elleri kışının üzerinde sıkıca kapandığında sıcak bir iç çekiş onu terk etti ve ne yaptığını tam olarak anladığını fark etti. Bu yüzden, tamamen dik oturana, elleri tahta başlığın etrafında kenetlenene ve ayrılmış kalçaları adamın ağzının üzerinde dengede durana kadar devam etti. Bu, şimdiye kadar bir erkekle yaptığı en agresif şeydi, ama utangaç hissetmiyordu - maceracı ve Mick Brody'nin sevgilisi olmaya gerçekten layık hissediyordu.

Kendini yavaşça aşağıya bıraktığında, Mick'in dili onu keserek öyle yoğun bir zevk verdi ki nefesi kesildi ve dengesini korumak için yatağa daha sıkı tutunmak zorunda kaldı. "Tanrım," diye mırıldanarak gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Mick'in ağzı onun üzerinde parıldıyordu ve dilinin her darbesi tüm vücudunda yeni bir karıncalanma hissi yaratıyordu. *Oh Tanrım, evet-çok sıcak, çok iyi.* Tam olarak planlamadan, kısa süre sonra onun bakanlıklarına karşı hareket etmeye başladı, dişlerini nüfuz eden zevke karşı sıkamadı. "Evet," diye fısıldadığını duydu. "Bu çok iyi Mick. Yani iyi."

Duygular onu boğmakla tehdit ederken, pozisyonunun yatağın üzerindeki pencereden dışarı, karanlık gölün karşısına bakmasına izin verdiğini fark etti, ay ve yıldızlar ona ağaç hattının silüetini gösteriyordu. Milyonlarca yıldızla dolu uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarken, belki de ilk kez o anda sahip olduğundan daha fazlasını arzulamadan onlara baktığını fark etti. İlk kez o yıldızlara bakarken tam olarak kim ve nerede olduğuna şükretti. Çünkü şu anda kendini o kadar da küçük ve anlamsız hissetmiyordu. Şu anda kaçmak... şu anda şimdiye kadar yaşadığı en büyük zevkin farkındaydı: fiziksel, duygusal, hepsi. Tam da olmak istediği yerdeydi.

"Oh Mick," diye mırıldandı ağzı onu orgazmın uçurumuna daha da yaklaştıırken. Yakında gerçekleşecekti. "Tanrım, evet, güzel."

O anda bakışları yıldızların altındaki karanlık ağaçlara kaydı ve her zaman gizemli ve yasak gibi görünen bu yerin
Şimdi çok daha az hissediyorum. Burası Mick'in eviydi. Ve bir zamanlar kendisini tehlikede hissetmesine neden olmuş olsa bile, şimdi tam tersi doğrudu - şimdi Mick'le birlikte olmak onu güvende hissettiriyordu. Ve çok, çok canlı.

"Tanrım, Mick, şimdi!" diye haykırdı doruğa ulaştığında, her uzvunda yankılanan sıcak his patlamaları halinde vücudunda titreşerek. Hayatında daha önce hiç boşalacağını belli etmemişti ama Mick'in bunu yapması hoşuna gitmişti, onu oraya götürdüğü anı bilmek hoşuna gitmişti, o da bu iyiliğe karşılık vermişti. "Oh Mick! Tanrım, Mick! Tanrım!"

Sonunda zevk normale döndüğünde, tüm vücudu zayıfladı, gevşedi ve onun yanındaki yatağa yığılmak için hareket etti. Adamın gözleriyle karşılaşmak ona az önce ne yaptığını, ne kadar cesur olduğunu hatırlattı ve hülyalı bir şekilde "Teşekkür ederim" dedi.

Yakışıklı yüzünde hınzır bir gülümseme oluştu. "Güven bana kedicik, benim için bir zevkti."

Ve bildiği bir sonraki şey, onun altındaydı, sert vücudu onu örtüyordu. Onu sıkıca öperken, ereksiyonunu bacaklarının arasına sürerken, ağrıyan göğüslerine güçlü, pürüzlü elleriyle masaj yaparken. Tadına baktı

Ağzında, dilinde sevgisinin kalıntıları ve bu onu daha da baş döndürücü, vahşi hissettirdi. Onu şiddetle öptü ve sertleşmiş aletini yukarı doğru itti. Elbette daha yeni boşalmıştı ama adamın ani aceleciliği, ona daha önceki birleşmelerini hatırlatan sertliği, şimdi onu yeniden heyecanlandırıyordu.

Bir an sonra kollarını başının iki yanında yatağa sabitledi, bileklerini sıkıca kavramıştı. Ve ona bakışları düpedüz vahşiydi. "Bunu sana çok sert bir şekilde vermek istiyorum, kedicik."

Unh. Sözcükler onun içinde sıvı ısı gibi hareket etti. "Bırak ben alayım," diye fısıldadı.

Ve sonra içine daldı, derin, kaygan, onu çılgılık attırdı ve kısa süre sonra onu acımasız, inatçı vuruşlarla yatağa çiviledi. Onları karşılamak için ayağa kalktı, aç, şehvetle pervasız, kafasında vücudunun şu anda nasıl hissettiğinden başka hiçbir şey düşünmüyordu, beyninde tüketen zevkten başka hiçbir şeye yer yoktu, ham ve dizginlenmemiş.

Dudaklarını sertçe öptü, sonra göğüslerini daha sert öpmek için eğildi. Önce birini, sonra diğerini emdi, ağzının çekimi o kadar yoğun ki meme uçlarını acıttı - kızın hoşuna gidecek bir şekilde. Mick hafifçe geri çekilip bir elini vücutlarının arasından, kalçalarının arasından geçirene kadar, onun altında yatıyor, her kaygan, kaygan itiş emiyordu.

Taze zevk karşısında nefesi kesildi, sersemledi, biraz da kafası karıştı. "Ama ben zaten..." diye çaresizce başladı ve devam etti.

Kadına bakışları karanlık ve aç bir şekilde parlıyordu. "Sana bunu tekrar yaptıracağım."

Nefesini içine çekti. Ve muhtemelen bu fikre şaşırılmış görüldüğünü biliyordu. Elbette çoklu orgazmları hep duymuştu ama hiç deneyimlememişti. Bir şekilde bunların başka kadınlara, barda bir erkeğe teklifte bulunacak kadar cesur kadınlara, hayatında hiç cinsel çekingenlik yaşamamış kadınlara, kendisinin olmadığı türden kadınlara özgü olduğunu hayal etmişti.

Ama Mick onun içine girmeye devam ederken başparmağını oradaki hassas çıkıntının üzerinde tekrar tekrar gezdirdi ve yukarı doğru itişlerinin daha belirgin, ritmik hale geldiğini, nefesinin sığlaştığını, içindeki her şeyin sıcak, ateşli ve biraz da çılgınca büyüdüğünü fark etti. Gözlerini hep onunkilerden ayırmadı, inlerken bile ona baktı, dişlerini sıkarken bile, ona fısıldadığını duyarken bile, "Oh... oh Tanrım. Neredeyse, neredeyse..."

İkinci orgazm onu patlatırken hıçkıra hıçkıra ağladı, ilkinden daha yoğun, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha yoğun. Zevk dalgaları onu sararken tekrar tekrar haykırdı, içinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oldu, duyular tarafından yutuldu. *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.*

Vay canına. Bunu yapabileceğini gerçekten de bilmiyordu. Onun altında yatıyordu, bitkin ve şaşkındı.

"Kahretsin, kedicik," diye fısıldadı Mick, memnun ve çok seksi görünüyor - tam onu bir kez daha tutup tekrar sert, sert, sert vurmaya başlamadan hemen önce. Ve işte o anda fark etti: *Tanrım, artık kontrol birdenbire bende değil.*

Bu ne zaman olmuştu? Ama belki de bunun bir önemi yoktu. Bir süreliğine sekslerini düzenleyen kişi olmak ne kadar iyi hissettirmiş olsa da, belki de bazı anlarda kontrolün abartıldığını inkâr edemezdi.

Mick, son ve en güçlü, cezalandırıcı vuruşları yapmadan hemen önce, "Aman Tanrım, bebeğim, kendimi tutamıyorum," dedi, sesi hararetli, nefessizdi ve Jenny onları isteyerek vücuduna emerken, Mick'in de kontrolünü kaybetmesine neden olduğunu bilmek hoşuna gitti.

Mick uyandığında kadın kollarındaydı, çıplak, yumuşak ve sıcaktı. O kadar iyi hissettiriyordu ki hiç ayrılmak istemedi ama bu düşünce onu komodinin üzerinde dijital bir saat bulana kadar odaya bakmaya zorladı. Tamam, iyi - sadece bir saattir buradaydı, yani bir süre daha kalabilirdi. Kucağındaki kadına yeniden odaklandı.

Bu şekilde uyandığı pek olmamıştı; genellikle yatıya kalması için ona ilham vermeyen kadınlarla birlikte olurdu. Seksin hızlı ve kolay olmasını severdi, Jenny ile de öyle olmasını isterdi. Ama sırları ve Jenny'nin güvenine duyduğu ihtiyaç işleri en başından beri karmaşıklıştırmıştı.

Elbette bu, seksin daha fazlasına dönüştüğu ilk sefer değildi. Bir ya da iki ay boyunca pek çok kadınla çıkmıştı, hatta daha uzun süren ve gerçekten "kız arkadaşı" olarak gördüğu birkaç kadın bile olmuştu. Ama sonra, her iki durumda da söz konusu kadın ona onu sevdiğini söylemişti. Ve o bunu duymak istememiş, aynı şekilde hissetmemişti - hiç aşık olduğunu düşünmüyordu ve uzun zamandan beri berbat yetiştirilme tarzının muhtemelen buna uygun olmadığına karar vermişti. Bu yüzden ilişkilerini bitirmiş ve yoluna devam etmişti.

Jenny'ye gelince, paylaştıkları şey onun için tanımlanamaz bir şeydi. Kız arkadaşı değildi. Ama sadece hızlı bir sevişme de değildi. Her ne kadar nefret etse de

Bunu bilmesini sağlayacak sözcüklerin ağzından kaçtığı anlar. *Nerede olursam olayım ve ne yaparsam yapayım, senden daha fazlasını mı istiyorum?* Bir iç çekti.

Kahretsin, ne düşünüyordu ki?

Aptal değildi, ona karşı ne hissettiğini anlıyordu. Kendini... ona olması gerekenden daha muhtaç hissediyordu çünkü o şu anda karanlık bir dünyadaki parlak ışıktı. Bunu *anlıyordu*.

Ama bunu belli etmek istemiyordu, çünkü bu... onun bunun gerçekte olmayan bir şey olduğunu düşünmesine neden olabilirdi. Yaz sonunda gitmiş olacaktı, *çoktan* gitmişti ve asla arkasına bakmayı planlamıyordu. Jenny'nin bu yüzden incinmesini istemiyordu, çünkü ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı, çoğu kişiden daha iyi davranmıştı.

Hayatındaki insanlar, özellikle de Destiny'deki insanlar. *O yüzden böyle şeyler söylerken sakın olmalısın. Bunu tam olarak ona söylediğin gibi tutmalısın: ateşli seks.*

"Hey," diye fısıldadı o zaman ve adam aşağı bakınca onun kendisine tatlı tatlı gülümsediğini gördü.

Son düşüncesine rağmen gülümseyerek karşılık verdi. "Hey, kedicik."

Dudağını ısırđı, anlatmak üzere olduğu bir sırrı olan bir kadın gibi görünüyordu. "Bu... şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti."

Yalan söyleyemezdi. "Ben de." *Kahretsin, ona bir şeyler söylememeye ne oldu?*

Böyle mi? Çok açık, çok içtendi ve Wayne'i öğrendiğinden beri onunla konuşmayı çok kolay bulmuştu.

Elinin göğsünden koluna doğru kaymasına izin verdi ve parmak uçlarını dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Peki bu dövme yi neden yaptırdın?"

Bunu ona zaten bir kez sormuştu. "Zaten konuşmamış mıydık-" "Belalı biri olmak istemenin dışında yani," diye ekledi gülerek. "Neden? başka?"

İlk başta o da güldü -bir insan neden dövme yaptırır ki? -ama sonra gerçekten cevabı ve Jenny'nin bundan daha fazlası olduğunu biliyor gibi görüldüğü gerçeğini düşündü. "Doğrusu," dedi, "muhtemelen Wayne yaptırdığı için yaptırdım. Sanırım on dokuz ya da yirmi yaşlarındaydım ve Wayne dövme ler havalı görünüyor."

"Artık daha fazlası var," dedi sessizce, biraz da utanarak - çünkü evinin penceresinden bakarken bunu fark etmişti, diye düşündü.

"Çoğunlukla hapishaneden."

"Ama sen bir tanede durdun," diye dikkat çekti.

Ona doğru baktı. "Sanırım bir süre sonra onu bu kadar çok örnek almayı bıraktım."

"Sigara içiyor musun?"

İrkildi ve ona bir bakış attı. Bu biraz beklenmedik bir şeydi.

"Sadece merak ettim çünkü seninle gençken tanıştığımız gün sigara içiyordun. Şimdi bunu bilecek kadar yanında değilim, bu yüzden merak ediyorum."

Oh. "Hayır," dedi. "Uzun zaman önce bıraktım." Muhtemelen kardeşi yaptığı için başladığı bir başka şey.

"İçki içer misin?"

Kızın birdenbire bu kadar meraklı olmasına güldü. "Bana bir bira teklif etsen kabul ederdim ama... şimdi düşündüm de, Destiny'ye döndüğümünden beri hiçbir şey içmedim. Bütün bu sorular?"

Çenesini adamın göğsündeki ellerinin üzerine yerleştirdi. "Bilmiyorum. Sanırım senin hakkında bazı şeyleri merak etmeye başladım. Demek istediğim, çılgın hayvanlar gibi seks yapıyoruz - senin hakkında birkaç şey bilmek istesem kötü mü olur?"

O böyle söyleyince... "Hayır, korkunç değil. Sadece...yeni."

"Bana Cincinnati'deki hayatından biraz daha bahset."

Özetlemeye çalıştı. "Size söylediğim gibi, duvarcı ve taş ustası olarak çalışıyorum."

"Peki bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyordu ve bu nedense onu hazırlıksız yakalamıştı.

Omuz silkti. "Wayne hapse girdiğinde kendime çeki düzen vermem, daha iyi yaşamam gerektiğini fark ettim." Neden bu mesleği seçtiğine gelince... "Her zaman iyi tuğlalara ve güzel taş duvarlara hayranlık duymuşumdur. biliyor musun? Bu yüzden öğrenmenin iyi bir şey olacağını ve insanların her zaman ihtiyaç duyacağı bir iş olacağını düşündüm."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Yastığa karşı başını salladı. "Bir süre etrafımda olacağını bildiğim bir şey inşa etmek beni iyi hissettiriyor."

"Senin... kız arkadaşın falan var mı?"

Sivri soruya yanıt olarak ona baktı. "Özel biri değilim, kedicik. Öyle olsaydım, şu anda burada seninle olmazdım."

"Güzel," dedi. "Hilekârları sevmem. Belli sebeplerden dolayı." Aldatan kocası. Onunla ilk tanıştığında, genel anlamda bu konuda onun için üzölmüştü. Şimdi onu daha iyi tanıdığı için adamı yerin dibine sokmak istiyordu.

"Peki, Bayan Yirmi Soru, ya *siz*?"

"Peki *ya* ben?" Bunu sormasına şaşırılmış görünüyordu, o da şaşırılmıştı ama bunu yapabilirdi, onunla romantik şeyler söylemeden böyle konuşabilirdi, bu yüzden sorun olmazdı.

Ona ne sorabilirdi ki? "Öğretmen olmayı seviyor musun?"

Dudaklarını büzdü, kararsız görünüyordu. "Astronomi gibi sevdiğim bir konuyu öğretmeyi seviyorum. Ama ortaokul öğrencilerine öğretmenlik yapmayı hiç planlamamıştım, öyle de oldu. Bazıları harika ama dikkatlerini toplamak zor olabiliyor ve bazen kendimi bir öğretmenden çok bebek bakıcısı gibi hissediyorum."

Tam o sırada, duvarda ay ışığının aydınlattığı bir baskıyı fark etti; uzun bıyıkları ve kıvrık kuyruğı olan siyah bir kedinin sanatsal görünümlü bir resmi. "O beyaz kediden sonra başka bir kedi aldın mı?" diye sordu sırf aklına geldiğı için.

Başını salladı, sorudan biraz dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Hayır. Aslında bugün biri bana bir tane teklif etti ve ben reddettim. Neden?"

"Bilmiyorum, kedi gibi bir kıza benziyorsun."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, adamın bunu anlamasından memnun olduğu belliydi. "Öyleyim aslında- kedileri severim." Yine de gülümsemesi aynı hızla soldu. "Ama ölüyorlar."

O anda aniden etraflarındaki sessizliğı duyabildi - tam da ona "Her şey ölür. *Herkes ölür.*"

Bakışları buluştu ve ikisinin de ne düşündüğünü anladı: Wayne. Ve annesini. İkisi de ölümün yaklaştığını biliyordu. "Ama kediler daha hızlı ölüyor," diye fısıldadı. "Bugün bunu düşünmeden edemedim, arkadaşım

bana kediyi teklif etti. Belki de bu yüzden yıldızları bu kadar çok seviyorum. Onlar da eninde sonunda ölüyorlar ama bu milyarlarca yıl sürüyor."

"Yıldızlar ölür mü?" Arada sırada patladıklarını duyduğunu tahmin ediyordu ama uzayda neler olup bittiği hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Başını salladı. "Evet. Her şeyin öldüğünü söylerken haklıydın, evrendeki en büyük şeyler bile er ya da geç ölür."

"Madem gökyüzünü bu kadar seviyorsun, neden... havalı bir bilim insanı falan değilsin?" Yıldızlara ve gezegenlere kafayı *takmış gibi* görüldüğü için bu tür şeylerde muhtemelen iyi olacağını düşünmeden edemedi.

Beklemediği şey, bu sorunun onu bir şekilde neredeyse utanmış gibi göstermesiydi. "Ben... olmak istedim. Bir astronom, hatta belki bir fizikçi olmayı hayal ettim."

Bu da ona bariz olanı sormak zorunda bıraktı. "Neden yapmadın?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve rahatsız görünüyordu. "Terrence ile tanıştığımda, öğretmen olmanın daha pratik, daha ulaşılabilir olduğunu düşünüyordu. O da öğretmen olmak istiyordu, bu yüzden beni de öğretmen olmaya ikna etti. Onu dinlediğim için kendimi tekmeleyebilirim. Ve bazen bunun için ona kızıyorum. Ama gerçekten kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Hayallerimden vazgeçtim. Benden uzaklaşmasına izin verdim."

"Göster bana," dedi.

"Neyi göstereyim?"

"Bana orada neyin harika olduğunu göster. O teleskopunla neye baktığını." Bunu söylediğine inanamıyordu, çünkü görmeyi gerçekten önemseydiğinden bile emin değildi ama hayallerini elinden alan biri olmaktansa onu cesaretlendiren biri olmayı tercih ederdi. Ve ona göstermesine izin vermek Yapılacak güzel bir şey gibi.

Ne zaman bu kadar iyi bir adam olduğu konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

"Çok isterdim ama burada yapamam. Çok fazla ağaç var, gökyüzünü çok fazla kapatıyorlar."

"Gölün karşısına geçelim o zaman."

Gözleri biraz temkinli de olsa parladı. "Gerçekten mi? Hemen şimdi mi?"

Omuz silkti. "Elbette, kedicik." Ne de olsa onun sırlarını zaten biliyordu. Ve onun gökyüzüne bakmak gibi basit bir şey yapmak istediğini ama bunun onun ulaşamayacağı bir yerde olduğunu düşünmek kendisini kötü hissetmesine neden olmuştu. Hayatı boyunca gölün bu tarafı hakkında böyle hissetmişti.

Satürn'ü halkalarıyla birlikte gördüğünde "Vay anasını," diye mırıldandı. Güneş sistemini uzun zaman önce ilkokulda öğrenmişti elbette, ama... onu, başka bir gezegeni halkalarıyla birlikte görmekte bir şeyler vardı. etrafındaki *halkaları* kendi gözleriyle gördü. Bu kadar uzaktaki bir şeye bakıyor olabileceğine inanmak çok zordu; bilimkurgu gerçek olmuş gibiydi.

"Şimdi uzayın derinliklerine bakalım," dedi Jenny teleskopun yanına giderek ve mercekleri değiştirerek teleskopta ayarlamalar yapmaya başladı.

"Uzayın *derinliklerine* bakabiliyor musun?" diye sordu

hayretle. Kızın cevabı gayet netti. "*Evet. Çok* daha derine."

Bir süre sonra, Mick'e bir tür yıldız haritası gibi görünen bir şeye bakmak için loş, kırmızı mercekli bir el feneri kullandıktan sonra, teleskoptan baktı, daha fazla ayar yaptı ve sonra baş döndürücü bir iç çekti. "Buldum," dedi. Sonra aletten uzaklaştı ve "Bir bakın. Dumbbell Nebulası."

Mick gözünü tekrar merceğe dayadı ve gördüğü şey neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı. Kocaman, göksel bir parıltı, ona kum saatini anımsatan daha karanlık bir şekli çevreliyordu. "Bu da ne *böyle*?"

"Bu bir gezegenimsi nebula. Belli bir tür yıldız patladığında ortaya çıkan büyük bir gaz kütlesi."

"Vay canına," diye mırıldandı. "Bu oldukça havalı."

"Ancak daha yaygın olan nebula türü, yıldızların gerçekten *oluştugu* büyük, gazlı bir bölgedir."

Teleskoptan geri çekildi. "Nasıl oluşmuş?"

Açıkladığı gibi, teleskopun kontrolünü geri aldı ve tekrar ona geri verene kadar biraz daha oynadı. "İşte bu Kuğu Nebulası, bir yıldız yapıcı, ama çok fazla yıldız görünmüyor. Kuğuyu görmek için biraz hayal gücünüzü kullanmanız gerekebilir."

Baktı ve hayretler içinde kaldı. "Görüyorum... daha çok bir onay işareti," diye itiraf etti ama yeni yıldızlara dönüşecek şeylere baktığını düşününce biraz korktu.

"Ah. Onay işaretinin kısa ucu kuğunun kafası, uzun tarafı ise gövdesi. Şimdi görebiliyor musun?"

"Oh. Evet. Sayılır. Peki, bu şey bizden ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık beş bin ışık yılı."

Geri çekildi, ona baktı. Işık yılının ne olduğunu okuldan da hatırlıyor gibiydi. Ama... "O kadar uzakta olduğunu söylüyorsun ki, *ışığın* buraya ulaşması beş bin yıl mı sürüyor?"

"Evet. Şu anda baktığımız şey aslında nebulanın nasıl görüldüğü. beş bin yıl önce. Bu gece nasıl görüldüğünü görebilmemiz için bir beş bin yıl daha geçmesi gerekecek."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu... beynini sarması zor bir şey."

Kadın gülümsedi. "Biliyorum. Dışarıda çılgın bir dünya var."

Güldü. "Burası da çılgın bir dünya olabilir," dedi ama onun yanındayken dünyanın daha az çılgın hissettirdiğini inkâr edemedi.

Ve bu düşünce onu durdurdu, önündeki kıza yıldızların yapıldığı şeyden bile biraz daha fazla kapılmıştı. Uzandı ve kıza tutundu.

elini sıkıyor. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim, kedicik. Haklısın, kötü şeyleri daha küçük gösteriyor."

Çenesini indirdi ve güzel bir gülümseme takındı. "Şey, sana göstermeyi sevdim. Bunu anlamayı ve benim sadece inek bir kız olduğumu düşünmemeni seviyorum. artık teleskop yok."

"Sen, kedicik? İnek mi? Asla. Sen çok güzelsin." Elini kızın yanağına götürerek ona yumuşak, nazık bir öpücük verdi, bu öpücük kızın pantolonuna girmekten çok ona yakın olma isteğiyle ilgiliydi. Ve sonra yıldızların altındaki bir öpücük diğerine dönüştü, ve bir diğeri, ağızları birlikte kaldı, keşfetti - ta ki geri çekilip durana kadar.

Ne halt ediyordu? Wayne'e bunun sadece seks olduğunu söylemişti. Kendisine de bunu yüzlerce kez söylemişti, hissettiği diğer her şeyin sadece ihtiyaçtan, rahatlıktan, onu kötü şeylerden uzaklaştırmaktan ibaret olduğunu. Ama nasıl oldu da Az önce onunla birlikte lanet yıldızlara bakmaktan aldığı tuhaf, basit keyfi anlamlandırabilecek miydi?

"Seni... şimdi eve götürmeliyim," dedi ona, ani rahatsızlığının belli olup olmadığını merak ederek.

"Umarım seni kardeşinden çok uzun süre uzak tutmamışımdır." Güzel, sadece Wayne'le ilgili olduğunu düşünmüştü.

Otomatik olarak başını salladı. "Sen değildin, bendim." *Lanet olsun, kapa çeneni.* Ama kafasının içinde konuşmaya devam etti: *Sadece seninle birlikte olmak isteyen bendim.* Şu anda kesinlikle susması gerektiğini biliyordu ama gerçekten söylemesi gereken bir şey daha vardı, çünkü aniden söylediğinden emin olmadığını fark etti. "Wayne'den babana bahsetmediğin için sana da teşekkür ederim tatlım."

"Bunu sana yapmazdım Mick," diye fısıldadı ve kalbi ısındı.

Hâlâ korktuğu anlar vardı, hâlâ babasına Wayne'le olan ilişkisinden bahsedip *bahsetmeyeceğini* merak ediyordu ama bu geceden sonra Jenny'nin sırrını bilmesiyle kendini tamamen güvende hissediyordu.

Üç şey uzun süre saklanamaz: Güneş, ay ve gerçek.

Buda

On bir

Jenny kendine rağmen, Betty ve Ed'in 4 Temmuz pikniğine elinde limonlu çubuklarıyla gülümseyerek girdi. Piknik için kırmızı-beyaz puantiyeli bir güneş elbisesi ve düz kırmızı sandaletler seçmişti ve günün -ve gecenin- uzun ve sıcak olacağını bildiği için at kuyruğu yapmayı tercih etmişti. Eve geldiğinden beri sıcak hava dalgası dinmemişti ve dinmesi de beklenmiyordu.

yakın bir zamanda. Belki de hâlâ pek çok şey için endişelenmesi gerekiyordu ama endişelenmiyordu.

Sonraki bir saati aralarında Tessa ve Amy'nin de bulunduğu insanlarla sohbet ederek geçirdi. Amy çayırın karşısındaki Logan Whitaker'ı işaret etmekte gecikmedi, Jenny onun gerçekten de iyi yetiştiğini inkâr edemezdi. Amy, "O bir *itfaiyeci*," diye işaret etti ama Jenny onun yemini yutmadı.

"Bu çok harika," dedi Sue Ann, diğer üç kıza katılmak için ayağa kalkarak. "Hepimiz yeniden bir aradayız. Eksik olan tek şey Rachel."

Ve hepsi iç çekti. Rachel her zaman dışa dönük, kararlı olan, başlarını bir iki kez derde sokan kişi olmuştu. Jenny hariç, o her zaman her şeye uymayı reddetmişti.

plan gerçekleşiyordu. "Yani ailesini görmek için Destiny'deki evine bile gelmiyor mu?" Jenny son konuşmalarından sonra bunu merak etmişti.

"Onun ailesi de taşındı," dedi Amy hüznle. "Sadece büyükannesi Edna ve birkaç teyzesi ve amcası hâlâ burada."

"Sonbaharda bizimle Chicago'ya gelmeyi tekrar düşünmeni isterdim. Sen de Sue Ann. Ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün."

Jenny boğazını temizledi. "Herkes hatırlatmaya devam ettiğim gibi, Eylül ayında nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yok, ancak şansım varsa, meşgul olacağım öğretim."

"Şimdi bakmayın," dedi Sue Ann, "ama Mike Romo saat dokuzda."

Kızlar daire şeklinde durdukları için diğer üçü ne tarafa bakacaklarından emin olamadı. "Şu anda tam olarak hangi yön dokuz?" Amy sordu.

Sue Ann dudaklarını büzdü ve sinirli görünüyordu. "Solumda."

Jenny şöyle bir göz attı ve babasınıninkine benzeyen polis üniforması içindeki siyah saçlı adamı görünce bütün bu yaygaranın neden koptuğunu anladı. "Vay canına."

Amy daha gizlice bakmadan kaşlarını kaldırdı. "Aha! Demek ilgileniyorsun. Mike Romo'ya bir bakış, bir kızı flört havuzuna geri dönmeye düşündüğünden daha hazır hale getirebilir."

Tessa alaycı bir ifadeyle, "Çok hırçın biri," dedi. "Alice teyzemi kenara çektiğinde ona o kadar kötü davrandı ki teyzem gözyaşlarına boğuldu."

"Onu savunmak için," dedi Amy, "Alice Teyzen deli gibi araba kullanıyor."

Sue Ann Jenny'ye yan gözle baktı ve "Aslında Jenny bazen korkutucu tipleri *tercih* ediyor" dedi.

Hem Tessa hem de Amy hemen bu konuya odaklandılar. "Anlatsana,"

dedi Tessa. "Bu hiç sana göre değil," diye ekledi Amy. "Ama biliyordum, biliyordum işte. İşte hayatında gizemli bir adam *var*."

Yüce Tanrım, Sue Ann ne *düşünüyordu*? Her şeyi bir kez daha inkâr ederken Jenny'nin yanaklarına tanıdık bir sıcaklık yayıldı. "Aptal olmayın çocuklar. Sue Ann sadece baş belası olmaya çalışıyor. *Öyle değil mi?*" Sue Ann'e ters ters baktı.

En iyi arkadaşı da söylediklerine en az Jenny kadar şaşırmış görünüyordu. -Sonra başını salladı. "İşte ben buyum, her zaman sorun çıkarırım. Ne diyebilirim ki? Bu bir hastalık."

Sonra Jenny konuyu değiştirdi. "Romolardan bahsetmişken, Mike'ın şu Lucky Romo denen adamla ne ilgisi var?" Birden Lucky Romo'nun bir zamanlar Mick'le takıldığını hatırladı.

"Kardeşim," dedi Amy. "Ama Lucky uzun zaman önce gitti - Mike'ın bile ona ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Hmm," diye yanıtladı Jenny, Amy'nin takıntılı bir patan olmasının yanı sıra, geçmiş ve şimdiki tüm Destiny nüfusunun nabzını gerçekten tuttuğunu fark etmeye başlamıştı.

"Yemek zamanı hanımlar," dedi ev sahibi Ed, kel kafasını küçük kalabalığın arasına sokarak ve Jenny biraz rahatladı. Eski arkadaşlarını görmek hoşuna gitmişti ama Amy'nin flört önerilerini duymazdan gelmeye de fazlasıyla hazırды. Oh, ve Sue Ann'i öldürmeye.

Yemek sırasına girmek için ayrıldıklarında nefesinin altından "Seni ldrmeliyim," dedi.

Sue Ann uygun bir şekilde suçlu görünüyordu. "Katılıyorum. Bana ne oldu bilmiyorum, bir anda ortaya ıktı. O kızlar beni kötü etkiliyor. Kendimi Rachel'in pijama partilerinden birindeymişiz gibi hissetmeme neden oluyorlar."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama kendini kontrol edemiyorsan, onların yanındayken erkek erkeğe konuşmak yok. Unutma, burada söz konusu olan sadece *benim* sırlarım değil."

Sue Ann itaatkâr bir şekilde başını salladı ve sesini olduğundan daha da alçalttı. "Haklısın. Yardım ve yataklık ettiğinizi unutup duruyorum."

Sonra Jenny derin derin yutkundu. Bazen bunu da unutuyordu. Ama Mick'in özgürlüğünün tehlikede olduğunu asla unutmadı.

Sonunda Sue Ann'in ailesiyle birlikte piknik masasına oturup ızgaradan yeni ıkmiş hamburger, Bayan Kinman'ın patates salatası, Linda Sue'nun kuru fasulyesi ve bir çift kuru fasulye ile ziyafet çektiğinde kendini çok daha rahatlamış hissetti.

Lettie Gale'in meşhur haşlanmış yumurtalarını yerken Sophie'nin Tatil İncil Okulu hikyelerini dinledi. Birkaç dakikalığına kendi dramları dışında bir şeye odaklanmak güzeldi.

Çok uzun sürmedi. Jeff, Sophie'nin Betty ve Ed'in evinin arkasındaki geniş çayırdaki kelekleri kovalamasını izlemek için masadan ayrıldığında,

Sue Ann, "Sana ve korkutucu tipine dönelim. Bugünlerde Jenny destanında yeni ne var?"

Geçen günkü öğle yemeğinden sonra Sue Ann annesinin resmini indirmesiyle ilgili tüm hikâyeyi zaten biliyordu ama odayı gören babasında yarattığı *yeni* suçluluk duygusunun farkında değildi. Jenny ona son gelişmeleri anlattıktan sonra, "Ama şimdi iyi görünüyor," diye sözlerini tamamladı. "Çoğunlukla."

"Güzel. Yalnız... benim sorduğum destanın bir kısmı bu değildi. Hayatındaki *korkunç* adamı sormuştum, hatırladın mı?"

Jenny iç çekti. Oh, evet. Ama birdenbire bu kısım hakkında konuşmak biraz zorlaştı. Sue Ann ile bile. Bu yüzden düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Tamam, peki. Gerçek şu ki... Mick için deli oluyorum."

Bunun üzerine Sue Ann nefesini içine çekti ve tıpkı Jenny'nin korktuğu gibi telaşlanmış görünüyordu. "Bekle bir dakika. Bunun sadece seks olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye güvence verdi Jenny. "Çoğunlukla. Gerçi son zamanlarda daha çok konuşmaya başladık. Hatta birlikte yıldızlara bakabilmek için beni gölün kendi tarafına geçirdi."

Sue Ann, "*Eyvah*" dercesine dişlerini sıktı. "*Jen-hello?* Bu sadece seks değil, dostum."

Jenny omuz silkti. "Elbette öyle. Ya da sadece seksle *birlikte* gelen ve beni seks konusunda daha *rahatlatan bir* şey. Çünkü... birlikte vahşileştiğin adamı *tanımak* daha güzel, anlıyor musun?"

Tam o sırada Daisy Dress Shop'tan Mary Ann Davis, kocası ve iki çocuğuyla birlikte masanın yanından geçip gitti, Jenny ve Sue Ann onlar uzaklaşana kadar sessiz kaldılar. Sonra Sue Ann yaklaştı. "Yani artık babamın suçluluk duygusu yok mu?" -sesini alçalttı- "Gölün karşısındaki aranan adam hakkında?"

Jenny başını salladı. "Pek sayılmaz. Belki her zaman bunu düşünseydim, ama düşünmüyorum. Son zamanlarda kendimi kontrol etmeye başladım. O zamandan beri

Terrence'ın benim hakkımda tamamen yanıldığını fark ettim, kanıtı deneyimlediğimden beri kendimi daha çok..."

"Kadın-işit-me-kükremesi?" Sue Ann önerdi.

Ve Jenny cevap olarak usulca kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

"Merhaba hanımlar."

İkisi de başlarını birleştirdikleri için irkildiler ve Jenny'nin bir zamanlar erkek arkadaşı olan, herkesin ona ayarlamaya çalıştığı Adam Becker'ın daha yaşlı ama hâlâ inanılmaz yakışıklı bir versiyonunu gördüler. "Adam mı?" dedi Jenny gözlerini kırptırarak.

"Seni görmek harika Jenny," diye cevap verdi, sesi hatırladığından çok daha erkeksi çıkıyordu. Birden ne olduğunu anlamaya başlamıştı herkes onda gördü.

Ve bu çok garipti. Çünkü bir zamanlar onunla öpüşmüştü - oldukça yoğun bir şekilde. Ve vay canına, adam iyi görünüyordu. "Sen de."

"Şehre döndüğünü duydum ve babanın beni evindeki çimleri biçmem için çağıracağını umuyordum ama çağırmadı," dedi hafif koyunsu ama korkutucu bir kahkaha atarak.

"Yağmur yağmadığı için pek büyümedi." "Benim

kaybım. Ama sonunda sana rastladığıma

sevindim."

Tam o sırada Sue Ann konuştu. "Ben gidip Betty'ye yardım edeceğim. Ev yapımı dondurma yaptığını duydum." Ama Sue Ann'in yüzündeki ifade çok açıktı: "*Bence Adam Becker senin için hâlâ Mick Brody.*"

Adam oturup konuştukça Jenny bunun mantıklı olduğunu inkâr edemiyordu. Adam hâlâ yakışıklıydı, seviliyordu, zengindi, girişimciydi ve bu arada bir yerlerde oldukça seksi olmuştu. Adam ona boşandığını söyledi, sonra da evlerine yeni katılan ikiz çocuklarını gösterdi.

Sophie kelebek kovalamacasında. "Jacob ve Joey," dedi. "Onları haftada üç gün alıyorum ve gittiklerinde deli gibi özlüyorum."

Jenny Adam'a kendisinin de boşandığını söyledi, ancak bu konuda konuşmanın onu birkaç hafta önceki kadar rahatsız etmediğini fark ederek konuyu fazla uzatmadı. Ayrıldığı öğretmenlik işinden ve yaz boyunca burada kalıp bundan sonra ne yapacağına karar vereceğinden bahsetti.

Adam tek kaşını kaldırarak, "Destiny Okul Kurulu'nun sana iş teklif ettiğini duydum," dedi. "Seni burada kalıcı olarak görmekten mutluluk duyarız Jenny."

Şaşkınlıkla başını eğdi. "Buralarda haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını unutmuşum."

Omuz silkti. "Destiny dedikoduları canlı ve iyi durumda. Ve Stan Goodman'ın karısı için biraz çevre düzenlemesi yaptım," diye göz kırparak sözlerini tamamladı.

"Şey, bunu göz ardı etmedim ama çok da düşünmedim," diye açıkladı. *Sır saklamak ve gizli seks yapmakla çok meşguldüm.*

"Dinle," dedi, "boşanmanın hâlâ taze olduğunu biliyorum ama... bu hafta bir akşam seni yemeğe çıkarayım. Yeni bir İtalyan restoranı var. Crestview."

Jenny'nin kalbi kabardı. Adam'ı seviyordu. Eski zamanlardaki gibi, ilk aşk gibi. Ve eğer Mick resimde olmasaydı, kim bilir... belki de daha fazla baştan çıkardı. Bunun Sue Ann'in ve babasının yüzünde yaratacağı kocaman gülümsemeyi kolayca hayal edebiliyordu. Adam'la birlikte mükemmel bir çiftti. Hatta Terrence'la hiç doğurmadıkları çocuklarıyla birlikte gelmişti.

Ama kendini Mick'e bu kadar kaptırmışken Adam'la -eski günlerin hatırına bile olsa- bir randevuya çıkmayı hayal bile edemiyordu. Onunla geçirdiği geçen gece inanılmaz derecede özgürleştirici olmuştu ve ona gece gökyüzünü göstermek kendini ona daha bağlı hissetmesini sağlamıştı.

Biraz üzgün bir şekilde uzandı ve Adam'ın elini tuttu. "Bana sorduğun için teşekkür ederim ama henüz biriyle çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum." Çünkü bu, *"Üzgünüm ama şimdiden Mick Brody'yle pervasızca seks yapıyorum, hani şu Crestview'de içki dükkânı soyan adamla?"* cümlesinden çok daha iyi bir cümleydi.

Adam anlayışla gülümsedi ve "Endişelenme Jenny. Belki başka bir zaman- eğer burada kalmaya karar verirsen."

"Belki," dedi ona. Ama kulağa ne kadar akıllıca gelse de, özellikle de Mick'in hayatında çok uzun süre kalmayacağını bildiği için, şu anda başka bir erkek düşünmek zordu.

Adam çocuklarını kontrol etmek için ayrıldıktan sonra Jenny, gölgelik bir ağacın altındaki çim sandalyede oturan Bayan Ellie'ye doğru ilerledi. Bayan Ellie'nin etrafında olmak ona her zaman bir sakinlik hissi verirdi - sesini duyurmak için bağırması gerekse bile. "Merhaba Bayan Ellie!" dedi yüksek sesle.

Bayan Ellie buruşuk bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Evet, Jenny- merhaba, canım."

"Ne kadar güzel bir elbise giymişsin!" Jenny bağırdı. Çeşitli pastel renklerde kelebeklerle süslenmişti.

"Güzel ve ince," dedi. "Sıcak havalar için iyi, bilirsiniz."

Tam o sırada, güzel sarı bir kelebek ağacın altında kanat çırpıp, bir an için Bayan Ellie'nin etrafında uçtu ve sonra kucağına kondu. "Şuna bakın," dedi Bayan Ellie. "Onların gerçek olduğunu sanıyor."

Neredeyse çocuksu gülümsemesi Jenny'nin kalbini ısıttı ve aniden Bayan Ellie'nin varlığının ona ne verdiğini anladı: daha basit bir hayatın zevklerini hatırlattı. Destiny'de etrafını saran daha basit bir hayat. *O olmadığı zamanlarda*
Tabii ki içki dükkânı soyguncusuyla doyumsuz bir seks yapmakla meşguldü. Bu düşünce onu yüksek sesle güldürdü.

Bayan Ellie başını kaldırdı. "Bugün keyfin yerinde görünüyor canım. Ben hala

Aptal Terrence'ın seni bir hippi için terk ettiğine inanamıyorum ama gülümsediğini gördüğüme sevindim."

"Merak etmeyin Bayan Ellie, o aklımdaki son şey. Şimdi size dondurma getirmemi ister misiniz?"

Bayan Ellie elini kulağına götürdü-Jenny bu sefer bağırmayı unutmuştu.

"Dondurma, Bayan Ellie! Dondurma!"

Bayan Ellie birden endişeli göründü, gri kaşları çatıldı. "Bir erkek için çılgılık atarak zamanını boşa harcamamalısın canım." Sonra Jenny'nin elini tutmak için uzandığında yine neşeli görünüyordu. "Ama sen Seni ne daha iyi hissettirirdi biliyor musun? Betty'nin ev yapımı dondurması. Neden bize biraz getirmiyorsun?"

Jenny, piknikte Mike Romo ile konuşmakta olan babasına arkadan yaklaştı; babasına piknikte yemek pişirmek isteyip istemediğini sormayı planlıyordu. yarın akşam. Belki bu, resimlerle ilgili kalan gerginliği de geride bırakırdı.

İşte o zaman onun şöyle dediğini duydu: "O zaman sanırım Brody'lerin evine bir kez daha gideceğim ve havai fişek gösterisine yetişmek istiyorsam bir an önce yola çıksam iyi olacak."

Kalbi neredeyse duracaktı. Ve öğleden sonranın cezalandırıcı sıcağına rağmen, omurgasına soğuk bir ürperti yayıldı. Bunu doğru duymuş olamazdı.

Ama öyle olduğunu biliyordu. *Oh Tanrım.* Tanrım, burada neler oluyordu?

Mike uzaklaşır uzaklaşmaz yaklaştı ve elini babasının koluna sımsıkı kapadı. "Neden Brody'lerin evine gittin?" diye sordu dikkatle.

Ses tonuna şaşırmış gibi baktı ve duygularının onu ele geçirdiğini fark etti. *Tamam, sakın ol.* Derin bir nefes aldı. *Mick'i güvende tutmak istiyorsan, sakın davranmalısın.*

"O kadar gün içinde bugün," diye ekledi, sanki endişesinin bir parçası da buymuş gibi. "Yani, bugün 4 Temmuz. Betty ve Ed'in partisine bayılırsın, bütün yaz dört gözle beklersin. Peki neden partinin ortasında ayrılıyorsun?"

Kendi eliyle onun elini kapatıp okşadı. "Rahatla, Jennygirl. Havai fişekler için geri döneceğim ve zaten muhtemelen boşa bir yolculuk olacak."

Zor olsa da normal nefes almaya çalıştı. "Ama... neden *oraya* gittin?"

Bunun üzerine babası yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı, sonra sesini alçalttı. "Pekala, bunun duyulmasına izin vermeyin - insanların korkmasına ihtiyacımız yok ve eminim endişelenecek bir şey yoktur- ama... Wayne Brody bir süre önce hapisten kaçtı. Eyalet yetkilileri Destiny'nin onun son adresi olduğunu düşünerek beni aradılar ve ben de kaçıştan birkaç gün sonra oraya gittim, ama eski yer sessiz ve dokunulmamıştı."

Bunun, babasının oraya Wayne ya da Mick'ten önce varmış olduğu anlamına geldiğini düşündü. "Peki neden tekrar gidiyorsun?"

"Henüz yakalanmadı ve hapishanedekiler onun hasta olduğunu söylüyorlar, bu yüzden uzağa gitmiş olabileceğini düşünmüyorlar - bir yerde saklanıyor olması gerektiğini düşünüyorlar. Sonra, daha bu sabah, gölün o tarafına giden sapağa yakın otoyolda yaşayan Willie Hargis, Mike'a son zamanlarda birkaç kez oraya giden bir pikap gördüğünden bahsetti. Avcılar olduğunu düşünmüş ama bir kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

"Şimdi olmak zorunda mı? Bugün mü?" Babasının bir gece bile beklemesini sağlayabilirse, kanoyla gölü geçip Mick'i uyarabilirdi. Ama yapmadı.

Bunun ona tamamen temizlenmesi için zaman kazandırıp kazandırmayacağını ya da Wayne'in seyahat edip edemeyeceğini bilmiyordu ama hiç yoktan iyidir.

"Anladığım kadarıyla öyle," dedi babası, umutlarını kırarak. "Kanun karşısında asla beklemek zorunda kalmam, yarın oraya gidip de onu kaçırdığımı öğrenirsem kendimi aptal gibi hissederim." O zaman babası bakışlarını ona dikti. "Seni yiyip bitiren bir şey mi var Jennygirl? Neyin var?"

Jenny'nin kalbi neredeyse Mick'le ormanda ilk karşılaştığı geceki kadar hızlı atıyordu. "Hiçbir şey," dedi ama çok uzun süre tereddüt ettiğini ve muhtemelen gergin görüldüğünü biliyordu.

"Kulağa hiçbir şeymiş gibi *gelmiyor*."

İçini çekti, çaresiz hissediyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu. Oh Tanrım, Oh Tanrım, ne yapmalıydı? Sonunda başını salladı. "Her şey yolunda baba."

Ona uzun uzun baktı, açıkça ona inanıp inanmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu, sonra sonunda, "Pekala o zaman. Ben oraya gidiyorum.

Şimdi. Gittiğimi fark eden olursa, gün batımına kadar döneceğimi ve havai fişekleri bensiz atmamalarını söyle."

Ve sonra uzaklaşmaya başladı. Jenny ona izin veremeyeceğini biliyordu. Yapamıyordu işte. Onu nasıl *durduracağını* bilmiyordu ama bir *şeyler yapmak* zorundaydı. Bu yüzden hızla onun peşinden gitti, sonra uzanıp tekrar koluna yapıştı ve onu durdurdu. "*Bekle.*"

Babası şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. "Ne oldu Jenny?"

Sıcaktan bayılacakmış gibi hissediyordu, sanki bacakları altına çökmek üzereydi. Zihni hızla çalışıyordu ama Mick ve kardeşini kurtarmak için tek bir şans düşünebiliyordu.

"Eee?" diye sordu babası. "Neler oluyor burada? Bana söylemediğin ne var?"

Bir plan oluşturmaya, kelimeler bulmaya çalıştı. Teni tedirginlikle karıncalandı. Doğru şeyi mi yapıyordu? Doğru muydu? Ama başka ne yapabilirdi ki? "Acaba... gidip kruvazörünüzde oturup konuşabilir miyiz? Kendimi biraz halsiz hissediyorum ve biraz klima."

Anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünen adam, "Pekâlâ," dedi. Sonra da eliyle sırtına bastırarak onu yolun kenarındaki çimenlik alanda yirmi otuz kişinin arasına park edilmiş olan arabaya doğru yönlendirdi.

Jenny yürürken düşünmeye çalıştı ama aklına parlak ya da yeni bir şey gelmedi. Ve arabaya bindiklerinde, klima açıkken, babası, "Pekala tatlım, bütün bunlar da ne demek oluyor? Sorun nedir?"

Ona baktı ama onlar konuşurken arabanın gösterge paneline bakmanın daha kolay olduğunu fark etti. *Tanrım, lütfen yapılacak doğru şey bu olsun.* "Sana söylemem gereken bir şey var baba. Ama bunu yapmadan önce, senden

Bana bir söz ver." Sesi kendi kulaklarına kararsız geliyordu ve yüzüne ve boynuna üflenen serin havaya rağmen hâlâ sersemlemiş, neredeyse hasta hissediyordu.

"Ne tür bir söz?" diye sordu, ses tonu bunun büyük bir şey olduğunu aniden fark ettiğini gösteriyordu.

Boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. *Bu nasıl olabilirdi?* "Bana söz vermeni istiyorum... bana *yemin* etmeni... eğer beni seviyorsan, sana söylemek üzere olduğum şeyi... *yapmayacağına...* *yemin etmeni istiyorum.*"

Bir süre şaşkın şaşkın oturdu, sustu ama sonunda cevap verdi. "Burada neler oluyor Jenny?"

Güçlü kalmak, ısrar etmek zorundaydı. "Bana söz ver," dedi. "Sana bir sır verirsem, bu sırrın üzerine gitmeyeceğine söz ver. Benim için bilmiyormuş gibi davranacağına söz ver." Kalbi göğüs kafesini delip geçecekmiş gibi hissediyordu.

"Kulağa ciddi geliyor," dedi. "Peki bunu nasıl yapabilirim?"

Bir nefes aldı ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Sadece yap," dedi ona. "Beni bunu yapacak kadar seviyorsun."

Bir dakika daha öylece oturup sessiz kaldığında, devam etti. "Bu benim için önemli *baba*, çok önemli. Aksi takdirde senden asla bir konuda başka tarafa bakmanı istemezdim. Ama bu konuda haklı olduğumu biliyorum, o yüzden soruyorum."

"Başın bir tür belada mı?" dediğinde onun kafasını tamamen karıştırdığını biliyordu.

"Hayır, ben değilim," diye tersledi. "*Şimdi bana söz ver! Lütfen!*"

Sesini yükseltmişti ve bunun ikisini de şok ettiğini biliyordu. Jenny hayatı boyunca babasına hiç bağırmamıştı.

Ama görünüŖe göre bunu yapmak için iyi bir zaman seçmişti, çünkü ona "Tamam Jenny, söz veriyorum. Sakin ol."

Nefesini içine çekti, rahatlamaya çalıştı. *Bu korkunç, çok korkunç.* "Yani sana söylediklerime göre hareket etmeyeceğine dair söz veriyor musun?"

"Pekala, evet, söz veriyorum."

Tamam. Güzel. Tanrıya şükür. Ve şimdi... babasının kalbini kırmak zorunda kalacaktı.

Tekrar yutkundu, sonra başladı. "Eve döndüğümünden beri... biriyle görüşüyorum - bir erkekle," diye açıkladı, "eve döndüğümünden beri."

Babasının yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve *"Baba, daha hiçbir şey duymadın"* diye *düşündü.* Ama devam etmek zorundaydı. "Ben... bir gece kanoyla gölün karşısına geçtim, çünkü tepede kayalık bir yer var. yıldız gözlemciliği."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sue Ann ve ben gençken gizlice oraya giderdik."

Adam dehşete düşmüş görüldüğünde, hemen "Merak etme, bu yaptığım en kötü şey" dedi. *Şimdiye kadar.*

"Devam et," dedi.

Derin bir nefes daha aldı ve adamın sözünü kesmemesini, böylece her şeyi anlatabilmeyi umdu. "Karşıya geçtiğimde... Mick Brody ile karşılaştım. Ve birbirimizi görmeye başladık." *Hayvanlar gibi çiftleşiyorduk.* "Ve... o da Düşündüğün kadar kötü değil baba, söz veriyorum. O aslında çok iyi bir adam. Ama mesele şu ki..."

"Öyle mi?" Belki babası geldiğini duymuştur. Sesinin zaten ne kadar üzgün çıktığını görmezden gelmeye çalıştı.

Çıkar ağzındaki baklayı. "Mesele şu ki, Wayne orada. Ama o ölüyor baba. Beyninde tümör ve lösemi var-Mick yazı çıkaramayacağını söyledi. Sadece

kaçtı çünkü hapishanede ölmek istemiyordu, evinde ölmek istiyordu. Mick'ten o zamana kadar ona bakmasını istedi."

Babası uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince, arabadaki tek ses klimanın *vızıltısı* ve polis telsizinin cızırtısı olunca, sonunda ona bakacak gücü kendinde buldu. Ve Tanrım. Hiç böyle hissetmemişti. çok...hayal kırıklığı. Ona bir yabancıymış gibi bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi engellemek için bir an gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Sana verdiğim sözü tutacağım," dedi sonunda, sesi alışılmadık derecede kısıktı, "ama böyle bir şeyi benden neden, *nasıl* saklayabildiğini anlayamıyorum." Sonra sanki inanmıyormuş gibi başını salladı. "Jenny'm... Mick Brody ile mi?" diye mırıldandı.

Gözyaşlarını tutmak için elinden gelen tek şey buydu ama burada sert olmak zorundaydı, sert olan yeni oydu.

Ve öyleydi de. "Onu tanısaydın, kötü bir insan olmadığını görürdün. Bunu senden saklamak benim için gerçekten zordu ama bunu yapmamın nedeni, kalbimde Mick'in yanlış bir şey yaptığını hissetmememdi."

"Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor musunuz?" diye bağırdı. "Yasaları çiğniyor! İkisi de öyle! Bu nasıl yanlış olmaz? Sana daha iyi öğrettiğimi sanıyordum."

Jenny bu çıkış karşısında hafifçe irkildi ama kendini savunmaya devam etti. "Bana doğru ve yanlış öğrettin. Ama belki de ben doğru ve yanlışın grinin tonlarında olduğuna inanıyorum."

Babası başını salladı. "Kanunlarda grinin tonlarını hiç görmedim."

"Çünkü siz bir polissiniz ve işiniz yasaları uygulamak. Ama bu her yasanın doğru olduğu anlamına gelmiyor ve belki de polis olmak seni dar görüşlü yapıyor. Çünkü grinin tonları *var* ve Mick ile kardeşini tutuklamak hiçbir amaca hizmet etmez. O sadece kardeşinin evinde huzur içinde ölmesine yardım ediyor."

Adam cevap vermeyince sessizce ekledi: "Tüm bu olanlar beni doğru ve yanlışla yepyeni bir açıdan bakmaya zorladı. Ve öğrendiğim şey şu ki... belki de bazen... *yanlış olanı yapmak...* doğru olanı yapmaktır."

Jenny, Ed ve Betty'nin çayırında yere serilmiş bir masa örtüsünün üzerinde tek başına oturmuş, gökyüzünde patlayan kırmızı, beyaz ve mavi neon ışıklarını izliyordu onun üstünde. Yerini babasıyla paylaşmayı planlamıştı ama onu en son Ed'le konuşurken görmüştü ve huysuz görünüyordu. Anlaşılır bir şey olduğunu düşündü.

Önemli olan tek şey Mick'in evine gitmemiş olması. Mike Romo'ya bir bahane uydurmuştu. Önemli olan tek şey, onun sakladığı sırrı saklayacağına söz vermiş olmasıydı ve bu konuda mutlu olmasa bile, Walter Tolliver asla sözünden dönmezdi.

Ama yine de bunun olduğuna inanamıyordu. Buraya da çok iyi bir ruh haliyle gelmişti. Şimdi ise babasına, Mick Brody için onun hakkındaki tüm düşüncelerini kötü yönde değiştirecek bir şey söylemek zorunda kalmıştı.

Neden? Kendine sorması gerekiyordu. Neden babanla olan ilişkini Mick Brody için feda ettin?

Havai fişekler devam ettikçe, o da nedenleri sıralamaya başladı.

Başından beri Mick'in yaptıklarının yanlış olduğunu düşünmemişti.

Ve... belki de bu, şu anda içinden geçmekte olduğu sürecin, gerçekten bir yetişkin olmayı, hayatının kontrolünü eline almayı öğrenmenin bir parçasıydı. Belki de babasına karşı dürüst olmak bu yolda atılması gereken bir adımdı.

Ya da belki ona aşık oluyorsun.

Nefes nefese kaldı. *Bu da nereden çıkmıştı? Çünkü o içinde değildi* Mick Brody'ye aşık. Olamazdı. Bu düşünülemezdi. Onlar... çok farklıydılar. Gece ve gündüz gibi. Siyah ve beyaz.

Ama az önce kendine her yerde grinin tonları olduğunu söylememiş miydi?

Kafasındaki karışıklığı gidermek için başını salladı. Bunların hiçbirisi önemli değildi - önemli olan bunun aşk değil, sadece bir ilişki olduğuydu. Öyle olmalıydı.

Çünkü Terrence'ı yeni atlatıyordu ve bu da ribaunt seksiydi.

Çünkü "bir ilişki" fikri ona kendini çok iyi, çok güçlü hissettirmişti, tıpkı Sue Ann'in söylediği gibi.

Ama babanızın Mick'in sırrını öğreneceğinden korktuğunuzda, neredeyse parçalanıyordunuz. Sanki Mick'in değil de senin dünyan dağılıyormuş gibi hissettin. Sanki ona kötü bir şey olursa, sen de parçalanacakmışsın gibi hissettin.

Bir iç geçirdi. Bu kulağa pek de bir ilişki gibi gelmiyordu. Tıpkı Sue Ann'in de söylediği gibi.

Ama Mick Brody'yi sevme fikri onu içinde çaresiz hissettiriyordu. Savunmasız küçük bir kız gibi. Ve artık öyle olmayacaktı, *değildi işte*.

Yani bu aşk *değildi*. Bu ateşli bir seksti. Biraz yaz arkadaşlığı, hepsi bu.

"Ne oldu, Tolliver? En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun."

Başını kaldırdığında, şimdi güzel bir yaz eteği ve kırmızı askılı bluzuyla kumaşın üzerinde yanına yerleşmiş olan Sue Ann'i gördü. Uzandı ve Sue Ann'in elini sıkıca tuttu. "Hayır, Tanrı'ya şükür hâlâ yanımdasın."

"*Bu da* ne demek oluyor?" Sue Ann birdenbire durumun büyüklüğünü kavradı.

Jenny ışıklı gökyüzünün altında arkadaşına baktı ve bunun gözlerinden okunması gerektiğini biliyordu ama yine de söylemek zorundaydı. "Babama söylemek zorundaydım. Wayne'in kaçışını duydu ve oraya gidecekti. Şimdi gitmeyecek ama... sanırım benden nefret ediyor."

Sue Ann'in yüzü düştü. "Ah Jen," dedi, "buraya gel," sonra Jenny'yi kucakladı.

"Daha da kötüsü," diye itiraf etti Jenny, hâlâ kucaklaşırken, "şu anda kafamda çılgınca bir korku var. Korkuyorum... oh Tanrım... gerçekten de aşk."

"Evet, *bu* yeni bir *haber* değil," dedi Sue Ann, sonra sırtını sıvazladı ve ona biraz daha sarıldı.

Mick birkaç gece sonra arka kapıdan içeri girdiğinde Jenny'nin yüreği ağzına geldi. Babasının sözünü tutacağını biliyordu, çünkü Walter Tolliver sözünün eri bir adamdı. Ama babasına sırrını söyledikten sonra Mick'i ilk kez görmek yine de garip hissettirmişti.

Ancak adamın uzun, dar bir karton silindir taşıdığını fark ettiğinde düşünceleri değişti. Eliyle işaret etti. "Bu da ne?"

Ona bakarken şaşırtıcı bir şekilde utangaç görünüyordu. "Uh... önemli bir şey değil. Sadece... hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey."

Bakışlarını hafifçe ona dikti. Aklını mı kaçıırıyordu yoksa Mick Brody ona gerçekten bir hediye mi getirmişti? Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırды ama pek işe yaramadı. "Peki neymiş bu?"

Ona uzattı. "Al bakalım. Ama beğenmezsen, sorun değil. Büyütülecek bir şey değil."

Aslında, hediyei açarken biraz gergindi. Mick ona hediye olarak ne verebilirdi ki? Hayal bile edemiyordu. Ya beğenmezse? Acaba sahte bir tepki mi?

Ama bir ucunun kapağını açıp içinden bir tür poster çıkardığında, bir de ne görsün, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosunun bir baskısı. Nefesi kesildi.

"Duvar için," dedi. "O nokta şu anda oldukça boş görünüyor."

"Bu... inanılmaz, Mick," dedi, hâlâ Van Gogh'un gece gökyüzünün mavi-sarı girdaplı izlenimini inceliyordu.

"O kadar da şaşırtıcı değil," dedi, önemsizmiş gibi davranmaya çalışarak. "Crestview'de çamaşır yıkıyordum ve bir vitrinin önünden geçerken bunu gördüm. Bir çerçeve almanız gerekecek, sandalla buraya gelirken bir çerçeve alabileceğimden emin değildim, o yüzden sadece baskısını aldım."

"Asmak için sabırsızlanıyorum," dedi, yüreği ağzına gelmek üzereydi. "Burası için gerçekten mükemmel ve bayıldım. Teşekkür ederim."

Daha sonra her zamanki gibi davranmaya başladı, kızın elinden baskıyı aldı, sehpanın üzerine koydu ve "Buraya gel, Kedicik," dedi onu kollarının arasına alırken.

Sıcak, tatlı bir öpücük için ağzını onunkine doğru kaldırdı ve "Buraya kadar sadece sana gökyüzünün bir resmini vermek için gelmedim," dedi.

"Hayır mı?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Esas olarak sana bunu vermek için geldim." Sonra da kadının vücudunu kendine doğru çekerek kalçalarının tam ortasına bastıran sert ereksiyonu hissetmesini sağladı.

"Mmm, bu da mükemmel," diye söz verdi ona.

"İşte buna karşı çıkmayacağım," dedi gözlerinde seksi, kibirli bir parıltıyla ve bu, aşağıda nemle havuzlanırken bile onu hafifçe güldürdü.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu. Çünkü artık bunu yapabiliirdi. Artık cesur ve agresif bir Jenny'ydi.

Oraya vardıklarında birbirlerini soydular ve adam onu üstüne çekti ve boşalmasını sağladı. Sonra onu bacaklarının arasından öptü ve tekrar boşalmasını sağladı. Bundan sonra, yan yatarlarken ona arkadan girdi ve boşalana kadar ona dokunmak için etrafına uzandı - vay canına - üçüncü kez! Ve üçüncü orgazmına ulaştığında, Jenny öldüğünden ve cennete gittiğinden oldukça emindi - ve yine de, bir şekilde, onun için *en iyi* bölüm *Mick*'in doruğa ulaştığı zamandı: inlemelerini, tatlı fısıltılarını dinlemek ve onu oraya götürdüğünü bilmek.

Daha sonra sarılıp yatarlarken, Mick'e "Wayne nasıl?" diye fısıldadı. Babasının bildiğini ona söylemenin delilik olacağına karar vermişti - babasının sözüne sadık kalacağını bildiğinden, Mick'i üzme ya da endişelendirmek için bir neden görmüyordu. Onun zaten yeterince derdi vardı.

"O... son zamanlarda daha zayıf," diye yanıtladı.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı? Gelip yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan, Wayne'e bakmaktan, neye ihtiyacın olursa seve seve yaparım." Daha önce hiç sormamıştı, rahatsız etmek istemiyordu ama ne de olsa o "iyi Jenny" *ydi* - teklife ancak bu kadar dayanabilirdi.

"Bu çok hoş," dedi, "ama hayır." Sonra başını usulca salladı. "Ölmek üzere olan biriyle ilgilenmek biraz..."

"Yakınlaşmak mı?" diye sordu adam sözünü kestikten sonra.

"Evet, belki. Ama *bu* kadar samimi değil," dedi, örtüler dışında çıplak olan ikisine bakarak. "Ben sadece... Wayne için benden başka birinin onu şu anki haliyle görmesinin zor olacağını düşünüyorum."

Başını salladı. "Anlıyorum." Annesi de hayatının sonlarına doğru odasına gelenler konusunda seçici davranmaya başlamıştı. Yaşarken hatırlanmak isterdi, ölürken değil.

"Ama o uyanıkken," diye devam etti Mick sessizce, "biz... konuşuyorduk. Hem de çok. Eski zamanlardan ve başka şeylerden de. Bu çok hoş."

Sonra sessizce uzandılar, Jenny Mick'in şu anda sesinin hiç duymadığı kadar huzurlu geldiğini düşünüyordu. Ama bu aynı zamanda ona babasıyla ne kadar huzursuz *olduklarını* da hatırlatıyordu. Onu üzmüş olmaktan nefret ediyordu. Babasının onu artık gerçekten farklı bir gözle görmesinden nefret ediyordu. Bunların gerekli olmasından nefret ediyordu. Yine de gerekliydi. Havai fişeklerden beri konuşmamışlardı ve Mick'i bu gece görmek, ona yakın olmak ve bunu neden yaptığını hatırlamak onu daha da mutlu ediyordu.

Sonra çarşafın altından dönerek yüzleri birbirine yakın bir şekilde birbirlerine baktılar. Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak çıktı. "Sen... seninle mi

annem öldüğünde?"

Jenny nefesini içine çekti ve yıllar öncesini düşündü. "Hayır. Biliyordum. Babam beni onu görmeye götürdüğünde ve benimle uzun bir konuşma yaptığında - güçlü ve mutlu olmamı istediği ve beni cennetten nasıl izleyeceği hakkında beklediğiniz türden bir konuşma - neredeyse sona ermişti.

Sonra beni bir süreliğine Sue Ann'e gönderdiler. Garip bir durumdu. Bir yanım onun burada hep ölmekte olduğunu biliyordu ama bir yanım da Sue Ann'in annesinin bizi kasabadaki Ambassador'da sinemaya götürmesi, havuzlarında oynamamız ve geç saatlere kadar birbirimizin saçını yapmamızla dikkatimizin dağılmasını istiyordu."

"Onu hâlâ özlüyor musun?" diye sordu, yüzleri hâlâ yakındı.

Dudağını ısırdı, bir cevap oluşturmaya çalıştı. "Evet. Hayır. Bazen." İçini çekti. "İlk yıllar zordu, anneye gerçekten ihtiyaç duyduğum bir yaşıyordum. Ama taşındıktan sonra hayat daha normal gelmeye başladı - sanki annem ve babam benim olmadığım bir yerdeydiler."

Küçük, sempatik bir gülümseme attı. "Soruma gerçekten cevap verdiğinden emin değilim, kedicik. Onu hâlâ özlüyor musun? Bunca yıl sonra?"

O da benzer bir gülümsemeye karşılık verdi. "Evet," dedi tekrar. "Hayır," diye ekledi. "Bazen." Sonra uzanıp adamın yanağındaki kirli sakala dokundu.

"Wayne'i kaçırmaktan korkuyorsun."

İnkâr etmedi, sadece biraz üzgün görünüyordu. "Bu garip, çünkü o buralarda değil, anlıyor musun? Ama onun bir *yerlerde* olduğunu bilmeyi özleyeceğim. O sahip olduğum tek aile."

"Annen ve baban nasıl öldü?"

"Kalp krizi," dedi. "İkisi de. Birkaç yıl arayla. Sadece ellili yaşlarındaydılar ama ikisi de ağır sigara içicisiydi."

"Özür dilerim," dedi.

Yine de Mick başını salladı. "İyi ebeveynler değillerdi. Bize iyi davrandılar. Yollarına çıkan, onlara paraya mal olan şeyler gibi. Çok içiyordu ve şimdi düşünüyorum da muhtemelen bi-polar ya da şizofren ya da onun gibi bir şeydi. Onları özlemiyorum. Sadece... bazen olabilecekleri şeyleri özlüyorum, olmalarını dilediğim şeyleri özlüyorum."

Jenny onun ağzını usulca öptü, alnını onunkine yasladı. "Neden giderken araziye satmadın?" Onu orada bulduğu gecedan beri bunu merak ediyordu.

"Denedim," dedi. "Yaklaşık bir yıldır satılıktı. Belki bir müteahhit alır, gölün o tarafına birkaç ev yapar diye düşünmüştüm. Ama ailemin bana bıraktığı tek şey, kimsenin üzerinde yaşamak istemeyeceği kadar sarp, kayalık ve ulaşılması zor bir araziymiş meğer" diyerek sözlerini alaycı bir kahkahayla tamamladı.

"Özür dilerim Mick."

"Ne için?"

"Sadece... keşke daha mutlu bir hayatın olsaydı." Annesini bu kadar genç yaşta kaybettiği için kendisine hep acımişti ama gölün karşısındaki o iki çocuğun nasıl bir hayat yaşadığını o zamanlar *hayal bile edemezdi*.

Mick sessizce, "Artık konuşmayalım, kedicik," dedi. "Sadece öp beni."

Bir saat sonra tekrar sevişmişlerdi ve Mick gitmişti ve Jenny çıplak bir şekilde ön pencereden dışarı bakıyor, gölün üzerinde yavaşça ondan uzaklaşan bir kayığın karanlık gölgesini seçebiliyordu. Kalbi de onunla *birlikte gidiyormuş* gibi hissediyordu.

Ama bu aşk değil, onu sevmiyorum. Sevemiyorum. Sevemiyorum işte. Havai fişek gösterisinde Sue Ann'e söylediklerine rağmen, yanıldığına, bunun doğru olamayacağına karar vermişti. O gece olanlardan sonra aşırı duygusal davranmıştı.

Neden onu sevemiyorsun? Sanki bu soru onun zihninden başka bir yerden gelmişti.

Bakışlarını gölden yukarıdaki yıldızlarla süslü gökyüzüne kaldırdı ve burada o kadar çok baskı altında olduğunu düşündü ki gerçekten kendini kaybetmeye başlamıştı çünkü az önce annesinin sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Ve bu çılgıncaydı, ama babasıyla aralarındaki ilişkinin birdenbire ne kadar garipleştiğini düşününce, kendini *annesinin* şimdi onun hakkında ne düşüneceğini hayal etmeye çalışırken buldu - hareketleri, duyguları, sır saklaması. Annesinin o son büyük konuşma sırasında söylediği sözleri çok net hatırlıyordu: *Ben öldüğümde güçlü ol ve zor olsa bile seni mutlu eden şeyi yapacak kadar cesur ol.*

Ama Mick Brody'yi sevmek onu mutlu etmezdi.

Ondan, tanıdığı her şeyden çok farklıydı. Mick'i düşünmek Terrence'ı zihninden silmek için çok şey yapmış olsa bile, Terrence onun ilk aşkıydı, ilk seksiydi, *kocasıydı*, Tanrı aşkına. Dikkatini dağıtmak güzeldi ama bu tür bir kaybı atlatmak biraz zaman alırdı ve bunu yapmak için kendine zaman ve alan tanınması gerekmiyor muydu?

Ne de olsa Mick yakında gidecekti. Destiny'yi ve onun hayatını terk edecekti.

Ve belki de gerçek şuydu ki Mick'in geçici olduğunu bilmek... Jenny'nin bu ilişkiyi kabullenmesini kolaylaştıran şeylerden biriydi. Çünkü hayatında çok şey kaybetmişti, çoğunu da son zamanlarda.

Annesini kaybetmişti, babasının ona olan inancını kaybetmişti. Evliliğini, işini ve kurduğu hayatı. Son tartışmalardan sonra, gençken kaybettiği Snowball'u gerçekten atlatılabildiğinden bile emin değildi ve o zamandan beri hiç evcil hayvan sahibi olmamıştı.

Yani çok şey kaybetmişti. Ve o bir kadın olabilirdi ama bu, değer verdiği şeyleri kaybetmeye devam etmek istediği anlamına gelmiyordu.

Ve Mick'i sevmezse, onu kaybedemezdi. Yani onu

sevmiyordu. Bu kadar basit. Sevmiyordu işte.

Kaptan, durumunuzun ciddiyetinin farkında olduğunuzu sanmıyorum.

Mr. Spock

On iki

Kürekleri suya daldırıp gölde ilerlerken Mick'in göğsünden, karnından boncuk boncuk terler dökülüyordu. Kollarındaki kaslar yorulmuştu. -Her vuruşta acıyı hissedebiliyordu ama en azından sonunda kazmayı bitirmişti.

Korktuğu gibi, birden fazla nedenden ötürü bu iyi bir şeydi. Wayne gittikçe hastalanıyor, zayıflıyordu. Ağrı bantları artık gerektiği kadar uzun süre dayanmıyordu, haplar da öyle.

Bu yüzden yamaları talimatlarda belirtilenden daha erken değiştirmeye başlamıştı.

Çünkü kardeşini acı içinde görmekten hoşlanmıyordu. Çünkü başka ne yapacağından emin değildi. Yanında danışabileceği bir doktor ya da hemşire yoktu. Kanat çırpıyordu. Ve şimdi tek umudu ilaç tedavisinin uzun sürmesiydi.

Daha dün gece Wayne'e "Ya biterse?" diye sormak zorunda kalmıştı. Bunu düşünmek bile istememişti ama stokları saymıştı ve bu gidişle birkaç hafta içinde ağrı kesicisi, en fazla üç hafta içinde de oksikodonu bitecekti.

"Arayabileceğin birini tanıyorum," demişti Wayne, pek tutarlı görünmüyordu ama son zamanlarda böyleydi. Yani Wayne bir adam tanıdığını söylüyordu. Mick'in yasadışı uyuşturucu alabileceği bir yer. Harika. Çiğnenmiş yasalar listesini daha da uzatmak için bir sonraki yapması gereken şey buydu.

Lütfen tükenmemize izin vermeyin, lütfen son olsunlar.

Tanrı'dan korkan bir adam olmadığı için kiminle konuştuğundan bile emin değildi. Ve bu, kardeşinin ölmesini istemek gibi yutulması zor bir düşünceydi.

Düşünmeyi bırak dostum ve kürek çek. Bu gece ona çok ihtiyacı vardı. Çok kötü.

Ve artık görünüp görünmemesi pek umurunda değildi. Çok da umurunda değildi.

Artık çok fazla derine batmış gibi görünse de. Wayne'le birlikte olmak,

onun kötüleşmesini izlemek giderek zorlaşıyordu. Wayne'e sahip *olmalıydı*.

Şimdi tutunacak başka bir şey bulmalıydı yoksa aklını kaçıracaktı. Eğer onunla tanışmasaydı, ona sahip olmasaydı, bu durumdan nasıl kurtulacağını, biraz uzaklaşmak istediğinde ne yapacağını bilmiyordu. Dışarı çık Ormana gidip mağara adamı gibi yumruklarını yere mi vuracak? Bir topun içinde kıvrıl Küçük bir çocuk gibi ağlamak mı? Tanrıya şükür bunu öğrenmek zorunda kalmamıştı. Tanrı'ya şükür Jenny acısını bir süreliğine dindirmişti.

Küçük tekneyi onun rıhtımının yanındaki kıyıya çekerken aleti sertleşmeye başladı. Kendini Pavlov'un köpeklerinden biri gibi hissediyordu - buraya gelmek, onu beklemek, evine yaklaştıkça heyecanlanmaya şartlandırmıştı.

Karanlıkta yolun karşısına doğru yürüdü, diğer evlerin ışıklarının yandığının farkındaydı, ama en başından beri suyun bu tarafında geceleri her şeyin neredeyse kendi tarafındaki kadar sessiz olduğunu fark etmişti - henüz bir araba görmemişti geliş gidişleri sırasında ya da hava karardıktan sonra bile dışarıda kimse yoktu. Yine de, araba yolunda sinsice ilerlerken ve küçük sarı kulübenin arkasından dolanırken, hala yasak bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Şimdiye kadar yaptığı en iyi yasak şeyi.

Çoktan ön kapıya gitmeye başlamış olabilirdi ama nedense arka kapıyı *seviyordu*. Jenny Tolliver'ın gizli aşığı olmanın tüm küçük ayrıntılarını seviyordu.

Merdiven sahanlığına çıktığında, iç kapı ardına kadar açıktı ve eski paravan kapıdan, oturma odasından yankılanan ışıktaki kadının kendisine doğru yürüdüğünü gördü. *Ve* - lanet olsun - üzerinde sadece dayanıksız, transparan pembe bir sütyen ve küçük şortlara benzeyen bir tür esnek, dantelli iç çamaşırı vardı. Saçları dağınık, seksi bir düğüm halinde kafasında toplanmıştı. "Geldiğimi gördün mü?" diye sordu, içinden akan anlık şehvet yüzünden sesi kısıktı.

Güzel bir yarım gülümseme yüzünü aydınlattı. "Hayır, sadece klima çalışmıyor, o yüzden sıcakladım."

İçeri adım attığında, sütyeninden net bir şekilde görebildiği meme uçlarından ipeksi kalçalarına kadar ona cesur bir bakış attı. "*Bunu* tekrar söyleyebilirsin, kedicik," diye mırıldandı.

Ve kadın güldü, yumuşak, hoş bir sesle, adamın içini titreten bir kahkaha.

İçgüdüsel olarak tepki verdi, bir elini göğsünün yanına kaldırdı, onu öpmek için eğilirken başparmağını o güzel boncuklu tepe üzerinde gezdirdi. Bu geceki görüntüsü ona yavaş gitmesi için ilham vermiyordu. "Bütün gün böyle mi dolaştın?" diye yumuşak bir sırtışıla sormadan edemedi. Kimse zevk almadan bir kadının bu kadar seksi görünmesi bir kayıp gibi görünüyordu.

Başını hafifçe salladı, öpücükten ve dokunuştan dolayı iç çekti. "Yaklaşık bir saat önce söndü," dedi, sesi hülyalı, boğucu, gözlerinin içine bakarken. "Babamı bu saatte aramak istemedim."

"Yanmanı istediğimden değil tatlım ama yanmadığına sevindim. Gelip de içeri girememekten nefret ederdim."

Dudağını ısırdı, adam iki başparmağıyla iki meme ucunu da okşarken yüzü zevkten kızardı. "Ben de."

"Sana *bunu* veremezdim," dedi alçak sesle, sonra bir adım daha yaklaşarak ereksiyonunu ona doğru bastırdı.

Onu tekrar öptü, bu kez ellerini yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdı ve avuç içleri göğsüne doğru yükseldi. Ve sonra... bir çeşit garip pratiklik Onu. Zor durumdaki genç kızları kurtaracak bir tip değildi ama bir şey ona şöyle dedirtti: "İstersen klimaya bakabilirim. Bu tür işlerde oldukça iyiyimdir, ilk taşındığımda altı ay kadar bir ısıtma-soğutma elemanı için çalışmışım.

"Mesele şu ki," diye eklemek zorunda kaldı *daha* da pratik kaygılar, "*bu* gece fazla kalamam, bu yüzden... korkarım ya bu... ya da bu." Kalçalarıyla onu tezgâha yasladı. "Sen seç."

Ona, "bana merhamet et" der gibi bir gülümseme verdi. "Yani beni ya ısıtıyorsun ya da soğutuyorsun?"

"Hemen hemen."

Dudağını ısırdı, zaten yarı orgazmik görünüyordu, sonra dedi ki, "Klimaya kimin ihtiyacı var ki? Öp beni."

Tanrıya şükür. Ağzını tekrar onunkine dayayıp ellerini yuvarlak kıçının üzerinde gezdirirken damarlarında tatlı bir rahatlama hissetti. Kız ona doğru eğildi, bu gece bunu ne kadar çok istediğini hissettirdi ve bu sadece fermuarını daha da gerdi, ona daha hızlı ulaşmak istemesine neden oldu. Bu yüzden yatak ya da kanepeyle uğraşmak yerine onu mutfak tezgâhının üzerine kaldırdı ve ayırık bacaklarının arasına girdi.

Lanet olsun, terli terli çok güzel görünüyordu ve adam onun boynunu, boğazını, göğsünü öperken tenindeki tuzun tadını aldı. Tişörtünü çekip çıkardığında ve bacaklarını ona doladığında, etleri birbirine yapıştı ve hatta Kadırga tarzı mutfağın iki yanındaki pencereler ardına kadar açılmıştı, birden fazla türden sıcaklık onu tüketiyordu. "Bir dakika bekle," dedi.

"Ha?" diye nefes aldı ama adam çoktan onun biçimli bacaklarından kurtulmuş, arkasını dönmüş ve arkasındaki buzdolabının kapağını ardına kadar açmıştı.

Hem buzdolabından hem de dondurucudan soğuk hava püskürdü ve Jenny ile Mick uzun bir "Ahhhh" çekti. Ve o oradayken, buz kutusuna uzandı ve bir küp çıkardı.

Ona dönerek buz küpünü boğazına dayadı ve onu dinledi. Soğuk hissi karşısında kadınsı bir nefes aldı, sonra da gözlerini kapatışını izledi.

zevk ve rahatlama. Yavaşça aşağıya, göğsünün üzerine, göğüslerinin arasına doğru hareket ettirdi - sonra o dayanıksız sütyenin bir kabının içine itti, sivri meme ucunun üzerinde ve etrafında hareket ettirdi. Kadın önce irkilmiş gibi bir ses çıkardı ama bu ses alçak, boğucu bir inlemeye dönüştü. Bakışları buluştu ve kadın iki elini de adamın saçlarının arasından geçirirken vahşi görünüyordu.

Küpü sütyeninin kabından çekip diğer tarafına yerleştirirken gözleri hiç ayrılmadı. Yeni bir hisle tekrar nefesi kesildi ve adam artık ıslak olan kumaşın arasından göğüs ucunun gittikçe sertleşmesini izledi. Seksi iç çekişleri onu eğilmeye ve diğer meme ucunu nemli sütyenin içinden emmeye, kemirmeye ve ısırmaya itti, sadece biraz - bu geceki ihtiyacı nazikten daha az.

Buz küpü hızla eriyordu, bu yüzden Mick kısa süre sonra kalıntıları lavaboya attı ve bir tane daha almak için dondurucuya uzandı, onu yavaşça çıplak karnından aşağı kaydırđı, ikisi de cildinde bıraktığı ıslak izi izledi.

Külotunun V şeklindeki kenarına, göbeğinin hemen altına ulaştığında, devam etmekte, buzı esnek kumaşın içine ve doğrudan bacaklarının arasına kaydırmakta tereddüt etmedi. Kadından güzel bir nefes daha çıktı, ardından hafifçe boğuklaşan birkaç inilti onu biraz çıldırttı.

Alt dudağını ısıırıyor, ateşli bir şekilde iniliyor, adamın elinin iç çamaşırının içinde hareket etmesini izliyordu ve adamın tüm vücudu ham şehvetle yanıyordu.

Buz küpünün etrafında ona dokunuyor, parmak uçlarını şu anda buz yüzünden normalden daha da ıslak olan kıvrımlarında gezdiriyordu.

Ona karşı tırtıklı hareketlerle hareket etti; denge için dolaplara tutunmak üzere başının üzerine uzandı. Adamın onu hiç görmediğı kadar küstah ve kontrolden çıkmış görünüyordu ve bu onu sadece körüklüyor, ihtiyacını daha acil hale getiriyordu.

"Kaldır kıcını," dedi alçak sesle, ama o günah kadar seksi kalçaları indirmeden önce -kızın tezgâhtaki pozisyonu nedeniyle- yardım etmesi gerekiyordu.

ve yere düşmesine izin verdi. Buzu tekrar bırakarak bacaklarının arasına girdi ve ona bakarak sıcak, aç nefesler arasında "Çok güzelsin bebeğim" dedi.

Kadının nefesi de onunki gibi kesik kesik gelirken, birlikte kemerini ve fermuarını aşmak için mücadele ettiler, ta ki adamın siki serbest kalana kadar ve adam bir saniye daha bekleyemeden kadının nemine daldırdı.

Ama içeri girdiğinde alçak, yumuşak bir inilti onu terk etti ve oraya vardığında gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Belki de arkasındaki açık dondurucu kapısındandı, ama buna rağmen

Sıcaklığın etkisiyle omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Çok sıkı," diye fısıldadı ona. Sıcak. Güvenli. Tüm dünyada olmayı hayal edebileceğı en iyi yer.

Onu tezgâhın kenarında tuttu ve derin, yavaş ve sert bir şekilde içine daldı. Gözlerinin içine baktı ve oradaki sıcaklıkta boğuldu. Eğildi hala o alaycı, şeffaf kumaşla kaplı meme ucunu diliyle ısırıdı.

Hafifçe hıçkırmasına ve etinin etrafında kasılmasına neden oldu. Daha sonra sutyenin kaplarını aşağı çekti, böylece ona gerçekten ulaşabildi, kabarık etin ağzında daha da sıkılaştığını gerçekten *hissedebildi*.

Adam iki göğsünü de öperken, bedenini kollarının arasına alırken, içine olabildiğince derin bir şekilde girerken, sıcak zevkin acısı yüzüne kazınmıştı. Ve sonra onun ritmi hareketler tanıdık bir şeye yerleşti - boşalacağı zaman hareket etme şekliydi.

Omuzlarını ısırdı, ona yakın durdu, sürtünmesine izin verdi, kendi zevkini homurdandı. "*Çok* sert boşalmanı istiyorum *bebeğim*, çok sert" diye fısıldadı.

Çenesi gevşedi ve dudakları şişmiş görünüyordu, yanakları sıcaktan ya da seksten ya da her ikisinin birleşiminden hâlâ pembeydi. Ondan küçük iniltieler yankılandı. Sonra, "Lütfen, daha fazla, neredeyse."

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, kedicik," diye fısıldadı kulağına. "Sahip olduğum her şeyi."

Ve sonra nefesi kesildi, bir, iki kez ve vücudu hafifçe sarsıldı, ona karşı hareket ederken alçak bir hıçkırık onu terk etti, daha sert, daha sert - ve boşalırken onu tutmayı seviyordu, orgazmın vücudunda titreştiğini hissetmeyi seviyordu, hepsi bitene kadar ve orada tezgâha karşı dengelendiler, kucaklaştılar, vücutları birbirine kenetlendi.

Sonra onu öptü ve hâlâ içindeyken kucağına aldı. Onu mutfak masasının üzerine yatırmayı düşündü ama orası çok sıcaktı, bu yüzden sonunda buzdolabının önündeki muşamba zemine yasladı, serin hava hala dışarı akıyor ve geceyi daha iyi hale getiriyordu.

Bacaklarının arasına diz çöktü, göğüslerini çerçeveleyen sutyen dışında çıplak olan kızın gövdesini kucağına çekti ve sonra kızın içine girdi. *Tanrım, evet*. Bu gece ihtiyacı olan şey buydu, ona sertçe vermek, kendini onun içine dökmek. Her derin darbeye haykırdı ve bir an için rüyada olduğunu hissetti, çünkü bu mutfak zemininde kıvranan, onun için kirli ve ateşli görünen, her sert darbesini alan küçük Jenny Tolliver olamazdı. Ama sonra kız onun adını söylüyordu: "Mick! Tanrım, Mick!"

Gözleri kapalıydı, kollarını başının üzerine doğru uzatmıştı, ve kesinlikle bu onun tatlı Jenny'sinin sesiydi, ve adam iki parmağının ucunu kullanarak ona girdiği yerin üzerine sürttü, nefesi tekrar kesilene kadar, hıçkırarak inleyene ve tekrar boşalana kadar, vücudu onun etrafında kasılana kadar sürttü.

"Ah... ah, Tanrım," diye inledi, çünkü hepsi bu kadardı - o da boşalıyordu, onun içinde patlıyordu, derinlere dalıyordu, ellerini kullanarak vücudunu onunkine daha sıkı çekti, gözlerini kapattı, kayboldu, serbest kalmanın, tüketen zevkin içinde kayboldu. Tanrım, *evet*.

Ve sonra sessizleştiler, hareketsizleştiler. Dışarıdaki cırcır böceklerini tekrar duyabiliyor, sırtında buzdolabından gelen serin havayla savaşıp bunaltıcı sıcaklığı tekrar hissedebiliyordu. Ona tekrar bakabildi ve orada yataırken ne kadar harika görüldüğünü görebildi.

Yavaşça geri çekildi ve ikisi de bağlantının kesilmesinden dolayı iç geçirdi ve adam yerde onun yanına uzandı. Yan yana uzandılar ve bir elini onun kalçasına kaydırırken çıplak, ıslak ve güzel vücudunu tekrar içine çekti. "Bu *çok* ateşliydi, tatlım. İyi anlamda yani," diye ekledi sırtıarak, havayı doyuran sıcaklığı düşünerek.

Sıcaklığı hatırlayınca başlarının üstündeki açık pencereye baktı ve yüzündeki coşku ifadesi endişeye dönüştü. "Ya biri bizi duyarsa?"

İçinde bulunduğu durum göz önüne alındığında belki de endişelenmesi gerekiyordu ama bunun yerine sadece gülebildi. "Kader," dedi, "kimsenin pencereler açıkken seks yapmadığı yer."

Gözleri sıkıntıyla irileşti ve avuçlarını adamın göğsüne bastırdı. "Cidden, ya biri bizi duyduysa?"

"*Sen*, yani sen," diye işaret etti. Kız ondan çok daha fazla ses çıkarmıştı, bu da içindeki kibirli ve şehvetli erkeği memnun etmişti. Yine de onun sorusuna yanıt olarak sadece omuz silkti. "Herhalde sana eşlik edecek birileri olduğunu düşünürler."

Hâlâ endişeli görünüyordu. "Ya biri bana bunu sorarsa, konuyu açarsa?"

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Gerçekçi ol, kedicik. Destiny'de kimse sana tutku içinde çılgılık attıranın kim olduğunu sormayacak."

İmtiyazlı bir şekilde iç çekti. "Tamam, muhtemelen değil. Ama yine de biraz utanç verici."

"Sadece Destiny'de," diye ısrar etti.

Onun yanında, güzel başını salladı. "Hayır, benim için *her yerde* utanç verici olur." Birden daha genç, daha masum göründü, tıpkı yıllar önce rıhtımda oturan o kız gibi. "Ben... buna alışık değilim. Olmak bu vahşi."

Bununla ilgili bir şey göğsünü sıkılaştırdı ve geldiği için memnun olmasını sağladı. Belki de bu yaz burada ihtiyacı olan bir şeyi alan tek kişi o değildi. "O zaman birinin senin bu yönünü ortaya çıkarmasının zamanı gelmişti."

"Katılıyorum," dedi. Sonra ekledi: "Kader o kadar da kötü değil. Geri dönmekten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama... aslında kalmayı düşünüyorum."

Gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına izin verdi. Ona daha önce söylediği hiçbir şey bunun bir olasılık olduğunu bile düşündürmemişti. "Gerçekten mi?"

"Lisede öğretmenlik yapmam için bir iş teklifi aldım. İlk başta bu teklifi geri çevirdim.

-Ama bugün müdürle görüştim ve tüm üst sınıflara ders vereceğimi söyledi, çoğunlukla seçmeli dersler, yani orada olmayı seçiyorlar ve buna zorlanmıyorlar. Bunun bebek bakıcılığından çok öğretmenlik gibi hissettireceğini düşünüyordum. Sonbahar hızla yaklaşıyor ve ben bir işe ihtiyacım var. Bir süre buralarda takılmak, bir denemek ve nasıl gittiğini görmek cazip gelmeye başladı." Sonra durdu, iç çekti. "Öte yandan, eve dönmek çok mu kolay görünüyor? Kendime meydan okumalı mıyım? daha fazla?" Sanki cevabı gerçekten ondan bekliyormuş gibi gözlerinin içine baktı.

Onun sözlerini düşündü ve omuz silkerek cevap verdi. "Bugünlerde işleri kolay ya da zor görünüp görünmediklerine göre tartmıyorum. Ben daha çok İçimde doğru hissettiğim şey. Eskiden olduğum kişi... *asla* doğru hissettirmedim

Ama başka bir yol bilmiyordum. Artık bir şeylerin ne zaman doğru hissettirdiğini *biliyorum* ve onları bu şekilde ölçüyorum."

"Wayne yardımınızı istemek için aradığında böyle mi değerlendirdiniz?"

Wayne'i hatırladığı için üzgün ve böyle hissettiği için de anında suçluluk duyarak kısaca başını salladı.

"Wayne *nasıl*?" diye sordu nazikçe.

Sessizce içini çekti, sonra alnını onunkine yasladı. "İyi değil, kedicik."

"Bu yüzden uzun süre kalamıyorsun."

"Evet."

"Yardım edebileceğim bir şey olmadığına emin misiniz?"

Kalbi kabardı ve o anda tek yapabildiği, sesini yeniden bulana kadar onu öpmek oldu. "Çok tatlısın, tatlım. Ve *bu* yardımcı oluyor. *Ben ve sen* yardımcı oluyoruz. Ama bunu atlatmam gerek. Her ne kadar burada kalıp seninle yerde yuvarlanmayı tercih etsem de..."

"Gitmen gerek."

Başıyla kısa bir selam verdi ve ikisinin de bu durumdan oldukça rahatsız olduğunu anladı. Sonra başını elinin arasına aldı ve gözlerinin onu tepeden tırnağa, terli, ıslak ve ateşli bir şekilde incelemesine izin verdi, sütyeni hala üzerindeydi ama aşağı çekilmişti ve sözlerini korumadı, çünkü Jenny ile birlikte, buna gerek yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı. "Şu anda çok yaramaz görünüyorsun, kedicik, bir kız gibi dergi," diye şehvet dolu bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı.

Güzelce kızardı, dudağını ısırdı ve "Senin... bilirsin işte, reformcu olduğunu sanıyordum" dedi.

Güldü. "*O kadar düzelmedim. Eğer o kadar düzelirsem, vurun beni.*"

Ertesi sabah Jenny oturma odasındaki küçük masasında dizüstü bilgisayarının başına oturmuş, dün gecedен dolayı biraz sersemlemiş bir halde e-postalarını yanıtlıyordu. Columbus'tan birkaç arkadaşıyla bu şekilde iletişim kuruyordu ve Sue Ann'le birlikte bunun plan yapmanın kolay bir yolu olduğunu keşfetmişlerdi. Ayrıca Amy geçen sonbahardaki Chicago gezisinden bazı resimleri e-postayla göndermişti.

Ama esas olarak, baş döndürücü kısım pratik e-posta kısmına üstün geliyordu. "*Dün gece buz küpüyle çılgınca seks yaptım!*" yazmamak için kendini zor tutuyordu.

Ta ki babasının yan odadaki varlığını, klimayı döverken ve tıkırdatırken duyduğunda hatırlayana kadar. Dört Temmuz'dan beri neredeyse hiç konuşmadıkları ve hâlâ ter içinde olduğu -ve Mick etrafta yokken terlemenin o kadar da eğlenceli olmadığı- göz önüne alındığında, verdiği cevaplara odaklanamadığını fark etti ve daha sonra geri dönmeye karar verdi.

Tam Hubble teleskobunun web sitesine tıklamak üzereydi ki gelen kutusuna yeni bir mesaj düştü: Destiny Lisesi'nin müdürü Ralph Turley'den. Çınlamalara ve dikkatini dağıtan diğer şeylere rağmen mesajı açmak için tıkladı.

bq.

p.

Dün sizinle konuşmaktan ne kadar memnun olduğumu söylemek istedim, Jenny, teklifimizi kabul etmeni ve öğretmenlik yapmak üzere mezun olduğun okula geri dönmeni çok isterim. Herhangi bir sorunuz olursa, bana haber verin.

Vay canına, onu gerçekten istemişler. Bu güzel bir duyguydu.

Mick haklı mıydı? Sadece kalbine güvenmek ve bir kararın -kendinin ya da başkalarının- algılanması konusunda çok fazla endişelenmemek konusunda?

Mick'e gelince... Tanrım, şimdi onu düşünmek bile kalbini kabartıyordu. Bu adamın ona hissettirdikleri, hem içinde hem de dışında, neredeyse dayanılmazdı. Ve dün gece gittiğinde hissettikleri... kahretsin, bu da onu bunaltmıştı. *Kahretsin, sadece bir kadınken çok daha kolaydı. Seks konusunda başım dönüyor.*

Dün geceki duygularını sığağa bağlamaya çalışmıştı ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. *Onu seviyorum, diye* düşündü çaresizce. Bunu istediği kadar inkâr etmeye çalışabilirdi ama bu gerçekleri değiştirmiyordu.

Olamaz. Olamaz. Gerçekten seviyorum. Onu gerçekten seviyorum.

İstemiyorum *ama seviyorum işte*. Yüzlerce farklı nedenden ötürü aynı anda hem inanılmaz hem de kabus gibiydi. Nasıl olmuştu da

Bu oldu mu? Hiçbir şeyin zevkinin, çılgın ilişkisinin önüne geçmeyeceğine dair kendine söz verdiğinde, en büyük engelin sevgilisine aşık olmak olacağını asla hayal edemezdi.

Tam o sırada babası odaya girdi ve ellerini her gelişinde kullandığı bez parçasına sildi. "Sanırım tekrar çalıştırdım, yakında soğuyacak. Ama keşke dün gece beni arasaydın ya da uyumak için evime gelseydin. Bu berbat sıcakta hiç uyuyabiliyor musun?" Sözlerine rağmen ses tonu zorlamaydı ve kız onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri perili gibi görünüyordu. Ona bu şekilde bakmak bile göğsünü sıkıyordu.

"Uyudum... şaşırtıcı derecede iyi," dedi. *İyi bir ya da iki orgazm bunu sizin için yapabilir. Geleceğin olmayan bir adama aşık olduğunu kendine itiraf etmenin dehşeti içinde bile.* "Eski bir vantilatör buldum ve pencereye koydum.

yatağın üstünde, ve çok yardımcı

oldu." Babası iç çekti. "İyi... güzel."

O anda gözlerinin Mick'in ona verdiği ve şu anda duvarda asılı duran resme takıldığını gördü. McMillan's Hardware'den güzel bir çerçeve ve paspas almış ve daha dün çerçevelemişti. "Bu nedir?" diye sordu.

Boğazındaki yumruyu geri yuttu, aralarındaki gerilimden nefret ediyordu. "Bir Van Gogh baskısı - Yıldızlı *Gece*."

Babası dudaklarını büzdü ve içini çekti. "Güzelmiş," diye itiraf etti.

"Annenin resmi kadar güzel değil ama... sarı duvarlarla iyi görünüyor."

"Bunu bana Mick verdi," dedi biraz kısıp bir sesle. Sadece denemek için. Onunla bir geleceği olmasa da -bu işin prensibiydi; babasının sevdiği adamdan nefret etmesini istemiyordu. Ve o

onun adını söyleyebilmeli. *Teknik olarak bir suçlu olsa bile mi?*
Ne yazık ki bu durum işleri çok daha karmaşık hale getirdi.

"Mick," diye tekrarladı babası, yargılayıcı, alaycı ve Mick'e sadece ilk ismiyle hitap edecek kadar yakın hissetmesinden açıkça hoşlanmayan bir tavırla. *Oh*
Baba, keşke ona ne kadar yakın hissettiğimi bilseydin.

"Evet," dedi. "Astronomiyi sevdiğimi ve bu yaz planladığım kadar çok yıldız gözlemi yapamadığımı biliyor."

Gözlerini duvardan kızın yüzüne çevirdi, hâlâ eleştireldi. "Bunu defalarca düşündüm Jenny ve nasıl olup da onun gibi biriyle birlikte olabildiğini anlayamıyorum."

Jenny gözlerini kırptırdı, şok olmuştu, kırılmıştı. Ama durun, hayır, bundan daha fazlası vardı - aslında düpedüz sinirlenmişti. Burada her şeyi doğru yapmamıştı ve babasına Mick'in sırrını söyleyip saklamasını isteyerek onu korkunç bir duruma soktuğunu biliyordu, ama az önce söylediği şey dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. İşleri yoluna koymaya ve ilişkilerini dengede tutmaya çalışıyordu ama içinde bir şeyler koptu.

"Cavort?" diye sordu. "*Cavort mu?* Ben otuz bir yaşındayım baba!"
Aralarında öyle bir his olmasa bile, onun yanında kendini hep daha genç hissediyordu.

"Yaşının bununla ne ilgisi var?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

Ve o sadece iç geçirebildi. Adam *gerçekten* anlamamıştı. "Belki de istediğim kişiyle flört edebilecek kadar büyüğümdür," diye açıkladı.

"Ama *o* bir suçlu," diye cevap verdi babası, söylediği kelime onu çok daha derinden yaralamıştı. "Bunu biliyor muydun? Onu hiç yakalayamadım ama en az bir soygunda yer aldığını biliyoruz."

Evet, bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu ama bir şekilde üstesinden de gelmişti. "Bu geçmişte kaldı," diye ısrar etti. "O değişti. O bir suçlu değil
artık."

"Kesinlikle öyle."

Oh. Bir kaçağı barındırmak. *Lanet olsun*. Aklına geldikten bir an sonra bile kardeşine bakarak yasaları çiğnediğini unutmak o kadar kolaydı ki.

"İsteyerek değil," diye belirtti. "O sadece kardeşinin son isteğini yerine getiriyor."

"Her *zaman* bir seçeneğin vardır," dedi babası.

O da cevap olarak bir of çekti. "Belki öyle, ama Mick doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, ben de öyle. Neden bu konuyu kapatmıyorsun? Neden dediğimi yapıp bilmiyormuş gibi davranmıyorsun?"

"Çünkü artık teknik olarak ben de yasaları çiğniyorum. Senin için," diye hatırlattı ona usulca.

İki kere lanet olsun. Bu onu durdurdu.

İç geçirerek ayağa kalktı, yanına gitti ve babasının ellerini avuçlarının içine aldı. Bebekken onu sallayan elleri. Annesi öldüğünde onu tutan elleri. "O kısım için çok üzgünüm baba, gerçekten üzgünüm.

Bununla nasıl mücadele ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ama senden bana güvenmeni, Mick'in gerçekten iyi bir insan olduğunu düşünmeseydim bunu senden saklamayacağımı ya da senden yaptıklarımı istemeyeceğimi bilecek kadar bana inanmanı istiyorum." Mick'in ellerini biraz daha sıktı ve "Lütfen baba, bana inan" dedi.

Ben."

Oda soğumaya başlamıştı ama hava hâlâ boğucu geliyordu. Onu incitmekten nefret ediyordu, şimdi bir şekilde onu gerçekten daha az düşündüğünü bilmekten nefret ediyordu. Ve onun, "*Tamam Jennygirl, sana inanıyorum*" demesini ve ona kocaman sarılmasını umuyor ve dua *ediyordu*.

Ama bunun yerine eğilip onu alnından öptü, sonra da dönüp kapıdan çıktı.

O günün ilerleyen saatlerinde, Jenny ve Sue Ann yüzer salonda uzanmışlardı.

İskelenin hemen dışındaki sandalyeler. Serinlemeden güneşte kalmayı düşünmek bile çok sıcaktı.

"Ah, burası cennet," dedi Sue Ann, bir şarap soğutucusunu dudaklarına götürüp başını arkaya yaslayarak güneşi içine çekti.

Jenny, "Cennet biraz zor, sanırım," diye homurdandı. Babasıyla karşılaştığından beri ruh hali pek düzelmemişti. "Burası deli gibi sıcak. Eğer biraz aklımız olsaydı, güzel, serin klimanın içinde olurduk." Orgazm sonrası uykuyu dinlendirici bulsa bile, klimasız geçen bir geceden sonra bir kızın gerçekten takdir *ettiği* modern bir kolaylık.

"Sıcak, schmot-bu güzel. İki en iyi arkadaş tembel bir öğleden sonra güneşin tadını çıkarıyor. Bir daha böyle takılabileceğimizi hiç düşünmemiştim. biliyor musun? Belki de o sıçan piçin sıçanlığı *bir işe* yaramıştır."

Jenny sadece hırlayabildi. Sue Ann ile takılmayı o da seviyordu ama Terrence'ın aldatmasını kabul edecek durumda değildi. herhangi bir kurtarıcı niteliğe sahip.

"Bu arada," dedi Sue Ann, hırıltıyı duymazdan gelerek, "ev kiralamak isteyen birini tanıyor musun? Annemin Celia Teyzesi Dinah ve John'un yanına taşınıyor. Seksen beş yaşında ve artık kendine bakamıyor. Ama evi satmak istemiyorlar ve şu anda yeni bir site kurulduğu için bunun zor olacağını düşünüyorlar."

Jenny evi tanıyordu; küçük, yeşil, tek katlı bir kulübe, onunkinden yaklaşık yarım mil ötede, gölün daha yukarısında. "Bir ev kiralamak isteyecek kimi tanıyabilirim ki? Ev mi?" diye işaret etti.

"Hırla," dedi Sue Ann şakacı bir şekilde açılmış gözleriyle. "Birileri bugün çok sinirli."

"Ve *sen de* alışılmadık derecede neşelisin. Bu arada hafta sonunuz nasıl geçti?" "Büyüleyiciydi, teşekkür ederim," diye yanıtladı Sue Ann.

Jenny şüpheyle çenesini indirdi. "Büyülü mü?"

"Tamamen. Bugün neşeli görünüyorsam, bunun nedeni hala bir seks maratonunun etkisinde olmamdır."

Jenny şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Anlat." Belki boşanmadan *önce* seks hakkında o kadar çok konuşmamışlardı ama şimdi konuşuyorlardı.

"Annem bu hafta sonu Longaberger Basket fabrikasına bir geziye gitti. Bu arada hiç gördünüz mü? Bina dünyanın en büyük sepeti ve oldukça etkileyici. Her neyse, Sophie'yi de yanında götürdü."

"Ah," dedi Jenny.

Sue Ann ona, "Ah bu işin yarısı değil," diye bilgi verdi. "Ve her ne kadar küçük ufaklıkları özlesem de ve onu almak için sabırsızlansam da Bu öğleden sonra eve döndüklerinde, bu 'Büyükanneyle hafta sonu' olayını aylık bir etkinlik haline getirmeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Jeff ve bana iki gece boyunca tamamen mutlu bir seks yaşattı, bu da uzun zamandır yaşadığımızdan iki kat daha fazla."

Bu aslında Jenny'yi biraz neşelendirmişti - Sue Ann için mutluydu. "Yani... mum ve şarap mutluluğu mu yoksa acil ve ısıtılmış mutluluk mu?"

Sue Ann'in yüzünde hoş ve rahat bir gülümseme belirdi. "Aslında ikisinin güzel bir karışımı. Hafta sonun nasıl geçti? Mick Brody'ye hâlâ aşık mısın?"

Jenny iç çekti. Bunu inkâr etmekten gerçekten vazgeçmişti. Havai fişek gösterisi sırasında bu sözleri Sue Ann'e yüksek sesle söyledikten sonra, ne kadar denerse denesin, artık geri dönüşü yoktu. "Evet," dedi kesin bir ifadeyle, "ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Sue Ann kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Örnek. Dün gece bunu yaptıktan sonra oldukça hızlı bir şekilde ayrılmak zorunda kaldı ve ben bundan *nefret ettim*. Sonra da nefret ettiğim için *kendimden* nefret ettim. Gitmek için iyi bir *nedeni* vardı. Ve yakında temelli gidecek, o yüzden buna hazırlansam iyi olacak, değil mi?"

"Yani şehri tekrar terk edeceğinden emin misiniz?"

Jenny başını salladı. "Destiny'nin hayranı değil. Wayne'in durumu kötüye gidiyor gibi görünüyor ve o ölür ölmez Mick de çoktan gitmiş olacak."

Sue Ann sempatik bir yüz ifadesi takındı. "Bu berbat."

"Bunun olmasını hiç istemediğimi biliyorsun - o adama bağlanmayı. Bazen tüm bunlara hâlâ inanamıyorum, bana gerçeküstü geliyor. Ama işte buradayım, birdenbire sürekli onu düşünüyorum, onu tekrar ne zaman göreceğimi, seksin ne kadar iyi olacağını, ne hakkında konuşacağımızı ve ne kadar kalacağını merak ediyorum. *Korkunç bir şey*. Bunun sadece çılgın bir ilişki olduğuna inanarak kendimi kandırdığımda çok daha iyi hissediyordum."

"Ama aşk berbat olduğunda bile," dedi Sue Ann, "oldukça *şaşırtıcı*, öyle değil mi? Jeff'e aşık olduğum zamanı hala hatırlıyorum - o zamanlar beni bir arkadaş olarak görüyordu ve lanetlendiğimi düşünüyordum, ama aynı zamanda..." Durakladı, hülyalı görünüyor. "...Düşündükçe içimin parladığını hissettim. onu."

Jenny acı gerçeği fark ederek içini çekti. "Evet, ben de parıltılıyım. Ama eğer... şey, eğer her şey farklı olsaydı daha parlak olurum."

Sue Ann, "Evet, kaçak barındırma olayı biraz can sıkıcı," dedi, şimdi o kadar hafife almaya çalışıyordu ki Jenny gülmekten kendini alamadı.

"Babamın yasalara uymamasını sağlamak, bana ve muhakeme yeteneğime olan inancını yok etmek... tüm bunlar da biraz moral bozucu."

"O halde daha iyi bir konuya dönmeliyiz," diye önerdi Sue Ann. "Mesela bugünlerde Bay Brody ile *seks* nasıl gidiyor?"

Kendini bir anda yeniden ıslıl ıslıl hisseden Jenny kız gibi bir iç geçirdi. "Her zamanki gibi muhteşem. Dün gece klima çalışmadığında buzdolabının kapağını açtı ve biz de mutfakta yaptık."

Sue Ann'in çenesi düştü. "Tanrım. Nerede?"

"Önce tezgâha, sonra yere," diye yanıtladı Jenny. "Ve işin içinde buz da vardı."

Sue Ann avuçlarını yüzen sandalyesinin koluna vurarak, "Lanet olsun," dedi. "Seks maratonu yapıyorum ve sen *hâlâ* o adamla beni yeniyorsun. Daha önce mutfağı hiç *düşünmemiştim*. Belki Jeff ve ben bir sonraki büyükanne hafta sonunda bunu deneriz."

Jenny, Sue Ann'in heyecanını yatıştırmak için bir parmağını kaldırdı. "Ama sanırım mutfak sıcaktı çünkü başka bir yere gidemeyecek kadar aceleciydik. Aksi takdirde, sadece sert ve rahatsız edici olurdu."

Yine de Sue Ann'in heyecanı bastırılamadı. "Buzları unutma. Buz yüzünden mutfak da sıcaktı."

Jenny sadece omuz silkebildi. "Anlaşıldı. Buz... oldukça olağanüstüydü."

Sue Ann başını sallayarak, "Bu işi bitiriyor," dedi. "Jeff'le birlikte mutfakta yapacağım."

Aralarında geçen konuşmadan sonra Jenny aklındaki soruyu sormaktan kendini alamadı. Yine de cesaretini toplamak için önce meyveli soğutucusundan bir yudum aldı. "Yani... Mick'le birlikte olmama artık karşı değil misin?"

"Kendimden geçmiş durumdayım, unuttun mu? Belki bu kadar hoşgörülü hissetmeyeceğim yarın." Ama sonra Sue Ann'in sesi yumuşadı. "Yine de babanın biliyor olması içimi rahatlatıyor."

Jenny gözlerini devirdi. "O zaman ikimizden biri oldu. Gerçekten korkarım ki aramızda Mick'le bile geçmeyecek bir uçurum yarattım. *yapar*."

Sue Ann kendi soğutucusunu tekrar ağzına götürdü, sonra başını spekülatif bir şekilde eğdi. "Sanırım asıl soru şu: Buna değer miydi? Geçici bir ilişki için kalıcı bir ilişkiye zarar vermeye?"

Ve Jenny'nin midesi bulandı. Dudaklarını büzdü ve arkadaşına "Merak etme, baban bunu zamanla atlatacak" gibi bir şey söylemen gerekiyordu." dedi.

Sue Ann yüzünü ekşiterek bir *ah!* bakışı attı, sonra da kendini düzeltmeye çalıştı. "Merak etme, baban bunu zamanla atlatacaktır."

Konuşmaya devam ettiler -ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sue Ann sohbeti tekrar sekse çevirdi- ama öğleden sonra ilerledikçe, Jenny'nin bakışları tekrar tekrar gölün karşısına, Brody kulübesini gözden saklayan kalın ormana doğru yol buldu. Buna değer miydi? Mick'i korumak için feda ettiklerine?

Cevap karmaşıktı - çünkü Mick'ten çok daha *büyüktü*. Doğru ve yanlış, yaşam, ölüm ve ceza hakkındaydı ve gölü geçtiği geceden beri tüm bunları yeni şekillerde düşünmek zorunda kalmıştı. Ama aynı zamanda Mick'in kendisiyle de ilgiliydi.

iyi ve kötü yanlarını, kafatası dövmele kötü adamın arkasında gördüğü daha iyi adamı. Ve hatta kendini tükenmiş ve yalnız hissettiği zamanlarda hayatına getirdiği neşe ve heyecanla ilgiliydi.

Ve nasıl kesip biçerse biçsin, durumu nasıl parçalara, konulara, ilkelere ayırırsa ayırsın, kendine Sue Ann'in sorusunu sorduğunda, her seferinde aynı şaşırtıcı cevapla karşılaşılıyordu.

Evet, buna değdi.

Üzgünüm baba ama Mick'le ilgili hiç pişmanlığım yok ve olacağını da sanmıyorum.

Gittiği zaman hariç. Buna

pişman olacak.

Gökyüzü berraktı -fevkalade berraktı- ve tüm yıldızların parıltısı, ortak bir nabızla zamanlanan tek bir bedenin zonklamalarından ibaret gibiydi.

Thomas Hardy

On üç

Walter aracını otoyoldan çıkarıp Dew Drop Inn'in çakıllı otoparkına girerken kendi kuralını çiğnediğini fark etti. Ama yorgundu, susamıştı ve sadece biraz gevşemek istiyordu. Görevden ayrılmıştı, bu berbat sıcaktan bıkmıştı ve değişiklik olsun diye bir bira iyi gelmişti.

Arabayı park ederken kendi kendine, *burada olmanın tek nedeni bu*, dedi. *Sadece bir bira için.*

Salı günü saat neredeyse on birdi, bu yüzden mekân sessizdi. Barda birkaç müşteri daha vardı ve çoğu bilardo masasının etrafında toplanmış, gülüşüyor ve övünüyordu.

Daha önceki ziyaretlerinde oturduğu tabureye kayarak oturduğunda, kendini oradaki yüzleri incelerken ve Mick Brody'yi ararken buldu. Brody'yi görmeyeli uzun zaman olmuştu ama bilardo oynayan pasaklı adamlardan hiçbirinin o olduğunu sanmıyordu.

Jenny'nin hikâyesinin her kelimesini dikkatle dinlemişti ama hepsinin doğru olduğuna ikna olmamıştı. Wayne Brody'yi bir yatakta yatarken, ölmek üzereyken gördüğünü söylemişti ama Walter'ın bildiği kadarıyla adam sadece uyuşturucu ya da başka bir şeyin etkisindeydi. Konuştuğu hapishane yetkilisi Wayne'in kaçtığında gerçekten hasta olduğunu söylemişti ama ölmekte olduğunu hiç söylememişti, yani gerçeğin nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?

Belki de her bir parçası doğrudu ama bu onun daha çok hoşuna gitmesini sağlamıyordu. Birinin ölüyor olması onu iyi bir insan yapmıyordu, yaptığı kötü şeyleri geri almıyordu ve Wayne Brody'nin suçlarını kayıtlardan silmediği kesindi.

Bildiklerini düşünmemeye çalıştı, Jenny ona hiç söylememiş gibi davranmaya çalıştı ama bugünlerde düşünebildiği *tek şey buydu*. Hangisinin midesini daha çok bulandırdığını bilemiyordu: kaçak bir mahkûmun nerede saklandığını bilmek ve kızına bu konuda hiçbir şey yapmayacağına dair söz vermiş olmak mı, yoksa Jenny'nin böyle biriyle uğraştığını bilmek mi?

Walter'ın zerre kadar iyilik görmediği bir adamla başı beladaydı. Jennygirl'ü. Onu tanıdığını sanıyordu. Ama birden öyle hissetmedi. Birdenbire onu hiç tanıımıyormuş gibi hissetti.

Anita Garey kadınlar tuvaletinden çıktığında birayı neredeyse unutmuştu. Her zamanki gibi dar bir kot pantolon ve düşük V yakalı dantelli mor bir atlet giymişti. Onu gördüğü diğer kıyafetlerin çoğu gibi bu da üzerine tam oturmuştu ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bu görüntüyü kasıklarında hissetti.

"İyi akşamlar Walter," dedi sanki eski arkadaşlarmış gibi. "İyi akşamlar," dedi Walter başını sallayarak.

"Sprite?" diye sordu barın arkasında ona yaklaşarak.

"Hayır, bu gece bira alacağım. Neyiniz varsa."

"Geliyorum," dedi uzun bir bardağa uzanarak. "Olay nedir?"

Bardağı köpüklü birayla doldurmak için döndüğünde kendini tekrar onun şeklini incelerken buldu. Kendisine rağmen, kadının görünüşü hoşuna gitmişti. Güzel bir vücudu vardı -büyük, yüksek göğüsleri ve kum saati figürü-.

Bunu bir küpün altında saklamak istemediği için onu suçlayamazdı.

"Kedi dilini mi yuttu?" diye sordu dostça bir sırıtışla, birayı peçetenin üzerine koyup adamın önüne koyarken.

Kahretsin, kendini ona bakmaya o kadar kaptırmıştı ki cevap vermemişti. "Şey... Sanırım olay şu... Bugünlerde çok stres altındayım ve biraz gevşemek istedim."

"Soğuk bir bira için bundan daha iyi bir neden düşünemiyorum," dedi ve karşılığında gülümsedi, çok çekici olduğu için bir refleks olarak. Onu her gördüğünde daha da çekici olduğu gibi tuhaf bir izlenime kapılıyordu ama bunu sadece hayal ettiğini düşünüyordu.

"Yakında yağmur yağacağını duydum," diye ekledi, "sizi bilmem ama bence tam zamanı."

Kendini biraz kıkırdarken buldu ama neden olduğundan emin değildi. Anita sadece... kendisiydi. Gerçek. Olduğu kişiden memnundu. Bu hoşuna gitmişti. "Ben

Gördüğümde inanırım." dedi. "Ama evet, biraz yağmur ruh halime çok iyi gelirdi."

Kollarını kavuşturmuş, zaten bol olan göğüs dekoltesini daha da açmıştı ama adam buna aldırmadı. Onun etrafında ne kadar çok bulunursa, o kadar az şok edici olacağını ve erkek içgüdülerini o kadar memnun edeceğini tahmin ediyordu.

Bunlar uzun zamandır kış uykusundaydı. "Seni strese sokan nedir Walter? Eğer bir kulağa ihtiyacın varsa, dinleyebilirim."

İç çekerek, "Kızımınla daha fazla sorun yaşıyorum," dedi.

Onu azarlar gibi çenesini indirdi. "Sakın bana o resimler yüzünden ona hâlâ kızgın olduğunu söyleme?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama... meğer bu onun düşündüğüm gibi bir kız olmadığının ilk işaretiymiş."

"Hayır mı? Kim o zaman?" Barın arkasında, Anita bir highball bardağına uzandı ve kendine bir çeşit karışık içki yapmaya başladı.

Ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi ama Jenny onunla son konuştuğunda daha net düşünmesine yardımcı olmuştu, bu yüzden ona söyleyebildiği kadarını söylemeye karar verdi. "Jenny... gitti ve kendini işe yaramaz bir serseriye bulaştırdı."

Anita düşünür gibi başını arkaya eğdi, sonra içkisiyle uğraşmaya devam ederek, "Sana bir soru sorayım. Bu aşağılık herif, daha önce kişisel ilişkilerinizin olduğu biri mi? tamamen emin misin? Yoksa nam salmış bir serseri mi?"

Walter düşündü, birasını yudumladı. "Sanırım ikisinden de biraz. Gençken kötü bir tohumdu. Bana artık öyle olmadığını söylüyor, ama otuz yıllık polislik bana bir şey öğrettiyse, o da insanların çoğunlukla değişmediğidir. Değişmeye *çalışabilirler*, değiştiklerini *iddia edebilirler* ve hatta bir süreliğine değişebilirler ama derinlerde çoğunlukla değişmezler."

"Yeterince adil," dedi. "Ama *çoğunlukla* dedin."

"Doğru," diye yanıtladı. "Arada sırada birilerini görüyorum Kimin hayatını düzelttiği ve daha iyi olduğu beni şaşırtıyor. Ama bu Görene kadar inanmayacağım kadar nadir ve bir süre devam ettiğini görene kadar da inanmayacağım."

Renkli içkisini bitirip kaldırdı, bir yudum aldı ve pantolonunu biraz daha sıkılaştıracak şekilde "Mmm," dedi. Sonra tekrar onunla yüzleşti ve ona bir sır vermek üzereymiş gibi baktı. "Belki de yeni tanıştığımız için sana karşı bu kadar açık olmamalıyım ve sen yerel kanunsun ve ben de Kasabada yeniyim ama kısa tanışıklığımız süresince arkadaş olduğumuzu düşünmeye başladım Walter. Sen de katılır mısın?"

"İsterdim," dedi, şimdi meraklanmıştı ve kadının ne demek istediğini biraz da merak ediyordu. Soğuk birasından uzun bir yudum daha aldı.

"Aramızda kalsın," diye devam etti, "ben kendimi seviyorum. Kim olduğumla gurur duyuyorum. Bu bara bakınca pek bir şeyim yokmuş gibi görünebilir ama sahip olduklarım için çalıştım ve sahip olduğum için mutluyum. Gençken yanlış insanlarla düşüp kalktım ve bazı pişmanlık verici kararlar aldım. Ama sonra bir gün o kötü durumlarda çok uzun süre kaldığımı, tam bir yetişkin olduğumu ve bunun benim hayatım olduğunu, tek şansımın bu olduğunu anladım ve bulduğum yeri beğenmedim. Sonunda kendimi bu koşullardan kurtardım, okula geri döndüm ve GED'imi aldım ve hatta bir işi nasıl yürüteceğimi öğrenmeme yardımcı olması için bir devlet üniversitesinden birkaç kredi aldım. Her şeyi tersine çevirdim Walter, artık iyi bir insanım ve belki de daha önemlisi, insanların değişebileceğinin canlı bir kanıtıyım."

Walter onu yargılamamanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti. Kızın ona bakarak tahmin edemeyeceği kadar çok şey anlatmadığını düşünüyordu. Ama onunla tanıştığı andan itibaren içindeki o iyi insanı hissetmiş ve gerisini görmezden gelmişti. "Mesele de bu," dedi, birayı biraz hissetmeye başlamıştı. "Sen yaşayan bir kanıtsın. Sen iyi bir insansın, bunu seninle konuşarak söyleyebilirim. Ama Jenny'nin karıştığı bu adamda herhangi bir kanıt ya da iyilik görmedim."

"Çok aradınız mı?" diye sordu.

"Şey, çocuğu gençliğinden beri görmedim. Ama... şu anda olmaması gereken bir şeye karıştığını biliyorum." "Yasadışı bir şey" diyemezdi, çünkü o *kanun* adamıydı, lanet olsun ve eğer yasadışı bir şey biliyorsa, buna bir son vermeliydi. Ve Anita'yı, sırf Jenny'ye verdiği sözü tutmak için görevini yapmadığını bilmesini istemeyecek kadar seviyordu.

"Dinle," dedi Anita, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak, "Açıkkçası bu adamı, kızını ya da durumla ilgili hiçbir şeyi tanımıyorum. Ama bildiğim birkaç şey *var*."

"İnsanlar değişebilir. Kızınızı doğru yetiştirdiğinize ve onun aptal olmadığına bahse girerim, bu yüzden belki de bu çocuğa olan inancı konusunda daha açık fikirli olmalısınız. İliklerine kadar kötü biri olduğu ortaya çıksa bile. başından beri haklıydı, bunu kendi başına öğrenmeli. Ve ne olursa olsun babasının onun yanında olduğunu bilmeli."

Bu son kısımdan rahatsız olmuş olmalı ki ekledi: "Benden sana tavsiye Walter, arana çok fazla kama girmesine izin verersen, yakında onunla aranız kilometrelerce açılır. Annemle benim aramda olan da buydu. Bugüne kadar, gençken yaptığım bazı şeyler için beni affetmek istediğine inanıyorum, ama bunu yapmaya cesaret edemedi ve aramızdaki buzları eritemeden öldü. Kızınızı bu ya da başka bir şey yüzünden kaybetmek istemezsiniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi, düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü. Hayatını Jenny olmadan hayal bile edemiyordu.

"Bakın, bana boktan bir boşanma süreci geçirdiğini söylediniz ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bu bir kadın için zor bir dönemdir. Değişim geçiriyor, hayatını yeniden inşa etmeye çalışıyor, dünyaya ne sunabileceğini anlamaya çalışıyor. Bunu yaparken kullandığı yöntemler hoşunuza gitmeyebilir ama bunu yapmasına izin vermelisiniz. Anladın mı?"

Walter kendisine rağmen başını salladı. Anita öyle bir otoriteyle konuşuyordu ki ona karşı çıkmak zordu. Belki de sesinde duyduğu, zor kazanılmış türden bir bilgelikti. Her iki durumda da söyledikleri mantıklıydı. Sadece Jenny'nin Brody'lerle olan ilişkisi hakkında daha iyi hissetmesini sağlamasını diledi.

Walter birasını boşalttı ve Anita bir tane daha isteyip istemediğini sorduğunda, aslında cazip gelmişti. Çünkü Anita'nın arkadaşlığından hoşlanıyordu ve ruh hali göz önüne alındığında, sessiz ve yalnız bir eve gitme fikri şu anda pek de cazip gelmiyordu.

Ama yapmak isteyeceği son şey sarhoş olmaktı. Ne de olsa polis şefiydi ve insanların saygısını koruması gerekiyordu. Saygısını hiç kaybetmemişti ama her zaman dikkatli de yaşamıştı. Üzgün ve yalnız olduğu için Anita Garey ile bir bira daha içmek dikkatli yaşamak değildi. "Hayır, benden bu kadar," dedi. "Sana ne kadar borcum var?"

Ona tam olarak çözemediği bir bakış fırlattı - nezaket gibi bir şey, güven gibi bir şey, flört gibi bir şey? Ama hayır, bu son kısmı kesinlikle hayal ediyordu. "Müesseseden," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Yerel yasaları mutlu etmek lazım," diye şaka yaptı ve adam güldü. Gerçekten güldü. Bir süredir ilk kez gülüyordu. Muhtemelen 4 Temmuz'dan beri. Bu da ona şunu hatırlattı.

"Ayın 4'ünde parka gittiniz mi?"

Başını salladı. "Seni orada görebileceğimi düşünmüştüm ama göremedim." "Ben... sonunda pikniğe gittim."

Gülümsedi, başını hafifçe eğdi. "Kulağa hoş geliyor."

Ona sormalıydım.

Ama sonra, hayır. O sırada Jenny ona Mick Brody'den bahsetmiş ve bütün günü cehenneme dönmüştü. Ve ayrıca, o hala Anita'yla bir yere gitse buradaki insanların ne düşüneceğini hayal edin. Çünkü onda *onun* gördüklerini göremezlerdi.

Ve insanların ne düşündüğünü önemsiyordu. Utanç verici bir gerçek ama işte oradaydı.

Gitmek için ayağa kalktığında, bu utancın tam ölçüsüyle birlikte, onunla biraz daha konuşmanın ne kadar güzel olacağını hissetti. Farklı bir ortamda... bir barda değil, polis şefi olduğu bir yerde değil, başkalarının fikirlerinin önemli olduğu bir yerde değil. Yeni bir yerde.

"Anita," dedi, başını kaldırıp baktı ve aniden çok gergin olduğunu fark etti.

"Evet, Walter?"

Dudaklarını büzdü, boğazının bu kadar kuru olmamasını diledi ve onun cesur, çarpıcı bakışlarıyla buluşmaya çalıştı. "Bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum ama... bir akşam yemek için evime gelmek ister misin?"

Kusacakmış gibi hissetti ve suçu biraya atmayı diledi ama tek suçlu soğuk ve keskin korkuydu. Ve o gördüğünde daha da hasta hissetti yeşil gözlerindeki şaşkınlık. Uh-oh. Haddini aşmıştı, içlerinden sadece o böyle hissediyordu. Bunu düzeltmek için bir dürtü hissetti.

"Sormamalıydım - nadiren içtiğim için bira herhalde aklımı başımdan aldı. Hayır demek istiyorsan sorun değil."

Gevezeliğini bitirdiğinde, kızın şaşkın bakışlarının yerini güvene bıraktığını ve şimdi ona gülümsediğini fark etti. "O zaman, o birayı içtiğine sevindim, çünkü hayır demek *istemiyorum*. Aslında Memur Bey, bu Destiny'ye geldiğimden beri aldığım en güzel teklif."

Jenny sesi ilk duyduğunda ne olduğunu çıkaramadı. Tanıdıktı, ama...

Ve sonra fark etti... Dışarıda yağmur yağıyordu! Gerçekten yağıyordu! Eve geldiğinden beri ilk defa. Nihayet! Ön kapıya doğru yürüdü ve ardına kadar açtı, dışarı bakarak damlaların öndeki yürüyüş yolunu ıslattığını ve uzaktaki göle düştüğünü gördü.

Sonra gökyüzü açıldı ve yağmur yağdı.

Neredeyse tüm Destiny'nin rahatlayarak iç çektiğini hissedebiliyordu.

Meteoroloji ertesi gün yağmur yağacağını söylemişti ama ne kadar yağacağından emin değildi ve bu da umutsuzca ihtiyaç duyulan bir sağanak gibi görünüyordu - çok şükür. Çiçekleri durmadan sulamayı bırakabilir, çimler yeniden yeşillenir ve hava bir süreliğine nefes alınabilir hale gelirdi. Ah...

Tabii ki birkaç dakika sonra yağmura *alıştı* ve yapıcı bir şeyler yapmaya karar verdi. Ama önce köşedeki müzik setine annesinin eski albümlerinden bir yığın koydu.

Annesinin sevdiğini bildiği ve hatta bazılarını şaşırtıcı derecede hard rock bulduğu, Jenny'nin annesinin sahip olduğunu bilmediği plaklar. Yani Judy Tolliver'ın bile biraz gizli bir tarafı vardı. Bu Jenny'yi gülümsetti ve müziği duymak annesinin yaşadığını, geliştiğini, mutlu olduğunu düşünmesine neden oldu - annesinin öldüğünü düşünmesine neden olan tapınağın aksine.

Kayıtları dinlerken bir yandan da bilgisayarla uğraştı; e-postalarını takip etti ve internette biraz gezindi. Özellikle, kendini Google'da müfredatın bir parçası olabileceğini düşündüğü konuları araştırırken buldu.

Bu sonbaharda kendini lise düzeyinde öğretmenlik yaparken bulursa *ne olur?*

Kalma konusunda hâlâ emin değildi -özellikle de babası ona kızmaya devam ederse- ama kendini Mick'in doğru hissettiren şeyi yapma tavsiyesine tekrar tekrar dönerken buldu.

Destiny'nin ona sonsuza dek doğru gelip gelmeyeceğinden emin değildi ama bir şekilde şu an için doğru gelmeye başlamıştı. Belki bir yıl, belki daha fazla. Belki de

Babasıyla arasını düzeltecek hamle, Mick'in burada kalması olabilirdi. Belki Mick gittiğinde babası rahatlayacaktı.

Mick gittikten sonra mı? İçini çekti, midesinin bulandığını fark etti, Bir kez daha, yakında gideceğini söyledi ama sonra internette okuduğu ders planına konsantre olmaya çalışmaya geri döndü. Pek işe yaradığı söylenemezdi. Mick bir kez aklına girdi mi, orada kalmaya meyilliydi.

Tam o sırada Night Ranger "Don't Tell Me You Love Me" şarkısını söylemeye başladı ve Jenny'nin midesi bulandı.

Tanrım, keşke onu sevmeseydim. Keşke planladığım gibi gerçekten sıradan bir ilişki yaşasaydım. Ne kabustu ama. Ama artık bunun için çok geçti.

Şimdi yapabileceğiniz tek şey toparlanmak ve o gittiğinde sonsuza dek dağılmamayı ummak.

Hava karardıktan hemen sonra Jenny kanepeye kıvrılmış, Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi* kitabını yeniden okuyor ve yağmuru dinliyordu. Daha önce durup duran birkaç sağanaktan sonra yağmur şimdi düzenli bir ritimle yağıyordu ve pencereleri açıp içeriye temiz hava girmesini sağlamak için klimayı kapatmıştı.

"Yeşil "in bir kokusu olmadığını biliyordu ama Destiny'de yağmur yağdıktan sonra havanın hep böyle koktuğunu düşünürdü -yeşil, taze ve bereketli, sanki her yerde yeni bir hayat doğuyormuş gibi.

Tam dışarıda, garaj yolunda bir hareket duyup duymadığını merak etmeye başlamıştı ki arka kapı çalındı ve kalbi göğsünde takla attı. Havanın durumuna bakılırsa onu bu gece hiç beklemiyordu.

Sersemlemiş bir halde kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve onu orada, sıırıslıklam ve kesinlikle güzel bir şekilde dururken buldu. Aslında, ondan bir şekilde yayılan erkek güzelliği onu neredeyse hissizleştirmişti. "Bu Yağmur yağıyor," dediğini duydu.

Tek kaşını kaldırdı. "Flaş haber için teşekkürler, kedicik."

Neden aniden nefes alamıyordu? Sonra anladı. Çünkü adam ıslak halde çok güzel görünüyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu beklentiyle.

Tanrım, orada öylece durmuş, ağzı açık bir şekilde üzerine yağmur yağmasını izliyordu. "Oh -Tabii ki," dedi ve geri adım atarak yoldan çekildi.

Mick onun yanından lavaboya doğru yürüdü ve gri tişörtünü usulca çıkarıp sıktı. "Her yere damlattığım için özür dilerim," dedi.

Ama Jenny cevap vermedi -çünkü daha önce nefes almakta zorlanıyorsa, şimdi çok daha kötüleşmişti. Çünkü şimdi ıslaktı.

ve gömleksiz. Yüce Tanrım.

Adam bakışlarını ona doğru kaldırdığında, pijamalarıyla orada durup sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi süzdüğünü fark etti.

"Ne?" dedi.

"Hiçbir şey," diye başardı. "Sadece... şey... iyi görünüyorsun."

Gömleği lavaboya bırakırken yüzünde erkeksi bir kibir ifadesi belirdi, sonra hınzırca sırıtarak ona doğru uzandı. "Eminim ben de iyi *hissedeceğim*."

Ve evet, bunda bir sorun yoktu - kesinlikle öyleydi. Teni ıslak, sıcak ve kaygandı ve onu kendine çekerken, kaslı kolları etrafını sararken, artık onu ıslattığı gerçeğini umursamıyordu bile. Onu öptüğünde, ağzı bile ıslaktı ve içinde boğulmak istiyormuş hissine kapıldı.

"Komik," diye fısıldadı kulağına, "ama ben *kediciklerin* su."

Geri çekildi ve adamın karanlık gözlerine baktı. "Ha?"

Sonra onun alaycı, baştan çıkarıcı gülümsemesini yakaladı. "Buzdan ve şimdi de bundan sonra, suya karşı bir ilgin olduğunu düşünmeye başladım."

"Ah, hayır," dedi otomatik olarak, çünkü buzu ve bunu gerçekten iki farklı şey olarak görüyordu - biri soğuk ve sıcak arasındaki zıtlıkla ilgiliydi ve bu sadece onun görünüşüyle ilgiliydi. Adamın kaygan karnına baktığında dudaklarını ısırdı ve nefesini içine çekti.

"Ne demek 'hayır'?" diye sordu şakacı bir gülümsemeyle, sanki kızın inkârı mantıksızmış gibi.

Kadın adamın gözlerinin içine gülümsedi. "Gerçek şu ki, Bay Brody," dedi sonunda sesini bularak, biraz da flört ederek, "yaptığınız *her şey* beni azdırıyor. Suyun bununla hiçbir ilgisi yok."

Memnun görünüyordu ama yine de şakacı bir şekilde şüpheciydi. Bir adım geri çekilerek kızın ellerini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Hadi dışarı çıkalım, kedicik, sana bunu kanıtlayacağım."

Jenny gözlerini kocaman açtı. Adam ciddi miydi? "Um, merhaba? Dışarıda yağmur yağıyor. Burada güzel, kuru bir evimiz varken neden yağmura çıkalım ki?" Sonra gülümsedi. "Pantolonunu çıkar, senin için kurutucuya bile koyarım."

"İyi deneme," diye takıldı, "ama seninle yağmurda dışarı çıkmak istiyorum."

Sadece başını eğdi ve ona "*Hayır, sen delisin*" diyen bir bakış attı.

"Sen hiç düşüncesizce bir şey yapmaz mısın?" diye sordu eleştirel bir tavırla.

Nefesi kesildi. Hadi ama, bu ne cüret? "*Yine mi* merhaba? Ormanda seks mi? Mutfağı da unutma." Bir parmağını havaya kaldırdı.

"Eh, tüm bunlar oldukça işe yaradı," diye hatırlattı ona. Sonra sesi derinleşti, bir meydan okumaya benziyordu. "Tekrar yap. Benimle ıslan, Jenny. Dağınık ol."

Jenny'nin ensesindeki tüyler diken diken olurken, kollarından aşağı ürperti akıyordu. Mick Brody onu başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde azdırmıştı.

Görünüşe göre cazibesi yüzünden okunuyordu, çünkü adam onu biraz daha dürterek kapıya yaklaştırdı. "Benimle dışarı gel, kedicik," dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Seni ıslatmama izin ver."

Şu anda külotunun içinde neler olup bittiğini düşünürken, "Çoktan yaptım," diye nefes nefese ona güvence verdi.

Ağzının kenarlarında günahkâr gibi seksi bir gülümseme belirdi. "Daha ıslak o zaman. Daha önce hiç olmadığın kadar ıslak."

Ve bundan sonra, daha fazla itiraz edemedi. Mick'in onu soluk pembe bir tişört ve pijama altıyla kapıdan çıkarmasına izin vermek ne kadar çılgınca gelse de, ona izin verdi. Her ne kadar yağın yağmura rağmen, bu bir şekilde

Ateş, alevler. Çünkü onun tarafından tekrar tekrar baştan çıkarılmak, hatta bunu hoş karşılamak, bundan zevk almak başka bir şeydi. Ama bu farklı hissettiriyordu. Bu son teslimiyet gibiydi. *Tam bir teslimiyet*. Seks yapmak için yağmurun altında peşinden gidebileceği bir adam, ona her şeyi yaptırabilecek bir adamdı, biliyordu.

Dışarı çıktıklarında ve yağmur tenini ıslatmaya başladığında durdu, yağmurun yağdığı karanlık gökyüzüne baktı ve "Burada sıırıslıklam olacağım" dedi.

"Fikir bu, tatlım," dedi. Ve sonra onu kendine çekti, sanki onu yiyip bitiriyormuş gibi öptü ve gerisi kendiliğinden geldi.

Sanki yağmur... onu bir şekilde özgürleştirmiş, sanki içindeki son engelleri, son çekingenlikleri de alıp götürmüştü. Bir an ıslak çimenlerin üzerinde durmuş öpüşüyorlar, birbirlerinin yüzlerine, kollarına, omuzlarına dokunuyorlar, sonra da adam kadının üstünü indiriyor, askılarını indiriyor, beline kadar itiyor, göğüslerini de yağmura açıyordu. Ağzını bir meme ucuna götürdüğünde, diğer göğsüne geçmeden önce, adamın onu içtiğini, ıslaklığı emdiğini ve onu inlettiğini hissetti. Aynı zamanda, iç çamaşırlarıyla birlikte p.j. altlarını aşağı itti ve yağmur arkasından, bacaklarından aşağı yuvarlanmaya başladığında, bunu şimdi *istediğini* fark etti - onunla da ıslanmak istedi.

Kendini onu yan bahçedeki büyük akçaağaç ağacından sarkan eski ahşap salıncağa doğru bastırırken buldu. Kendini yere düşerken buldu. Dizlerini ıslak çimlere gömdü ve fermuarını çekerek o kısmını da yağmura bıraktı. Kendi nefesini duydu - neden her zaman onun için ne kadar büyük ve sert olduğuna biraz şaşıırıyordu - ve sonra kendini aşağıya eğilip onu ağzına alırken buldu.

Bunu daha önce yaptığında, onun için yapmıştı, onu memnun etmek istiyordu.

-Ama şimdi bunu onun için de yapıyordu. Bunu hissetmek istiyordu-aniden, onunla her şeyi hissetmek, onunla her şeyi *yapmak istiyordu*. Ve belki de yağmur, kendine sakladığı o son küçük parçanın önündeki engeli de yıkıyordu - agresif ve küstah olmak isteyen parçasını, insanlar öğrenirse ne düşünecekleri konusunda hâlâ biraz endişelenen parçasını, annesinin resmi ve kendisi hakkındaki o son suçluluk kırıntılarını barındıran parçasını

babasının onun kim olması gerektiğine dair fikirleri. Çünkü o anda, aniden, hepsi gitmişti, tamamen gitmişti. Geriye çıplak bedeni, arzuları ve birlikte olmak istediği adamdan başka bir şey kalmamıştı.

"Tanrım, tatlım," diye homurdandı onun üzerinde, parmakları saçlarının arasından geçerken, "ah, bu çok hoş-evet." Ve sözleri onu ateşledi, vahşi, iyi ve yetenekli bir aşık gibi hissetmesini sağladı - ta ki daha fazlasını isteyene kadar.

Kucağına tırmanmak için ayağa kalktı, salıncakta onun üzerine bindi, onu içine almaya hazırdı. Adam, nefesi kesik kesik ve sıcak bir şekilde, bir eliyle salıncağı destekleyen zinciri tutarken diğer eliyle de kızın kışını kavrayıp aşağı doğru iterek ona yardım etti.

Adam kadının içine girdiğinde ikisi de inledi ve kadın cesurca adamın gözlerinin içine bakarak, "Harika hissediyorsun," diye nefes aldı.

"Tıpkı istediğim gibi hissediyorsun," dedi ateşli bir şekilde. "Her zamankinden daha ıslak."

Birçok kez yaptığı gibi onun üzerinde hareket etti, ritmik bir şekilde dalgalandı, zevkini buldu. Ama gözlerini onunkilerden hiç ayırmadı ve adamın bakışları da onunkilerden hiç ayrılmadı. "Ah, bebeğim, işte böyle," diye mırıldandı. "Sür beni."

Yağmur ağaç dallarının arasından üzerlerine süzülürken, bu hararetli sözler onu yeniden harekete geçirdi, kendini vahşi ve özgür hissetmesini sağladı. "Beni sen yaşıyorsun," dediğini duydu plansızca.

Adam yavaşça kadının içine girerken nefesi hâlâ sertti. "Ne var tatlım?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ birbirine kilitlenmişti.

"Beni sen yaşıyorsun Mick. Beni yaşamaya zorluyorsun. Buraya kafamı gömmeye geldim ama sen beni yaşıyorsun."

Sonra onu sert ve ısrarlı bir şekilde öptü, parmakları ıslak saçlarına dolandı. ensesini okşadı. Kollarını adamın geniş omuzlarına doladı, o anla ilgili her şeyi içine çekti -karanlığı, ıslaklığı, vahşiliği, serin, nemli havayı, adamın onu nasıl bu kadar derinden doldurduğunu ve içindeki her şeyin nasıl doğru şekilde hareket etmeye başladığını, bir araya geldiğini, onu

Daha da yaklaştı, daha da yaklaştı - ta ki onunla bir kez daha muhteşem bir coşkuya kapılana, ona yapışana, boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlayana, kollarının onu sımsıkı sarışını sevene kadar.

Birkaç saniye sonra, Mick tekrar onun içine pompalıyordu, şimdi boşaldığı için daha sert, onu içeride hissetmesini sağlıyordu. "Daha fazla," diye fısıldadı,
"daha fazla."

"Daha fazlasını istiyorsun, kedicik, sana daha fazlasını vereceğim," diye homurdandı, sonra daha sert, daha sert sürdü. Ve sonra dünya yuvarlandı ve onlar yere akıldılar.

salıncak kırılmıştı ve ikisi de küçük şok iniltileri çıkardılar ama birlikte hareket etmeyi bırakmadılar. Adam onu ıslak çimenlerin üzerinde sırt üstü yuvarladı, daha derine daldı ve kadın her darbeyi karşıladı, sonra *onu* sırt üstü yuvarladı.

Bu şekilde kaç kez yuvarlandıklarından emin değildi, ıslandıka ıslandılar, ama sonunda durdu ve adam onun üzerinde yükseldi ve sanki *ben kazandım* der gibi bileklerini yere sabitledi. Ve kadın hayır, *ikimiz de kazandık diye* düşündü. Kesik kesik nefesler arasında, "İime boşalmanı istiyorum," dedi ve o da boşaldı.

Sonunda sakinleştiklerinde, yağmurun durduğunu fark etti. Ama onlar daha az ıslak değildi. Çimenlerin üzerinde yan yana uzanmışlardı, sırlıslıkam olmuşlardı, adamın kot pantolonu dizlerinde, kadının tulumu belindeydi ve kadın kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Hatta boğazından baş döndürücü bir kahkaha sesi çıktığını bile duydu. Sonra Mick'in ona gülümsediğini gördü, her zamanki gibi seksi ve tehlikeli görünüyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bu sadece... oldukça eğlenceliydi."

"Sana söylemiştim, kedicik."

Ama sonra gülümsemesinin solmasına izin verdi. Çünkü kalbi çok sert atıyor, damarlarına çok fazla duygu pompalıyordu. "Daha önce söylediklerimde ciddi dim, beni yaşatmak konusunda."

Daha yakına eğildi ve ona küçük bir öpücük verdi. "Buna sevindim."

Tepesinde kara bulutların yer değiştirdiğini, ayın ışığının görünmeye başladığını, arka planda birkaç yıldızın parıldadığını görebiliyordu ve bunu bırakması, hissettiği her şeyi geri itmesi gerektiğine karar verdi. *Basit, pratik bir şey söylemeliydi.* "Giysilerinizi kurutma teklifim hâlâ geçerli."

Yüz ifadesi değişti, biraz mesafeli ve üzgün görünüyordu. "Keşke ben de seni kabul edebilseydim tatlım."

Oh. "Ama gitmek zorundasın." Bu sözleri söylerken bile kalbi sıkışıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Yani... Wayne kötü o zaman?"

Kadının yanındaki adam hafifçe sertleşti. "Bunun hakkında konuşmayalım, tamam mı? Bu benim bir kuralım - seninleyken... sadece seninleyim, başka bir yerde değil."

Dudağını ısırđı ve "Bu kuralı sevdim." dedi. Ama aslında şöyle düşünüyordu: *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Mahvoldum ama seni seviyorum.*

"Neden giyinmiyoruz ve belki benimle rıhtıma kadar yürüyebilirsin," diye önerdi.

Ve bunu daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen, şimdi yapma fikrini sevdi

-Kendisini onunla birlikte olmak için çok... özgür hissettiren bir ilişkiye mükemmel bir son gibi geldi. Sonunda. Bekle, hayır, mükemmel son eğer kalabilseydi olurdu. Sırları ya da itibarları olmayan normal insanlar, normal çiftler gibi olsalardı. Belki de giysilerini kurutma teklifi pratik olmaktan çok duygusaldı, sonuçta ziyaretini uzatmak için bir çabaydı. Ama Mick'le birlikte ona verebileceğini al.

İçeri girip havlulandıktan sonra Jenny yeni bir tişört ve bir çift spor şortu giydi ve Mick geldiği ıslak tişörtü tekrar giyme zahmetine girmedi - yolun karşısına geçip rıhtıma doğru yürürken onu avucunda taşıdı.

Oraya vardığında, onu öpmek için avuçlarını yüzüne doğru kaldırdı ve kadın taze zevkten neredeyse eriyordu. Görünüşe göre Mick'le doyumsuzdu - her zaman

daha fazlasını istiyordu. Eve geldiğinden beri hissettiğı ilk serin gece havasında öpüşmeleri derinleşirken, adamın ellerini üstünün altından göğüslerine kadar ittiğini ve sonra kumaşı kaldırıp yukarı doğru sıyırdığını fark etti. Tam orada, iskelede.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ağzını boncuklu bir tepeye indirmeden hemen önce, "Seni yaşatmak," diye fısıldadı.

Ve itiraz etmeyi düşündü, çünkü pek olası olmasa da, kıyıdaki komşularından biri pencereden baktıklarını ya da herhangi bir şey için dışarı çıktıklarını görebilirdi - ama yapmadı, çünkü bu da *vahşi* hissettiriyordu. Orman kadar vahşi. Yağmur kadar vahşi. Mick ona istediğinden bile daha fazla özgürlük veriyordu.

Başını arkaya yaslayıp zevkin tadını çıkarırken, bakışlarının tepesinde yeniden beliren yıldızlarda kaybolmasına izin vererek birkaç keyifli an boyunca göğüslerini öptü.

Ta ki üstünü tatlı bir şekilde yerine çekene, dudaklarını son bir kez öpene ve "Hoşça kal, kedicik" diyene kadar.

Yıldızları geceden korkmayacak kadar çok sevdik.

İki amatör gökbilimcinin mezar taşı kitabesi

On dört

Mick'in ellerindeki kabarcıklar iyileşmeye başlamıştı ama daha fazlasının geleceğini biliyordu. O çukurdan kürekle çıkardığı tüm toprağın geri girmesi gerekiyordu.

Wayne'in yatağının yanında oturmuş, onun mışıl mışıl uyumasını izliyor, kardeşinin acısını içinde hissediyordu. Jenny'nin geçen gece ona söylediklerini düşündü - onu yaşıtıyordu. İroni içini yakıyordu, bir insanı yaşatırken diğerinin ölümünü izlemenin ironisi. Belki de bu Hayatın döngüsü ve tüm o derin saçmalıklar hakkında düşünmesine neden oluyordu, ama çoğunlukla sadece *birini* mutlu edebildiği için memnun olmasını sağlıyordu. Wayne'i rahatlatabilirdi ama artık ne mutluluk ne de üzüntü vardı; sadece uyku, acı, uzun geceler ve Mick'in midesinde bir türlü geçmeyen bir düğüm vardı.

Ağrı bantları işe yaramıyordu ve Mick şimdi diğer ilacı, Wayne'in dilinin altına enjekte etmesi gereken ilacı vermek zorundaydı. Ve şimdi de oksikodonu ezip kardeşinin dilinin altına koymak zorundaydı, çünkü artık yutamıyordu.

Tanrı'ya şükür yağmur yağmıştı. Şükürler olsun. Çünkü artık burası o kadar sıcak değildi ve belki bu küçük bir şeydi ama şu anda büyük bir şeymiş gibi geliyordu. Sadece bir gün kadar aralıklarla yağmur yağmıştı ve o zamandan bu yana birkaç gün daha geçmişti ama sıcaklıklar sadece seksenlerin ortalarına tırmanmıştı ve şu ana kadar nem geri dönmemişti. Şu anda hayatta kalabilmek için tutunabileceği bir şeylere tutunmak zorundaydı.

Karanlık yeni çökmüştü, gece olmuştu ve açık pencerelerden içeri hoş, solunabilir bir hava giriyordu. Wayne'in bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Kardeşinin de bunu hissetmesini *istiyordu*.

Onu biraz daha izledi, uykusu yavaş yavaş daha huzurlu hale geldiğinde - muhtemelen yakın zamanda verdiği ilaç etkisini gösterdiğinde- memnun oldu. Ve kardeşinin yemek yemediği için zayıflamış yüzünü izledi ve zihinsel olarak olacaklara hazırlanmaya çalıştı. Sonra gözlerini Wayne'in çocukluklarından sakladığı fotoğrafa çevirdi ve birazcık ağladı.

Ama sonra kendinden tiksindi -zayıflık zamanı değildi- ve kalkıp dışarıya, evin yanındaki küçük açıklığa doğru yürüdü. Yıldızlara baktı ve Jenny'nin ona gökyüzünün ona hissettirebileceğini öğrettiği şeyi hissetti: her şeyin büyüklüğünde, sorunlarının aşılmaz olmadığını ve zamanın enginliğinde, önümüzdeki birkaç günün bir göz kırpmasından daha az olduğunu ve yakında biteceğini.

İki gün sonra, öğlen saatlerinde Wayne gözlerini açtı, yatağından Mick'e baktı ve "Daha ölmedim mi?" dedi.

Mick bir an için kendini kaybettiğini düşündü - kardeşi uzun zamandır konuşmamıştı. Ama Wayne'in gözlerine baktı ve o keskin kırılganlığın ardında günlerdir olmayan şaşırtıcı bir berraklık gördü. "Hayır," dedi Mick. "Henüz değil."

"Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim," dedi Wayne, kelimeleri yavaş, sesi kuru ve çatlaaktı. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu - ikisi de nasıl korkunç bir hal almıştı.

Ama Mick sadece başını salladı. "Hayır, sorun değil," diye söz verdi.

Sonra Wayne hırıltılı bir ses çıkarmaya başladı, Mick aceleyle bir bardak su ve içine bir pipet soktu. Pipeti Wayne'in ağzına tuttu ve kardeşini içmeye teşvik etti; Wayne biraz boğuldu ama biraz içti.

"İstediğin bir şey var mı?" Wayne daha sakin görüldüğünde Mick sordu.

"Hayır," dedi Wayne. Gözleri bir an için boş baktı ve Mick onun geldiği gibi yine hızla "gittiğini" düşündü ama sonra başını hafifçe Mick'e doğru çevirdi ve güçsüzce, "Gölün karşısındaki kızla hâlâ görüşüyor musun?" dedi.

Soru Mick'i Wayne'in ani netliği kadar şaşırtmıştı; Mick'in aşk hayatı şu anda Wayne'in aklındaki en son şey olmalıydı.

"Evet," diye yumuşakça cevap

verdi. "Nasıl bir şey?"

Mick gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Neye benziyor?"

Wayne tereddüt etti, sonra sesi şimdi daha da zayıflayarak cevap verdi. "Uzun zaman oldu... sevişmeyeli. Seks nasıldı?"

Mick derin bir nefes aldı. Kardeşi bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordu. Başka bir durumda, bir kadınla birlikte olmak

Bu konuda konuşmak Jenny'ye ihanetti, ama bu... bu kardeşinin ölmesine yardım etmenin bir başka yoluydu. "Bu... sıcak," dedi Mick, amaçladığından daha yumuşak bir sesle - sonra gözlerini kapadı, yorgundu ve Jenny'yle seksi tarif etmek için başka yollar bulmaya çalışıyordu. "Teni yumuşak. Kıvrımları mükemmel... Sanki ellerim için yaratılmışlar. Onun içindeyken kendimi güvende hissediyorum. Boşaldığında, göğsümde hissettiğim bir şekilde inliyor."

Mick gözlerini açtığında Wayne'in gözleri kapalıydı ama yine de cevap verdi. "Kahretsin, kardeşim... kulağa hoş geliyor."

"Öyle."

Wayne'in nefesi yavaş ve sık geliyordu. "Beni... dışarı çıkarabilir misin? Güneşin içine?"

"Pekâlâ," dedi Mick tereddüt etmeden, kardeşinin şu anda yaptığı herhangi bir isteği yerine getirmeye istekliydi - kardeşinin tükenmiş bedenini kollarına aldığı anda içinden geçen tüm tuhaflığa ve kesinliğe rağmen. Wayne bir deri bir kemikten ibaretti ve Mick onu bu şekilde tutarken bunu yepyeni ve acımasız bir şekilde hissediyordu. Ama Mick onu gölün kendi taraflarındaki birkaç güneşli, çimenli noktadan birine taşıırken ikisi de konuşmadı - gölgeyle örtülmemiş, suya bakan küçük bir tepecik, Mick'in özellikle bugün üzerinde parlayan güneşle güzel olduğunu düşündüğü. Burası, Wayne'i öğrendiği gece Jenny ile sırt üstü uzanıp yıldızları seyrettikleri yeri.

Wayne de şimdi yerde yatıyordu, kendi başına oturamayacak kadar zayıftı, bu yüzden Mick onu bir dakikalığına bıraktı ve kulübeden katlayıp arkalık gibi yere koyabildiği eski bir şezlongla geri döndü.

Sessizce oturdular ve Wayne'in güzel günün tadını çıkardığını, hayatın tadını çıkardığını hissetti. Yakınlarda bir yerde bir kuş ötüyordu. Mick havanın güzel, sıcak ama kavurucu olmamasına bir kez daha şükretti - ve sonra yumuşak bir esinti bile geçti, ağaçlardaki yaprakların birbirine karışmasına ve çam dallarının sallanmasına neden oldu. O anla ilgili her şey gerçeküstü geliyordu.

Mick, Wayne'in gözlerinin karşı kıyıya, bir masal kitabından fırlamış resimler gibi oraya tünemiş küçük şirin evlere kaydığını gördü. Çocukken bazen burada oturur, gölün karşı kıyısına bu şekilde bakarlardı ama bundan, dünyanın diğer tarafta ne kadar parlak görüldüğünden hiç bahsetmemişlerdi. Şimdi Wayne sordu: "Hiç merak ettin mi... gölün öbür tarafında yaşamak... nasıl bir şey? Orada mı?"

"Evet," diye yanıtladı Mick. *Hep* merak etmişti.

"Ben de."

"Sanırım son zamanlarda bunun tadını alıyorum. Jenny ile."

Wayne bakışlarını yavaşça Mick'e kaydırды. "Öyle mi? Nasıl bir şey?"

"Güzel. Tam da beklediğiniz gibi. Güzel... ama tehlikeli." Gölün karşısına tekrar baktı, çocukken ne kadar uzak görüldüğünü hatırladı -O geniş gelincik tarlasının karşısındaki Zümrüt Şehir gibi. "Neredeyse nasıl bir şey olduğunu *bilmemeyi* tercih ederim, biliyor musun? Çünkü onu saklayamayacağım."

Wayne sanki bu gerçek bir olasılıkmış gibi, "Belki... yaparsın," dedi.

Mick daha iyisini biliyordu ama Wayne'in neşeli şeyler düşünmesine izin vermek istiyordu ve Mick'i orada pastel kulübelerin, renkli kanoların ve asılı çiçek saksılarının arasında hayal etmenin kardeşini mutlu ettiği fikrine kapıldı. O yüzden sadece "Belki" dedi.

Ve sonra Wayne gözlerini gökyüzüne, ağaçların ötesindeki maviliğe doğru kaldırdı.

Yukarıda, bugün beyaz, kabarık bulutlarla süslenmiş geniş bir alan vardı. Dikkatle baktı,

Bir film izleyen ve ekranda gördükleri karşısında büyülenen biri gibi,
"Bunu görüyor musun? Görüyor musunuz? Dostum, bu çok güzel."

Sonra gözlerini kapadı ve küçük bir nefes verdi... ve sonra hareketsiz kaldı.

Ve Mick'in göğsü bir sarsıntıyla sıkıştı çünkü Wayne'in öldüğünü biliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı kimseye. "Tanrım." Çünkü bunun olacağını biliyordu ama tam şu anda, onlar konuşurken, Tanrı aşkına, bunu beklemiyordu.

Wayne'in son sözleriyle sadece gökyüzünün güzelliğinden mi bahsettiğini, yoksa beyaz bir ışık ya da belki de Tanrı'nın elini mi gördüğünü bilmiyordu. Ve eğer ikincisiyse, bu gerçek miydi yoksa bir halüsinasyon muydu? O sadece ölümün garip karanlığını biliyordu.

Ve kardeşinin cansız bedenine bakarken, Wayne'i kimin hatırlayacağını merak etti - onun komik olabileceğini, matematikte iyi olduğunu, çocukken atları sevdiğini ama hiç ata binmediğini kim hatırlayacaktı? Wayne sanki hiç var olmamış gibi olacaktı.

Mick, ölümünün ardından ona düzgün bir mezar taşı bile dikemedi.

Wayne'in artık onu duyamamasına rağmen, gözyaşları yüzünden aşağı akmadan hemen önce "Seni hatırlayacağım" dediğini duydu.

Mick'in yaz boyunca yaptığı basit ahşap tabutun kapağını kapatmak için tam bir irade gerekiyordu.

Onu yere indirmek için kurduğu halat ve makara sistemini kullanmak için saf bir irade.

Toprağı tekrar üzerine kürekle sürmek için saf irade.

Bugün başarmak zorunda olduğu korkunç görevi tamamlamak için attığı her adımda, yaptığı her harekette bir şekilde uyuşmuş ama ezici bir acı göğsünü titretmişti.

Daha sonra uzun bir süre, saatlerce taze mezarın yanında oturdu. Nedenini bilmiyordu.

Karanlığın çökmesini, kardeşinin ölüm gününün sona ermesini mi bekliyordu? Eve geri dönmekten, orayı dolduracağı kesin olan taze yalnızlık duygusunu hissetmekten kaçınıyor muydu? Belki de sadece Wayne'i orada, toprağın altında yalnız bırakmak istemedi. Wayne'in öldüğünü biliyordu ama sanki oradan uzaklaşmak onu terk etmekmiş gibi garip hissediyordu. Az önce kardeşinin üzerini toprakla örttüğüne inanamıyordu ve bunu hatırlayınca göğsü yeniden daraldı. Her bir kürek dolusu.

O öldü. Üzerini toprakla örtmen sorun değil. Sorun değil.

Bunu biliyordu, sadece içindeki bir şey şu anda buna inanmakta zorlanıyordu.

Dizlerini göğsüne çekmiş otururken, parmaklarını aşağıya uzatıp onunla oluşturduğu tümseğin üstündeki yumuşak, zengin toprakta gezdirdi. Bir Tanrı olup olmadığını merak etti. Tanrı'nın günahkârlara merhamet edip etmediğini merak etti. öldüklerinde kardeşi gibi. Ve onun gibi günahkarlar.

Sonra evden sadece bir taş atımı uzaklıktaki küçük aile mezarlığını çevreleyen ağaçların arasından yukarı baktı ve Wayne'in son mavi gökyüzünün soluk bir çürük gibi biraz mora dönmeye başladığını gördü. Gece çökmeye başlamıştı.

Tanrı'ya şükür. Artık hava kararsın istiyordu, hava kararsın, hava kararsın ki sonunda Jenny'yi görmeye gidebilsin. Bunca zamandır beklediği şeyin belki de bu olduğunu tahmin etti, çünkü kafasında herhangi bir iyilik, herhangi bir rahatlık, herhangi bir rahatlama içeren tek düşünce buydu.

İnsanların aşık olmasından yer çekimi sorumlu değildir.

Albert Einstein

On beş

Jenny gününü her iyi Kaderin yaptığı türden şeyler yaparak geçirmişti. Çoğunlukla, çünkü biraz depresyondaydı. Mick'ten bir haftadır haber alamamıştı. Bu yüzden onun düşüncelerinden uzaklaşması gerektiğine karar vermişti. *Oturup bir erkeğin hasretini çeken türden bir kadın olmak istemiyorum. Hayır efendim.*

Bu yüzden o sabah hem yaban mersinli hem de elmalı kekler pişirerek kendini neşelendirmeye çalışmıştı. Babası ve diğer memurlar için bir sepet dolusu keki karakola götürmüştü ve babası teşekkür etmek için eğilip alnına bir öpücük kondurduğunda biraz kaskatı kesilmişti ama çabaladığı belliydi.

Daha sonra Daisy Dress Shop'a uğrayıp sarı ve mandalina tonlarında cesur desenli bir güneş elbisesi ve üzerine giymek için bir omuz askısı aldı, ardından köşedeki Destiny Properties ofisine uğrayıp Sue Ann'i doğaçlama bir öğle yemeğine davet etti, bu onun ikramıydı ve Dolly's'e gittiler, sonrasında Under the Covers'taki Amy'ye hızlıca bir merhaba demek için durdular.

Eve dönerken, ikinci bir kek sepetiyle Bayan Ellie'ye uğramış ve Bayan Ellie bahçesinde uzun bardaklarda buzlu çay eşliğinde "bir süre" oturmaları için ısrar etmişti. Bayan Ellie ona hızla yaklaşan yaz sonunda ne yapacağına karar verip vermediğini sorduğunda, gülümsemiş ve küçük beyaz yuvarlak bahçe masasının karşısında, "Sanırım kalabilirim," demişti.

"Şey," demişti Bayan Ellie, "dua etmek her zaman ruha iyi gelir."

"Hayır," diye kendini düzeltmeye çalıştı Jenny, "Destiny'de kalıp öğretmenlik yapmayı düşünüyorum."

Bayan Ellie şaşırmış görünüyordu. "Şimdi, dua etmek bir şeydir, tatlım, ama vaaz vermek için biçilmiş kaftan olduğundan emin değilim. En iyisi bu işi Peder Marsh'a bırak ve hayatında ne yapmak istediğine karar ver."

Jenny öğleden sonrayı bahçede çalışarak geçirmişti. Yağmur sonunda hafif bir çim biçme ihtiyacını ortaya çıkarmıştı, bu yüzden Becker Peyzaj'ı aramış ve dün birinin gelmesini sağlamıştı ama Adam'ın kendisinin gelme ihtimaline karşı o sırada orada olmadığından emin olmuştu, çünkü Adam ne kadar çekici olsa da herhangi bir flört ile uğraşmak istemiyordu. Şirketteki resepsiyonist başka bir iş isteyip istemediğini sormuştu.

Biçme dışında, ama reddetmişti - çünkü hava yine sıcaktı ama dayanılmaz değildi ve hala kendisi yapmak istiyordu. Dikkat dağıtma, dikkat dağıtma, dikkat dağıtma, ne de olsa. Bu yüzden çiçek bahçelerindeki yabancı otları temizledi ve arka çitin yanındaki eski gül çalılarını topladı. Ardından eski, kırık salıncağın kalıntılarını bir çöp kutusuna doldurdu.

Ama yine de, geçen hafta boyunca her gece olduğu gibi, karanlık çöktüğünde evdeydi. Buna dikkat etmişti. Bu gece Mick gelirse diye.

Tanrı aşkına, oturup bir erkeğin hasretini çekmekten bahsediyorum. Orada oturup onu beklediğini başka biri bilseydi çok utanırdı. O kadar derine batmışsın ki, nasıl çıkacaksın?

Mick'in yokluğunun iki şeyden biri anlamına geldiğini düşündü. Wayne ölmek üzereydi ya da çoktan ölmüştü ve Mick veda bile etmeden çekip gitmişti.

Wayne öldükten sonra işlerin tam olarak nasıl gideceği hakkında hiç konuşmamışlardı - peki ya Willie Hargis'in gördüğü o kamyonu binip Cincinnati'ye geri döndüyse? Ya yazın geri kalanında her gece onun arka kapısını çalmasını beklediyse ve o hiç gelmediyse?

Hayatta kalacaksın, olan bu. Başından beri olmasını istediğin yaz ilişkisi olarak onu doğru yerine koyacaksın. Ellerini açık hava musluğunun altında durularken kendine bunu söyledi, eşit nefes almaya çalıştı, sonra adım attı Buzdolabından soğuk bir diyet kola almak için içeri girdim.

Ama şimdi onu seviyorsun -o kadar çok seviyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorsun bile- bu yüzden o kadar kolay değil, diye kendi kendine tartıştı.

Oh oğlum, *bu* harika değil miydi? Sadece onu kendi kendine konuşmakla kalmıyor, şimdi de *iki* kızın kendi aralarında ileri geri konuşmasını sağlıyordu. Harika.

Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü, aşk ya da değil, *eğer gittiyse, gitmiştir.*

Mutfak sandalyesine otururken yorgun bir iç geçirdi. Dışarıdaki hava artık kararmıştı ve mutfaktaki parlak ampuller umutsuzluğuna ışık tutuyor gibiydi. Acı gerçek şuydu ki, bununla, onun "gitmiş olmasıyla" barışmayı hayal bile edemiyordu. Asla.

Terrence'ı sevmişti ama bu farklıydı. Bu çok hızlı bir şekilde ruhunun derinliklerine inmişti. Terrence onun ilk gerçek tutkusuydu ve hayatındaki en doğru, en kolay uyum olduğunu hissettiği adamdı, o kadar doğru ve kolaydı ki onun için gözünü kırpmadan hayaller kurdu. Mick çok daha *zor* bir uyumdu, kaba bir

Varoluşunun pürüzsüz, yuvarlak deliğine kare bir delik açmıştı ama onu daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi özlemediği kadar özliyordu - içinde hissettiği bir ihtiyaçla, kemirici bir sızıyla.

Ve onun Destiny'den öyle ya da böyle yakında ayrılacağını biliyordu, *ama lütfen*

En azından vedalaşmak için. Bu kapanışa ihtiyacı vardı. Ona kendisi için özel olduğunu söyleme şansına ihtiyacı vardı. Hatta belki onun da bunu *duymaya* ihtiyacı olduğunu düşündü. Hayatının bir şekilde sadece bir veda olabileceğini düşünmek istiyordu.

onu tanıdığım için biraz daha iyiyim.

Eski arka kapı hafifçe vurulduğunda irkildi ve gözleri Mick'in gölgesini ve şeklini orada dururken bulmak için ayağa kalktı. Nefesini sertçe içine çekti. *Dokuz gün.* Saymamaya çalışıyordu ama dokuz gün olmuştu.

Onu görmeyeli dokuz uzun gün olmuştu. Ayağa kalkıp kapıyı açmaya giderken kalbi duygu seliyle dolup taşıtı.

Sevinçle kapıyı araladı.

Sonra da görünüşüne baktı. Beyaz tişörtü ve kot pantolonunun yanı sıra yüzü ve kolları da kir ve pislik içindeydi, teni terden nemlenmişti. Gözleri

yorgun ve perişan parlıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Tanrım, Mick." Uzanıp elini buldu ve onu içeri çekti. "İçeri gel."

"O gitti." Mick'in sesinin hiç bu kadar boş çıktığını duymamıştı.

"Biliyorum," diye fısıldadı, onu nazikçe evin derinliklerine doğru çekti. "İçeri gel, benimle gel."

Onu oturma odasından geçirip merdivenlerden yukarı çıkarırken, onun için, yaşadıklarından dolayı korktuğunu hissetti. Çok aptalca, çok bencilce davranmış, burada oturup sadece kendini, duygularını düşünmüştü. Ve şimdi birdenbire anladığı acı gerçek bir kez bile aklına gelmemişti: Mick kardeşinin ölmesine yardım etmekten daha fazlasını yapmak, onu *gömmek* zorunda kalmıştı. Tanrı aşkına, *kardeşini* çıplak elleriyle *gömmüştü*.

Onu hiç böyle görmemişti; hem bedeni hem de ruhu bu kadar zayıflamıştı. *Ona yardım etmeliyim. Onu rahatlatmalıyım. Bunu atlatmasını sağlamalıyım.* Birden tek önemli şey bu oldu. *Bunu bir şekilde temizlemeliyim.*

Tek kelime etmeden onu üst kattaki iki yatak odasını ayıran koridordaki küçük banyoya götürdü, sadece küvet/duş kabininin kapısını geri çekmek ve suyu açıp ısınmasını sağlamak için elini bıraktı. Sonra sessizce onu soymaya başladı.

Tişörtü başının üzerine ittiğinde, biraz gevşek de olsa kollarını kaldırdı, tıpkı bir çocuğun tişörtü çıkarmasına izin vermesi gibi. Kemerini ve fermuarını açmaya çalıştığında ise bu cinsel olmaktan çok sevgi doluydu. Çamurlu iş botlarının bağcıklarını teker teker çözdü, adam onlardan çıkarken bekledi ve kot pantolonunu ve iç çamaşırını yere ittiğinde ve o da onlardan kurtulduğunda, adam güzelce çıplak bir şekilde önünde durdu - ama gözleri aynı şekilde perili ve boş kaldı.

Kendi giysilerini -şort, atlet, iç çamaşırı- çabucak çıkardı ve duşa girerek Mick'in de onu takip etmesini istedi. Tek bir amaç onu yönlendiriyordu: *Onu temizlemeliyim, tüm kiri yıkamalıyım, kardeşini gömmenin nasıl bir his olduğunu unutturmalıyım.*

Mick'in vücudundaki her kas ağrıyordu ve içindeki her şey halsiz hissediyordu. Duşa girmek için tek yapabildiği buydu. Bir sisin içinden geçmek gibiydi ve gerçek şu ki, çok uzun zamandır böyle hissediyordu, muhtemelen

Wayne o günün erken saatlerinde öldüğünden beri. Tanrım, sadece *o gün mü olmuştu?* Bir hafta gibi geldi. Sanki günlerdir kardeşini toprağa gömüyormuş gibi. Sanki o kadar uzun zamandır kollarına toprak bulaşmış ve lekelenmişti.

Jenny dušta onunla birlikte duruyordu, bir tür su meleği gibi güzel ve çıplaktı ve onu daha önce hiç olmadığı kadar arzuluyordu - ama bu bir rüyada olmak gibiydi; neredeyse... felç olmuş hissediyordu.

Jenny kontrolü ele aldığıında, o da ona izin verdi. Vücudunu spreyin altına yerleştirdi ve sprey cildini serinletti. Bir kalıp sabuna uzandı, yumuşak, kız gibi ve kokulu bir şeydi ve göğsüne, omuzlarına sürmeye başladı. Onun dokunuşunu hissetmeye çalıştı, ama geçmiş günden görüntüler görmeye devam etti - Wayne'in görüntüleri, canlı, ölü, konuşan, sessiz ve sonra sadece... bir beden, sıcaktan önce toprağa konması gereken cansız bir şey haline geldi. ayrıştırmak.

Jenny sabunu adamın diğer bölgelerinde gezdirdi; kollarında, sonra kollarının altında, karnında ve daha aşağılarda. Daha aşağılara indiğinde hiçbir şey olmadı ve belki de utanması gerektiğini düşündü, ama çok fazla umursamayacak kadar uyuşmuştu. Sadece Wayne'i görmeye devam etti. Ve kiri. Tüm o lanet kiri.

Kadın adamın ellerini tutup çubuğu avuçlarının üzerinde gezdirmeye başladığında adam acıyla irkildi. "Su toplamış," diye mırıldandı, su hâlâ başından, omuzlarından ve sırtından aşağı süzülüyordu.

Gözleri buluştu ve "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Sonra avuçlarından birini incelemek için sabunu bir dakikalığına kenara koydu-

sonra da onu şefkatli bir öpücük için ağzına götürdü. İşte o an Jenny'yi Wayne'den daha çok görmeye başladığı andı.

Kadın onu yeniden temizlemeye devam ettikçe, içindeki garip uyuşukluk biraz olsun azalmaya başladı. Suyun akıp gitmesine izin verdi.

Jenny'nin nazik *ellerinin* acısını dindirmesine izin verdi. Saçlarını yıkamak için uzandığında, gözlerini kapattı ve sadece buna odaklanmaya çalıştı, başka hiçbir şeye, Jenny'nin saçlarındaki ellerine, kafa derisindeki parmaklarına, bunun fiziksel hissine.

Bir ara arkasına geçti, kollarını beline doladı ve onu öylece tuttu - ve sırtındaki bir noktayı öptü. Adam onun yumuşak ellerini sıktı -kızgınca, çünkü lanet kabarcıklar yüzünden- ve hala suyun altında durduğu için, bir öpücük kondurmak için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Birkaç damla daha gözyaşı.

Jenny hiçbir zaman bakıcı bir tip olmamıştı. Ama arka kapıyı açıp Mick'in gözlerini gördüğü anda bu değişmişti. Şimdi onun yatağında, serin çarşafların altında çıplak yatıyorlardı ve o uyurken kadın ona sarılıyordu. Sevişmemişlerdi -bununla ilgisi yoktu- sadece onu yatağa götürmüş, bedenini kendine yaklaştırmış, başını göğsüne yaslamasına izin vermiş ve ona sarılmıştı.

Yukarıdaki pencereden içeri süzülen ay ışığı, dinlenmekte olan adamın yüzünü incelemesine olanak sağladı. Uzun, koyu kirpikleri, teninin zeytin tonları, dolgun, gür ağzı. Acı içindeyken bile güzel bir adamdı. Sadece bu acıyı biraz olsun *hafifletecek* bir şey yapmış olmayı umuyordu.

Yine de onun mışıl mışıl uyuduğunu hissettiğinde, dikkatlice ondan uzaklaştı ve yataktan çıktı. Külotunu ve tişörtünü giydi, sonra da parmak uçlarında banyoya gidip adamın giysilerini aldı. Hiçbir şeyi açmadan Üst katın ışıkları yanınca onları topladı ve çamaşır odasına indi. Onları temizlediğinden emin olmak için çamaşır makinesini ISLAT VE YIKA moduna ayarladı ve onlar yıkanırken Mick'in kemerini ve ardından botlarını nemli bir bezle silerek kirin büyük kısmını onlardan da çıkarmaya çalıştı. Buzdolabını kontrol ettiğinde, çözülmeleri için ayırdığı yumurta ve hatta biraz domuz pastırması olduğunu görmekten memnun oldu; Mick'e sabah güzel, doyurucu bir kahvaltı hazırlamak istiyordu, çünkü muhtemelen son günlerde pek bir şey yemediğinden şüpheleniyordu. Çamaşır makinesinin işini bitirmesini bekledikten sonra, iki tabak ve bardakla birlikte annesinin en sevdiği eski kızartma tavasını hazırladı.

Sonunda çamaşır makinesi kapandığında, kot pantolon, tişört ve boxer'lar temiz görünüyordu - tişört ve boxer'lar bile hayranlık uyandıracak şekilde beyazdı,

Ne kadar kirli olduklarını düşünürsek. Hepsini kurutucuya attı ve alt katın ışıklarını söndürüp Mick'in yanına çıkmadan önce tamburdan geçirmeye başladı.

Kadın tekrar onun yanına uzandığında, adam kıpırdandı ve bir kolunu uzatıp kadının beline doladı. Kadın içgüdüsel olarak parmak uçlarını adamın saçlarında hafifçe gezdirdi. Adam onun göğsünü öptü, başını tekrar oraya yasladı ve bu sefer o da uykuya daldı, o kadar derin ve rahatlatıcı bir uykuya daldı ki sabah güneşi odayı aydınlatana kadar bir daha uyanmadı.

Gözlerini açtığında Mick onunla aynı yastığa uzanmış, onu izliyordu. Onun bütün gece yatağında olmasını seviyordu ve şimdi, sabah -Ama onun birdenbire burada olmasının nedeninden nefret ediyordu; Wayne'in artık ona ihtiyacı yoktu. "Nasılsın?" diye sordu.

Yastık kılıfına karşı ciddiyetle başını salladı. "Tamam."

"Güzel."

Sonra uzanıp yüzüne dokundu. "Teşekkür ederim. Dün gece için."

Sadece başını salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi usulca.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. Gözleri şimdi daha az perili görünüyordu, ama bir şekilde gerçekle, daha önce hiç tanışmadığı keskin bir dürüstlikle dolu görünüyordu. "*Biliyorum*," diye ısrar etti. "Bana karşı bu kadar iyi davranan pek fazla insan olmadı Jenny."

"Sen iyiliği *hak* ediyorsun Mick," diye fısıldadı. "Herkes kadar." İçini çekti, hâlâ yorgun görünüyordu. "Çok tatlısın."

"Aç mısın? Pastırma ve yumurtam var."

Başını salladı, önce tereddütle ama sonra daha güçlü bir şekilde. "Evet, evet, bu iyi olur." Ve aklına geldi - belki de sadece bir kahvaltılık teklifi bile alışılmadık bir iyilik gibi görünüyordu, almaya ya da kabul etmeye alışık olmadığı bir şeydi. Sonra kendine baktı, çarşaf dışında çıplaktı.

ve küçük bir gülümseme yaratmaya çalıştı. "Gidip kıyafetlerimi bulsam iyi olur, yoksa pencerenin önünden geçerken komşularınızı korkutabilirim."

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmamış olsa da karşılığında sırttı. "Hepsi alt kattaki kurutucuda."

Şaşırmış görünüyordu. "Onları yıkadın mı?"

Kadın başını salladı.

"Ne zaman?"

"Geceleyin. Bu şekilde sinsiyimdir."

Gözleri alışılmadık bir şekilde nazikleşti. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, kedicik."

Gülümsemek istedi ama bunu başaramadı. Belli ki normal ve güçlü görünmeye çalışıyordu ama yine de çok üzgün görünüyordu. "Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı Mick?"

"Zaten yapıyorsun, tatlım," dedi, elini karnına, giydiği puantiyeli tişörtün üzerinden kaydırmak için uzandı. Ama sonra içini çekti ve omzunun üzerinden göle, eski evine doğru baktı. "Her şey... doğru gelmiyor, bitmiş gibi hissetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını kendini küçümseyen bir şekilde salladı. "Ben sadece... onu toprağa gömdüm ve orada bıraktım. Hepsi bu kadar. Ondan çok daha kötü adamların en azından bir tür cenazesi olur, anlıyor musun?"

Jenny nefesini içine çekti. Bu olayın -Mick'in kardeşinin ölümüne yardım etmesinin- düşünmediği pek çok yönü vardı. "Belki... sen ve ben onun için bir tane içebiliriz," diye önerdi.

Kaşları çatıldı ve hafifçe inanmaz göründü. "Yapabilir miyiz?"

"Elbette."

"Nasıl?"

O da emin değildi. On üç yaşında gitmek zorunda kaldığı cenazeden dolayı cenazelerden nefret ediyordu. Ama Mick için bunu yapacaktı. "Pekala, izin verin

düşün." Sırt üstü uzandı ve olayı zihninde evirip çevirdi. "Wayne sevdiğin bir şarkı var mı?" Belki bir kopyasını bulabilir ve geçici cenaze töreninde çalabilirlerdi.

Mick soruyu bir dakika düşündükten sonra cevap verdi. "'Highway to Hell.' AC/DC."

Ve Jenny iç çekti. Onun için biçilmiş kaftan olabilirdi.

Güneş ışıkları yukarıdaki yeşilliklerin arasından süzülerek Wayne'in mezarı üzerinde cennet ışınları gibi parlıyordu. Sonra Jenny müzik setindeki bir düğmeye bastı ve "Highway to Hell "in ilk sert notaları havayı doldurdu. Bir an sonra, merhum Bon Scott'ın kusursuz sesi de katıldı ve cennet ile cehennem, Blue Valley Gölü kıyısındaki ormanda bulunan mezarın yanında birbirlerine biraz daha yaklaştı.

Kahvaltıdan sonra Mick'i evde bırakıp Sue Ann'e gitmiş ve arkadaşının *Highway to Hell* albümünün eski bir kasetini almıştı, oturma odasındaki dolaptaki müzik kutusu çalışan bir kasetçalara sahip olacak kadar eski olduğu için bu işe yaramıştı. Ayrıca bahçeden birkaç çiçek toplamıştı. Bahçede birkaç öbek parlak pembe dianthus ve biraz da beyaz Haziran ayında diktiği impatiens. Her ikisi de bahçe dükkanında tek yıllık olarak etiketlenmişti ama Jenny'nin deneyimine göre, zengin toprağa koyarsanız güzelce büyür ve yayılırlardı; ayrıca kısa sürede bulabildiği en iyi şey buydu. "Tapınağın" bir parçası olan eski İncil'i alıp bir araya getirdiği karton kutuya ekledikten sonra, fark edilme ihtimaline rağmen Mick'in kayığıyla gölün karşısına geçtiler. Hafta içi sakin bir sabahtı, bu yüzden şansları çok azdı ve fark edilmeden başardıklarından oldukça emindi.

Hayatı boyunca -belirsiz bir şekilde- Brody evinin arkasındaki mezarlıkta kimin gömülü olduğunu merak etmişti ve artık biliyordu. Etrafına bakınırken, bazıları eğri büğrü, diğerleri yaşlanmış, hepsi de şu isimleri taşıyan baş taşlarına baktı

Geçen yüzyılın başlarına kadar uzanan çeşitli Brody'ler. Sadece bir tane vardı

Yanında durdukları mezarın dışında bir düzine kadar mezar daha vardı ama belli ki Brody'lerin uzun bir soyu bu sarp, güneşsiz toprakları işgal etmişti.

Mick'in iki-dört parçadan oluşturduğu kaba ve hazır haça bakarken, kendini garip, kasvetli ve müzik nedeniyle biraz gerçeküstü hissederken, Mick'in dudaklarında küçük bir sırıtış olduğunu fark etti. Bu beklenmedik görüntü Mick'e usulca gülümsemesine neden oldu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Wayne'in cenazesinde AC/DC çalınmasından ne kadar hoşlanacağını düşünüyordum."

Tüm bu ironiye biraz güldü. "Güzel, sevindim."

Şarkı bittiğinde, Jenny bir sonraki şarkı başlamadan önce müziği durdurdu, hatırladığı kadarıyla bu şarkı arka koltukta seks yapmakla ilgiliydi.

"Peki, şimdi ne olacak?" Mick sordu.

Ona doğru baktı. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Mick kısa bir süre düşündükten sonra şöyle cevap verdi: "Wayne onu sevdiğimi ve özleyeceğimi biliyor. Bu kadar yeter."

"Wayne'i tanımıyordum," dedi, "ama eğer onu sevdiyseniz, eminim iyi bir adamdı."

Başını öne eğdi. "Bu biraz zorlama olabilir. Diyelim ki... asla kimseyi incitmek istemedi ve elinden gelenin en iyisini yaptı." Tekrar mezara baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Dua etmek ya da başka bir şey yapmak ister misin?"

Kendinde değilmiş gibi görünüyordu, kısık bir sesle cevap verdi. "Bilmiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiç bilmedim."

Ve nedense bu onu biraz üzdü. "Yapmamı ister misin?"

Hafifçe başını salladı. "Tamam."

Jenny Mick'in elini tuttu ve başını eğerek gözlerini kapattı. "Sevgili göksel Babamız, bugün buraya Wayne'in ruhunu senin sevgi dolu kollarına teslim etmeye geldik. Kardeşi Mick'e, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla verdiği sonsuz yaşam vaadine güvenerek onu sana emanet etme gücü ve cesareti vermeni diliyoruz. Amin."

Gözlerini açtığı anda Mick'in kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü. "*Lanet olsun.*"

-Bu *iyiydi*. Bunu yapmayı nereden öğrendin, kedicik?" "İsa'nın

Kader Kilisesi."

"Ah."

"Ben"- eğildi ve ayaklarının dibindeki kutuya, İncil'i içine doldurduğu bez çantaya uzandı- "ben de biraz bir şeyler okuyabilirim diye düşündüm." Aradığı şeyi bulmak için göz gezdirdikten sonra yirmi üçüncü mezmuru okudu.

Daha sonra, Mick "Bu gerçekten güzeldi" diyene kadar ikisi de bir dakika sessiz kaldılar. Sonra, "Şimdi ne olacak?"

"Çiçekleri benimle birlikte dikmek ister misin?"

Başıyla onayladı ve birlikte diz çöküp dianthus ve impatiensleri mezarın üstündeki gevşek toprağa koydular. "Bunun çok yardımı dokunacak," dedi.

çalıştılar. "Yani, bir mezar taşı olmadığı için. Bu bir nevi... bilirsiniz, o haç devrildikten ya da çürüdükten sonra bile birilerinin burada olduğunu gösterecek."

O sırada sessizlik içinde çalışıyorlardı, tek ses kuşların birkaç cıvıltısı ve geçen bir bal arısının vızıltısıydı. Jenny tüm bu taze, karanlık toprağın altında yatan şeyi düşünmemeye çalıştı - Mick'in kendi inşa etmek zorunda kaldığı bir tabut, oraya kendi başına koymak zorunda kaldığı bir beden. Tüm çiçekler dikildiğinde, "Sulama kabı da getirdim, eğer bana bir musluk ya da musluk musluğu gösterebilersen, gitmeden önce bunları sulayacağım" dedi.

Ayağa kalkıp kutudaki sulama kabına uzanmaya başladı ama adam aniden, "Bekle," deyince yere baktı ve adamın hâlâ mezarın üzerinde diz çökmüş olduğunu gördü.

O da adamın karşısında dizlerinin üzerine çöktü. "Ne?" Haça doğru baktı. "Söylemek istediğim başka bir şey var." "Tamam," dedi başını sallayarak.

Mick'in gözle görülür bir şekilde yutkunmasını izledi, gözleri hâlâ mezardaydı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi bir oktav düşmüştü. "Ben Küçükken evde bir şeyden korktuğumda -dışarıdaki seslerden ya da annemle babamın bağırmasından- Wayne kolunu omzuma atar ve bana sorun olmadığını söylerdi. O zamanlar iyi bir ağabeydi."

Jenny dudağını ısırdı ve taze toprağın üzerinden Mick'in elini tutmak için uzanırken ağlamamak için kendini zor tuttu; sonra da haça odaklanarak "Huzur içinde yat Wayne" dedi.

Mick Jenny'ye eski kulübenin içinde yapması gereken bazı işler olduğunu söylediğinde, onu gölün karşısına geçirip kendi başına dönmeyi teklif etti ama Jenny yardım etmekte ısrar etti. Ona esas olarak Wayne'in eşyalarını toplamak istediğini söyledi.

giysileri ve kullanılmış çarşafı çöp poşetlerine koyarak bir dahaki sefere kasabaya gittiğinde diğer bazı şeylerle birlikte kamyonetine yükleyip götürdü.

Kulübenin içinin ne kadar küçük olduğuna hayret etti ve ona kötü davranan ebeveynleriyle burada yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ayrıca evin harap görünümünü de görmezden gelmeye çalıştı. İç duvarların bir kısmı tamamlanmamıştı.

Yaşlılık ve bakımsızlıktan dolayı kiriler ve iğirler dörder çıplak kalmıştı. Bu, ailesinin küçük kulübesini bir gösteri merkezi gibi gösteriyordu ve aynı zamanda ne kadar sıcak, hoş bir küçük ev olduğunu fark etmesini sağladı - bu yaz belki de hafife aldığı bir şeydi.

Yine de bunların hiçbirisi, onlar çalışırken içinin bu kadar boş hissetmesine neden olan şey değildi. Mick'in modası geçmiş ya da "Wayne'in" mini buzdolabındaki yiyecekleri temizlemesi sırasında ona çöp torbası tutarken biraz baygın, nefes nefese kalmıştı. Keşke suçu sıcağa atabilseydi - Tanrım, burası bunaltıcı derecede sıcak olmalı - ama neredeyse iki hafta önce yağmur yağdığından beri hava ılıktı ama oldukça tolere edilebilirdi, yani... *Ah, beni bu şekilde hissettiren şey de ne?*

Kiraladığı hastane yatağında Mick'in karşısında durup çarşafı çıkarmasına yardım ederken göğsü sıkışmış ve ağlama isteği duymuştu. Ah kardeşim, burada neler oluyordu? Onun nesi vardı?

Wayne'in kıyafetlerini -çoğunlukla tişörtlerini- doldurmasına yardım ettiğinde daha da kötüleşti.

gömlekler, şortlar ve bir kot pantolon- başka bir çöp torbasına. "Bunları Goodwill'e verirdim," dedi, "ama o... bilirsiniz... bunların içinde hastaydı. Yani bilseler kimsenin bunları giymek isteyeceğinden emin değilim."

Daha sonra küçük bir kileri temizledi; rafları yırtık pırtık bir perdeyle kaplıydı. Mick omzunun üzerinden, "Bu şeftalileri atmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ama bir daha asla başka bir şeftali görmek istemiyorum. İstiyorsun

Onlar mı?" diye sordu. Şeftalilerin Wayne'in yemek istediği son yiyecekler arasında olduğunu açıkladı.

"Belki onları turtalarda, pastalarda ya da başka bir şeyde kullanabilirim," dedi, hâlâ gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Olmazsa da, tatiller yaklaştığında onları bir yiyecek kampanyasına koyarım."

Yüzünü ona dönerek, "Böyle iyi bir fikrin olduğunu bilmeliydim, kedicik," dedi ama o zaman nihayet onun sıkıntısını gördü. Gözleri karardı. "Sorun ne tatlım? Ne oldu?"

Oh lanet olsun. Hâlâ emin değildi. Bu yüzden, "Cenazeler. Onlar... beni etkiliyor." Yalan değildi.

Bakışları anlayışla yumuşadı. "İnsanın aklına anneninki geliyor sanırım."

Başını salladı. "Ve... ve... Sanırım, senin bir kadın olman fikrinden hoşlanmıyorum.

dünyada tek başına, hiç ailesi olmadan." Bu da yalan değil. Kesin, acımasız bir gerçek aslında.

Her zamanki gibi güçlü ve sert görünüyordu, son birkaç gündür olduğu gibi güçlü ve sertti ve onun iyileşmeye başladığını görmekten memnundu. geri sıçramak. "Wayne de böyle bir şey söyledi. Ama ben... kendimi *hep* yalnız hissettim, çoğunlukla," diye açıkladı sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece omuz silkti. "Annem ve babam... Sana onlardan bahsetmiştim. Wayne'i de severdim ama o benden farklıydı. Karanlık bir tarafı vardı. Bir süre onu bu yolda takip ettim, çünkü sahip olduğum tek şey oydu, ama içten içe birbirimize o kadar da benzemiyorduk. Bu yüzden hep kendi başıma kaldım."

Hâlâ tehdit eden gözyaşlarını yuttu. "Bundan hoşlanmadım." Gerçekten hoşlanmıyordu. Aslında bundan nefret ediyordu.

Sonra gözleri biraz değişti. "*Son zamanlarda* hiç yalnız kalmadım tatlım," dedi usulca. "*Seninle* tanıştığımdan beri. Bunu atlatmamda bana çok yardımcı oldun."

"Ama artık bitti." Oh Tanrım. *İşte* buydu. Ağlamak istemesine neden olan şey buydu. *Oh Tanrım*.

"*Benim* için endişelenme, kedicik. Ben büyük bir çocuğum, iyi olacağım."

Ama belki de gitmeyeceğim. Wayne'in eşyalarını toplamasına yardım etmek o kadar... nihai hissettirmişti ki, buradaki görevinin artık tamamlandığını ve bunun... şey, bu onun gitmeye hazırlanmasıydı, açık ve basit.

Bu yüzden Mick'e daha önce olduğundan biraz daha fazla açılmaya ve şu anda kalbini meşgul eden şeyleri ona anlatmaya karar verdi. Hepsini değil. Onunla ilgili kısmı değil. Ama bir kısmını. "Belki... belki de bu beni vuruyor... çünkü *ben* de kendimi dünyada biraz yalnız hissediyorum."

Mick'in yüz ifadesinde şüpheyle karışık bir rahatlık vardı. Nedenini kolayca anlayabiliyordu. Ondak çok daha fazlasına sahipti. Bunca zamandır elinde tuttuğı şeftali konservesini bir kenara bıraktı ve avuçlarını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Nasıl yalnız hissedebilirsin tatlım? Baban, arkadaşın Sue Ann ve gölün karşısında seni önemseyen diğer tüm insanlar var."

"Haklısın," dedi kendini biraz aptal gibi hissederek. Onunla karşılaştırıldığında, *tonlarca* hayatındaki insanların. "Ama... Sanırım en çok sevdiğim insanlar

Beni hep terk ediyorlar. Onların hatası olmasa bile. Annem. Terrence. Kartopu."

Hoşgörölü gülümsemesinde sempati de vardı. "Kedicik, Kartopu bir insan değildi."

İç çekti. "Ama o zamanlar onu çok seviyordum." Gözlerini indirdi, başını kısa bir süre salladı ve şimdi kendini gerçekten aptal gibi hissediyordu. Eve döndüğünden beri babasının onu yapmak istediği küçük kız gibi. İçten içe o kızın bir parçasının gerçekten de kaldığını düşünüyordu. Ve neden başka bir kedi almadığını hem kendisi hem de Mick için her geçen gün daha iyi anlıyordu.

Ama şimdi Mick de onu terk edecekti. Mick Brody hayatının o kadar büyük bir parçası olmuştu ki, onun yokluğu kalbini yeniden yerinden sökecekti. Ve o şimdiden bu yırtığı hissediyordu.

-Evi toparlayıp ondan uzaklaşmaya hazırlanırken yavaş ve acı dolu bir gözyaşı döktü.

Tüm çabalarına rağmen, bir damla gözyaşı sonunda serbest kaldı ve ormandaki küçük kulübenin gölgeli sınırları içinde yanağından aşağı yuvarlandı. *Tanrı aşkına, kes şunu.*

Ama şimdi *Mick* onun yanındaydı ve onu güçlü kucağıyla sarmak için öne çıktı. "Gel buraya," dedi. "Belki de seni içine çekmemeliydim. Wayne'in ölümü, dün gece benim geldiğim gibi gelmesi."

Yine de hemen geri çekilerek başını sertçe salladı. "Hayır Mick. Elimden geldiğince sana yardım etmek *istedim*. Bu muhtemelen... hayatımda herhangi biri için yaptığım en iyi şeylerden biri."

Gözleri buluştu, tutuştu ve adam ağzını usulca onunkine indirene kadar bakışlarının ışığında eridi.

Mmm, Tanrım, öpücüğü tüm vücudunu sarmıştı, enerji gibi, saf elektrik gibi. Ve bittiğinde, kulağına fısıldadı, "Bu birinin benim *için* yaptığı en güzel şey, kedicik. Bunun için teşekkür ederim."

Gözyaşlarının geri kalanını burnuna çekmeye çalıştı. Öpücük yardımcı olmuştu. "Sen... benimle gölün karşısına geliyor musun? Gece kalacak mısın?" diye sordu.

-ve kulağa muhtaçmış gibi gelmemesini umuyordu, ama birden kendini Wayne gittiğine göre onun *bugün* hemen gitmeyi planlayıp planlamadığını merak ederken buldu. Kesin planları hakkında hiç konuşmamışlardı ve ne de olsa burası bir tür suç mahalliydi.

Başını salladığında rahatladı, özellikle de "Seninle yatmak hoşuma gitti. Bütün gece yani."

Ona gülümsedi. "Ben de beğendim."

"Ama bu gece," dedi, "sadece uyumayı planlamıyorum."

Mick onun kayganlığına doğru ilerlediğinde, sanki... eve dönüyormuş gibi hissetti. Bu biraz endişe verici bir düşünceydi ama öyleydi işte. Onunla birlikte olmaya alışmıştı. Ve onunla kendini çok güvende hissediyordu. Güvende olmanın gerçekte nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordu ama *onunlayken* bunu hissettiğini biliyordu. "Çok ateşlisin bebeğim," diye fısıldadı. Jenny ile aynı anda hem güvende hem de tamamen tahrik olmuş hissedebiliyordu.

Dudağını ısırды, adamın bakışlarıyla buluştu ve bedenini onunkine doğru kaldırarak onu daha derinlere çekti. İnledi, tüm kasları zevkle gerildi, ereksiyonu onun içinde daha da sertleşti.

Onun sıcaklığında hareket ederken, gözlerini yüzünden alamıyordu - uyarılmaktan cam gibi olmuş tatlı gözleri; öpücüklerden hafifçe şişmiş görünen gür dudakları. Bu onu *tekrar* öpmesine neden oldu.

Artık ona sadece fiziksel olarak bağlı değildi. Ona hayal bile edemeyeceği bir şekilde bağlıydı. Ona zaten yakın hissediyordu ama dün gece ve bugün onun için yaptıklarından sonra... Başka bir kadının onunla bu şekilde ilgilenmesine izin veremezdi; başka bir kadının onu bu kadar... kırılmış görmesine izin veremezdi. Ama onunlayken, bunu tartmamıştı bile. -İhtiyacı olduğunda ona gitmişti. Ve o da kollarını açıp gelmişti.

Tanıdığı tüm kızlardan farklıydı. Çok tatlı ve sevgi doluydu. Çok... verici. Ve seks, gerçek sıcaklığı, genellikle ilk birkaç ilişkiden sonra onun için kaybolurdu.

Ama Jenny ile böyle bir şey olmamıştı. Sadece değişti, farklı şekillerde ısındı.

Onun sıkı, davetkâr nemine tekrar tekrar dalarken, vuruşları giderek sertleşirken, tek istediği... ona bunları hissettirmek, *kendisini hissettirmektir*. Onun içinde, bedeninde, zihninde dolanmak istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, anlayamıyordu bile.

Ama o zaman, Tanrım, *belki de* anlamıştı. Sadece

daha önce hiç hissetmemişti.

Ama şimdi bir ton tuğla gibi ona sertçe çarpıyordu.

"Ah...ah, bebeğim," diye inledi, "şimdi. *Şimdi*." Ve sonra içine boşaldı, sert, derin, gözler kapalı, dişler sıkılı, orgazm her tarafa yayılıyordu. Varlığının molekülü, neredeyse onu yutacak kadar güçlü bir zevk veriyordu.

Ve nihayet geçtiğinde, gözlerinin içine baktı, bir elini yanağına götürdü ve az önce anladığı şeyi, onu ani ve inkar edilemez bir kesinlikle çarpan şeyi söyledi. "Seni seviyorum, Jenny."

Güneşin ışığını takip ederek Eski Dünya'dan ayrıldık.

Kolomb'un karavelalarındaki yazıt

On altı

Onun altında yatarken, sersemlemiş görünüyordu. *Kahretsin*. Az önce ne halt etmişti?

O da hemen şöyle dedi: "Kahretsin, garip geldiyse özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Söylememişim gibi davranalım."

Ve sonra yatakta onun üzerinden yuvarlandı. Başını arkaya yasladı, pencereden yukarıya doğru baktı, ayın ya da yıldızların bir anlık görüntüsünü yakalamaya çalıştı. Daha şimdiden, o kadar çabuk, buna bel bağlamaya başlamıştı, sıkıntılarını hafifletmek için yıldızlara bel bağlamıştı. Bunu söylerken ne düşünüyordu ki?

Ama sonra eli kolundaydı; ona bakmak için yan dönmüştü. Sesi kısık ve güzeldi. "Hayır Mick, ben de söylemek istiyordum ama korkuyordum."

Oh. Oh...Tanrım. Bu her şeyi değiştirdi. Kalp atışları yavaşladı. Dünya yeniden doğru hissettirdi. Bir şey hariç.

"Artık benden korkmanı istemiyorum, kedicik."

Onun yanında dudağını ısırды. "Değilim. Uzun zamandır da değildim. Sadece düşündüm ki... Bunu söylersem seni korkutup kaçırabilirim diye düşündüm."

Sadece başını salladı. Gerçek şu ki, belki de şimdiye kadar değişmiş olabilirdi. Ama son iki gün onu değiştirmişti - hayır, hayır son bir hafta onu değiştirmişti. Wayne'in ölümünü izlemişti. Onunla birlikte acı çekmişti. Ve sonra, her şey bittiğinde, o... onu o kötü yerden geri getirmişti. Bu yüzden o anda aklına gelen tek gerçeği söyledi, artık bundan çekinmiyordu. "Hayatım boyunca seni istedim, tatlım."

Gözle görülür bir şekilde nefesini içine çekti, gözleri şok ve sevinç karışımıyla doldu. "Öyle mi?"

Sadece başını salladı. Yatakta ona doğru döndü ve çıplak bedenini yorganın altından kendine doğru çekti. "Sen... benim asla sahip olamayacağım mükemmel kızdın. Meğer... o zamanlar hayal edebileceğimden çok daha fazlası, çok daha tatlı, çok daha ateşli, çok daha her şeymişsin. Sen güzel bir yüzden daha fazlasısın, Jenny. Sen... bir erkeğin bir kadında isteyebileceği her şeysin. kadın."

Jenny zar zor nefes alabiliyordu. *Oh Tanrım.* Mick de onu seviyordu. Şaşırtıcı bir şey değildi. Büyük, sert, acımasız Mick Brody onu seviyordu. Ve göz açıp kapayıncaya kadar, her şey birdenbire farklı hissetti, sanki o kadar da yalnız değilmiş gibi, sanki bu gece onunla birlikte alacakaranlıkta, yıldızlar üzerlerinde parıldamaya başlarken o gölün üzerinden geçmek daha önce hiç olmadığı kadar anlamlıydı. Bu, onun dünyasının derinliklerine doğru ilerlemesi anlamına geliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"İstersen bana da anlatabilirsin," dedi usulca. "Anlatmak mı?"

Kız gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı.

Yüz ifadesi biraz utangaç olsa da onun gözlerinin içine baktı. "Ne oldu? Az önce söyledim *ya*."

"Oh." Gülümsedi, kalbi ısındı. Daha önce hiç kimse ona bu sözleri söylemiş ve bunu gerçekten kastetmiş miydi? Hiç bir kadının bunu söylemesini *istemiş miydi?*

daha önce? Kalbi ona hayır diyordu; kalbi onun ilk olduğunu söylüyordu ve bu her şeyi daha da özel kılıyordu. "Seni seviyorum Mick," diye fısıldadı karanlığın içinde, ay ışığının birbirlerini görmelerine izin vermesinden memnundu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Adam gözlerini yavaşça kapattı -sanki tadını çıkarıyormuş gibi, diye düşündü kadın- ve tüm vücudu daha sıcak hissetti.

"Tekrar içinde olmak istiyorum," diye fısıldadı boynuna doğru.

Dudağını ısırды ve iç çekti, birden hayatındaki her şeyin daha kolay olduğunu hissetti. "Bunun için gidebilirim."

"Hazırlanmama yardım etmen gerekecek," dedi. "Sadece birkaç dakika oldu ve ben iyiyim, ama..."

"O kadar da iyi değilsin," dedi şakacı bir şekilde.

Gözlerini açtı ve alaycı bir sırıtışla gözlerini kırptırdı. "Ben de 'İyiyim ama dün bir çukura bir sürü toprak attım' diyecektim."

"Oh," dedi, kısa ve alaycı bir sesle.

"Ben kesinlikle o kadar iyiyim, kedicik, ve bunu sakın

unutma." "Peki ya yaparsam?"

Sırıtışı ısındı. "Sana hatırlatacağım. Tekrar tekrar."

"Ne zaman başlamak istersen, koca adam," dedi ve adam usulca güldü - sonra onu, boynunu, göğsünü öpmeye başladı. Bir bacağını onun kalçasına doladı.

"Vücudunla ilgili en sevdiğim şeyleri sana hiç söyledim mi?" diye fısıldadı öpücükler arasında.

Başını yastığa doğru salladı. "Mmm mmm."

Başparmağını göğsünün tepesinde gezdirip boncuk boncuk olmasına neden olurken, "Meme uçlarının bu kadar kolay sertleşmesine bayılıyorum," dedi.

Doğruydu, en azından Mick etraftayken öyleydiler. "Başka ne var?"

"Karnın çok yumuşak," dedi avucunu üzerinde gezdirerek. "Ve göbek deliğinin yanındaki bu beni seviyorum."

Nefesini hafifçe içine çekti, bu kadar küçük ve önemsiz bir şeyin onun dikkatini çekmesinden memnun oldu.

Sonra kulağına doğru eğildi, nefesi kulağını ısıtıyordu. "Ve sana dokunduğumda ıslanmana bayılıyorum."

Aşağıdan nemle kabardı ve ona "Görünüşe göre sadece işe yaradığını söylüyorum" diye bilgi verdi.

Gözleri şehvetle karardı. "Bildiğim iyi oldu."

Ve sonra *kendi* gerçeğini söyledi, büyük bir gerçeği, başından beri var olan ama ona söylemeyi hiç planlamadığı bir şeyi. "Sen beni... kendimi farklı görmemi sağlıyorsun. Daha iyi. Yatakta yani."

"Yatakta *harikasın*, tatlım. En iyisi. En iyisi." En

iyisi. En iyisi. *Vay canına*.

Ve Jenny Mick'i nazikçe sırtına doğru itip geniş göğsünden aşağıya, karnındaki kaslara ve daha aşağıya doğru öpmeye başladığında, bunun az önce söylediklerinin bir ödülü mü, onu hazırlamak istediği için mi yoksa sadece saf hayvansal içgüdü mü olduğundan emin değildi. Ama onu ağzına aldığı anda, bakımlar doğrudan kalbinden, ruhundan döküldü. Ve sonra elleri saçlarındaydı, okşuyordu, masaj yapıyordu ve mırıldanmaya başladı, "Ah, Tanrım. Çok iyisin Jenny... çok, çok iyisin."

Ve bir an sonra ona girdiğinde, vücudu onu içine aldığı anda, dudağını ısırды, aynı kelimeleri hatırladı, eve ilk geldiğinde ona nasıl işkence ettiklerini, onunla nasıl alay ettiklerini.

Ama birdenbire iyi olmak o kadar da kötü görünmemeye başladı. "İyi Jenny" olmanın pek çok yolu olduğu ortaya çıktı.

Ertesi sabah Jenny annesinin eski waffle makinesini mutfak dolabının üst rafında buldu ve hâlâ çalıştığını fark etti. Mick'le geçirdiği sıcak ve romantik gece ona kahvaltıda biraz sıra dışı bir şeyler yapma ilhamı vermişti.

Yine *de* her şey taze, değişmiş, dönüşmüş görünüyordu. Sanki ilişkilerinin yeni, daha kesin bir evresine girmişlerdi. Wayne'in ölümünden memnun olamazdı ama bunun Mick'i nasıl özgürleştirdiğini hissedebiliyordu - zamanını, acısını, aşkını özgürleştirmişti.

Kendini o kadar neşeli hissediyordu ki, kahvaltı tabaklarını birlikte temizlerken evin ısındığını fark edip klimanın yine çalışmadığını fark ettiğinde bile morali bozulmadı. "Sanırım babamı aramam gerekecek," dedi, neredeyse neşeyle - neşesi ancak Mick'in yüzündeki ifadeyi görünce azaldı.

"Eminim *beni* burada gördüğüne çok sevinecektir."

Oh. İyi bir noktaya değindin. Dudaklarını büzdü, düşündü, sonra açıkladı, "Şey,

Belki de seni burada görmesinin zamanı *gelmiştir*. Belki de Wayne öldüğüne göre, bu o kadar da önemli değildir. Ne de olsa artık saklayacak bir şey yok. Yani, evet, muhtemelen eski günlerden kalma iyi bir izlenime sahip değil ama artık Wayne'e yardım ederken yakalanman konusunda endişelenmemize gerek yok."

Omuz silkti. "Olabilir. Yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ve muhtemelen gündüz vakti burada *olmak* bile benim için riskli."

Elbette onun bildiklerini bilemezdi - babasının zaten tüm durumdan haberdar olduğunu ve bu konuda harekete geçmeyeceğine söz verdiğini. Ve hâlâ babasına söylemeyi düşünmüyordu; babasının da bunu bilmesine gerek yoktu. O gece ormanda bir araya geldiklerinden beri ilk kez gerçekten rahatlamış görünmeye başladığında bu onu sadece strese sokabilirdi. "Her ne düşünüyorsan En iyisi," dedi. "Ama... endişelenmiyorum."

"Evet, ama suç işleyen sen değilsin, kedicik. O yüzden babanı aramak yerine neden klimaya bakmama izin vermiyorsun?"

Evet, ona bu tür konularda tecrübeli olduğunu söylemişti ama diğer her şey arasında aklından çıkmıştı. Çamaşır odasını işaret etti ve "Misafirim ol," dedi.

Beş dakika sonra, Jenny bulaşıkları kurularken, Mick mutfakta yeniden belirdi ve klima için bir parça alması gerektiğini söyledi.

"Yani sorunun ne olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu. "Bu kadar hızlı mı?"

Başını salladı. "Sadece bazı parçaların olması gerektiği gibi bağlanmasını engelleyen küçük bir korozyon. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız görmeniz zor." Ellerini kot pantolonunun ön kısmına sildi. "Bugün bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor, hastane yatağını yükleyip Crestview'in kuzeyindeki tıbbi malzeme satan yere götürmek istiyorum ve sanırım yakınlarda bir Home Depot var, böylece durup klimayı tamir etmek için ihtiyacım olan şeyleri alabilirim."

"Arkadaş ister misin?" diye teklif etti.

Hoş bir şaşkınlıkla baktı. "Etrafta saçma sapan şeyler yaparak Benimle ayak işlerini mi yapacaksın? Evimden otoyola çıkan yolu hiç kullandın mı kedicik? Her yöne yarım saat süren virajlar ve çukurlar var."

Omuz silkti. "Birkaç çukurdan korkmuyorum. Ve belki de seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Boktan işlerde bile."

Yüzünde yavaşça sıcak bir gülümseme belirdi. "Boktan ayak işleri şimdi daha az boktan geliyor."

Sabahın geri kalanını gölde kürek çekerek ve hastane yatağını Mick'in kamyonetine yükleyerek geçirdiler; Willie Hargis'in gördüğü kamyonetin tarifine uyan son model bir Ford pikaptı bu. Kendini, Mick'in Willie *bugün* otoyola çıkarken bunu fark etmeyecekti ama bunun gerçekten önemli olmadığını kendine tekrar hatırlattı - babası sözünü tutmuştu ve Wayne artık keşfedilemeyeceği için en kötü endişeler sona ermişti.

Mick haklıydı - otoyola giden yol korkunçtu - ve şimdi araziye satmaya çalıştığında neden kimsenin oraya inşaat yapmak istemediğini anlıyordu. Arazi, gölün yanında olduğu gibi yolun çoğunda da dik ve sarp kalıyordu. Sanki Brody'lerin ataları evlerini yapmak için bulabildikleri en kötü, en ıssız yeri seçmişlerdi; Destiny'nin Mick'in büyüdüğü kısmı şehrin geri kalanından tamamen kopuktu.

Birlikte araba sürerlerken, kendini daha cesur ve daha meraklı hissediyordu. Onlar hakkında. O ve Mick. Bir gece önce birbirlerine kocaman "*seni seviyorum*" demişlerdi elbette ve bu waffle'lara, çırpınan bir kalbe ve içinde zar zor kavrayabildiği kadar yoğun bir sıcaklığa ilham vermişti. Bir yanı hâlâ buna inanamıyordu. *Mick beni seviyor!*

Ama havada kocaman bir soru da bıraktı. Bu gelecek için ne anlama geliyordu? Bütün gece ve sabah çok mutluydu, ama ağır hastane yatağını kontrplak bir rampadan kamyonu taşırlarken Jenny bir kez daha hatırladı - Wayne ölmüştü ve Mick'in evi artık

Burada. Şimdiye kadar onun planlarını derinlemesine araştırmaya direnmişti ama dün gecedен sonra aniden bunu yapabileceğini hissetti.

"Mick toprak ve çakıllı yolda özellikle derin bir çukurun etrafından dolanırken, "Wayne gittiğine göre... sırada ne var?" diye sordu.

Ona ne demek istediğini sormadı, biliyor gibiydi. "Pek emin değilim, kedicik."

Bu yüzden daha da cesaretlendi. "Yolun yukarısında kiralık bir ev var. Sue Ann'in büyük teyzesinin evi. Bakmak isteyen birini tanıdığımı söyleyebilirim."

Mick kamyonu bir tarafında dik bir set, diğer tarafında sivri bir tepe olan düz bir yolda yavaşça durdurdu ve ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Hayatta olmaz, kedicik. Burada bir daha asla yaşayamam - insanlar beni bir ray üzerinde kasabadan kovarlar."

Belki de böyle bir tepki beklemeliydi ama beklemiyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve basitçe, "Belki de değil. Sadece onlara bir Şans. Ve şehrin kenarına yakın bir yerde büyük bir inşaat var. -yüz ev. *Tuğla* evler. Duvarcıya ihtiyaç duyacakları yerler. Bu... çok mantıklı olabilir."

Konsolun karşısındaki Mick nefesini içine çekti, düşünceli ve kuşkulu görünüyordu ama tamamen hareketsiz de değildi. "Bilmiyorum tatlım. Burada kalmak gibi bir planım olmadığını biliyorsun."

Düşünceli ve umutlu bir şekilde dudağını ısırды. "Ama bazı şeylerin değiştiğini söylemek doğru olmaz mı?" O ve kendisi demek istedi.

Nefesini içine çekti ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Ardından, "Söyleyebileceğim en iyi şey... Bunu düşüneceğim." dedi.

Bunu düşünecekti. "Hayatta *olmaz* 'ın aksine. Bu iyiydi. Umud verici. Gülümsemesini tuttu ve "Tek isteyebileceğim bu." dedi.

Ve sonra, kamyonu tekrar ileri sürerken, güneşten sıırıslıklam olmuş bir virajı dönerlerken, yumuşak bir sesle, "Ya... *benimle* gelseydin? Şuna Cincinnati mi? Ya da... başka bir yerde?" Konuşurken gözlerini yoldan ayırmadı. "Lisedeki işi kabul etmeyi düşündüğünü biliyorum ama... belki başka bir yerde öğretmenlik yapabilirsin. İnsanların beni tanımadığı bir yerde."

Jenny tamamen şaşkına dönmüş ve duygulanmıştı. Onun sorduğu şeyin aynısını soruyordu, ama daha büyük bir şekilde. Uzun vadede onunla birlikte olmak istediğini söylüyordu.

-*Birlikte bir yerlerde olmalarını istiyordu. Elbette onu sevdiğini söylemişti, bu yüzden belki de o kadar şaşırmamalıydı ama Mick'e göre şaşırmıştı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, yine de ikisi de bu konuda aynı fikirde görünüyordu. En azından birlikte olmayı isteme kısmında. Bu ona "Sanırım bunu düşünebilirim" dedirtecek kadar harika hissettirmişti.*

Mick hâlâ ona tam olarak bakmıyordu - Mick bunun onun için çok yeni bir şey olduğunu hissediyordu, bir kadınla kalıcı bir ilişki kurma fikri- ama sessizce uzanıp elini tuttu ve sıkarak, "Teşekkürler, kedicik."

Ve tabii ki, onun için *adamın* önerisi kendisinininkinden çok daha korkutucuydu - bu, pek bir planı olmadan tamamen yeni bir yere gitmek anlamına geliyordu. Ama bunu göz ardı etmenin haksızlık olacağına hemen karar verdi. Mick Brody hayatını sarsmış, risk almasını ve yaşamasını sağlamıştı. Belki de bunu yapmaya devam etmesine izin vermeliydi.

Ayak işlerini hallettikten ve Crestview'deki bir kafede güzel bir öğle yemeği yedikten sonra - ilk kez birlikte bir restoranda yemek yiyorlardı - Mick'in kulübesine geri döndüler, orada kamyonu bırakırken hâlâ kendini daha güvende hissediyordu. Jenny artık saklanmak zorunda olmadığını bilse de, Mick gözden uzak kalmanın akıllıca olduğunu düşünüyor gibiydi ve Jenny şimdilik bununla yaşayabilirdi. Akşam karanlığı çökmüştü.

Kürek çekerek göle geri döndüklerinde adam klimayı tamir ederken kadın da arka verandada tavuk göğsü ve mısır koçanı ızgara yaptı.

Yeni soğutulmuş evde, bu kez oturma odasında, ilk tanıştıkları zamanki gibi seviştiler - eski günlerin hatırina değil, o anda yatak odası çok uzak geldiği için. Ve çoğunlukla uzanırken

Kanepede, tığ işi eski battaniyenin altında çıplak bir şekilde oturan Jenny, yıldızlara bakmak için gölün karşısına bir yolculuk daha yapmayı önerdi.

"Kadın, benim bir makine olduğumu düşünüyor olmalısın," diye homurdandı nefesinin altından. "Mezar kazıyorum, kürek çekiyorum, seni yatakta tatmin ediyorum - bir erkeğin arada bir dinlenmeye ihtiyacı vardır, bilirsin."

"Ben kürek çekerim," diye gönüllü oldu. "Ve sen bir makinesin. Bir *seks* makinesi."

Bir yastığa yaslanarak kolayca omuz silkti. "O kısmı doğru anladın." Sonra kızın burnunun ucunu öptü. "*Ben de kürek çekeceğim.*"

Onları ilk başta bir araya getiren kayalıklara tırmandıktan sonra, teleskopu bile kurmadan, Jenny başını arkaya yasladı ve "Yukarı bak Mick. Gökyüzüne bak."

Bunu yaptığında, onun huşu dolu iç çekişini duydu. Gece özellikle açıktı ve Samanyolu'nun gökyüzünde akıp gittiğini görmek için doğru saatti. tüm aydınlatıcı ihtiyaçıyla kozmos.

"Samanyolu," diye bilgilendirdi onu. Sonra galaksinin nasıl bir disk şeklinde olduğunu ve Dünya'nın onun dış kenarına yakın olduğunu açıkladı. "Yani gördüğünüz şey... diğer tarafa doğru uzanan trilyonlarca yıldız."

"Bu oldukça şaşırtıcı," diye mırıldandı. "Bunu daha önce nasıl görmedim?"

"Şehirde ışıklar ve kirlilik bunu engelliyor. Ve yılın doğru zamanında açık bir geceye sahip olmalısınız. Ve *yukarı* bakmayı unutmamalısınız, O gelmeden önce yıldızların pek farkında olmadığından emin olduğu için ona takıldı.

"Son zamanlarda bunu çok daha fazla yapıyorum," diye onayladı. "Endişelerinin daha az önemli görünmesini sağladığı konusunda haklısın. Wayne'le geçirdiğim o son günlerde bazen yardımcı oldu."

O zaman onu öptü ve Destiny'de kalırsa her zaman bu harika manzaraya sahip olacakları konusunda onunla dalga geçti. O da ona, eğer Destiny'ye gelirse

Cincinnati, onu yatakta o kadar meşgul edecekti ki, yıldızlara bakmaya enerjisi kalmayacaktı.

Teleskopla Satürn'ü, Venüs'ü ve Herkül Kümesi'ni bulduktan sonra evine döndüler ve iç çamaşırlarıyla yatağında uyudular ve Jenny nerede yaşayacağından emin değildi ama öyle ya da böyle Mick'le birlikte olacağını bilmek hoşuna gidiyordu. Mick onu terk etmeyecekti.

Bütün yazı, Ağustos ayında muhtemelen yalnız, sevgilisiz ve kaybının yasını tutuyor olacağını düşünerek geçirmişti. Oysa onu seven, onun da sevdiği ve güvendiği bir adam vardı. Kendini harika hissetmesini sağlayan bir adam. Hayatında kalacak ve onu terk edilmiş hissettirmeyecek bir adam.

Ertesi gün, Jenny ve Mick mutfak masasında oturmuş kahvaltının son parçalarını kemiriyorlardı -çırpılmış yumurta ve sosis halkaları, İngiliz kekleri. Normalde her gün böyle doyurucu kahvaltılar yapmazdı, ama Mick'in evde olması ona evcimen olma ve her gece yatakta birbirlerine verdikleri egzersizlerden sonra güçlerini koruma dürtüsü veriyordu.

Portakal suyu bardağını boşalttıktan sonra, "Bu sabah bir süreliğine gölün karşısına geçeceğim, kedicik," dedi. "Yapacak biraz daha işim var."

"Seninle yine gelirdim," dedi Jenny, "ama bugün Sue Ann ve başka arkadaşlarımla öğle yemeği planım var." Gerçek şu ki, "aşık olma" aşamasının o kadar derinlerindeydi ki, her dakikasını onunla geçirmek istiyordu. Ama

Ne kadar ateşli ve seksi olursa olsun, kız arkadaşlarını bir erkek için terk etmeyeceğini bilecek yaşıydı.

"Sorun değil," dedi. "Sadece biraz daha temizlik yapacağım ve Kamyonda taşınması gereken birkaç ıvır zıvır daha var - yıllar önce yapılması gereken şeyler. Ve belki de orada uyuduğum şişme yatağın havasını indiririm, çünkü... artık yeni bir yatağım var." Son sözleri sırasında gözleri şehvetle parladı ve sabahın bu erken saatinde bile kadının içini nemlendirdi.

"Yeni yatağınızdan bahsetmişken," diye söze girdi, "hiç... düşündünüz mü? Destiny'de kalma olasılığı hakkında?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Sadece sen ve ben olsaydık, tatlım, elbette. Ama öyle değil. Cincinnati'yi hiç düşündün mü?"

Başını salladı. Öyleydi. Ve bu fikre karşı değildi ama *burada* bir işi vardı. Ve muhtemelen onun da vardı. Ve bu önemliydi. Yazın izin almıştı ama paradan yaratılmamıştı. "Mesele şu ki, okul yakında başlıyor, bu yüzden yazın bu geç saatinde burada bana teklif edilenden başka bir öğretmenlik pozisyonu bulabileceğimden şüpheliyim. Ve yaşıyor gibi görüldüğüm eğlence hayatına rağmen, fonlarım biraz tükeniyor."

O da bilerek omuz silkti. "Seni anlıyorum. Buraya gelip Wayne'e bakmak için Mayıs ayında işimden ayrıldıktan sonra ben de aynı durumdayım. Biraz birikmiş param vardı ama şimdi çoğu gitti. Yine de"-eğildi "İş bulsan da bulmasan da sana göz kulak olurum kedicik. Buna emin olabilirsin."

Bu onu derinden etkilemişti, çünkü Mick'in daha önce kendisinden başka hiç kimseyle ilgilenmek istemediğinden şüpheleniyordu - ve Wayne, bu yaz. Ama o, bir erkeğin kendisiyle ilgilenmesine izin vererek tatmin olabilecek türden bir kadın değildi. Tamam, cinsel olarak belki. Ve duygusal olarak da, hatta. Ama maddi olarak değil. "Bunun için teşekkür ederim. Ama bir şeyler yapmak benim için önemli, anlıyor musun? Aslında, bu yaz boş zamanlarımın tadını çıkarmış olsam da, işe geri dönmeye, öğretmenliğe geri dönmeye hazırım."

Bir yanı tüm bunları bir kenara bırakıp, "Evet Mick, seninle Cincinnati'ye geleceğim ve her şeyi çözeceğiz," demek isterken, bir yanı da değişiklik olsun diye *kendi* istediğini yapmak istiyordu. Terrence için hayallerinden vazgeçmiş, onun istediğı yere gitmiş, onun istediğı şeyi yapmıştı. Bu yüzden, Mick'e ne kadar aşık olursa olsun, bunun değeri verdiği her şeyi feda etmesini gerektirecek türden bir aşk olmasını istemiyordu. Bu sefer işleri daha iyi, daha akıllıca yapmalıydı. Bunu sağlamlaştırmak, kalıcı kılmak için adımlar atması gerekiyordu.

Ve gerçek şu ki, burada bir işten daha fazlasına sahipti. Babası vardı. Ve arkadaşları. Önemli olan şeyler. Onun için önemli olan şeyler.

yavaş yavaş hayatında *tutmak* istediğini fark etmeye başlamıştı. Her gün.

"Tamam o zaman," dedi ayağa kalkarak, "eğer ayrılma fikrinden nefret ediyorsan, eğer bu işi almak istiyorsan, o zaman... sorun değil, kedicik."

Onun sözlerini nasıl okuyacağından emin değildi. "Ve sen de kalacak mısın?"

Biraz tereddüt etti. "Şu anda bunu kafamda çözmeye çalışıyorum. Kendime bunun iyi olacağını söylemeye çalışıyorum."

Onun yanında ayağa kalktı ve ellerini tuttu. "Öyle olacak. Söz veriyorum. Söz veriyorum.
her şey *yoluna girsin*."

"Bütün bir kasabayı kontrol edemezsin, Jenny."

Alaycı bir parmakla onu işaret etmek için ellerini bıraktı. "Beni hafife alma Brody, meğer yapabileceğimi hiç düşünmediğim pek çok şeyi yapabilirmişim."

Birkaç dakika sonra onu rıhtıma kadar geçirdi. Bu noktada birinin görüp görmemesini umursamayacağı gerçekten *bırakmıştı* - belki de insanların Jenny Tolliver'da herkesin gördüğü iyi kızdan ve Mick Brody'de yıllar önce tanıdıkları adamdan daha fazlası olduğunu görmelerinin, bilmelerinin, öğrenmelerinin zamanı gelmişti. Ve Mick de yavaş yavaş fark edilmekten daha az endişe duymaya başlamıştı, ki bunun her açıdan iyiye işaret olduğunu düşündü.

Yine de, güneş Blue Valley Gölü'nün üzerinde sıcak bir şekilde yanmaya başladığında, görünürde hiçbir komşunun olmadığı sessiz, durgun bir yaz sabahıydı. Mick Jenny'ye veda öpücüğü verdi, öğleden sonra döneceğini söyledi ve Jenny onun kürek çekerek uzaklaşmasını izledi. Mick gözlerini hep ondan ayırmamıştı ve Jenny o anı, Mick'in sabah ışığında ne kadar güçlü ve seksi görüldüğünü, tişörtünün göğsündeki kasları gerdiğini, bir tutam saçının alnına döküldüğünü yakalayabilmeyi dilerken buldu kendini.

Tam kahvaltı tabaklarını toplamaya başlamıştı ki garaj yolunda bir araba sesi duydu ve dışarı baktığında babasının arabasını gördü. Onu karşılamak için arka kapıyı açtı.

Bu eve her zaman o kapıdan giren kişi. "Günaydın baba," dedi.

Gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmıyordu ama yine de en azından deniyordu. "Jennygirl," dedi selamlarken.

"Yumurta ister misin?" diye sordu adam içeri girerken. Bir kâse yumurta hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu. "Onları yeniden ısıtabilirim."

Başını iki yana salladı. "Çok hoş ama hayır. Son zamanlarda seni pek görmediğim için işe gitmeden önce uğrayayım dedim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Mick Brody olayını öğrendiğinden beri onu pek görmemişti. Ama Mick hiçbir yere gitmediğine, beklediği gibi hayatından çıkmadığına göre, babasını bu fikre alıştırmaya başlamanın zamanı geldiğine karar verdi.

Gülümsedi ve dedi ki, "Tahmin et ne oldu. Mick klimayı tamir etti. Eskiden ısıtma ve soğutma işinde çalışıyordu. Küçük bir parçanın değiştirilmesi gerekti ve şimdi yeni gibi olduğunu söylüyor."

Babasının yüzündeki ifadeden mutlu mu yoksa üzgün mü olduğuna karar veremediği anlaşıyordu; ünitenin değiştirilmeyecek olmasının kesinlikle iyi bir haber olduğunu biliyordu ama Mick'in etrafta, onun hayatında, *onların* hayatında olması fikrine alışması biraz zaman alacaktı. "Sanırım bu rahatlatıcı bir haber," dedi.

"Ve," diye başladı temkinli bir şekilde, yalnız olmalarına rağmen sesini alçaltarak, "sana söyleyebilirim ki Wayne birkaç gün önce öldü, yani... artık saklayacak bir sır yok. Artık her şey bitti ve kimsenin bilmesine gerek yok."

"İşte bu," dedi babası, "*daha büyük* bir rahatlama. Bir süredir duyduğum en iyi haber."

Nefesini içine çekti ve ona yaklaştı. "Seni o duruma sokmak zorunda kaldığım için tekrar özür dilerim baba. Ama en azından artık bitti ve hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Başını salladı, hâlâ sıkıntılı ve kararsız görünüyordu ve bu ona böyle bir sırrı saklamanın kendisi için ne kadar zor olduğunu hatırlattı. O bir kanun adamıydı ve kadın ona değerlerine, doğasına aykırı bir şey yaptırmıştı.

"Ve tekrar teşekkür ederim... şey için, bilirsiniz."

Babasından bir baş sallama daha, her ne kadar daha fazla şey hissetmek istese de

Araları rahattı. Wayne'le ilgili haberlerin onu rahatlatmak için. Belki de Mick'ten bu kadar erken bahsetmek bir hataydı ama o sadece hayatını dürüstçe idare etmek istiyordu. O kadar yorulmuştu ki diğer insanları memnun et.

Daha sonra, bugün kızlarla yiyeceği öğle yemeği ve yakında başlayacak olan okul hakkında konuşmaya başladılar. Her ne kadar mutlu görünse de muhtemelen lisedeki işi kabul edeceğini ve kasabada kalacağını söyledi. Mick'in de büyük ihtimalle burada kalacağını öğrendiğinde ne kadar mutlu olacağı ayrı bir hikâyeydi ama o köprüyü de zamanı geldiğinde geçecekti. İlişkileri yeterince dramatik bir hal almıştı ve bu sabah daha fazlasına hazırlıklı değildi.

Bu yüzden "Gitsem iyi olacak" dediğinde neredeyse bir erteleme gibi hissetti.

"Tamam. Mutlu polis şeflikleri," dedi, biraz hafiflemeye çalışarak. "Belki... yakında öğle yemeği yiyebiliriz."

Tekrar başını salladı ama bu sefer gülümsemedi. "Bu iyi olurdu." Kız ona pek inanmamıştı.

Mick, Wayne'in mezarındaki çiçekleri sulamış ve oradaki tahta haçın yanında yere oturup kardeşini, geçmişlerini ve geleceğini düşünerek biraz zaman geçirmişti. Ölülerle konuşmaya inanan biri değildi ama sabahları orada dinlenmekle ilgili bir şeyler vardı. Gölge, işleri yoluna koymaya başlamasına yardımcı olmuştu.

Gerçek şu ki, Kader'de mutlu bir hayat yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyordu. Daha da ötesi, Kader'e söylediği bazı şeyleri tam olarak anlayamıyordu.

Jenny'nin son birkaç gündür. Kelimelerin ağzından çıktığını duymuştu - birlikte olmak, birlikte kalmakla ilgili tüm bu konuşmalar - ama kulağa gelmemişti
Onun gibi.

En şaşırtıcı kısmı ise, söylediklerinin hepsinde ciddi olmasıydı. Her kelimesinde.

İçten içe pek çok şeyden emin olmasa bile. Bütün bunlar çok çabuk olmuştu. Onu sevdiğini biliyordu -bu konuda bir şüphesi yoktu- ama kardeşinin mezarının yanında otururken, oraya dikilmiş çiçeklerin altındaki zengin toprak yavaş yavaş çökmeye başlarken, kendine sormadan edemiyordu: *Jenny* buna gerçekten hazır mıydı? Bazen yeni boşanmış olduğunu unutmak kolaydı. Diğer şeylerin yanı sıra Terrence'ın bekâretini almış olması ve Mick'in onun seks yaptığı ikinci erkek olması gibi, yakınlaştıkça onun hakkında da bir şeyler öğrenmeye başlamıştı.

Bir açıdan, bu ona kendini gerçekten özel ve önemli hissettirdi. Ama başka bir açıdan da merak ediyordu: Bu da onun için ribauntlardan biri miydi? Jenny gibi bir kız onu gerçekten sevebilir miydi - *Mick* Brody'yi - *söylediği* gibi, *düşündüğü* gibi? Belki de yaz bittiğinde her şey onun için geçecekti. Belki de şu anda onun kalbinde sadece bir yara bandıydı.

Ama sonuçta endişelenmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Çünkü hayatında ilk kez aşık olmuştu. Ve birdenbire bunun ne kadar garip bir hastalık olduğunu anladı - onu aynı anda hem mutlu ediyor hem de üzüyordu. Birdenbire birine bağlanmış hissetmekten hoşlandığından emin değildi; bu biraz tedirgin ediciydi ve normalde yapmayacağı şeyleri yapmasına neden olacağı açıktı. Yine de tüm bunlara rağmen, çekip gitmeyi hayal bile edemiyordu.

Jenny burada kalmak isterse, deneyecekti. Ve eğer Jenny onu sevmek isterse, ona izin verecekti. Ona çok şey vermişti, şimdi onsuz olmak istemiyordu. Hayat boş gelirdi.

Ve belki de ondan önce hayatı *biraz* boştu, ama ona sahip olduktan sonra buna geri dönmek, şey... zor olurdu, açık ve basit. Ve belki de onsuz kalmaktansa *burada bir* şans denemeyi tercih ederdi.

Ayrıca, Cincinnati'deki hayatına baktığında, kendisine tanıdık gelen bir yerden başka dönecek neyi vardı ki? Dünyadaki en açık insan değildi, bu yüzden çok fazla arkadaşı yoktu - birkaç

Bir bira içmek ya da maç izlemek için buluşmaktan çekinmiyordu ama hepsi bu kadardı. Jenny'nin burada onu seven insanları vardı ve onu bunlardan koparmaya çalışmak bencillik gibi görünüyordu.

Onun için deneyeceğim. Güveneceğim. Kendimi açacağım. Daha önce hiç olmadığım ve nasıl olacağımı bile bilmediğim bu adam olacağım - bu şapşal "aşık" adam, kadınıyla ilgilenen bu adam, aldığından fazlasını veren bu adam. Sözler aklından geçerken kendini tekrar haça bakarken buldu. Ama bu ölü insanlarla konuştuğu anlamına gelmiyordu.

Ondan sonra, ona söylediği şeyi yaptı - geride bırakılmış ve yıllardır ihmal edilmiş ıvır zıvırı temizlemeye başladı. Burası yakında tekrar terk edileceği için bunun neden birdenbire onun için önemli hale geldiğinden emin değildi ama belki de Wayne'in mezarıyla bir ilgisi vardı. Sadece bir avuç dolusu Etraftaki çöpler.

Kamyonunun kasasına birkaç çöp torbası attığı sırada bir ses duydu ve kafasını kaldırdığında bir polis aracının kendisine doğru geldiğini gördü. *Lanet olası bir polis aracı.* Günün sıcaklığına rağmen kanı donmuştu.

Orospu çocuğu. *Evlat. Of. A. Bitch. Bu da neydi böyle?*

Düşünceleri hızlandı. Yaptığı şey yüzünden hâlâ hapse girebilir miydi? Kaçak bir mahkûmun eski evinin arkasındaki taze mezar yeterli bir kanıt mıydı? Yoksa Wayne'in cesedini kazmak gibi korkunç bir şey mi yapacaklardı?

Emin misin? Ve o arabadaki Şef Tolliver mıydı yoksa başka biri mi?

Yıllar önce, bir polis arabası gördüğünde ilk içgüdüğü kaçmak olurdu. Ama şu anda kaçmanın pek bir işe yarayacağını göremiyordu - belki kendisini bir şeyden dolayı suçlu göstermek dışında. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu ama derin nefesler almaya ve bununla nasıl başa çıkacağını düşünmeye çalıştı.

Sakinliğini kaybetme, dostum. Yerinde dur. Bunu akıllıca oyna. Bu şartlar altında olabildiğince akıllıca. Kahretsin, keşke

Wayne'in mezarı daha az tazeydi ya da aile mezarlığında değil de ormanın derinliklerinde kazmıştı. Ama mantıklı gelmişti ve gerçek şu ki, kazmaya başladığında kimsenin onu burada bulamayacağına inanmaya başlamıştı. Onu *şimdi* nasıl bulmuşlardı? Bulmuşlar mıydı? Birisi onu son birkaç gündür gündüz vakti göle girip çıkarken görmüş olabilir mi?

Polis arabası, eve doğru geri geri sürdüğü kamyonetiyle burun buruna gelirken Mick hiçbir şey olmamış gibi çöp poşetlerini savurmaya devam etti. Kalbinde hiçbir şey yanlış *değildi*. Burada suç sayılabilecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama Jenny'nin babası arabadan indiğinde Mick en kötüsüne hazırlandı.

"Mick Brody," dedi Tolliver, ses tonu küçümseyiciydi ve hiç şaşırmamıştı.

Mick yaptığı işi bıraktı ve normalden biraz daha uzun durmaya, biraz daha korkutucu görünmeye çalıştı. "Şef Tolliver," dedi benzer bir tonda, adamı tanıımıyormuş gibi davranmadan.

"Brody, doğrudan konuya gireceğim. Burada ne yaptığını biliyorum, tüm hikayeyi biliyorum."

Kahretsin. Mick'in midesi bulandı. Yine de sert davranmaya çalıştı, kollarını göğsünde kavuşturdu, burnunun ucuyla kendisinden biraz daha küçük olan adama baktı - içgüdüsel bir tepkiydi bu. "Öyle mi? Ne bildiğini sanıyorsun?"

Ne yazık ki Tolliver hiç de endişeli görünmüyordu. Aslında, düpedüz ukala görünüyordu. "Kardeşinin hapisten kaçtığını ve buraya ölmeye geldiğini."

Aman Tanrım. Lanet olsun. Mick dilini tuttu -belki de bir saniye fazla uzun sürdü- ve şöyle dedi: "Etrafına bir bak, kimseyi bulamayacaksın ama Ben."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi polis şefi. "Birkaç gün önce öldüğünü biliyorum. Sen ve kızım hakkındaki her şeyi de biliyorum."

Mick buna karşılık hiçbir şey söylemedi, sadece ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Bunun başlıca nedeni sersemlemiş olmasıydı. Baş dönecek kadar... Beynindeki tüm kan çekilmişti. Tolliver'ın Wayne'i bir şekilde anlamış olması bir şeydi, ama Mick'in Jenny'yle oynadığını bilmek başka bir şeydi. Yine kürek çekmeyi düşündü. Ama adam Mick'i teknede görerek anlayabileceğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Tolliver sesini yükselterek devam etti. "Şimdi beni dinle Brody, hem de çok iyi dinle. Tüm bu olanları görmezden geldim - aranan bir adamı burada barındırmana izin verdim, onu yaratıcısıyla buluşturman için sana zaman tanıdım. Ve *hala* da izin vereceğim, en iyi kararına rağmen. Ama şimdi gitme ve geri dönmeme zamanın geldi. Kızımdan sonsuza dek uzak durmanın zamanı geldi."

Mick her şeyi anladı, tehdidi, Tolliver'ın sahip olduğu bilgiyi, buraya gelmek için gerçekten de şimdiye kadar beklemiş olmasının şaşırtıcı gerçeğini. Ama bütün bunları aklına tam olarak yerleştiremiyordu; hiç beklemediği bir anda bu biraz fazla gelmişti. Bilmek istediği tek bir şey vardı. "Bu bilgiyi nereden aldığınızı sormamın bir sakıncası var mı?"

"Jenny söyledi," dedi Tolliver.

Midesinin içi boşalırken Mick'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Başını sallamaya başladığını fark etti. "Hayır," dedi basitçe. "O bunu yapmaz."

"O *yaptı*. Başka nasıl bilebilirdim ki?"

Allah kahretsin. Şimdi Mick'in kalbi fiziksel olarak *acıyor*, kendi üzerine patlayacakmış gibi hissediyordu. Tolliver doğruyu söylüyor olabilir miydi? Mick buna inanamıyordu ama... kahretsin, söyledikleri mantıklıydı. Başka nasıl bilebilirdi *ki*?

Mick nefesini içine çekti, öfke yavaş yavaş içinde toplanmaya başladı ve oradaki şokun yerini aldı. "Ne kadar zamandır?" diye ısırdı. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Dört Temmuz'dan beri," dedi Tolliver. "Başka bir şey var mı? Sorularınız mı var? Çünkü eğer sormazsan, toparlansan iyi edersin. Gün sonuna kadar şehirden gitmeni istiyorum ve yüzünü bir daha asla burada görmek istemiyorum. Anlatabildim mi?"

Mick adamın bakışlarını kızgın gözlerle karşıladı. "Crystal."

Jenny'nin babası arabasına binip ağaçların arasından dönerek bozuk yoldan geri dönene kadar aynı yerde kıpırdamadan durdu ve uzaklaştıkça kamyonun arkasında soluk bir toprak bulutu bıraktı. Az önce olanları anlamaya çalışırken kamyonun yan tarafına tutundu.

Jenny babasına *söylemiş* miydi? O ve Wayne hakkında? Burada olduklarını? Ona *haftalar* önce mi söylemişti? Lanet *haftalar* mı? Buna inanmak *istemiyordu* ama Tolliver çok şey biliyordu, çok emindi, kendinden çok emindi.

Ona *güvenmişti*. Ona *inanmıştı*. Onunla *ilgili* her şeye. Onun *mükemmel* olduğunu düşünmüştü. Güvenilecek kadar mükemmel, sevicek kadar mükemmel. Ve boşanmasının hemen ardından bu işe girmesi konusunda bazı endişeleri olsa bile -İsa, bu onun kendisine isteyerek ihanet etmesinden çok daha farklıydı!

Jenny'nin babasına *neden* söylediği bile önemli değildi -suçluluk duygusu ya da babasının kızı olmak ya da yarım yamalak bir neden, onu *riske atmıştı*. Onu ve Wayne'i. Onun özgürlüğünü riske atmıştı. Wayne'in çelik parmaklıklardan ve yabancılardan uzak, huzurlu bir ölüm geçirme ihtimalini riske atmıştı. Bu yaz onun için önemli olan her şeyi riske atmıştı.

Ve bu konuda tek kelime etmemişti.

Eğer babasına suçluluk duygusuyla söylediyse, en azından Mick'i *uyaramaz mıydı*? Fark etmesini sağlayamaz mıydı? Ona ne yapacağına karar vermesi, Wayne'le birlikte gitmeyi mi yoksa saklanmayı mı denemeleri gerektiğini düşünmesi için bir şans veremez miydi? *Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Lanet olsun ona!

Hayatını mahvettiği için lanet olsun ona.

Kalbiyle oynadığı için lanet olsun ona.

Ama sadece kendisine inanmak istemediği acı gerçeği söylememiş miydi? Jenny'nin boşanmasından bu kadar kısa bir süre sonra onu bu kadar çok, *yeterince* sevemeyeceğini mi? Tüm bu şüpheleri aklından geçirip durmuyor muydu?

-Her şey ne kadar hızlı olmuştu, her şeyden ne kadar emin değildi. Kahretsin, görünüşe göre kendini dinlemeliydi. Görünüşe göre çok fazla Jenny'nin yeni bir ilişkiye hazır olmasından daha fazla endişelenecek bir şey yoktu. Ama onu yeterince sevmeme kısmı, işte onu tam burnundan vurmuştu.

Ne zaman bu kadar zayıfladın, Brody? Birine güvenebileceğini, kendini bu şekilde açabileceğini düşünecek kadar zayıf? Wayne yüzünden olduğunu biliyordu, çünkü kardeşinin kötüleşmesini izlemek şimdiye kadar katlandığı en zor şeydi.

Ancak ilk başta neler olduğunu *fark* etmişti - rahatlamak için ona gittiğini, şu anda her zamanki kadar güçlü olmadığını anlamıştı. Bunun arkasındaki mantığı anlamıştı.

Ondan sonra her şeyi berbat etmişti. Mükemmel Jenny Tolliver'a aşık olacak kadar aptallaştığında -ki aslında o kadar da mükemmel olmadığı ortaya çıkmıştı.

Dünya işte böyle sona erer; bir patlamayla değil, bir iniltiyle.

T.S. Eliot

On yedi

Jenny, Sue Ann, Tessa ve Amy ile öğle yemeğinden döndüğünde Mick'in henüz orada olmadığını görünce endişelenmedi. Ne de olsa daha günün erken saatleriydi. Ama onu görmek için sabırsızlanıyordu. Amy ve Tessa kitapçıya dönmek üzere kafeden ayrıldıktan sonra, Sue Ann'in yarın ona evi göstermesini ayarladığını söylemek için. Ayrıca ona göre Crestview'deki Bright Homes'tan Sue Ann, yeni sitenin ilk evlerini inşa etmek üzere anlaşılmıştı ve artık Mick'in işe alınmak için kimi arayabileceğini biliyordu. Her şey yoluna giriyordu ve Mick'in burada mutlu olabileceğini, *ikisinin birlikte* mutlu olabileceğini *biliyordu*.

Ve Sue Ann'i son gelişmelerden haberdar etmek çok *eğlenceliydi*. Tamam, Wayne'in ölümü ve cenazesi hakkında değil ama ardından *gelen "seni seviyorum"lar* ve birlikte kalmakla ilgili konuşmalar hakkında.

"Seni seviyor mu?" Sue Ann, Dolly'nin evindeki küçük yuvarlak masanın karşısında ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Yaz boyunca yaşadıkları boğucu sıcaklar ne yazık ki bugün yeniden bastırmaya başlamıştı, bu yüzden yemeklerini daha ziyade içeride yemişlerdi. Ama bu Sue Ann'i, Jenny onu masanın altından tekmeleyene kadar sesini alçaltmaya teşvik etmedi.

Ama sonra gülümsedi ve "Evet, beni seviyor, beni seviyor, beni seviyor" dedi.

Sue Ann şaşkınlık içinde başını sallayarak öylece oturdu. "Vay canına Jen, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Sen aslan terbiyecisi gibi bir şeysin. Koca, kötü Mick Brody'nin içindeki canavarı evcilleştirmişsin."

Jenny şakacı bir şekilde gözlerini yukarıya doğru devirerek, "Umarım *çok* fazla değildir," demekten kendini alamadı.

"Yani, gerçekten kalacağını mı düşünüyorsun? Ve insanların onu gerçekten kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet ve evet." Sonra masanın karşısındaki Sue Ann'i işaret etti. "Ve *sen* bana yardım etmek zorundasın. İnsanlar kötü şeyler söylediğinde onu savunmalısın. Sen

onlara insanların değişebileceğini hatırlatmalısınız. Uyum sağlamasına yardımcı olmalısınız."

Sue Ann dudağını ısırdı. "Onu savunabilirim ama... onu, mesela Jeff ya da babanla golf oynarken hayal etmekte zorlandığımı söylediğim için beni bağışla."

"Belki olmaz ve babam bu konuda çok zorlanacak ama başka şekillerde uyum sağlayabilir. Babamla balığa çıkabilir. Bizimle ızgara yapabilir."

"Ve artık onun hakkında şüphelerin yok mu? Gerçekten değiştiğini, geğmişinin önemli olmadığını, burada korkacak bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Buna tamamen inanıyorum, Sue Ann. Bunu tüm kalbimle biliyorum."

Bunun ardından Sue Ann hafifçe öne doğru eğildi ve en iyi arkadaşlarına özgü gülümsemesini takınarak şöyle dedi: "Senin adına gerçekten çok mutluyum Jen. Bunu hak ediyorsun - senin için gerçekten deli olan bir adamı. *Ve* yatakta dünyanı sallayan biri."

Tam o sırada, eğer gündüzse yetmiş beş yaşında olan garson Mabel başını çevirdi ve gözleri taşıdığı tabaklar kadar büyüdü.

"Sessiz olur musun?" Jenny homurdandı.

Ama Sue Ann omuz silkti. "Dinle, onu tarif ettiğin şekilde, insanlar ona bir kez baktıklarında, yatakta dünyanı salladığımı *anlayacaklar* - *bu* yüzden, sadece bilgin olsun, buralarda insanların sana yepyeni bir şekilde bakmasına alışmak zorunda kalacaksın."

İlk başta bu Jenny'yi hazırlıksız yakalamış, eski endişe ve suçluluk duygularını uyandırmıştı ama sonra sadece gülümsedi ve "Öyle olsun. Ve bu zaman."

Yemek saati gelip de Mick hâlâ gelmediğinde Jenny hâlâ endişelenmiyordu. Muhtemelen yapacak çok işi vardı ve muhtemelen koşmayı da içeriyordu.

Destiny'de hiçbir şey satın alamayacağını, hatta benzin bile dolduramayacağını düşündüğü için Crestview'e ya da ötesine ayak işleri yapmak zorunda kalıyordu. Bu durum yakında değişecekti -bu fikre

alışmaya devam edecekti- ama şimdilik basit bir şey bile
Muhtemelen sadece yakınlığa dayanarak işler çok daha uzun sürmüştür.

Bu yüzden biraz hamburger ızgara yaptı, pişirirken gelmesini umdu ve daha sonra, yerken gelmesini umdu. Bir süre sıcak tuttu, ama sonra bundan vazgeçti ve nihayet geldiğinde hepsini mikrodalgada yeniden ısıtabileceğine karar verdi.

Jenny karanlık çöktüğünde hâlâ endişelenmemeye çalışıyordu. Onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her neyse, belki de artık kulübeye geri dönmesine gerek kalmaması için her şeyi bitirmek istiyordu.

Ancak saat ilerledikçe, pijamalarını giyip kafasını dağıtmak için biraz televizyon izlerken, onun nerede olabileceğini merak etmeye başladı. Ya... yolda ya da başka bir şekilde bir kaza geçirdiyse? Ne de olsa, eski ününe rağmen, Mick onu tanıdığı süre boyunca oldukça güvenilir olduğunu kanıtlamıştı.

Onu aramak için oraya gitmek aptalca olurdu. Çünkü mutlaka mantıklı bir açıklaması vardı. Ya kız gölde kano yapmaya gittiyse ve adam kamyonetiyle buraya geldiyse? Her ne kadar onun arazisinde tek başına gizlice dolaşmaya yabancı olmasa da, zifiri karanlıkta nadiren oraya gitmişti ve özellikle de dışarıda ızgara yaparken akşam karanlığında fark ettiği puslu bulut örtüsü nedeniyle bu gece ayın ya da yıldızların olmadığı düşünüldüğünde, bu ona aniden biraz tehlikeli geldi. Destiny'de gerçekten karanlık bir geceydi ve olduğu yerde kalıp onu beklemek daha akıllıca görünüyordu.

Sue Ann'i aramayı düşündü ama vazgeçti. Ne de olsa arkadaşı onun endişelerini dinlemekten başka ne yapabilirdi ve saat geç olmuştu ve Sue Ann'in yarın sabah işi vardı. Ve eğer yatağına gidip uyuyakalırsa, birazdan uyandığında onu sessizce gelip yanına uzanırken bulacak ve bütün gün nerede olduğunu söyleyecekti.

Tabii ki uyuyamadı. Dinlemeye devam etti. Herhangi bir şey için.

Ama hiç gelmedi. Bütün lanet gece dönüp durarak geçti ve Mick hiç gelmedi.

Sabah olduğunda Jenny kendini hasta hissetti. Bu ne anlama geliyordu? Ya gerçekten bir yerlerde yaralanmışsa?

Yemek yiyecek gibi hissetmiyordu, bu yüzden kahvaltayı atladi, bir atlet ve hakiler giydi ve kanoyla yola çıktı. Kürek çektiği süre boyunca kalbi boğazına düğümlendi, bir yandan da kıyıda tuhaf bir şey var mı diye baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Diğer tarafa ulaştığında, Mick'in kayığı tam da olması gereken yerde, kumların üzerinde duruyordu. Tamam, demek ki gölde boğulmamıştı - bu iyiye işaretti.

Eve doğru dik yokuşu tırmanırken gözlerini dört açmış ama olağandışı bir şey görmemişti. Gerçi kamyoneti *gitmişti*, yani gitmişti ve şu ana kadar geri dönmemişti. Derin bir nefes aldı. *Neredesin Mick? Neredesin Mick?*

Tanrım, hava şimdiden çok sıcaktı ve saat daha sabahın sekizi bile olmamıştı. Ve bu kadar erken terlemeye başlamak ruh haline hiç yardımcı olmuyordu.

Kulübeye yaklaşıp pencereden içeri baktı. Havalı yatağın gitmiş olması dışında hiçbir şey farklı görünmüyordu. Ve evin dışında da bazı değişiklikler fark etmeye başladı. Daha düzenliydi - daha önce fark ettiği çöpleri toplamıştı - özellikle paslanmış bir bisiklet ve birkaç eski, aynı derecede paslı çamaşır ipi direği.

Ve sonra dışarıda başka neyin eksik olduğunu fark etti. Jeneratör. Mick elektriği açtırmak yerine onu da yanında getirmişti, Wayne ve kendisi için iz bırakmak istememişti. Jeneratörü öncelikle gündüzleri kullandığını ve kapasitesini aşmamak için çoğu gece kapattığını açıklamıştı. Ayrıca daha birkaç gün önce, Wayne'le evlenmeyi planladığını da söylemişti. Bir süreliğine burada bıraktı - çünkü ona aitti ve şu anda onu götürebileceği bir yer yoktu. Ve gitmişti. Gitmişti.

Ve her nasılsa, kalbinde bunun *onun* da gittiği anlamına geldiğini biliyordu. Kaderden gitmişti.

Bütün yaz korktuğu gibi hayatından çıkmıştı. *Oh Tanrım.*

Ve elbette, tüm bunların mantıklı bir açıklaması olabilirdi... ama yoktu. Sadece yoktu.

Biri hariç. Onu terk etmişti. Tıpkı annesi gibi. Tıpkı Terrence gibi. Tıpkı sevdiği insanların her zaman yaptığı gibi.

Jenny kanepeye uzanmış, bir yastığa sarılmış ve ağlamamaya çalışıyordu. *Nefret* ediyordu

Ağlamaktan, bununla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Ama bir türlü duramıyordu. Ağlamak onu çok zayıf, çok kız gibi, çok... "iyi Jenny" gibi hissettiriyordu. Annesi öldüğünde ağlamıştı, Snowball öldüğünde biraz daha ağlamıştı ve Terrence için çok fazla *ağlamamıştı*, Tanrı'ya şükür, ama şimdi Mick Brody için hüngür hüngür ağlıyordu.

Sue Ann odanın karşısındaki sandalyede oturmuş dondurma yiyor ve çaresiz görünüyordu. Jenny'ye çilekli cheesecake aromalı dondurma getirmişti ama Jenny hâlâ yeme havasında olmadığı için elinin tersiyle itmişti.

Jenny gözyaşlarının arasından, "Bundan *nefret ediyorum*," dedi. "Onun için ağlamaktan nefret ediyorum."

Sue Ann kaşığını yaladı, sonra dudaklarını büzdü. "Jen, adamı seviyorsun. Ağlaman çok doğal. Bunun için kendini hırpalama."

Jenny yine de gözyaşlarını yutmaya çalıştı. "O zaman belki de ona inanacak kadar aptal olduğum için nefret ediyorumdur. Babam onun iyi biri olmadığını düşünüyordu ve sen de durumun korkutucu olduğunu düşünüyordun, ama ben dinledim mi? Hayır."

"En azından daha kötü değil. Sanırım onun korkutucu *olmadığı* ortaya çıktı - onun yerine sadece koca bir pislik."

Jenny burnunu çekti. "Hâlâ aynı derecede acıyor. Neden bunun seksten daha fazlasına dönüşmesine izin verdim ki?"

"Seçme şansın olduğundan emin değilim, sanki senin kontrolün dışındaymış gibi görünüyordu."

Sonra Sue Ann başını öne eğdi. "Ama en azından... şey, bir sürü Mutluluğa ihtiyaç duyduğunuz bir anda hayatınıza girdi. Dedikleri gibi, sevmiş ve kaybetmiş olmak hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir."

Jenny doğruldu ve Sue Ann'e k    mseyici bir bakış fırlattı. "Hiç sevmemiş ve kaybetmemiş biri gibi konuştun."

Sue Ann omuz silkti. "Suçluyum. Ama bu doğru değil mi? Demek istediğim, en azından bunun mucizesini, tutkusunu, açlığını, tatlılığını - tüm bu şeyleri biliyorsun. Bunları bilmeseydin gerçekten daha mutlu olur muydun?"

Jenny cevap olarak i  çekti. "Aşkla ilgili gerçekten sinir bozucu olan şey de bu. Eğer bilmeseydim muhtemelen daha mutlu *olurdum*, ama bir kere öğrendin mi, Biri için böyle şeyler hissettiğinizde, bunu gerçekten dileyemezsiniz. Bu, ruhunuzdan uzaklaşmayı dilemek gibi bir şey."

"Bir  nerim var," dedi Sue Ann bir ağız dolusu dondurmanın

arasından. Jenny gergin bir şekilde nefesini içine çekti. "Peki bu ne

olabilir?" "Adam Becker."

Jenny bir an için bunu gerçekten düşündü. Başka bir ilişkiye girmek istediğinden değil - bu istediği son şeydi. Ama kulağa çok akıllıca geliyordu-Adam iyi bir adamdı, onun hayatına çok iyi uyum sağlayacaktı ve babası çok mutlu olacaktı. Ve Adam asla kamyonetini toplayıp tek kelime etmeden çekip gitmezdi. Ama sonunda dedi ki, "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Mick'e aşığım."

Sue Ann sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ribaund seks diye bir şey duymadın mı? Aslında, başlangıçta *Mick de ribaund seksi* değil miydi?"

Jenny sadece başını salladı. "O kadar iyi olmazdı."

"Nereden biliyorsun?"

Hiç şüphesi yoktu. "Sadece biliyorum. Mick ile her şey... ilkeldi, hayvani. Adam'ı düşündüğümde kendimi hayvan gibi hissetmiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü fark etmediysen diye söylüyorum, oldukça seksi biri. Bu da ne?

Adam'ı düşündüğünde nasıl hissediyorsun?"

Jenny kendi içine baktı ve "Sadece herkesi memnun etmek istediği için onunla çıkan iyi bir Kader kızı gibi" diye cevap verdi.

Sue Ann kaşlarını çattı. "Oh."

"Ve Terrence'ın yatakta vahşi olamayacağını düşündüğü o kadın gibi. Sadece yatakta vahşi olabilirsin-"

"Ya da ormanda ya da mutfakta," diye araya girdi Sue Ann.

"İlham aldığın zaman," diye bitirdi Jenny. "Ve Adam Becker, ne kadar seksi olursa olsun, artık bana ilham vermiyor."

"Hmm, peki burada ne öğrendik?" Sue Ann düşündü. "Dövmeli, seksi ve korkutucu adamlarla çılgınca seks yapmak için ilham aldığını öğrendik." Sonra kaşları havaya kalktı ve kaşığını Jenny'ye doğrulttu. "Hey, Belki hapishanede takılmaya başlayabiliriz, bakalım senin için ne bulabiliriz."

Bunun üzerine Jenny gülümsemekten kendini alamadı. "Bu çok komik." Ama sonra yine suratı asıldı, o kadar çabuk. "Bunun dışında... sana daha önce de söylediğim gibi, Mick bir süre sonra korkutucu olmayı bıraktı."

"Tamam, dövmeli seksi adamlar, korkutucu olanlar hariç. Acaba Mike Romo'nun dövmesi var mı? Biraz kaba ve sert biri ama korkutucu değil. Her halükarda bir yerlerde böyle adamlar bulabileceğimize eminim."

"Birkaç sorun dışında." "Bir numaralı

sorun mu?"

"Her terk edildiğimde yeniden seks yapmaya devam edersem, bir fahişeye dönüşeceğim."

Sue Ann omuz silkti ve dondurmasından bir ısırık aldı. "Hayatta daha kötü şeyler de var. İki numaralı sorun?"

"Mick'ten başka biri tarafından dokunulma fikri tüylerimi diken diken ediyor."

Odanın diğer ucundaki Sue Ann sadece içini çekti, sonra dondurma kabını kaldırdı. "Bunu gerçekten denemelisin, hem çok lezzetli hem de yardımcı olabilir."

"Beş kilo almanın faydası olmaz."

"Biliyorum," diye itiraf etti Sue Ann. "Ama seni daha iyi hissettirecek fikirlerim tükendi. Ve eğer bu şeyi benden almazsan, beş kilo alacağım ve sonra, başka bir büyükanne hafta sonu düzenlemiş olmama rağmen, ikimiz de seks yapmayacağız."

Ertesi gün öğlen saatlerinde arka kapı çalındığında kanepeden fırladı. İlk düşüncesi Mick'in geldiği, ona geri döndüğü ve son zamanlarda nerede olduğuna dair çılgınca bir açıklaması olduğuydu. birkaç gün.

Ama babasını gördüğünde, kalbi yeniden yerinden çıkacak gibi oldu ve onun Mick *olabileceğini* düşündüğü için kendine kızdı. Mick çoktan gitmişti, hayatından çıkmıştı, bir daha geri dönmeyecekti ve onun için aptallık etmişti. Mick'in sırrını saklamak için onu kullandığına ya da o *kadar* korkunç bir şey yaptığına inanmıyordu ama şüphelendiği şey, Mick'in *aşkın onun için çok* büyük bir kelime olduğuna, onun için Destiny'de kalmanın çok büyük bir bağlılık olduğuna karar verdiğiydi. Kısacası, onun için fedakârlık yapmaya değmeyeceğine karar verdiğini düşündü. Bu yaz *onun için yaptığı* onca fedakârlıktan sonra bile.

"Hâlâ pijamalarınla geziyorsun," dedi babası.

Yere baktı. "Oh, haklısın. Sanırım... henüz giyinmeye fırsat bulamadım." Aslında kanepede, örtünün altında uzanmış, Sue Ann'in dondurmasını cılalıyordu. Birden kendini acınası hissetti.

Babası gerçekten endişeli görünüyordu. "Kendini... iyi hissetmiyor musun?"

Jenny bu oyunu oynayabileceği tüm yolları düşündü ama tamamen açık sözlü olmaya karar verdi.

"Mick beni terk etti," diye bilgilendirdi onu. "Ve ben ona aşkıttım." Sonra tekrar kanepeye uzandı. "Yani hayır, kendimi iyi hissetmiyorum."

Boş dondurma kabına bakarken, babasının uzun, derin bir nefes aldığını ve sonra geri verdiğini duydu. "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, değilsin," diye aniden tersledi, gözlerini onunkilere kaldırarak. "Ondan nefret ediyordun. Onu *tanımıyordun* bile ama ondan nefret ediyordun. Bugün senin şanslı günün baba, çünkü o gitti. Şimdi mutlu musun?"

Bakışlarını indirdi, uzun bir süre tereddüt etti ve sonra, "Tatlım, ben sadece en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi.

Ve Jenny'nin nefesi kesildi, az önce söylediği şeyin ağırlığı tüm gücüyle ona çarptığında gözleri kocaman açıldı. *Aman Tanrım!* "Ne yaptın sen? Ne halt ettin sen?"

Babası yine bir iç geçirdi, kalbi çok hızlı atıyordu ve tükürmezse aklını kaçıracağını düşündü ama sonunda cevap verdi. "Jenny, sadece gidip onu ziyaret ettim, hepsi bu."

Ama hepsinin bu *olmadığını* biliyordu. "Ziyaret mi? Ne tür bir ziyaret? Bana ne yaptığını anlat baba!"

Şimdi uygun bir şekilde suçlu görünüyordu, "Mick'e şimdi gitmesinin en iyisi olduğunu söyledim ve..." derken sadece kısa bir süreliğine onun bakışlarıyla buluşabildi.

Tanrım, onu öldürmek istiyordu. "Ve ne?"

"Ve, şey, tam olarak söylemesem de, sanırım bunu yapmazsa onu bir kaçağı yataklık etmekle suçlayacağımı ima ettim." Şimdi babası nihayet onun gözlerinin içine bakıyordu ve o da şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Sana verdiğim sözü tuttum, Jenny-kardeşinin huzur içinde ölmesine izin verdim, onlar için sorun çıkarmadım. Ama kardeşi öldükten sonra... artık onun da ölmesi gerektiğini düşündüm. devam et."

Jenny buna inanamıyordu. Sanki biri vücudundaki yaşamı emiyormuş gibi hissediyordu, içten dışa doğru, sanki eriyip yok oluyormuş gibi. "Bu ne cüret!" diye bağırdı. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Jenny, o senin için doğru adam değil ve sen de bunu biliyorsun. Terrence tarafından incitildiniz ve Mick Brody geldi, ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında-"

"Her şey söylenip bittiğinde," diye sertçe araya girdi, "benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Nasıl hissettiğimi, ne istediğimi ya da benim için ne tür bir erkeğin doğru olduğunu bilmiyorsun. Ve gerçekten umursadığından da emin değilim.

kendi hayatımı yaşayacağım!" Fark etmediği bir anda ayağa kalktı ve babasıyla yüz yüze geldiler. Yumruklarını sıkmış, babasının cevap vermesini, kendini savunmasını, tartışmasını -bir şey yapmasını- bekliyordu.

Bu yüzden adamın üzgün, neredeyse sempatik görünmesi ve sessizce konuşması onu şaşırttı. "Mesele şu ki... o gitti. Öylece gitti. Eğer kalsaydı, o zaman belki onda daha fazlası olduğunu düşünürdüm, tutunmaya değer bir şey. Ama veda bile etmedi, değil mi? Yoksa neden gittiğini çoktan öğrenmiş olurdun."

"Hayır," diye fısıldadı, neden bu kadar utandığını, neredeyse mahcup hissettiğini merak ediyordu. Göğsü ağrıyordu. "Veda etmedi."

"Bunun seni incittiğini biliyorum ama... eğer gitmesi için gereken tek şey buysa, pek de erkek sayılmaz."

Ve belki de babası bu konuda haklıydı - şu anda bunu anlayamıyordu, şu anda hiçbir şeyden emin olamıyordu. Tek bildiği Mick'in, babası onu tehdit ettiği için gittiği idi ve mutluluğu onunla *birlikte* gitmişti. Bunun daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü ama gitmişti. Kalbi yeniden kırılıyordu, ama bu kez yeni bir şekilde. "Belki de değil," dedi sonunda, içinde yepyeni bir duvarın örüldüğünü hissederek, "ama belki aynı şey onu tehdit eden adam için de geçerlidir. Belki de ikiniz de benim aşkıma değmezsiniz."

Walter fırındaki lazanyayı kontrol ederken mutlu hissetmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Muhtemelen en azından gergin ya da suçlu hissetmeliydi.

Judy'nin tarifini başka bir kadını beslemek için kullanıyordu ama bunların hiçbirisi olmuyordu. Jenny'yi düşünmeden edemiyordu.

Çok kırılmış görünüyordu. Üzüleceğini biliyordu ama *bu kadar* zorlanacağını tahmin etmemişti.

Yine de en iyisi buydu, değil mi? Nereden bakarsa baksın, Mick Brody kızının birlikte olması gereken türden bir adam değildi. Ve bunun sadece bir yaz kaçamağı olduğunu düşünmesi yeterince kötüydü, ama Brody'nin kardeşinin ölümünden sonra bile kasabadan ayrılmayacağı fikrini edinmeye başladığında, harekete geçme çağrısı hissetti, sanki onu sonsuza dek korumak için bir şeyler yapmak zorundaydı.

Tam o sırada garaj yolunda bir araba sesi duydu - biraz gürültülü bir araba. Koridordan fuayeye doğru yürüdü ve Anita'nın arabadan indiğini görmek için dışarı baktı... yani eski, hurda bir Dodge'dan, belli ki bir susturucuya ihtiyacı vardı. Bunun ona... ah, Tanrım, bu kadınla bir ilişki kurmaya başladığını hatırlatmasına engel olamadı. insanlar onu gördü.

Yazıktı, çünkü insanlar ona bir şans verseler, garaj yolundaki külüstür arabanın ve giydiği dar bluzların ötesine baksalar, ondan hoşlanmaktan başka çareleri kalmayacağını düşünüyordu. Bu gece bir tane daha giymişti; altın rengi benekleri olan bu ten rengi, yürüyüşü sırasında parıldıyor ve kasıklarının kasılmasına neden oluyordu.

Sonra kendi düşüncesi yüzüne tokat gibi çarpınca Walter nefesini tuttu. O bir ikiyüzlü müydü? Bu mümkün müydü? Mick Brody de Anita mı? Bir şekilde Walter'ın görebildiğinden daha fazlası olabilir miydi?

Hayır, olamaz. Tıpkı Anita'ya söylediği gibiydi - çoğu insan değişmezdi. Ve Mick Brody ile yaptığı kısa görüşmede onu etkileyen hiçbir şey görmemişti.

Anita... nadir bir türdü. O kadar nadirdi ki, onun için Burada şansını deneyebilir ve insanların onu fikirlerine güvenecek ve çok çabuk yargılamayacak kadar iyi tanıdıklarını umabilirdi. Ama Mick Brody, hayır, o kadar da özel biri değildi.

Kadın ön sahanlığa çıkarken adam kapıyı açtı. "Anita-merhaba. Evi iyi buldun mu?"

Gülümsedi, başını salladı. "İyi yol tarif ediyorsun. İçinizdeki polis olmalı."

"Gerçekten güzel görünüyorsun. İçeri gel."

"Teşekkürler," dedi her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde. "Sen de güzel görünüyorsun." Genişleyen karnını gizlemek için mavi bir polo tişört ve pilili haki pantolon giymişti.

Walter Anita'ya mutfağı gösterdi ve ilk başta, özellikle de Anita "Pişen her neyse güzel kokuyor" dediğinde ve Walter aptalca "Karımın lazanyası. Yani, rahmetli karımın," dedi ve gecenin ilk suçluluk duygusunu yaşadı.

Ama sonra işler daha iyiye gitti. Çünkü hiçbir şey Anita'yı fazla etkilememiş görünüyordu. Basitçe, "Şanslı bir kadındı," diye cevap verdi, sonra da bir somun İtalyan ekmeğini dilimlerken hazırladığı salata malzemelerini bir araya getirmekle meşgul oldu. Onu bu kadar çok sevmesinin bir başka nedeni de buydu.

Adam ne kadar gergin olursa olsun, kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ve bu onu tekrar rahatlatı.

Yemeğe oturduktan sonra Anita ona Jenny'nin nasıl olduğunu sordu. "Son konuştuğumuzda ikinizin arası açıldı. Umarım artık düzelmiştir."

Ve Walter az önce aldığı ekmek lokmasını zar zor yutabildiğini fark etti. Jenny'nin gündeme *gelmesini* beklemiyordu; bu gece ondan bahsetmemeye karar vermişti, çünkü onun için ne kadar üzgün olduğunu söyleyerek geceyi mahvetmek istemiyordu. "Korkarım gerçek şu ki," diye cevapladı sonunda, "işler çok daha kötü. Onun görüştüğü adamla konuştum ve... şey, ona şehri terk etmesini söyledim."

"Walter, *hayır*," dedi Anita, sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Bu onu biraz utandırmıştı - belli ki konu bu olduğunda Anita onu rahatlatmayacaktı.

"Biliyorum, muhtemelen girmemem gereken bir yere girdim ama çocuk gitti ve buna sevindim. Sadece... şimdi Jenny beni affedecek mi bilmiyorum. Ona aşık olduğunu söyledi. Onu sabahın köründe pijamalarıyla buldum.

O gün. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, boşandıktan sonra bile. baharda. Ama ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Çocuk... gerçek şu ki, o bir suçlu." Devam etmeye ve Anita'ya bunu söylemeye karar verdi - esas olarak çünkü iyi bir savunma gibi görünüyordu.

Ve bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. "*Kötü* suçlar mı?" diye sordu elindeki ekmek diliminden bir ısırık kopararak.

Walter, "Hiçbir suç kötü değil mi?" diye cevap verdi.

Ama masanın karşısında oturan Anita sadece omuz silkti. "Bana göre her şey görecelidir. Eğer baltalı bir katilse, evet, onu kızdan uzaklaştırın. Ama bir ya da iki tane hız cezası varsa... ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Walter bir an bu kısmı nasıl ifade edeceğini düşündü, sonra savunmasını biraz indirdi. "Ne yaptığı konusuna giremem, ama mesele şu ki, bu konuda ne düşündüğümden emin değilim. Jenny bunun yanlış olmadığına yürekten inanıyordu ama ben öyle görmüyordum." Başını biraz salladı, düşündü. "Belki de bu içimdeki kanun adamıydı - belki de dar görüşlüydüm, çok fazla kanun adamı ve yeterince... insan değildim."

Birdenbire Anita'nın gözleri biraz cam gibi ve çok üzgün göründü. Walter bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Tanrım, onu nasıl üzmüştü?

Konuştuğunda sesi her zamankinden daha alçak çıkıyordu. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim Walter?"

"Tabii, elbette."

"Şey," dedi, sesi hala normal halinden farklı, daha sert ve daha az kendinden emin çıkıyordu, "bundan sadece bir kez bahsedeceğim çünkü bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Ama... bir zamanlar benim de küçük bir çocuğum vardı."

Walter afallamıştı. Anita hiç de anaç bir tipe benzemiyordu. "Oh," diye mırıldandı.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra devam etti. "Ve o çocuğun babası şeytanın ta kendisiydi, yemin ederim. Ama yasalar, güvenli olmadığını bilsem bile çocuğumun onunla gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyordu. Hayatımda yaptığım en zor ve en kötü şeydi. Çocuğumu aldı ve kaçtı, Walter. Bu yirmi yıl önceydi ve o zamandan beri ikisini de görmedim." Walter'ın çenesi düştü.

"Her geceyi çocuğumun nerede olduğunu, sağlıklı olup olmadığını, mutlu olup olmadığını, düzgün bir hayatı olup olmadığını merak ederek geçiriyorum. Her gece onun için dua ediyorum ama Tanrı benim gibi bir kadının dualarını dinler mi bilmiyorum. Ve eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım, inan ki yasaları çiğnerdim. Çocuğumu güvende tutacaksa yüzlerce kez çiğnerdim. Yani demem o ki... bazen yasaları çiğnemek için iyi sebepler vardır. Bazen her şey siyah-beyaz değildir."

Walter ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Ekmeğini bıraktı ve masanın öbür ucuna uzanıp Anita'nın elini kendi eliyle kapattı. "Bunun için gerçekten üzgünüm, Anita. Bu... şey, duyduğum en kötü şeylerden biri. Ve... Sanırım haklısın, kaçan sen olsaydın seni suçlamazdım."

Ve sonra, tam Walter doğru şeyi söyleyip söylemediğini ya da bir erkeğin çocuğunu kaybetmiş bir anneyi nasıl teselli edebileceğini bilemediği bir anda, Anita normal haline geri döndü ve "Pekala, bu kadar yeter. Ben sadece... olaylara biraz Jenny'nin bakış açısından ve onun oğlunun bakış açısından bakmanı sağlamaya çalıştım."

Başını salladı, demek istediğini anladı. Hoşuna gitmeyebilirdi ama anladı.

"Şimdi şu lazanya hakkında konuşalım," dedi daha neşeli bir şekilde. "Beni davet ettiğinde, gurme bir yemek yiyeceğimi hiç düşünmemiştim. Onu bu kadar lezzetli yapan içinde ne var?"

Walter ona elinden geldiğince cevap verdi ama Jenny'nin sözleri aklından çıkmadı. Jenny de dünyanın her zaman siyah-beyaz olmadığına dair aynı şeyi söylemişti. Ama Anita'nın hikâyesi onun içinde derinlere iniyordu. Onlar devam ederken bile

Yemek yerken, sohbet ederken bunu düşünmekten kendini alamıyordu. Bu kadar güçlü olmasına şaşmamalıydı; uzun zamandır güçlü olmak *zorundaydı*.

Yanılıyor muydu? Mick Brody hakkında mı?

Nereye dönse, insanlar öyle olduğunu söylüyordu. Önce Jenny, şimdi de Anita.

Ama bunu aklından çıkarmaya çalıştı, böylece gecenin geri kalanının tadını çıkarabilecekti - her ne kadar yüzeyin altında onu kemirmeye devam etse de. Anita'yı akşam yemeğine davet etmişti; iyi bir arkadaş olmak istiyordu.

Yemeklerini bitirdiklerinde hava kararmıştı, bu yüzden Walter arka güverteye çıkmayı önerdi. "Jenny'm bir gökbilimcidir," dedi başını arkaya yaslayıp berrak gökyüzüne bakarak ama bu kez aklına gelen bir sonraki yorumu, Judy'nin de yıldızlara bakmayı sevdiğini söylemedi. "Yani o küçük bir kızken beni teleskopundan bakmaya ve yıldızlar hakkında her şeyi öğrenmeye zorlamasaydı yıldızlar hakkında bileceğimden çok daha fazlasını biliyorum."

"Sende var mı?" Anita sordu. "Teleskop mu? Daha önce hiç teleskopla bakmamıştım."

"Korkarım bilmiyorum," dedi, ilgisini bir şeye çekip onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzgündü. "Ama istersen bir gece Jenny'ninkini ödünç alabileceğimize eminim - onu bana nasıl daha az kızdıracağımı bulduktan sonra yani."

Şaşırtıcı bir şekilde, yanındaki kadın kolunu onun koluna dolayarak karşılık verdi. "Bu güzel olurdu." Ve kendine rağmen, Jenny'nin yıldızları izlemek için çok iyi olduğunu iddia ettiği gölün karşısındaki noktaya kanoyla gidebileceklerini düşünürken buldu kendini. Ya da... belki de Betty ve Ed'in evindeki çayıra gidebilirlerdi. Belki Betty ve Ed Anita'yı *severlerdi*. Onun dar kıyafetlerini geçtikten sonra.

"Elbette teleskop olmadan da gökyüzünde bakacak çok şey var," dedi ona. Sonra yukarıdaki siyah genişliğe baktı ve her zaman sevdiği, aslında teleskopla incelenemeyecek kadar büyük olan ve çıplak gözle görülmesi *gereken* bir takımyıldızı gördü. Onu işaret etti -her ne kadar ikisi de yayılan bir ağaç dalına yaslanmak zorunda kalsalar da

Akçaağaç ağacını iyi görebilmek için. "Şu en uzun dalın hemen altındaki parlak yıldızı görüyor musun? Eğer onu takip edersen, başka bir tane daha görürsün.

aşağıya"-bir parmağıyla bir çizgi çizdi-"bir tane daha. Şimdi ortadaki yıldızın yanlarına doğru bakın, Kuzey Haçı'na bakıyorsunuz."

Onun yanında Anita'nın gözleri büyüdü, ağzı sevinçten açık kaldı. "Görüyorum! Ve çok büyük. Gökyüzünde kocaman bir haç."

Sonra ona yaz gökyüzünde çıplak gözle görülebilecek birkaç önemli noktayı daha gösterdi, bunları hâlâ hatırlamasına biraz şaşırmıştı: Pegasus'un Büyük Meydanı ve ardından Çaydanlık - ve Samanyolu'nun o kısmının Çaydanlık'ın ağzından buhar çıkıyormuş gibi görünmesine nasıl yol açtığına dikkat çekti, kızın buna takılıp kalmasından memnun oldu.

"Vay, vay, yıldızları bilen bir adam," dedi Anita işi bittiğinde, yüzüne bakmak için dönerek. "Bu düpedüz romantik, Memur Tolliver."

"Öyle mi?" diye sordu, midesi iyi anlamda biraz burkulmuştu.

Sonra onun elini sıktı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu dudaklarından öptü. Küçük bir öpücüktü ama *inanılmaz bir* öpücüktü. Walter'ın yaklaşık yirmi yıldır bir kadından aldığı öpücük.

"Bu... gerçekten güzeldi," dedi ona. "Bir süredir başıma gelen en güzel şey."

Karanlıkta ona göz kırptı. "Kartlarınızı doğru oynarsanız, Memur Bey, bunun geldiği yerde daha fazlası olabilir."

Mick'in ayrılışından birkaç gün sonra Jenny kendini toparladı.

Özellikle, kalktı, giyindi ve Stan Goodman'ı telefonla aradı. telefon ederek Destiny Lisesi'nde öğretmenlik teklifini kabul etti. Okulun başlamasına iki haftadan az bir süre kaldığı için, o gün Müdür Turley ve onunla bir araya geldi.

Öğleden sonra formları doldurmak ve İleri Seviye Fen, Fiziğe Giriş ve en sevdiği Astronomiye Giriş'i içeren ders programını hazırlamak için. Eve geldiğinde Bay Turley'nin

Müfredat fikirlerinden o kadar memnundu ki, seçmeli derslerin DHS'yi diğer büyük okullardaki fen programlarıyla çok daha rekabetçi hale getireceğini düşünüyordu.

Eğitim Kurulu'ndan ayrıldıktan sonra Destiny Properties'de durdu ve Sue Ann'e haberleri verdi. Sue Ann masasının üzerine çıkıp dans edecekmiş gibi görünüyordu ki Jenny kolundan tutup "Sakin ol. O kadar da büyük bir mesele değil."

"O kadar büyük bir mesele değil mi?" Sue Ann söyledi. "Bu *çok* büyük bir olay! Bu, birlikte takıldığımız yazın artık en azından sonbahar, kış ve ilkbaharda da takılacağımız anlamına geliyor. Ve bu senin de *Mick'ten sonra kendini toparladığın* anlamına geliyor olmalı," diye ekledi iş arkadaşlarının duymaması için fısıltıyla.

Jenny sesini alçak tuttu. "Um, geri sıçrama-hayır. Hâlâ perişan haldeyim, teşekkürler. Ama yaşayanlar diyarına geri dönmem gerekiyor. Ve kendime rağmen, Destiny'de evde olmaktan keyif *aldım*. Yol boyunca bir yerlerde, sanırım burayı gerçekten *sevdiğimi* fark ettim."

Sue Ann omuz silkti, Jenny'nin gerçekten de hâlâ acı çektiğini duyduğuna üzölmüş görünüyordu. "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Ve eğer istersen, bu hafta sonu Jeff'le olan planlarımı iptal eder ve onun yerine seninle takılırım."

"Benim için dikkatlice planlanmış bir seks maratonunu iptal mi edeceksin?" Jenny gerçekten duyulanarak sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yaparım. Seks gelip geçicidir ama en iyi arkadaş sonsuza dek sürer."

Jenny usulca gülömsedi, şu anda yapabileceğı en fazla şey buydu. "Şanslısın ki bu hafta sonu dizlerime kadar ders planlarına batmış olacağım, bu yüzden iç çamaşırlarını hâlâ çıkarabilirsin. Ama gelecek hafta bir yüzme günü düzenleyelim, Bir öğleden sonra işten çıktığında bana her şeyi anlatabilirsin."

Sue Ann başını eğdi, hâlâ sessizce konuşuyordu. "Hiç seks yapmadığın halde maraton seksi hakkında bir şeyler duymak seni rahatsız etmiyor mu?"

Jenny omuz silkti. "Tıpkı *benim* harika seks yaptığım ve *senin* değildi. Ben vekaleten yaşayacağım."

Sue Ann'e söylediği şey sadece arkadaşının yakasını bırakma şekli değildi; gerçekten de önümüzdeki iki haftanın çoğunu derslerine hazırlanarak ve Destiny topluluğuna çok daha belirgin bir şekilde geri dönmek için zihinsel olarak hazırlanarak geçirmesi gerekecekti. Bu da kırık kalbinden uzaklaşmak için harika bir fırsat olacaktı ve buna şiddetle ihtiyacı vardı.

Çünkü Sue Ann'e de ima ettiği gibi, Mick'e birkaç gün öncesine göre daha az aşık değildi. Aslında, kemikleri onun için *ağrıyordu*. Teni onun dokunuşuna hasretti. Değişen tek şey, üzülmeyi bırakmış olmasıydı. Destiny'ye bir erkek, aşk ya da seks aramak için gelmediğini, buraya inzivaya çekilmek ve bazı kararlar almak için geldiğini kendine hatırlatmıştı. Ve şimdi, nihayet, birkaç karar vermişti. *Hayatına devam et. Bir fark yaratabileceğin bu işi kabul et. Burada kal. En azından bir süreliğine sizi seven birkaç kişinin olduğu bir yer.*

Elbette, *babası da* bu insanlardan biri sayılsa da, ona hâlâ çok kızgındı ve bunu yakın zamanda atlabileceğinden emin değildi. Her ne kadar o akşam elinde ızgara için domuz pirzolası ve içten bir özürle gelse de.

"Dün gece annenle ilgili bir rüya gördüm," dedi ona.

Sıcağa rağmen verandadaki piknik masasına oturdu ve isteksizce onu dinledi. "Ah?" Bu onu şaşırtmamıştı - tapınak göz önüne alındığında, adamın her zaman annesini hayal ettiğinden şüpheleniyordu.

"Rüyamda ön verandamdaki planörde oturuyordum ve o gelip yanıma oturdu. Ve dedi ki... belki de senden çok fazla şey bekledik, senden çok fazla talepte bulunduk ve her zaman mükemmel olmanın zor olduğunu söyledi. Kendi yolunu bulmana izin vermem gerektiğini söyledi. O kadar *gerçekçiydi ki*, sanki gerçekten yanımdaydı."

Bu kısım aslında Jenny'yi şaşırtmıştı. Çünkü o da annesiyle ilgili böyle rüyalar görmüştü, gerçeklerden daha gerçek görünen rüyalar ama uzun zamandır böyle bir rüya görmemişti. Yine de annesinin verdiği mesaj

bu rüyada babasıyla olan ilişkisi...şey, onu meraklandırmak için yeterliydi. Bir şekilde gerçektir, eğer annesi yukarıdan bir yerden bakıp kalbinin içini gördüyse ve şimdi babasının da görmesini sağlamaya çalışıyorsa.

Ve tam o sırada Jenny, Mick'i ve aşkı düşündüğü ve kendini bu aşkın içinde olmadığına ikna etmeye çalıştığı o son geceyi ve zihninde annesinin sesini nasıl duyduğunu hatırladı - ve şimdi, babasının rüyasıyla birleştiğinde, boğucu sığağa rağmen hatırladıkları omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

İşte o zaman babası ızgaradan dönüp ona baktı, elinde iki uçlu büyük bir çatal vardı. "Bunun yaptıklarımı telafi etmeyeceğini biliyorum Jennygirl, ama hatalı olduğumu biliyorum ve seni bu kadar incittiğim için gerçekten çok üzgünüm. I Umarım kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsin."

Jenny kelimeleri yavaşça düşündü, onları gerçekten özümsemi. Babası haftalardır hiç olmadığı kadar tanıdığı ve sevdiği babasına benziyordu ve samimiyetini hissedebiliyor, eski günlerine dönmek için duyduğu özlemi hissedebiliyordu. genellikle paylaştıkları yakınlık.

Cevabı yürekten geldi. "Özrünü kabul ediyorum baba." Sonra derin bir nefes aldı ve gerisini söylemeye çalıştı. "Ve seni affetmeye çalışıyorum. Ama bu biraz zaman alabilir. Bunu anlayamayacağını biliyorum ama Mick... başıma gelen en inanılmaz şeydi. Ondan önceki her şey, Terrence bile... onun bana hissettirdiklerinin yanında sönük kaldı. Yani, evet, Dediğin gibi, bu kadar kolay ayrıldıysa belki de düşündüğüm adam *değildi*, ama öte yandan, onu korkunç bir pozisyona soktun ve Bütün yaz çok zorlandı ve kardeşi acı verici, korkunç bir şekilde öldü ve Mick onu kendi elleriyle gömmek zorunda kaldı, bu yüzden... Onu bu tek seçimle yargılamanın adil olduğundan emin değilim."

"Haklısın," dedi hiç vakit kaybetmeden ve onu şoke etti. "Ve keşke bunu geri alabilseydim, Jenny."

"Ben de."

Babası şimdi daha da sıkıntılı görünüyordu ve bir iç çekti. "Sanırım beni arayıp işi kabul ettiğini ve kalmaya karar verdiğini söylediğinde, bunun

daha iyi hissettiğın ve onu unuttuğın anlamına geliyordu. Ama öyle değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "İş kabul etmek ve daha iyi hissetmek iki farklı şey. Mick'i unutmaya gelince, açıkçası unutabileceğimden... hiç emin değilim."

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu, neredeyse onun hissettiği kadar asık suratla. "Domuz pirezolalarının yanmasına izin vermediğın sürece."

İrkildi, döndü ve pirezolaları ızgarada çevirdi. Sonra çatalını bıraktı ve verandayı geçerek ona doğru ilerledi.

Ona duyduğu öfkeye rağmen, kollarını babasının boynuna dolamak ihtiyaç duyduğu tanıdık bir rahatlık sağladı, bu yüzden ona sıkıca sarıldı ve dünyada biraz daha güvende hissetti, sanki bunca yıldır tanıdığı ve sevdiği babası geri dönmüş gibi.

Izgaraya döndükten sonra büyük çatalını bir kez daha eline alarak, "Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi.

"O da ne?"

"Bir kadınla görüşmeye başladım."

Bunun üzerine Jenny neredeyse bayılıyordu. "Bekle, seni doğru duymadım. Sanki bir kadınla görüşmeye başladığını söylemiş gibiydin."

Ona bakmak için döndü. "Baktım. Yani, öyleyim." Kadının çenesi düştü. Bir mucizeden bahsediyoruz. "Vay canına." "Bu... senin için sorun olur mu?"

"Bu... iyiden de öte baba, harika. Hatta hatırladığım kadarıyla benim önerimdi."

Başını sallayarak onayladı. "Sanırım öyleydi. Her neyse, adı Anita ve Dew Drop Inn'in sahibi."

Jenny'nin çenesi daha da düştü. "Ciddi misin?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Bar sahibi biriyle çıkmam?"

"*Ben mi?* Hayır. Sadece bunun *seni* rahatsız etmemesine şaşırdım."

"Peki, bu konuda," dedi. "Anita öyle bir kadın değil -dışarıdan bakıldığında -Benden hoşlanmamı bekleyebilirsiniz. Ama gerçekten iyi bir kalbi var ve bence onu biraz tanıdığınızda siz de seveceksiniz."

Babasının normal Kader standartlarına uymadığı anlaşılan bir kadınla çıkıyor olmasıyla ilgili ironi neredeyse gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu ama ağlamadı. Ağlaması bitmişti. Sadece, "Eminim ağlayacağım. Bence sen de Mick için böyle hissederdin."

O gece, alacakaranlıkta, Jenny gününü gölde kano yaparak ve teleskopunu onu Mick'in arazisine ilk çeken kayalıklara çıkararak bitirdi. Mick'in ortalıkta olmadığını bilerek tepeye doğru yürümek garip geliyordu ve bu ona -çok canlı bir şekilde- o ilk anı hatırlattı. Geceyi, paylaştıkları beklenmedik, ateşli, acil seksi. O zamanlar bir yabancıydı, ama şimdi bunu hatırlamak, onu bu şekilde düşünmek neredeyse zordu.

Gece etrafına çöktüğünde, her zaman olduğu gibi yıldızlar ortaya çıktığında, Jenny kendini biraz daha huzurlu hissetti. Hâlâ içi acıyordu ama tepesinde parıldayan yıldızlar ona dışarıda ne kadar çok şeyin olup bittiğini ve kendisinin küçük mavi bir gezegende sonsuz küçük bir zerre olduğunu hatırlatıyordu.

Trilyonlarca galaksiden biri olan bir galaksinin kenarında. Ve her şey yoluna girecekti. Bunu atlatacaktı. Hâlâ acıyordu - o kadar acıyordu ki sanki bir şey içini tırmalıyormuş gibi hissediyordu - ama yine de hayatta kalacaktı.

Ve tam derin uzay cisimlerini aramaya koyulacakken, düşen bir yıldızın peşinden gittiğini görmek için tam zamanında yukarı baktı. Aşağıya doğru, uzaktaki bir yamaca iniyor gibi görünüyordu. Elbette, düşen yıldız diye bir şey olmadığını, az önce gördüğü şeyin

Aslında bir meteor, dünyanın atmosferine girmiş ve düşerken yanan bir kaya parçası.

Ama bir zamanlar peri masallarına ve yıldızlardan dilek dilemeye inanmış olan içindeki küçük kız, kayan bir yıldız gördüğünde ona bir dilek tutması gerektiğini hemen hatırladı. Ve ilk düşüncesi Mick'i unutmayı, onsuz güçlü ve mutlu olmayı dilemek oldu.

Ama tıpkı Sue Ann'e söylediği gibiydi; birini bu şekilde sevdiğinizde, bu aşkın bitmesini *gerçekten* dileyemezsiniz - ruhunuzun çok büyük bir parçasıydı. Bunun yerine gözlerini kapadı ve bu yaz onu böylesine pervasızca terk eden adam için bir dilek tuttu: *Mick'in gerçek mutluluğu bulmasını diliyorum.*

Bakın, sizden tek istediğim birazcık vizyon sahibi olmanız. Bir dakikalığına arkanıza yaslanıp büyük resme bakmanız. Bir dakikalığına İnsanlık için, tarih için... tarihin en derinden etkili anı olabilecek bir şey için şans.

Carl Sagan

On sekiz

Mick banyo aynasının önünde durmuş tıraş oluyordu. Genelde bunu iki ya da üç günde bir yapardı ama duştan çıktıktan sonra aynadaki yansımasına bakınca bir süredir, neredeyse bir haftadır tıraş olmadığını hatırladı. Kendisine hafifçe kaşlarını çattı. *Yani Wayne ölürken o bok çukuru kulübede kendini tıraş etmeyi ve temiz kıyafetler giymeyi başardın ama burada, normal elektriğin ve normal bir hayatın olduğu yerde bunu yapamıyorsun. Bunun hiç mantıklı olmaması dışında ne gibi bir anlamı olabilir ki?*

Ama şehre döndüğünden beri pek bir şey yapmak istemiyordu. Şehrin berbat bir yerinde yeni bir daire tutmuştu ama şu anda ancak buna parası yetiyordu. Şimdiye kadar depodan bir kamyon dolusu eşya çıkarmıştı ama geri kalanını henüz taşımaya zahmet etmemişti. Şu anda yatacak bir yatağı ya da düzgün bir evi olup olmaması umurunda bile değildi. TV izleyebileceği bir yer. Şimdiye kadar, kulübede kullandığı şişme yatakta uyuyor ve bol bol fast food yiyordu.

Sıcaktan, diye karar verdi. Hava bu kadar sıcakken fazla enerjiye sahip olmak zordu. Destiny'de bolca enerjiye sahip olduğunu boş verin.

Ama Wayne için bunu yapmak zorundaydın.

Ve sevişiyordun. Sevişmek bir erkeğin enerji seviyesi için çok şey yapabilir.

Altındaki Jenny'nin istekli ve arzulu halini hatırlayınca midesi biraz sıkıştı. Bir an için gözlerini kapadı ve hayali bir kenara itti. *Bu Jenny ile ilgili değil. Olsa olsa Wayne'le ilgiliydi; bu... bir yas.*

Cincinnati'ye döndüğünden beri hiç tembellik etmemişti. Saçını kestirmişti, ki buna ihtiyacı vardı. Yeni bir dövme yaptırmıştı, Wayne'in ölümünden beri düşündüğü bir şeydi bu. Ve onu son kez işe alan aynı ev inşaatçısıyla eski işine geri dönmüştü. birkaç yıl. Eski patronu Mick'in birkaç ay önce durup dururken işi bırakıp şimdi aniden ortaya çıkmasına pek sevinmemişti ama

Görünüşe göre adamın hâlâ iyi bir duvar ustasına ihtiyacı olduğu gerçeği ağır basıyordu.

Mick daha bu hafta yeniden işe başlamıştı.

rutin ve dünyada biraz işe yarar hissetmek... yardımcı oldu. Onu tekrar normal hissettirmek için. Bir nevi. *Bu hafta sonu eşyalarını depodan çıkarmalısın.*

Binasından çıkıp kamyonuna binmek ve kendisinden çok daha fazla parası olan biri için taştan bir şömine inşa ettiği şantiyeye gitmek için çukurlu bir otoparkı geçerken, bu gece işten çıktığında belki de birkaç blok ötede gördüğü bara gitmeye karar verdi.

yeni evinden uzakta. Bir erkeğin istekli bir kadınla tanışabileceği türden bir yere benziyordu. Bir erkeğin üzüntülerini birden fazla şekilde boğabileceği türden bir yer. Sarhoş olup sevişmek ve bittiğinde hiçbir şey hissetmemek fikri cazip geliyordu. *O zaman neden hala yapmadın?*

Buna tam olarak cevap veremedi.

Destiny'yi Tolliver'ın tehdidi yüzünden terk etmemişti. Sadece ve sadece tek bir şey yüzünden ayrılmıştı. Çünkü artık kalması için bir sebep yoktu. O zamana kadar sahip olduğu tek neden ona hayal edebileceği en kötü şekilde ihanet etmişti. Hâlâ nedenini bilmiyordu ve bunu anlayamıyordu.

Neyin tehlikede olduğunu anlamamış mıydı? İlişkilerini düşündüğü kadar ciddiye almamış mıydı, *onun* kadar ciddiye almamış *mıydı*? Bundan korkmuştu, değil mi? Onu bilerek incittiğinden, ona ihanet ettiğinden değil, ona karşı gerçekte hissettiğinden daha fazla şey hissettiğini düşündüğünden, eski kocasından kurtulmaya çalıştığından. Ve eğer onu gerçekten sevmiyorsa, bunu babasına söylemesi daha kolay olurdu.

Elbette, belki de babasına daha önce söylemişti... yani, ciddi olmadan önce, sadece seks olduğu zamanlarda. Ama o zaman bile, tekrar tekrar *söz vermişti*. Ona güvenebileceğinden o kadar emin hissettirmişti ki. Zamanla ona, kardeşi de dahil olmak üzere hiç *kimseye* güvenmediği kadar güvenmeye başlamıştı.

Ancak bunun nedenlerinin pek bir önemi yoktu; önemli olan tek şey her zaman şüphelendiği şeyin doğru çıkmasıydı. Bu dünyada kimseye güvenemezsiniz. Güvenebileceğine inanmak onun hatasıydı. Onun

Göğsü, midesi, onu düşünmekten ve Tolliver Mick'e Wayne'i nasıl öğrendiğini anlattığında hissettiklerinden dolayı boş hissediyordu.

Ama hayır, bu Jenny ile ilgili değil. Sen sadece...açsın ya da öyle bir şey.

Bu yüzden Burger King'in arabalı servisinden geçip bir kahvaltılık sandviçi ve portakal suyu aldı ve yolda bunları mideye indirdi ve kendi kendine bunun onu daha iyi hissettirdiğini söylemeye çalıştı.

Pratik olarak konuşmak gerekirse, durumu birkaç gün düşündükten sonra, neredeyse ona kızgın olmaktan vazgeçecekti. Kızgınlığı bırakmıştı ama incinmeyi bırakmamıştı. Hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Derinden. Onun zaten başından beri bildiği bir şeyi kanıtlamıştı: çok farklı olduklarını, ilişkilerinin bir yaz seksi olmaktan öteye gidemeyecek kadar çok şey olduğunu. Tıpkı son sabah kulübenin yanında kendine söylediği gibi, içgüdülerini dinlemeliydi.

Garip bir şekilde, kızın onu uyaracak, aralarındaki şeyin uzun sürmeyeceğini fark etmesini sağlayacak bir şey yapmış olmasına neredeyse *seviniyordu* - çok geç olmadan. Ve son birkaç gündür ona söylediği, onu sevmek ve onunla ilgilenmekle ilgili tüm o saçmalıklara gelince, bunu kastetmiş olsa bile, bu *herhangi bir* kadınla tekrar yapacağı bir hata değildi. Yalnız olması daha iyiydi. Her zaman olduğu gibi, gerçekten güvenebileceği tek kişi kendisiydi.

İnşaat halindeki mahallenin dolambaçlı sokaklarından geri dönüp bugün çalışacağı evin kaldırımına yanaştıktan sonra kendini boşlukta hissetmeyi bıraktı ve orada duran ve yan tarafında DESTINY POLICE yazan lanet olası bir polis arabasını görünce *çok sinirlendi*.

Lanet olsun, bu da neydi böyle?

Öfkesini güçlükle zapt ederek kapısını çarptı ve alandaki diğer adamların yanından geçerek Walter Tolliver'ın aracına yaslandığı yere doğru yürüdü. "Lanet olsun," diye çıkıştı Mick ona, "Dediğini yaptım ihtiyar, şimdi de buraya gelip başıma bela mı açıyorsun?"

Tolliver başını çevirip ona baktığında garip bir şekilde sakın görünüyordu. Kulübede Mick'le yüzleştiği günkü gibi değildi. "Öyle bir şey değil. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

Mick buna ne anlam vereceğini bilemedi ama şöyle dedi: "Evet, o *araba* sorun çıkarıyor. O lanet *araba* bu şantiyedeki herkese kanunun peşimde olduğunu söylüyor. Geçmişimi geride bırakmak için çok çalıştım ve senin geçmişimi deşmene kesinlikle ihtiyacım yok." Şu anda garaj yolunda dolap taşıyan iki adamın duymaması için sesini alçaltmaya çalışıyordu ama pek de iyi bir iş çıkaramadığını hissediyordu.

"Sakin ol, Brody," dedi Tolliver. "Patronuna ve diğer tüm arkadaşlara yasal bir şey için değil, kişisel bir iş için burada olduğumu söyledim ve gerçek bu."

Kişisel, ha? Bu Mick'i biraz şaşırttı ve buna inandığından tam olarak emin değildi. "Seninle kişisel ne hakkında konuşabiliriz ki?"

Yaşlı adam biraz tereddüt etti, sonra Mick'in gözlerinin içine baktı. "Buraya özür dilemeye geldim," dedi.

Mick hâlâ tam olarak inanmadığı için bakışlarını kısmıştı. "Sen nesen?"

"Sana söylediklerimde hatalıydım, bu beni ilgilendirmez. Nereye istersen gidebilirsin."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Mick basitçe, huysuzca.

"Ve eğer Destiny'ye geri dönmek istersen, benim için sorun olmaz."

Mick daha fazla şaşırmış olamazdı, o yüzden dürüstçe cevap verdi. "*Benim için sorun* olmazdı. "Benim için sorun olmazdı. dikiz aynası."

Tolliver bakışlarını Mick'e dikti. "Bu komik, çünkü kalmayı planladığımı düşünmüştüm."

Mick nefesini tuttu ve konuyu biraz değiştirmeye karar verdi. "Peki neden fikrini değiştirdin? Ve bana söylemek için seni Cincinnati'ye kadar getiren şey neydi?"

Şimdi polis şefi derin bir nefes aldı ve geri verdi. "Gerçek şu ki Brody, bir kadınla tanıştım... seni belki de çok sert yargıladığımı düşünmeye başlamama neden oldu. Jenny bana değiştiğini söyledi ama ben sana bir şans vermedim. İyi bir adam olmaya çalışıyorum ve hatalarımı telafi etmeye çalışıyorum. Sana adil davranmadım ve bunu kabul ediyorum, hepsi bu."

Mick yutkundu. Hayatında pek fazla insan ondan özür dilememişti. Bir dakika düşündü ve alçakgönüllü de olsa gerçeği söyledi. "Gerçek şu ki, bana adilden de *öte* davrandın. Şu anda hapiste olabilirdim ama değilim. Yani bana yaptığın en kötü şey beni şehirden kovmaksa, ben bunun için seni suçlayacağım."

"Jenny'yi de affedebilir misin? Çünkü bana yaptıklarınızı nasıl öğrendiğimi sorduğunuzda, bana *neden* söylediğini söylemedim. O yüzden şimdi söyleyeceğim. Ona fazla seçenek bırakmadım. Evinize gitmeye hazırlanıyordum çünkü kardeşinizin kaybolduğunu biliyordum ve kulübede birinin olabileceğine dair bir ipucu almıştım ve Jenny beni o zaman durdurdu.

Seni korumak için bana söyledi. Ve seni yalnız bırakacağıma dair bana söz verdirdi. Bu onun için gerçekten önemliydi. Aksi takdirde, muhtemelen şimdi hapiste olurdun. Yani bana söyleyerek seni kurtardı sayılır. Umarım onu affedersin."

"Onu çoktan affettim," diye itiraf etti Mick kesin bir

ifadeyle. "O bunu bilmiyor."

Mick kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen en iyisi bu. Sanırım hepimiz biliyoruz ki o ve ben..." Durdu, başını salladı ve tozlu iş botlarına baktı. "Birini görmek için gizlice dolaşman gerekiyorsa, bu asla işe yaramaz. Sizi ayrı tutan çok şey var demektir. Onu incittiğim için üzgünüm ama *sen de ben de biliyoruz ki* hayatında benim gibi biri olmadan daha iyi."

Walter Tolliver onu şaşırtarak, "Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi.

Mick yine de bakışlarını Jenny'nin babasına doğru kaldırdı. "Hayır, ama ben yaptım. Buraya geldiğin için minnettarım ama benim için endişelenmene gerek yok.

Jenny'nin kapısını tekrar karartmak. Benim burada bir hayatım var, onun da orada bir hayatı var ve bu şekilde devam edersek herkes için daha kolay olacak."

Mick o gece sokağın yukarısındaki bara gitmedi. Ya da ertesi gece. Ya da bir sonraki.

Bunun yerine reality TV izledi ve o insanların çoğunun gerçeklik hakkında *hiçbir şey* bilmediğine karar verdi. Ve Walter Tolliver'ın ziyareti hakkında çok düşündü - çünkü görünüşe göre mucizeler gerçekleşiyordu. Gezegende özür dilemesine daha çok şaşıracağı birini düşünemiyordu ve bu ona adama karşı isteksiz bir saygı duymasını sağladı. Her şey söylenip bitmeden önce ona karşı bu kadar dürüst olmasının nedeninin de bu olduğunu düşündü.

Jenny'ye gelince... onun kendisi yüzünden acı çektiğini düşünmek istemiyordu ama o da acı çekiyordu ve babasına söyledikleri doğrudu: O burada, Jenny de orada olursa hayatları daha kolay olacaktı. Destiny'deki insanlar onu asla kabul etmeyecekti. Ve bir zamanlar, hatta yakın zamanda Birkaç ay öncesine kadar insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu ama bir yerlerde bunun değiştiğini düşünüyordu. O başlamıştı

Jenny'nin onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Şimdi de Jenny'nin hayatındaki insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsediyini sanıyordu. Sadece bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi.

Ve belki de sonunda yanıldığını, belki de bunun yakalandığı bir ribaunt olayından daha fazlası olduğunu, belki de o zaman söylediği kadar ciddi, gerçek olup olmadığını fark etmek, merak etmek kalbine garip şeyler yaptı. Tıpkı onun için ortaya çıktığı kadar gerçek.

Durum böyle olsa bile, bu büyük resmi değiştirmiyordu. Gittiği zaman iyi etmişti. Sonunda, onsuz daha mutlu olacaktı - sonunda ona daha çok *benzeyen, ona ondan daha* fazlasını verebilecek biriyle yuva kurarak daha mutlu olacaktı.

Cuma gecesi eve bir Big Mac ve patates kızartması getirmiş ve Wayne için kulübeye götürdüğü televizyonu izlerken eski mutfak masasında yemek yemişti. Yerel haber spikerleri, mevcut sıcak acil durumunun hala devam ettiğini ve sığınakların havasız insanlar için hala açık olduğunu söyledi.

Klima. Hava artık o kadar sıcaktı ki insanları öldürüyordu. Sıcak hava dalgasının nihayet yarın sona ermesi bekleniyordu, ama Mick hissettiğinde inanırdı. Ve en azından kliması *olduğu* için şükretti. Jenny'nin evindeki gibi merkezi bir klima değil ama eski bir duvar ünitesi evi yeterince konforlu kılıyordu.

Kapı çalındığında irkildi. Kahretsin. Kapısını çalan kim olabilirdi? Wayne'le birlikte saklandığı günlerden kalma bir refleksle neredeyse panikleyerek, kendisinin ve kardeşinin çocukluk fotoğrafına baktı - bunun için bir çerçeve almış ve televizyon sehpasının üzerindeki rafa, ok başının yanına yerleştirmişti - sonra Wayne'in öldüğünü ve artık yasadışı bir şey yapmadığını hatırladı.

Bu yüzden bir şeyler satan biri olması gerektiğine karar verdi ve neredeyse cevap vermiyordu, ancak kapı tekrar çalındığında, bu sefer daha yüksek sesle ve daha sinir bozucu bir şekilde, son birkaç patates kızartmasını bıraktı ve kapıya gitti.

Kapıyı açtığında elinde karton bir kutu tutan, muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşlarında, pasaklı görünümlü bir çocuk gördü. Çocuğun ne sattığını görmek için içine baktı -Ve minyatür sarı bir kedi görünce tekrar irkildi. Kedi ona baktı ve "Miyav!" dedi. Çaresiz görünüyordu.

"Bu kediye mi istiyorsun?" diye sordu çocuk.

Mick kaşlarının çatıldığını hissetti. "Uh, hayır."

"Bu sonuncusu. Beş tane ile başlamıştım. Onu vermek zorundayım yoksa babam onu kırsalda bir yere götürüp yol kenarına atacak."

Kulağa Mick'in babasının yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. Yine de Mick kedileri hiç sevmemişti. Jenny'nin onlara olan yakınlığına rağmen Her zaman sinsi ve yapışkan olduklarını düşünürdüm ve bu seferki özellikle muhtaç görünüyordu. "Miyav!" dedi. "Miyav, miyav, miyav!"

"Bir sorunu mu var? Çıldırılmış gibi görünüyor." Çocuk

omuz silkti. "Sadece miyavlamayı çok seviyor, hepsi

bu."

Harika. "Kediye ihtiyacım yok. Üzgünüm," dedi ve kapıyı kapatmaya başladı.

Çocuk "Bekle," diye itiraz edince Mick durdu.

"Ne?"

"Siz son dairesiniz. Üç binayı da dolaştım ve soracağım son yer sizsiniz. Bu yüzden lütfen bu yavru kediye almaz mısınız bayım?"

"Miyav! Miyav!" dedi kedi. Sanki neler olduğunu biliyormuş gibi. "*Kurtar beni, kurtar beni!*" der gibiydi.

Cehenneme kadar yolun var. Mick tekrar kutunun içine baktı. Kedinin korkmuş görüldüğünü hayal ettiğini biliyordu. Bunun onun sorunu olmadığını biliyordu. Biliyordu. umursamamalı ya da o kedinin, Destiny'ye giden uzun otoyol gibi kimsenin bulamayacağı bir yerde, yol kenarında aptal aptal miyavladığını hayal etmemeliydi.

Kahretsin, yumuşuyor olmalıyım. Bütün bu lanet yaz ona çok fazla şey hissettirdi. Kapıyı çocuğun suratına sonsuza dek çarpmalıydı. Onun yerine, "Kutuyla birlikte mi geliyor?" dedi.

"Ha?"

"Kedi besleyecek bir yerim yok. Kutuyla birlikte mi geliyor?"

"Bayım, bir kediye kutuda tutamazsınız. Evinizde dolaşmasına izin verirsiniz."

"Belki *de vardır*," dedi Mick. "Eğer kediye alırsam, kutuyu da isterim."

Çocuk bir kez daha omuz silkerek "Tamam," dedi ve kutuyu Mick'e uzattı. Sonra da "Beş dolar" dedi.

"Ne?"

"Kedi için," diye iddia etti çocuk.

Mick gözlerini devirdi ve "*Bana* beş dolar ödemen gerekirdi, şimdi defol git buradan" dedi. Boştaki eliyle çocuğu kovaladı ve onun yıpranmış spor ayakkabılarıyla koridorda kayarak ilerlemesini ve sonunda merdivenlerden aşağı inerek gözden kaybolmasını izledi.

Sonra Mick kutunun içindeki küçük sarı kediye baktı ve şöyle düşündü,
Az önce ne halt ettim ben?

Ertesi sabah Mick kediye bedensel zarar vermek istedi. Lanet şey bütün gece miyavlayıp durmuştu. Ona biraz süt ve buzdolabındaki tavuk salatasından vermişti - başka ne istiyordu ki?

Çarşafı geriye itti ve iç çamaşırlarıyla havalı yataktan kalkarak, kutuyu bıraktığı yere doğru yerde ilerledi. "Birazdan çeneni kapatmazsan o küçük boynunu kıracağım," diye mırıldandıktan sonra kutunun altının sırlıslıkla olduğunu görmek için aşağıya baktı. Kedi içine işemişti.

Mick kedinin başka nereye işeyeceğini bildiğinden değil, bunu hiç düşünmemişti. "Bu şey bir kullanım kılavuzuyla birlikte gelmeliydi," diye homurdanarak aşağı baktı.

"Miyav!" dedi. "Miyav!"

Mick sıkıntıyla başını salladı. "Evet, biliyorum, kendi çişinin içinde oturuyorsun. Sanırım kızmak için yeterince iyi bir sebep." İçerideki bir kedi nereye işerdi *ki*?

Bir çöp kutusu. Kahretsin. Bu gerçekten de lanet bir *çöp kutusu* alması gerektiği anlamına mı geliyordu?

Gerçekten bir kedi istemiyordu. Daha önce hiç kedisi olmamıştı, şimdi neden olsun ki?

O lanet şeyi neden almıştı ki? Sarı kedi yavrusuna başını salladı. "Beladan başka bir şey değilsin."

Yatağına doğru geri döndüğünde, depodan çıkardığı yarısı boş bir CD kutusu buldu. Kalanını yere boşalttı ve kutuyu kedinin ön kapının yanında durduğu yere taşıdı, sonra içeri uzanıp onu ensesinden tutarak kaldırdı.

"Haydi, bela. Parlak yeni kutuna."

"Miyav! Miyav! Miyav!" dedi lanet kedi.

"Sakin ol. Önceki evinden daha büyük ve çok daha kuru. En azından şimdilik. Ve en azından senin küçük sarı kışını terk edilmekten kurtardım. Bana teşekkür etmelisin."

Ama yavru kedi sanki çok kötü muamele görüyormuş gibi miyavlamaya devam etti.

"Hiç mutlu olmuyorsun, değil mi?" Mick homurdandı. "Sanırım şimdi kahvaltı istiyorsun." Sonra mutfığa doğru baktı. "Şimdi sanırım bunun ne olacağını bulmam gerekiyor."

Tam o sırada telefon çaldı ve Mick yerinden sıçradı. Belli ki ormanda telefon olmadan çok uzun zaman geçirmişti. "Alo?"

"Merhaba Bay Brody. Ben Winwood Monuments'tan Don - mezar taşınız ne zaman gelip almak isterseniz hazır." Telefon onu şaşırtmıştı, daha uzun süreceğini düşünmüştü.

"Bugün açık mısınız?" diye

sordu. "Evet, efendim. Beşe

kadar."

Mick, Destiny'den ayrılır ayrılmaz Wayne'in mezarını bir işaret olmadan bırakamayacağına karar vermişti. Jenny'nin çiçekleriyle bile olsa, er ya da geç o noktada bir cesedin, bir insanın, kardeşinin yattığını gösterecek hiçbir şeyin olmayacağı fikri içini kemirmeye başlamıştı. Ve Cincinnati'nin, cesedi buradan alıp oraya kendisinin götürebileceği kadar uzak olduğuna karar verdi. Herhangi bir şüpheden kaçınmak için, ormandaki eski bir aile mezarlığı için olduğunu açıklamış ve sadece W.

BRODY, SEVGİLİ KARDEŞİM. Üzerinde yıl yazmıyor.

Bugün cumartesiydi, dolayısıyla bugün depodan birkaç eşya daha çıkarma planına rağmen, bunun Destiny'ye bir gezi yapacağı anlamına geldiğini tahmin etti.

Telefonu kapattıktan sonra kediye bakıp düşündü. Hmm, belki de

gitmek için birden fazla neden vardı. O nefret etmedi

Jenny, babasının ziyaretinden sonra öfkesinin geri kalanını atlatmıştı. Ve o

Yine de hayatlarının, dünyalarının birbirine uyamayacak kadar uzak olduğunu biliyordu. Ama... belki de Destiny'de mezar taşının yanı sıra halletmesi gereken bazı yarım kalmış işleri vardı.

Belki bu arada şu lanet kediye de indirebilirdi. "Bavullarını topla, Trouble," dedi. "Yolculuğa ıkıyorsun."

Bizim gibi küçük yaratıklar için bu enginlik ancak sevgiyle katlanılabilir.

Carl Sagan

On dokuz

Mick'i şaşırtan bir şekilde, hava durumu sunucusu haklı çıkmıştı; dışarıdaki hava aylardır olmadığı kadar iyi geliyordu. Arabayı sürerken camını bile indirdi.

Trouble yolculuğun büyük bölümünde miyavlayıp durdu ve Mick merak etti. kedi sakinleştiricisi diye bir şey vardı. Destiny'ye doğru ilerlerken Eddie Vedder radyoda "Hard Sun" şarkısını söylüyordu ve Mick gerçekten düşünmek istediği son şey geçen sıcak, sert yaz olduğu için radyoyu kapatmayı düşündü, ancak bunun yerine yolcu koltuğunun zeminindeki kutudan gelen gürültüyü bastırmak için sesi daha yüksek açtı.

İlk durak olan kulübeye doğru uzun ve dolambaçlı bir araba yolculuğu yaptı. Ağaçların arasından süzülen serin esintilere rağmen buraya dönmekten hoşlanmadığını fark etti -eski ve yeni çok fazla kötü anısı vardı- ama dönmek zorundaydı.

Ağır mezar taşını kamyonetinin arkasından Wayne'in mezarına taşımak hem acımasız hem de... *doğru* geliyordu. Neyse ki çiçekler gelişiyor gibi görünüyordu - tüm ağaç örtüsünün iyi bir yanı olduğunu düşündü. Jenny'nin söylediğine göre çiçekler gölgede iyi giderdi, ama ağaçların Bir şekilde onları sıcaktan da korudu, çünkü olabildiğince sağlıklı görünüyorlardı.

Yaptığı tahta haçı topraktan çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Ardından, mezarı kazmak için kullandığı küreği eline alarak, yumuşak toprak oturdukça taşın kaymaması için arsanın üst kenarının hemen ötesinde dikdörtgen bir nokta açtı. Daha sonra mezar taşını yerine indirdi, kenarlarındaki toprağı doldurup paketledi ve arkasına yaslanıp baktı.

Ve kardeşinin mezarının düzgün bir şekilde işaretlenmiş olduğunu görmek onu... geldiği zamankinden çok daha az kasvetli hissettirdi. *Bu daha önce olduğundan daha iyi. Çok daha iyi.* Kardeşinin mezarına en az Pahalı taşlar, ucuz değildi, özellikle de çek hesabının neredeyse "E" olduğu bir zamanda, ama Mick bunun değerli bir yatırım olacağını biliyordu.

Sonra, o lanet kedi yavrusu yol boyunca havlayıp dururken, bozuk yoldan otoyola doğru uzun bir araba yolculuğu yaptı ve kasabanın içinden geçerek gölün diğer tarafına gitti. Suyun kenarında uzanan yola ulaştığında kendini tuhaf hissetti; çocukluğundan beri bu yolda araba kullanmamıştı. O zamanlar bunun için nadiren bir nedeni vardı ve son zamanlarda Jenny'ye gitmek için hep daha kısa olan su yolunu kullanıyordu.

Şimdi onu tekrar, son kez görecekti. Walter Tolliver hatasını düzeltecek kadar büyük bir adamdı; belki de bu Mick'e kendi hatasını düzeltmesi için ilham vermişti. Ya da belki de bu, artık her şeyi daha net görebileceği kadar zaman geçtiği anlamına geliyordu. Mick'in hayatından sonsuza dek çıkmadan önce ona bir özür borçluydu.

Ve onu tekrar görmek, onu tekrar gördükten sonra arkasını dönüp gitmek tam bir cehennem olacaktı ama *yapman gereken buydu*.

Yoldaki bir virajı dönerken, ilişkilerinin en başından beri ikisinin de birbirlerinin yanındayken kendilerini kontrol etmekte pek iyi olmadıkları aklına geldi. Ve ilk kez, bugün onu görüp... üzerine düşüp düşmeyeceğini merak etti, içgüdüsel ihtiyaçtan. Her zaman böyleydi. Onu gördü ve ona sahip olmak zorunda kaldı.

Ama bu burada olamazdı. Pek çok nedenden dolayı. Onun sıcak bedenine geri dönmek, onunla bu şekilde hareket etmek ona ne kadar iyi gelirse gelsin. Kahretsin, sadece bunu düşünmek, hatırlamak bile onu sertleştiriyordu. Onunla birlikte olduğundan beri sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve geri verdi. *Bunu yapabilirsin. Bu*

sadece bir elveda, sadece üzgünüm ve elveda.

Onun hayatına devam etmesine, kendisine daha çok benzeyen ve daha az benzeyen insanlarla yaşamaya geri dönmesine izin vermeliydi.

Bir virajı daha dönüp küçük sarı ev görüldüğünde buna hazır olduğunu, ona hazır olduğunu düşündü. Ama ne yazık ki etrafı arabalarla çevriliydi. Garaj yolundaki arabalar ve yolun bir tarafını kaplayan daha fazla araba.

Sonra yağmur altında seks yaptıkları büyük yan bahçede dikilen insanlara baktı; dökümlü elbiseler giymiş kadınlar ve gıcır gıcır haki şortlar ve polo tişörtler giymiş erkekler. Aynı şekilde giyinmiş bir grup küçük çocuk birbirlerini kovalayarak koşturuyorlardı ve o yaklaştıkça kahkahalarını duyabiliyordu. Herkes gülümsüyordu ve ellerinde kâğıt bardaklar ve tabaklar vardı.

adamlar at nalı kazıklarını tokmakla yere çakıyorlardı.

Her şeyi içine almak içini üşütmüştü. Soğuk ve aptalca yalnız. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Arabayı sürmeye devam ederken kediye baktı. "Belki de yola devam etmeliyiz." Sonra içini çekti. "Ama o zaman benimle yaşamak zorunda kalırsın. Ve bunun ikimiz için de iyi olacağını sanmıyorum. *Lanet olsun.*" Kamyonet yavaşça onun evinin önünden geçerken elini direksiyona vurdu. Yolun bir kısmını kaplayan araba sırası.

Evin diğer tarafı görüldüğünde onu gördü ve zihninde o eski Tommy Tutone şarkısını duyduğunda göğsü daraldı. *Hâlâ sana dönebilir miyim Jenny?* Partideki diğer tüm kadınlar gibi o da güzel bir elbise giymişti ve babasıyla birlikte duruyordu. tuğladan bir bok çukuru gibi inşa edilmişti. *O* da kimdi? Kadın da en az onun kadar buraya aitmiş gibi görünüyordu ve bu ona beklenmedik bir cesaret verdi.

Bu yüzden kendini fazla tartmadan, araba sırasının sonuna ulaştığında kenara çekip park etti. Sanki onun partisindeki herhangi bir konuk gibiydi. Onca insanla birlikte bahçeye girme fikri tüylerini diken diken ediyordu ama sadece o, babası ve bu kadın olduğu için Evin diğer tarafında, sadece yapacaktı, cehennemden kurtulacaktı.

Ve... belki de parti vermesi *iyi bir şeydi*. Bu ona, onun hayatına ne kadar uymadığını hatırlattı. Ve ona asılmasını da neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Kutuya uzandığında, kedinin nihayet bir süreliğine sessizleştiğini fark etti. Belki de sesini kaybetmişti. Ama nedeni bu değilse diye, Mick, "Dinle Bela, biraz mantıklı davran.

Ölüyormuş ya da açlıktan ölüyormuş gibi miyavlama ve sessiz ve sevimli davranmaya çalış yoksa işi batırabilirsin. Anladın mı?"

Trouble cevap olarak miyavladı, ama sadece bir kez, bu yüzden Mick, "Güzel. Ama bu kadar muhtaç görünmeyi bırak, olur mu?"

Sonra elinde kutuyla dışarı çıktı ve kapıyı çarptı. Avludan ona doğru ilerlerken yıldızları düşündü. *Evren çok büyük ve senin dertlerin çok küçük. Beş dakika sonra her şey bitecek.*

"Jenny, bu arkadaşım Anita. Ve Anita, işte benim Jenny kızım."

Jenny gözlerinin yuvalarından fırlamaması için mücadele etmek zorunda kaldı. *Vay anasını.* Anita beklediği gibi değildi - babasının ona yaptığı uyarıya rağmen - uzun kızıl, kabarık saçları vardı ve belki de onun için biraz genç olan ama ona bir eldiven gibi oturan yazlık bir elbisenin içine döküldü ve

Jenny'nin böyle bir vücuda sahip olmayı dilemesine neden oldu. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi ve Anita boştaki eliyle Jenny'ninkini kavramak için kapalı bir Tupperware kabının etrafına uzandı.

"Babanın bana söylediği kadar güzelmişsin. Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedi Anita gülümseyerek, sonra da Tupperware'e baktı. "Umarım haşlanmış yumurta iyidir."

Jenny, Lettie Gale ve en az iki kişinin daha yumurta getirmiş olduğundan bahsetme zahmetine girmeden, "Haşlanmış yumurta mükemmel," dedi.

"Walter," diye seslendi Betty tam o sırada, evin köşesinden bakarak, "gelip Ed'e ızgara konusunda yardım edebilir misin? Bu yeni modele alışık değil ve korkarım bir patlamaya neden olacak."

Jenny'nin babası köşeyi dönüp kaçarken, Anita onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, bu onu şaşırtmıştı çünkü bakışları anında güvenle dolmuştu.

"Aramızda kalsın Jenny, biraz gerginim. Bilmiyorum.

Burada babandan başka kimse yok ve ben de uyum sağlayabileceğimden pek emin değilim."

Jenny, Anita'nın içten dürüstlüğüne saygı duydu ve aralarında muhtemelen çok az şey olmasına rağmen Anita'nın ona bu kadar çabuk güvenmesinden onur duydu.

ortak. Bu yüzden Anita'ya Mick'e verdiği sözün aynısını verdi.
"Yapacaksın. Bundan emin olacağım."

Anita onun uzun kırmızı tırnaklarla süslü elini tekrar sıktı ve biraz daha rahatlamış görünüyordu. "Sen de Walter'ın söylediği kadar *tatlısın*." Sonra evin arka tarafını işaret etti. "Ben gidip bu yumurtalar için bir yer bulayım."

Jenny gülümseyerek, "Ön verandanın altından birkaç çim sandalye alır almaz hemen arkanızda olacağım," dedi. "Bu arada bol bol gülümse ve hava, kasaba ve herkesin yemekleri hakkında güzel şeyler söyle."

Anita kısa bir baş hareketiyle birlikte komplocu bir göz kırptı. "Anladım. Teşekkürler." Ve zıt yönlerde doğru yola koyuldular.

Jenny İşçi Bayramı Hafta Sonu pikniği düzenlemeye karar vermişti, "*Destiny, en azından bir süreliğine kalmaya geldim*" demenin bir yolu olarak. Okul başlamıştı ve iyi gidiyordu - haklıydı, büyük öğrenciler onun derslerine giriyorlardı çünkü *istiyorlardı* ve öğrenmekten zevk alıyorlardı. Çoktan bir plan yapmıştı. Gelecek ay bir gece için gölün diğer tarafındaki kayalıklara bir gezi düzenledi ve hayatta yeniden üretken bir amacı olması hoşuna gitti.

Elbette, daha dün parti için havanın nasıl olacağı konusunda endişelenmişti ama bu sabah temiz hava, serin esintiler ve beyaz kabarık bulutlarla dolu güzel bir güne uyandı; mükemmel bir yaz sonu gününe.

Ama tabii ki bu doğru değildi, *tamamen* mükemmel bir gün değildi. Tamamen mükemmel olması için Mick'in burada olması gerekirdi.

Haftalar geçtikçe, onsuz bir hayata adapte *olmaya* başlamıştı - sadece onunla yaşamaya bu kadar çabuk bağlanmamış olmayı diliyordu. O geldi Her gün okuldan eve döndüğünde ona anlatmak istediği şeyler vardı. Sık sık kendini Van Gogh baskısının girdaplarına bakarken ve onun ne yaptığını merak ederken yakalıyordu. Geceleri yatakta kendini yalnız ve ağırlı hissediyor ve onun kollarında uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Jenny sundurmanın bir tarafını kaplayan kafesi kaldırmak için diz çöküp fazladan çim sandalyeleri sürüklerken, Lettie ön taraftan baktı. "Sue

Ann, kuru fasulyesini evde mi yoksa piknik masasında mı istediğini bilmek istiyor."

"Zaten sıcaksa piknik masası, değilse mikrodalga," dedi ve sandalyelerin en sağlamını, yardım etmekten hiç çekinmeyen Lettie'ye uzattı. "Bunu Bayan Ellie'ye götürüp Mary Katherine'in ona gölgede güzel bir yer bulmasına yardım eder misin?"

Lettie gözden kaybolunca Jenny kafesi yerine koydu ve kalan sandalyeleri kollarının arasına aldı. Sonra yukarı baktı ve kalbi neredeyse duracaktı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve sandalyelerin yere düşmesine izin verdi. Hayatında gördüğü en ateşli, en sert adam çimenlerin üzerinden ona doğru yürüyordu ve bu Mick'ti. Mick *buradaydı*.

Nefesini içine çekti ve normal ve kendinden emin görünmeye çalıştı, her ne kadar onu gördüğünde rahmi kasılmış ve sandalyelerini bir takırtıyla düşürmüş olsa da ve ona ne kadar derinden aşık olduğunu anında fark etmiş olsa da.

"Kedicik," dedi alçak sesle, koyu renk gözleri onunkileri bulurken. Güneş aniden çok daha sıcak bir şekilde üzerlerine vurdu ve kadın terlemeye başladı.

Sesini bulmakta zorlandı. "Merhaba Mick."

Kararsız ve belki biraz yorgun görünüyordu ama yine de yemek için yeterince iyiydi. "Sizi fazla tutmayayım, bir tür parti verdiğinizi görüyorum."

"İşçi Bayramı pikniği. Daha cumartesi olmasına rağmen. Ben"-yutkundu
-"Seni gördüğüme şaşırdım."

Anlayışla başını salladı, sonra boştaki eliyle gölün karşısını işaret etti
-Diğer elinde bir karton kutu tutuyordu ama kadın adamın yüzüne o kadar odaklanmıştı ki nedenini merak etme zahmetine bile girmede. "Az önce kulübedeydim. Bir mezar taşı aldım. Artık iyi olur diye düşündüm."

Wayne için *ne kadar* iyi bir ağabey olduğunu düşünerek nefesini içine çekti.
"Bu çok hoş. Buna sevindim."

"Diktiğimiz çiçekleri görmelisin. Şimdiye kadar solmuş olacaklarını düşünmüştüm ama harika görünüyorlar."

"Onları sulamaya gitmiştim," diye itiraf etti.

Ve gözleri daha da yumuşadı, ona şaşırtıcı derecede şefkatli olduğu zamanları hatırlattı. "Vay canına tatlım, çok tatlısın. Teşekkür ederim."

Sadece başını salladı ve biraz daha dik durmaya ve biraz daha az duygusal hissetmeye çalıştı. "Önemli bir şey değil."

"Bu da bir şeydir," diye ısrar etti. "Ama neden burada olduğuma gelirse, özür dilemeye geldim."

Yine nefesini içine çekti. "Ah." "O

şekilde ayrıldığım için."

Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacaktı. "Evet, bu... oldukça korkunçtu."

Bakışları düştü ve Jenny bu sözlerin onu yaraladığını bilmekten duyduğu memnuniyeti ifade etmekten kendini alamadı. "Seni asla incitmek istemedim, Jenny. Sen başıma gelen en iyi şeydi."

Oh. *Tanrım*. Öyle miydi? Gerçekten mi? "O zaman neden gittin?"

Gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Baban beni tehdit etti."

"Evet, duydum. Ve bu berbat bir şey." Bakışlarını ona dikti, şimdi daha cesur hissediyordu. "Ama sen bana hiçbir zaman bir tehditten kaçacak biri gibi gelmedin. Ve... veda bile etmedin. Sebep bu olsaydı, veda ederdin."

Derin bir nefes aldı ve boştaki elini ön cebine soktu. mavi kot pantolon. "Haklısın. Gittim çünkü sana kızgındım. Çünkü babana burada olduğumu söyledin. Ve nedenini. Ve bu yüzden çok üzgündüm. Yani, sana güvenmişim. Ama..." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Şimdi ona neden söylediğini anlıyorum. Ve onu öylece bırakıp gitmenin yanlış olduğunu biliyorum."

böyle, ama... sanırım ipin ucundaydım. Artık doğru düzgün düşünemiyordum. Cehennem gibi bir yazdı. *Bazı* açılardan yani."

Evin diğer tarafından gelen genel parti gürültüsüne rağmen, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Nasılsın?"

"Daha iyi. Sanırım."

Sesi pek emin gelmiyordu. "Tahmin mi ediyorsun?"

Omuz silkti, belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu. "İdare ediyorum. Daha da önemlisi, *sen* nasılsın kedicik?"

Takma adı tekrar duymak onu ısıttı. "Ben... iyiyim. Öğretmenlik işini kabul ettim ve iyi gidiyor."

"Güzel." Başını salladı.

Sonra yeni bir dövme yi fark etti; tişörtünün kolunun altından, kurukafanın bulunduğu kolun ters tarafına bakıyordu. Merakı onu uzanıp kolunu kaldırmaya yöneltti, böylece her şeyi görebilecekti. "Nedir bu?" Pazılarının üzerinden ince bir haç iniyordu ve tepesinde W. B. harfleri vardı; haçın bir tarafında W., diğer tarafında B. yazıyordu.

"Wayne öldüğünde, onu asla unutmayacağıma söz verdim. Sanırım bunun, sözümü tuttuğumdan emin olmak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

Mick sevgisini ondan farklı şekillerde ifade ediyordu, tanıdığı çoğu insandan farklı şekillerde. Ama o bunu güçlü bir şekilde ifade ediyordu ve Mick ona zaten olduğundan daha fazla aşık olduğunu hissediyor ve bu konuda tam olarak ne yapacağını merak ediyordu. Onu görmek için yanıp tutuşuyordu ama şimdi buradaydı... Tanrım, o gittiğinde her şeye yeniden başlamış gibi olacaktı.

"Her neyse," dedi, "ayrıca... sana bu kedi yi getirdim."

Adam kutuyu işaret etti ve kız ilk kez gerçekten fark ettiğine inanamayarak yere baktı. İnanılmaz derecede sevimli, kaplan çizgili bir kedi yavrusu kutunun içinde durmuş ona bakıyordu. "Aman Tanrım, ne kadar sevimlisin," dedi.

bakışlarını tekrar eski sevgilisine çevirmeden önce içgüdüsel olarak mırıldandı. "Ama... bir kedi? Benim için mi?"

"Bir yuvaya ihtiyacı var," diye açıkladı. "Ve düşündüm ki... belki Kartopu'nun yerini alabilir... böylece artık yalnız hissetmezsin. Ona Bela adını verdim- ama onu bununla yargılama, o kadar da kötü biri değil."

Tam o sırada kedi tekrar tekrar miyavlamaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mick, sonra kediye bir bakış attı ve "Sen de çok iyi gidiyordun," diye mırıldandı. Tekrar Jenny'ye bakarak, "Miyavlama krizlerine giriyor ama onun dışında etrafta olması iyi görünüyor" dedi.

Jenny gülümsemesini tuttu, sonra kutuya uzanıp minik yavru kediye çıkardı. Kedi miyavlamaya devam etti ama Jenny onun sıcak bedenini göğsüne yakın tuttu ve sakinleşene kadar tüylerini okşadı. "Sadece korkmuş," dedi Mick'e, "ama Yerleşip bana güvenmeye başladığında her şey yoluna girecek."

Gözleri buluştu ve aralarında görünmez bir şekilde öyle hassas bir şey geçti ki ağlamaya başlayacağından korktu.

Sonunda Mick gözlerini kırpıştırarak o anı sonlandırdı ve "Yani bu kediye istediğin anlamına mı geliyor?" dedi.

Bu sabah kalktığında bir kedi istediğini düşünmemişti. Ama bu kediye anında ve inkar edilemez bir şekilde aşık olmuştu bile. Ve belki de kalbini bu şekilde açmasının zamanı gelmişti. Yani... "Evet, kediye istiyorum."

"Güzel," dedi. "O... bana seni hatırlattı. Ona iyi bir yuva vereceğinizi ve ona nasıl bakacağınızı bildiğinizi biliyordum."

"O kısmı," dedi gülümsemeye çalışarak, "bu resmi mi yoksa bir varsayım mı?"

Omuz silkti. "Bana bir erkek gibi göründü ama kedi uzmanı değilim."

Yavru kediye avucunun içinde ters çevirip kontrol etmek için minik bacaklarını açtığında Mick şaşırılmış görünüyordu. "Emin olmak için çok genç," diye açıkladı, "ama söyleyebileceğim kadarıyla haklıydın, o bir... erkek." Gülümsedi

Sonuç olarak, Mick de öyle, sadece biraz - ve ona dokunmak istedi, ama yapmadı.

"Partine dnmene izin versem iyi olacak."

"Tamam," diye fısıldadı, midesi düğümlenmişti.

Sesi alçaldı. "Kendine iyi bak, kedicik." Sonra gitmek için döndü.

Jenny yavru kediye tekrar göğsüne bastırıp biraz daha severken onun bahçede yürümesini izledi. Mick'in kendisiyle birlikte bir parçasını da götürdüğünü hissediyordu. Vahşi, umursamaz ve kaygısız olmayı öğrettiğİ parçasını. Ve hayatın siyahı, beyazı ve grisi hakkında dersler verdiğİ ve sizi riske atsa bile doğru olduğunu düşündüğünüz şey için ayağı kalkmayı öğrettiğİ parçasını.

Ve avlunun kenarına ulaştığında... onun gitmesine izin veremeyeceğİni fark etti - henüz değil. "Mick-bekle," diye seslendi.

Adam durdu, omzunun üzerinden baktı ve kadının kalbi eridi. *Şimdi ne olacaktı?*

Ama cevabı bulması sadece bir saniye sürdü. *Vahşi ol, umursamaz ol, kaygısız ol. Sadece bir kez daha.* Böylece eğilerek yavru kediye Mick'in yanında yere bıraktığİ kutuya yerleştirdi ve ona doğru yürümeye başıladı.

Ona ulaştığında, güzel gözlerinin içine baktı ve "Seni hâlâ deli gibi seviyorum. Senin için yanıp tutuşuyorum Mick."

Adamın gözleri bir anda değİştİ ve kadın onun da kendisi için acı çektiğİni -şüphesiz- anladı. "Kedicik," diye nefes aldı, başını salladı, gözlerine tekrar bakmadan önce uzun bir süre yere baktı. "Sensiz... Çok yalnızdım. Gerçeğİ bilmek istiyorsan, acınacak haldeydim. Ama sana kızmayı bıraktığında bile buraya geri dönmedim, çünkü... kendine bir bak. *Şuna* bak." nce kızın elbisesini, sonra etraflarını, bahçeyi, arabaları, yolun diğİer tarafında glşİen insanları işaret etti. Ev, diye düşündü. "Buraya uymuyorum. Ve *sığdığım* her yer de...

senin için yeterince güzel bir yer. *Bu* tür bir dünyayı, *bu* tür bir hayatı hak ediyorsun."

"Sen de istiyorsun," diye ısrar etti. "Eğer istiyorsan."

Ama Mick hâlâ ikna olmamış bir şekilde başını salladı.

Ve bu Jenny'yi öfkeliendirdi, o kadar öfkeliydi ki bunu saklamaya çalışmadı, yumruklarını sıktı ve bir ayağını yere vurdu. "Kahretsin Mick, gerçekten ne değişti? Babam bizi mahvetmeden önce, sen... neredeyse burada kalmaya, bunu denemeye istekliydin. O zamandan beri ne değişti?"

"Aklım başıma geldi," dedi sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Senin pikniğindeki insanlara benzemiyorum Jenny. Onlar gibi davranmıyorum."

"Senden bunu *istemiyorum*. Sadece onların da sende *benim gördüğüm* iyiliği görmelerini istiyorum. Senin de onlarda aynı şeyi görmeni istiyorum. Ve bunun olabileceğini biliyorum, eğer bana güvenirsen. Tekrar."

Hemen cevap vermeyince Jenny uzanıp Mick'in elini tuttu. ellerini onunkilere koydu. Sonra aşağıya baktı; adamın koyu renkli, işle pürüzlendirilmiş parmaklarının onun daha açık renkli, yumuşak parmaklarıyla nasıl sarmaş dolaş olduğuna. Birlikte güzel görünüyorlardı, elleri birlikte daha da iyi *hissettiyordu*. *Ellerini* sıkıca kavradı ve bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Mick, senden rica ediyorum, eğer beni seviyorsan benimle kal. *Sen benim* de başıma gelen en güzel şeysin."

Ve Jenny'yi şaşırtan bir şekilde, Mick kesinlikle sersemlemiş görünüyordu. "Ben mi?"

Ve işte o zaman onun hâlâ anlamadığını fark etti. Ona olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu, ona ne kadar inandığını, onun hayatında olmasının ne kadar önemli olduğunu hâlâ anlamamıştı.

Başıyla onayladı ve şöyle dedi: "Sen benim *her şeyimi* seviyorsun. İyi kızı, kötü kızı, hatta işine karışmaması gerekirken burnunu sokan kızı bile. Bunun ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar özel? Hiç kimse bana kendimi senin kadar *özgür* hissettirmedi Mick.

"Ve sen gittiğinden beri, özgür *olmak*, olmak istediğim kişi olmak için gerçekten çok çabalıyorum, ama... bazen yanımda sen olmadan, sadece... ben olmama izin vermeden zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum." Sonra ellerini bıraktı ve avuçlarını onun kara sakallı yüzüne doğru kaldırdı. "Buna bir şans ver. *Bize bir* şans ver. Seni seviyorum Mick. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum." Ve sonra onu öptü.

Yumuşak, yavaş ama son derece ateşli bir öpücüktü; ağızları sadece birbirine değdi, uzun ve sıcak bir an boyunca birlikte oyalandı ve bu öpücük külotunun içine kadar uzandı. Onun çok özlediği misk gibi erkeksi kokusunu içine çekti ve sert vücudunu kendi vücuduna bastırılmış hissetmeyi arzuladı.

Ve sonra bekledi. Çünkü o öpücük vermesi gereken tek şeydi. Dünyayı, hayatı ve vaatleri içinde barındıran türden bir öpücüktü ve eğer bu onun risk alıp burada onunla kalması için yeterli değilse, hiçbir şeyin yeterli olmayacağını biliyordu.

Ve sonunda, elini başının arkasına koydu ve yüzlerini çizdi. "Beni bir kez daha böyle öp, kedicik, ne istersen yaparım."

Öyle de yaptı, tekrar tekrar, ta ki -yüzleri hala bir santimden fazla açık değildi- fısıltılı, hırıltılı kelimeler beklenmedik bir şekilde, bir barajın yıkılması gibi, çok uzun zamandır içinde biriktirdiği bir şey gibi ondan dökülmeye başlayana kadar. "Seni seviyorum, Jenny Tolliver. Seni o kadar çok seviyorum ki. Seni terk etmekle aptallık ettim. Uzak kalmakla daha büyük bir aptallık ettim. Bunların ne olduğu umurumda değil. İnsanlar benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, ben sadece *senin* benim hakkımda ne düşündüğünü önemserim. Sen beni sevdiğin sürece hayatım düşündüğümünden daha güzel olacak. Tek ihtiyacım olan sensin, kedicik. Tek ihtiyacım olan sensin."

Neredeyse nefesleri kesilene kadar biraz daha öpüştükten sonra, Jenny onun kucağında geri çekilerek gözlerinin içine gülümsedi. "Sanırım şimdi tek soru şu: Bela ile yaşayabilecek misin?"

"Buna alışkınım tatlım," diye oldukça ciddi bir şekilde cevap verdi. Kadın güldü. "Hayır, kediye kastetmişim."

Gözlerini yarı kapalı bıraktığında yakışıklı yüzünde bir sırıtış belirdi ve "Senin için her şeyi yaparım kedicik," diye cevap verirken günah kadar seksi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra Jenny, Mick'i elinden tutarak evin arka tarafına götürdü. evine ve ilk Kader pikniğinin kalbine girdiler. Onları ilk fark eden kişi, onları gülümseyerek karşılamaya gelen babası oldu. "Merak ettim "Nereye gittiğini bilmiyordum," dedi Jenny'ye, "ama şimdi anlıyorum. Seni görmek güzel Mick. Burada olmana sevindim."

Jenny, Mick'in gözlerinde kısa bir süre için gerçek bir şaşkınlığın parladığını gördü, ama sonra babasının elini sıkmak için boştaki elini uzattı ve "Teşekkürler - burada olmak... güzel" dedi.

Tam o sırada Anita geldi, Jenny'nin beklediğinden çok daha rahat görünüyordu. Jenny'ye, "Komşunuz Bayan Ellie ile tanıştım. O da bir şeydir. Sadece benim bar yerine arabada çalıştığımı sanıyor."

Jenny Mick'e, "Bu babamın kız arkadaşı Anita," dedi. Sonra, "Anita, benim... erkek arkadaşım, Mick Brody."

Babası ve Anita, Ed'e ızgarada yardım etmek için geri döndüklerinde Mick, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Jenny'ye döndü ve "Babanın kız arkadaşı bu mu? Vay canına."

Güldü. "Biliyorum."

Sue Ann aceleyle yaklaşp, kâğıt tabak sıkıntısı çekeceğinden korktuğunu belirttikten sonra, "Tanrım, bu kadar haşlanmış yumurta da neyin nesi?" diye mırıldandığında, sonunda durdu ve irkildi; Jenny'nin elini tutan çok seksi bir adam olduğunu yeni fark ettiği belliydi. "Ah, merhaba," dedi, açıkça şaşkıındı.

"Bu Sue Ann," dedi Jenny. "Sue Ann, bu Mick." "Hı-hı,"

diye mırıldandı Sue Ann, açıkça konuşma yetisini

kaybetmişti.

Jenny, "O... Destiny'de benimle kalmak için geri geliyor," diye ekledi. Gözleri buluştu ve Jenny sessizce Sue Ann'e, "Ne kadar sıcak olduğun konusunda yalan mı söyledim?" dedi.

Sue Ann'in cevabı, "*Hayır kızım, kesinlikle yapmadın.*" oldu.

"Bunu duyduğuma... gerçekten sevindim," dedi Sue Ann, sonunda kendini toparlayarak.

Mick dedi ki, "Jenny'den senin hakkında çok şey duydum. Ve eminim ki benim hakkımda şüphelerin vardır, haklı olarak, ama umarım bana kendimi kanıtlamam için, onun için iyi olduğumu kanıtlamam için bir şans verirsin."

Birkaç dakika sonra Mick, babası ve Ed ile ızgaralar hakkında bir sohbete daldığında, Sue Ann *hâlâ* şaşkın olan Jenny'ye, "Onun çok nazik olduğundan ve söylenecek en doğru şeyi bildiğinden bahsetmedin," dedi.

Jenny aynı şaşkınlıkla başını salladı. "Bilmiyordum. İnan bana, sürprizlerle doludur."

"Bugün aniden buraya gelmek gibi mi?"

Jenny başını salladı, sonra sırtıtışını gizlemek için dudağını ısırıldı. "Görünüşe göre beni terk etmekle aptallık etmiş ve ihtiyacı olan tek şey benim."

Sue Ann avucunu göğsüne bastırdı, heyecanlı görünüyordu. "Aman Tanrım, bu inanılmaz. Bunun yine benim seksimi gölgede bırakacağın anlamına geldiğini biliyorum ama sorun değil, sadece mutlu olmanı istiyorum."

Yemeklerini yedikten sonra, ama Sue Ann'in kocasının onu ikna ettiği at nalı oyunundan önce, Jenny Mick'i Tessa, Amy ve Lettie Gale'le tanıştırdı; hepsi de kibarca davranıp şaşkınlıklarını gizlemeye çalıştılar
-Ve huşu.

"Biliyordum, gizli bir adam olduğunu biliyordum!" Jenny, onlar uzaklaşırken Amy'nin Tessa'ya usulca söylediğini duydu.

Tessa da şöyle cevap verdi: "Biliyor musun, biz gençken içten içe hep onun seksi olduğunu düşünürdüm ama kimseye söylemedim."

Daha sonra Jenny Mick'i akçaağacın altına çekerek Bayan Ellie ile tanıştırdı. "*Bayan Ellie,*" diye bağırdı, "*bu Mick Brody! O benim*

erkek arkadaş!"

Ve orada durup sevgili, tatlı Bayan Ellie'nin bu kez sözlerini nasıl çarpıtacağını duymayı bekledi, ama bunun yerine yaşlı kadın sadece "Aman Tanrım, Terrence'a göre büyük bir gelişme" dedi.

"Neden böyle söylüyorsunuz Bayan Ellie?" diye bağırdı.

"Peki, sen kör müsün canım?" Bayan Ellie sordu. "Ona baksana. Çok *ateşli*."

Sonsöz

Bir sonraki yaz

Jenny ve Mick yeşil kanolarıyla gölün karşısına geçtiler, teleskopları aralarında duruyordu. "Çok yakında," dedi Mick, "yıldızlara bakmak istediğin her seferinde buraya kadar kürek çekmek zorunda kalmayacağız." Gündüzleri şehrin kenarındaki yeni sitede duvarcılık yapıyor, geceleri ise ön verandanın üzerine, ağaçların engel olmayacağı bir balkon inşa etmekle meşgul oluyordu. Evi babasından satın almışlardı, bu yüzden artık istedikleri gibi tadilat ve dekorasyon yapmakta kendilerini özgür hissediyorlardı. Annesi için yapılan tapınağa gelince, olması gerektiği gibi babasının evinde bir yere kaldırılmıştı. Anita anlayışlı bir kadındı, ama annesine bir tapınak isteyecek kadar değil. Erkek arkadaşının merhum eşinin gerçek boyutlardaki portresi evde asılıydı ve Jenny'nin babasına göre sonunda "anlamış" görünüyordu.

"Balkonum bitene kadar bekleyemeyeceğimi biliyorsun," dedi Mick'e, "ama yine de ara sıra *buraya* gelmek isteyeceğim." Kano suyun üzerinde yumuşak bir şekilde süzülerek güney kıyısına yaklaşıyor ve ağaçlarda cırcır böcekleri ötüyordu.

Sırıttı. "Tepeye çıkarken ormanda olanları seviyorsun." Bunu hiç planlamamışlardı ama bazen birbirlerine ilk rastladıkları yerden geçerken kendilerini o ilk karşılaşmayı yeniden yaşarken buluyorlardı.

"Belki," dedi, soğuk ve alaycı bir tavırla.

Tek kaşını şüpheyile kaldırdı. "*Belki*, kedicik?"

İmtiyazlı bir şekilde gülümsedi. "Tamam, *kesinlikle*. Ama bu seksten daha fazlası. Buraya yıldızlara bakmaya gelmeseydim seninle asla tanışamazdım -yine-. Bayan Ellie'nin İngiliz bahçesinde o güzel düğünü yapamazdık ve sen de Kader'in gayri resmi at nalı şampiyonu olamazdın. İşçi Bayramı pikniğimde herkesi yenene kadar at nalı *oynadığımı* bile bilmiyordum."

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben gizli yetenekleri olan bir adamım."

Yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. "*Bu konuda* seninle tartışmayacağım." Hâlâ yatakta onun dünyasını başka hiçbir erkeğin yapamayacağı kadar sarsıyordu. "Ayrıca, sen Kulübe yıkılıp mezarlığın etrafı çevrildikten sonra bu tarafa gelmek daha çok hoşuna gidecek." Gelecek yaz için plan buydu-Mick kardeşi için daha güzel bir dinlenme yeri yapmak istiyordu ve eski evdeki yaşamla ilgili hatırlamak istediği hiçbir şey yoktu.

"Muhtemelen, ama... sana okul hakkında söylediklerimi unutma. Artık burayı çok seviyorum, ama okula dönmeye karar verersen, astronomi işini tam zamanlı yaparsan, ben de varım. O pişin senin hayallerini çaldığını bilmekten hâlâ nefret ediyorum," diye homurdandı.

Ve Jenny sadece iç çekti. Gerçek şu ki, hiçbir zaman şu anda olduğu kadar mutlu olmamıştı ve işini, babasına ve arkadaşlarına yakın olmayı seviyordu.

ve eski hayallerinin geçmişte kalmasının daha iyi olacağından şüpheleniyordu; ama Mick'in onlara kendisi adına bu kadar değer vermesini de seviyordu. Sonra ona, nedense daha önce aralarında hiç geçmemiş olan bir şey sordu. "*Senin* hayalin neydi Mick? Biz gençken?"

Yüzünde alışılmadık bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Yaşamak için Gölün *senin* tarafında. Ve... oraya sığmak için." Alaycı kaşlarını kaldırdı. "Yani rüyayı yaşıyorum, bebeğim." Ama onun ciddi olduğunu da biliyordu.

Kano kumun üzerinde süzülürken, dışarı çıktılar ve Mick ekipmanlarının bulunduğu su geçirmez çantayı kaptı. Mick'in önünden ormana doğru ilerledi ama ağaçlar etraflarını sarıp günün kalan ışığını kapatınca Jenny tepeye doğru manevra yapmak için hızını yavaşlattı.

Tam o sırada Mick'in elinin beline, atletinin altına doğru kaydığını hissetti. Mick'in dokunuşu tenini sıyrıp geçerken tüm vücudu ısındı ve bir iç çekiş "Ne yapıyorsun?" demek için omzunun üzerinden bakarken bile duyduğu zevk kaçtı.

Boynunu öpmek için arkasına eğildi. "Düşünüyorum... yıldızlar bekleyebilir."

Jenny, Mick'in tatlı öpücükleri sıcak bir sıvı gibi içinden geçerken dudağını ısırdı ama yine de itiraz etti. "Gökyüzü şu anda *mükemmel*, Mick. Hava durumu spikeri daha sonra bulutların olacağını ve gece yarısına kadar yağmur yağacağını söyledi. Ve ben yeni lensimi denemek istiyorum."

"Çok kötü, seni istiyorum," diye kulağını tırmaladı. "Tam burada, ilk *sahip* olduğum yerde sen."

Tamam, bu onu biraz ıslattı ama yine de... "Mick-hadi. Önce yıldızlar, sonra seks, söz veriyorum."

"Şimdi seks," diye karşı çıktı, sesi biraz mağara adamı gibi çıkıyordu ve arkasındaki ereksiyonun tam etkisini hissedene kadar ona doğru bastırdı.

"Mmm," diye inlediğini duydu. "Ama... hadi, gidelim." Onun eline uzandı, kendi eline aldı ve sonra onu dik araziye doğru çekmeye başladı.

Ta ki onu vücuduyla tekrar durdurana kadar. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi patikada önüne geçti ve kulağa tanıdık gelen sözler söyledi ama bu sefer tehditkâr olmaktan çok baştan çıkarıcıydılar. "Dinle tatlım, o tepeye çıkmayacaksın."

"Evet, öyleyim." Onu iterek geçmeye çalıştı ama adam yine yoluna çıktı ve iri ellerini omuzlarına koydu.

"Bana bulaşmak istemezsin, kedicik," diye uyardı. "Ya yaparsam?"

Kollarını kavuşturdu, tek kaşını kaldırdı. "Seninle... yoluma devam etmek zorunda kalabilirim."

O da alaycı bir şekilde gözlerini devirdi ve "Sözler, sözler" dedi.

Cevap olarak Mick onu bir ağaca yapıştırdı. Yüzündeki şakacı ifade kısa sürede çok daha vahşi ve sıcak bir ifadeye dönüştü. içten dışa.

Ve gerisi tarih oldu, Blue Valley Gölü'nün karşısındaki ormanda Mick Brody ile bir kez daha pervasızca, aceleyle karşılaştı. Ama artık hayatının aşkıydı.

Teşekkür

Olağanüstü ilk okuyucu Renee Norris'e en derin teşekkürlerimi sunarım.

Senin

Bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olan görüşleriniz hayati önem taşıyordu ve zamanınızı, katkılarınızı ve coşkunuzu kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Rocket-Roberts.com'dan Joe Roberts'a da astronomi hakkındaki tüm sorularımı yanıtlamak için zaman ayırdığı için teşekkür ederim - umarım her şeyi doğru anlamışımdır. Lindsey Faber'e benim adıma göstermiş olduğu tüm harika çabalar için teşekkür ederim - harikasın! Ve son olarak, May Chen'e ve Avon Books'taki tüm güzel insanlara birlikte çalışmak için çok eğlenceli ve muhteşem oldukları için ve Rotrosen Ajansı'ndaki Meg Ruley ve Christina Hogrebe'ye gezegendeki en iyi amigolar oldukları için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

TONI BLAKE'in yazma aşkı beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra, on dokuz defter sayfası uzunluğundaki ilk romanını kaleme aldı. O zamandan beri, Toni çok yayınlanmış bir yazar haline geldi çağdaş aşk romanlarının yanı sıra kırktan fazla kısa öykü ve makalesi bulunmaktadır. Kentucky Kadın Yazarlar Bursu'nu kazanmış ve prestijli Pushcart Ödülü'ne aday gösterilerek onurlandırılmıştır. Toni kocasıyla birlikte Orta Batı'da yaşamakta ve seyahat etmekten, soybilimden, el sanatlarından ve kar kayağından hoşlanmaktadır.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>